CRAIG RUSSELL

VULTURUL ÎNSÂNGERAT

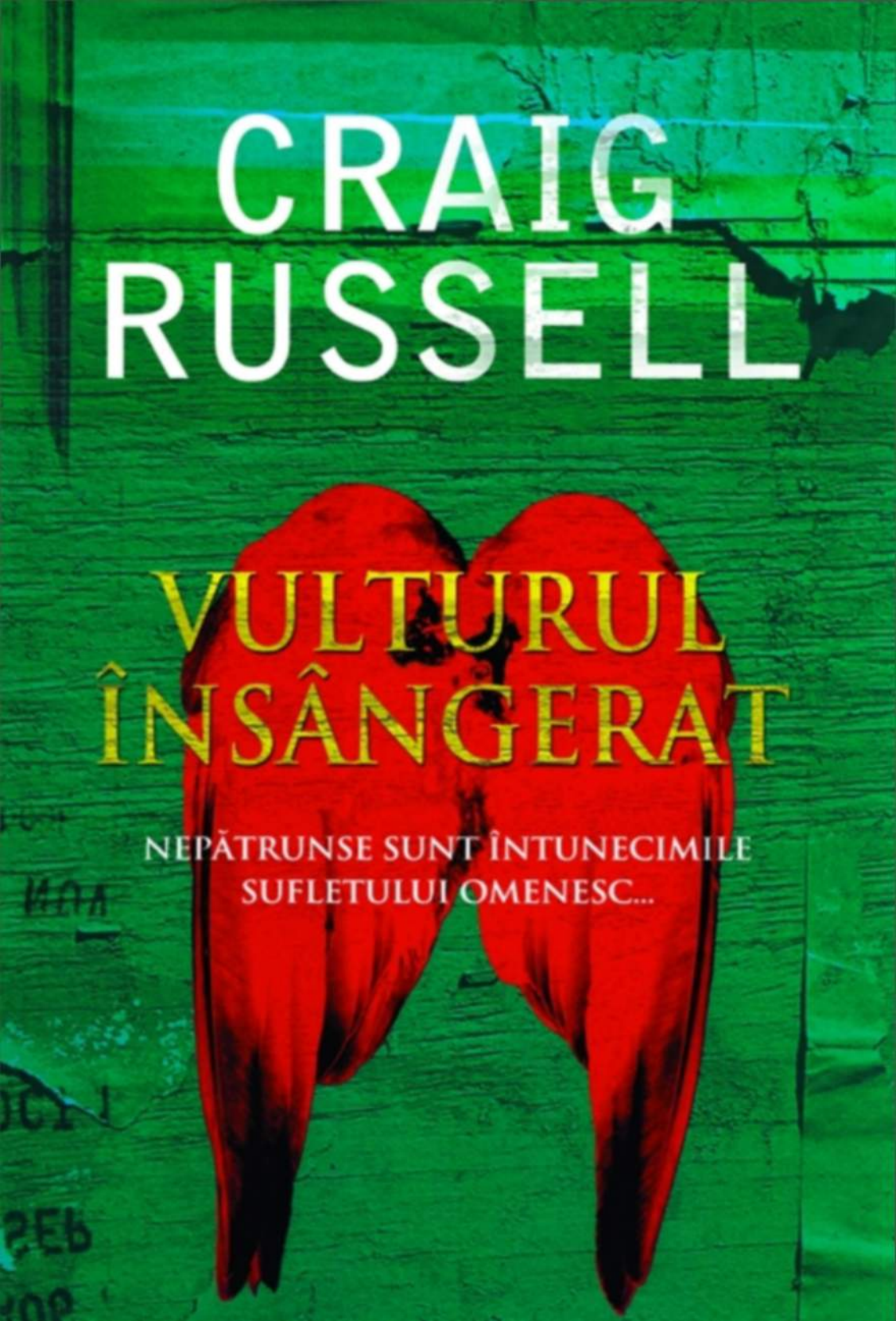

NEPĂTRUNSE SUNT ÎNTUNECIMILE SUFLETULUI OMENESC...

R95

CRAIG RUSSELL

VULTURUL ÎNSÂNGERAT

Traducere din limba engleză
RUXANDRA ATANASIE

S.I.
BIBLIOTECA
631.894
AMAN - CRAIOVA

631894

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSSELL, CRAIG
Vulturul însângerat / Craig Russell; trad.: Ruxandra Atanasie. - București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-193-4

I. Atanasie, Ruxandra (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CRAIG RUSSELL
Blood Eagle
© Craig Russell, 2005
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 978-973-103-193-4

Pentru Wendy, Jonathan, Sophie și Helen

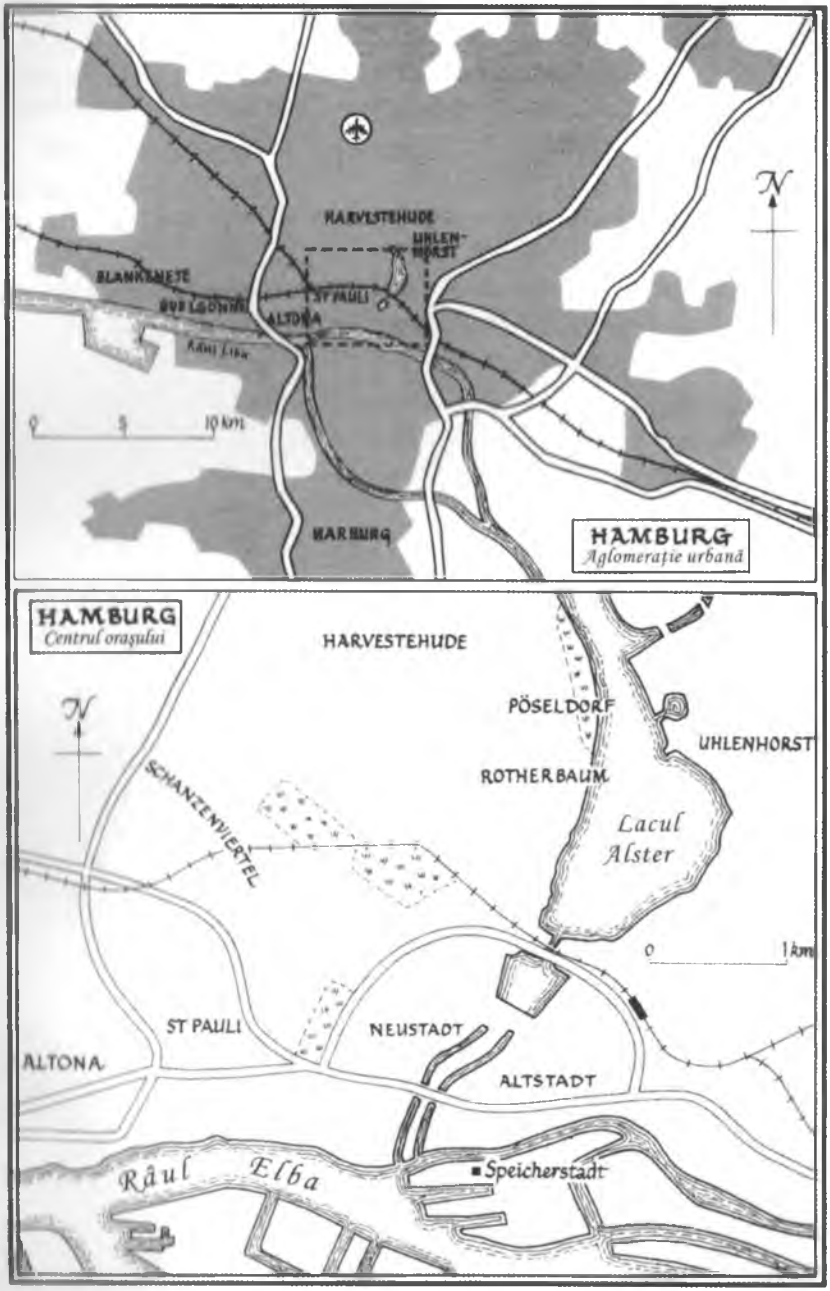
HARVESTEHUDE
UHLEN-
HORST
BLANKENESE
ST PAULI
ALTONA
Râul Elba
0 5 10 km
HARBURG
N
HAMBURG
Aglomerație urbană
HAMBURG
Centrul orașului
HARVESTEHUDE
PÖSELDORF
UHLENHORST
ROTHERBAUM
SCHANZENVIERTEL
Lacul
Alster
0 1 km
ST PAULI
NEUSTADT
ALTONA
ALTSTADT
Râul Elba
Speicherstadt

Glosar

Schutzpolizei (SchuPo)	– Brigada în uniformă a poliției germane. În anul 2003, în cadrul Poliției din Hamburg, existau 6 306 de ofițeri în uniformă.
Kriminalpolizei (KriPo)	– Brigada de detectivi în civil din cadrul poliției germane. În anul 2003, Departamentul KriPo al Poliției din Hamburg era alcătuit din 1 621 de oameni.
Mobiles Einsatz Kommando (MEK)	– Grupul pentru Operațiuni Speciale. Unități ale Poliției din Hamburg, folosite la supraveghere și pentru operațiunile de răspuns armat.
Wasserschutzpolizei	– Poliția Portuară din Hamburg, subdiviziune a Poliției din Hamburg, dar cu o uniformă diferită. În anul 2003, existau 566 de ofițeri ai Poliției Portuare.
Landeskriminalamt (LKA)	– Birou care răspundea de administrarea întregii KriPo, din toate statele federale ale Germaniei LKA este alcătuită din opt departamente (LKA1 – LKA8), care răspund, fiecare, de câte un domeniu diferit al informațiilor și investigațiilor criminalistice.

LKA7 – Unitatea din cadrul Landeskriminalamt însărcinată cu lupta împotriva crimei organizate

Bundeskriminalamt (BKA) – Biroul Criminalistic Federal. În mare, echivalentul FBI-ului american, răspunzător de coordonarea, la nivel național, a informațiilor și a investigațiilor criminalistice

Bundesnachrichtendienst (BND) – Serviciul Federal de Informații. Serviciul secret al Republicii Federale Germania, care răspunde de toate problemele privind securitatea națională și, începând din anul 1996, implicat în lupta împotriva crimei organizate.

Polizeipräsidium – sediul Poliției

Ierarhia KriPo (în ordine descendentă):

Kriminaldirektor – șeful Poliției (brigada de detectivi)

Erster Kriminalhauptkommissar – prim comisar-șef (gradul lui Fabel)

Kriminalhauptkommissar – comisar-șef

Kriminaloberkommissar – comisar principal (gradul lui Werner Meyer și al Mariei Klee)

Kriminalkommissar – comisar (gradul Annei Wolff și al lui Paul Lindemann)

Funcționari de stat și departamente:

Staatsanwalt – procurorul statului

Staatsanwaltschaft – Procuratura statului

Erster Bürgermeister – primar general (iar in cazul orașelor Hamburg, Berlin și Bremen, șeful guvernului local)

Innensenator – ministrul de interne din senatul orașului Hamburg sau din guvernul local

Nicăieri nu au fost vremurile întunecate mai întunecate decât pe pământurile vikingilor. Acolo au înflorit culturi puternice, culturi ale căror superstiții și ritualuri însângerate erau legate de credințele cele mai secrete. Una dintre cele mai înfiorătoare manifestări de acest fel era ritualul Vulturului Însângerat.

Un ceremonial al sacrificării de vieți omenești.

PARTEA ÎNTÂI

miercuri, 4 iunie
și joi, 5 iunie

Polizei Hamburg Mordkommission

De la: FIUL LUI SVEN
Către: *ERSTER KRIMINALHAUPTKOMMISSAR* JAN FABEL
Trimis: 3 iunie 2003, ora 23.00
Subiect: TIMP

TIMPUL ESTE CIUDAT, NU-I AȘA? EU SCRIU ȘI DUMNEAVOASTRĂ CITIȚI ȘI ÎMPĂRȚIM ACELAȘI MOMENT. ȘI TOTUȘI, ÎN TIMP CE SCRIU ACESTE RÂNDURI, *HERR HAUPTKOMMISSAR,* DUMNEAVOASTRĂ DORMIȚI, IAR URMĂTOAREA MEA VICTIMĂ ESTE ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ: DAR CÂND VEȚI CITI ACESTE RÂNDURI, EA VA FI DEJA MOARTĂ. DANSUL NOSTRU CONTINUĂ.

MI-AM PETRECUT TOATĂ VIAȚA PE MARGINEA FOTOGRAFIILOR ALTOR OAMENI. NEOBSERVAT. DAR ACOLO, ÎNĂUNTRU, NEȘTIUTĂ DE MINE ȘI ASCUNSĂ DE LUME, ÎNCOLȚEȘTE SĂMÂNȚA A CEVA MĂREȚ ȘI NOBIL.

ACUM, CÂND MĂREȚIA STRĂLUCEȘTE PRIN MINE. NU, NU CER MĂREȚIA PENTRU MINE: EU NU SUNT DECÂT INSTRUMENTUL, MIJLOCUL DE TRANSMITERE.

AȚI VĂZUT DE CE SUNT ÎN STARE: ACTUL MEU SACRU. DATORIA MEA SACRĂ, MISIUNEA MEA, ESTE SĂ CONTINUI, DUPĂ CUM DATORIA DUMNEAVOASTRĂ ESTE SĂ MĂ OPRIȚI. VĂ VA LUA MULT TIMP SĂ MĂ GĂSIȚI, *HERR* FABEL. DAR ÎNAINTE DE ASTA, EU ÎMI VOI FI ÎNTINS PÂNĂ DEPARTE ARIPILE DE VULTUR. ÎMI VOI LĂSA AMPRENTA ÎNSÂNGERATĂ PE PĂMÂNTUL NOSTRU SACRU.

MĂ PUTEȚI OPRI, DAR NU MĂ VEȚI PRINDE NICIODATĂ.

DE ACUM ÎNCOLO, NU VOI MAI FI PE MARGINEA FOTOGRAFIILOR ALTOR OAMENI. E RÂNDUL MEU SĂ FIU ÎN CENTRU.

FIUL LUI SVEN

Miercuri, 4 iunie, ora 04.30 a.m. Pöseldorf, Hamburg

Fabel visa.

Elementul primordial al Hamburgului este apa: în Hamburg există mai multe canale decât în Amsterdam sau la Veneţia. Aussenalster este cel mai mare lac din Europa, aflat în plin centrul unui oraş. În plus, aici plouă tot timpul anului. În seara aceea, după o zi în care aerul plutise, umed, deasupra oraşului, ca o mantie înăbuşitoare, zăgazurile cerului se rupseseră cu violenţă.

În timp ce furtuna de afară îşi croia, tunând şi fulgerând, drum pe cerul oraşului, în mintea lui Fabel se învălmăşeau o mulţime de imagini. Timpul era supus imploziei şi se înfăşura în jurul propriei axe. Oameni şi evenimente pe care le despărţeau decenii întregi se întâlneau într-un loc aflat în afara timpului. Fabel visa întotdeauna aceleaşi lucruri: dezordinea vieţii reale, porţile rămase deschise, sfârşiturile care nu duceau nicăieri... Finalurile unei duzini de anchete soluţionate se strecurau în fiecare colţ al creierului său adormit. În visul lui, Fabel mergea, aşa cum o mai făcuse de atâtea ori în visele sale, printre cadavrele celor ucişi în ultimii cincisprezece ani. Îi cunoştea pe toţi, fiecare chip atins de paloarea morţii, la fel cum cei mai mulţi oameni îşi amintesc feţele morţilor din familia lor. Cei mai mulţi dintre cei ucişi, pe ai căror asasini îi prinsese, nu-i dădeau nici o atenţie şi treceau mai departe; dar ochii morţi ai victimelor ale căror cazuri rămăseseră nerezolvase îl priveau acuzator şi îi arătau rănile de pe trupurile lor.

Mulţimea se dădu în lături şi Ursula Kastner păşi în faţă, ţintuindu-l cu privirea pe Fabel. Purta aceeaşi haină elegantă, de culoare gri, cu care fusese îmbrăcată şi ultima dată, singura dată, când o văzuse Fabel. El se uită fix la o mică pată de sânge de pe haina ei. Pata se întinse mai mult. Roşul deveni mai închis. Buzele ei cadaverice, golite de sânge, se mişcară, articulând o întrebare: „De ce nu l-ai prins?" Vreme de o clipă, Fabel fu uimit – aşa cum este, de obicei, orice persoană care visează – că nu-i putea auzi vocea. Era oare din cauza faptului că nu o auzise niciodată în viaţa lui? Apoi înţelese: bineînţeles, era din cauză că plămânii ei fuseseră sfâşiaţi, aşa că, nemaiputând respira, nici cuvintele pe care le rostea nu mai puteau fi auzite.

Îl trezi un zgomot. Bubuitul unui tunet și răpăitul monoton al ploii pe pervazul ferestrei, apoi țârâitul insistent al telefonului. Încercând să se trezească, ridică receptorul.

– Alo?

– Bună, Jan. Sunt Werner. Ai face mai bine să vii până aici, șefu'... mai avem unul.

Furtuna nu se oprise. Zigzagurile fulgerelor dansau pe cerul Hamburgului, conturând siluetele întunecate ale turnului televiziunii și ale clopotniței bisericii St Michaelis. Ștergătoarele de parbriz ale BMW-ului lui Fabel, cu turația dată la maximum, se străduiau să curețe parbrizul de stropii groși și vâscoși care se loveau, plesnind, de sticlă, transformând felinarele de pe străzi și farurile mașinilor în stele sfărâmate. Fabel trecuse, în drum, și pe la *Polizeipräsidium*, de unde îl luase pe Werner Meyer, al cărui trup masiv se înghesuise pe scaunul din față, umplând mașina cu mirosul de țesătură îmbibată de apă al pardesiului său.

– Pare să fie omul nostru? întrebă Fabel.

– Dacă e să ne luăm după ce-a zis tipul de la KriPo, secția Davidwache, mda... pare a fi omul nostru.

– *Shit!* Fabel folosi cuvântul englezesc. Deci e într-adevăr un criminal în serie. I-ai chemat pe legiști?

– Mda. Werner ridică din umerii masivi. Mă tem că e nenorocitul de Möller. Mai mult ca sigur că îl găsim acolo. Și Maria se află la locul crimei, iar Paul și Anna ne așteaptă la Davidwache.

– Și e-mailul? S-a descoperit ceva?

– Încă nu.

Fabel o luă pe Ost-West-Strasse, intră pe St Pauli și coti spre Reeperbahn, strada deocheată a Hamburgului – Sündige Meile –, care încă mai sclipea mohorât în ploaia de la ora cinci dimineața. Când Fabel intră pe Grosse Freiheit, stropii de apă începuseră deja să se transforme în burniță. Reeperbahn era un loc unde indecența tradițională și banalitatea convențională importată se aflau într-un permanent conflict. Magazinele porno și cluburile de striptease se străduiau din răsputeri să facă față invaziei barurilor ultramoderne și

a musicalurilor importate de pe Broadway sau de pe West End din Londra. Promisiuni incitante, de genul „sex în direct", „peep show"[1] și „filme porno" concurau cu reclame încă și mai luminoase pentru *Cats, The Lion King* și *Mamma Mia.* Toată murdăria aceea obscenă i se păru lui Fabel mai puțin ofensatoare.

– Ai primit mesajul prin care suntem anunțați că un anume *professor* Dorn încearcă să ia legătura cu noi? întrebă Werner. Spunea că trebuie să-ți spună ceva legat de cazul Kastner...

– Mathias Dorn? Fabel continua să privească înainte, la drumul din fața lui, ca și cum concentrarea ar fi putut ține departe fantomele care îi bântuiau colțurile cele mai adânci și cele mai întunecate ale memoriei.

– Nu știu. N-a spus decât că e profesorul Dorn și că tu îl cunoști de la Universitatea din Hamburg. Vrea neapărat să stea de vorbă cu tine.

– Ce naiba are Mathias Dorn de-a face cu cazul Kastner? puse Fabel întrebarea mai mult pentru sine.

Coti și intră pe Davidstrasse. Trecu pe lângă Herbertstrasse, ascunsă în spatele unui șir de paravane. Fabel lucrase acolo cu mulți ani în urmă și știa că, în spatele paravanelor, ședeau prostituate, luminate slab în vitrinele lor, în timp ce, prin burnița de afară, se vedeau umbrele clienților, plutind parcă imateriale și trecând în revistă chipurile. Dragostea în secolul al XXI-lea. Fabel conduse mai departe, trecând prin tumultul muzicii de dans ce venea dinspre Weisse Maus de pe Taubenstrasse, după care opri în fața clădirii din cărămidă roșie, în formă de proră, a secției de poliție Davidwache. În pragul ușii, se aflau doi tineri: un bărbat înalt și slab, cu părul de culoarea nisipului și o fată mărunțică și drăguță, cu părul negru, sârmos și cu buzele foarte roșii, îmbrăcată cu o geacă largă, neagră, din piele. Văzându-i, Fabel nu putu să nu remarce cât de tineri păreau amândoi.

– Salut, șefu'. *Kriminalkommissarin* Anna Wolff se așeză pe bancheta din spate și se trase într-o parte, făcându-i loc și partenerului ei, Paul Lindemann, să se urce în mașină și să închidă portiera în urma lui. Am primit instrucțiuni de la KriPo Davidwache. O să vă spun pe unde să o luați...

[1] Un spectacol erotic vizionat din spatele unui paravan (n.tr.)

Ieșiră de pe Davidstrasse. Strălucirea artificială a străzii St Pauli căpăta acum un aer de desăvârșită banalitate. Era aproape dimineață, iar firmele luminoase, țipătoare și de prost gust, care promiteau plăceri voluptuoase, se reflectau acum mohorâte pe trotuarele ude. Trecătorii răzleți mergeau zgribuliți, cu capul în piept, respingând sau acceptând invitațiile portarilor cluburilor de striptease, care, printr-un semn discret cu ochiul și cu un entuziasm afectat, îi îndemnau să treacă pragul respectivelor stabilimente. Încă o cotitură. În pragul ușilor, se aflau acum fie prostituate sfrijite și cu un aer trist – unele dintre ele înspăimântător de tinere, altele mult prea bătrâne –, fie clienți beți și rămași fără bani. În fața unei uși, o ceată de cheflii sorbeau dintr-o sticlă și proferau obscenități la adresa mașinilor care treceau pe stradă, a prostituatelor, a tuturor și a nimănui. Iar în spatele ușilor și al ferestrelor oarbe, goale, se desfășura comerțul cu carne vie. Așa arătau întotdeauna zorii zilei în Hamburg: un loc unde ființe umane puteau fi cumpărate în orice scop și la orice preț; un loc al anarhiei sexuale întunecate, unde oamenii veneau să exploreze colțurile cele mai murdare ale sufletelor lor.

În cursul unei anchete, Fabel trebuise odată să urmărească un film care înfățișa uciderea unei femei în mod sadic. Prin natura muncii sale, Fabel urca pe scenă după încheierea ultimului act al piesei. El vedea cadavrul, probele, martorii și pe baza lor trebuia să construiască un tablou al crimei, o imagine, expusă cu încetinitorul, a momentului morții. În cazul acela, însă, Fabel avea să devină, pentru prima oară, martor la crima pe care o investiga. Urmărise filmul, cuprins de un amestec de groază și dezgust, în care o actriță porno, care nu bănuia nimic, își interpreta rolul obișnuit de mimare insipidă a extazului. În timp ce trei bărbați mascați o pătrundeau cu brutalitate, ea gemea, cuprinsă de un extaz vizibil simulat, fără să știe care avea să fie deznodământul acelui spectacol. Deodată, cu o singură mișcare rapidă și dibace, unul dintre bărbați îi legase o curea de piele în jurul gâtului. Fabel vedea mirarea și ușoara neliniște de pe chipul femeii: asta nu făcea parte din scenariu, în cazul în care ar fi existat un scenariu, dar ea continua să joace, mimând o excitație sexuală ajunsă la paroxism. Apoi, în timp ce bărbatul strângea din ce

în ce mai tare cureaua, extazul ei prefăcut se transformase în groază autentică. Fața i se învinețise și femeia se zbătuse convulsiv câteva clipe, în timp ce viața îi era stoarsă din trup.

Nu-i prinseseră niciodată pe criminali, iar femeia se alăturase legiunii acuzatoare de victime care-i bântuiau visele lui Fabel. Filmul fusese făcut pe acolo, pe undeva, în spatele uneia dintre vitrinele acelea.

Poate că în clipa aceea, chiar în timp ce ei treceau pe acolo, se făcea altul.

Fabel mai coti o dată și intră pe o stradă cu locuințe, străjuită de o parte și de alta de blocuri cu câte patru etaje. Brusca normalitate îl făcu pe Fabel să se simtă dezorientat. Încă o cotitură: alte apartamente, dar acolo se termina și normalitatea. Câțiva oameni se adunaseră în jurul unui cordon de poliție, care, la rândul său, înconjurase câteva mașini de poliție parcate în fața unui bloc construit prin anii 1950.

Fabel claxonă și un Obermeister în uniformă dădu mulțimea la o parte. Erau oameni obișnuiți, cu fețe lipsite de expresie sau numai curioase, unii îmbrăcați în pijamale și cu papuci în picioare, semn că ieșiseră în fugă din apartamentele învecinate. Unii dintre ei se ridicaseră pe vârfuri sau înălțaseră capul, ca să poată vedea dincolo de ceilalți gură-cască. Fabel îl remarcă pe bătrân poate tocmai pentru că era atât de obișnuit cu astfel de mulțimi. Îl văzu în timp ce își făcea loc cu mașina prin mulțime: avea în jur de șaptezeci de ani, era scund – nu avea mai mult de un metru șaizeci și cinci – dar robust. Fața bătrânului semăna cu o câmpie netedă, brăzdată de unghiuri ascuțite, mai ales în zona pomeților înalți și a ochilor verzi, mici și pătrunzători – ochi care, chiar și în lumina slabă a felinarelor și a farurilor, păreau să aibă o strălucire rece. Era un chip din Est, de prin jurul Mării Baltice sau din Polonia. Spre deosebire de ceilalți, chipul bătrânului exprima mai mult decât o curiozitate obișnuită, morbidă. Și tot spre deosebire de ceilalți, el nu părea interesat de agitația polițiștilor aflați în fața blocului; nu, el se uita țintă la Fabel prin fereastra laterală a BMW-ului. Ofițerul în uniformă se apropie de mașina lui Fabel, se aplecă în față și privi înăuntru, în timp ce Fabel îi arătă legitimația de detectiv din cadrul Kriminalpolizei. Uniforma îl salută și făcu semn alteia să ridice panglica și să-l lase pe

Fabel să treacă. Când polițistul se dădu la o parte, Fabel încercă să-l repereze pe bătrânul cu ochi luminoși, dar acesta dispăruse.

– L-ai văzut pe bătrânul ăla, Werner?

– Care bătrân?

– Dar voi? îi întrebă Fabel, peste umăr, pe Anna și pe Paul.

– Îmi pare rău, șefu', răspunse Anna.

– Ce-i cu el? întrebă Paul.

– Nimic...

Fabel ridică din umeri și conduse spre celelalte mașini de poliție aflate în fața intrării în clădire.

Ca să ajungă în apartament, trebuiau să urce trei șiruri de trepte. Scara era luminată slab de aplicele de pe pereți, câte una pe fiecare palier. În timp ce urcau, Fabel și echipa sa trebuiră să se oprească, lăsându-i să treacă pe ofițerii în uniformă și pe legiști. De fiecare dată, observau aerul serios și preocupat al acestora, precum și paloarea de pe chipurile unora dintre ei, paloare care nu era numai consecința luminii artificiale. Fabel putea să jure că sus, în capul scărilor, îi aștepta o privelițte nu tocmai plăcută.

Tânărul polițist îmbrăcat în uniformă stătea pe jumătate aplecat în față, ca un atlet care tocmai terminase o cursă de maraton: se sprijinea cu noada de tocul ușii, cu picioarele ușor îndoite, cu mâinile pe genunchi și cu capul în jos. Respira încet, uitându-se țintă la podea, de parcă ar fi fost absorbit de fiecare zgârietură din beton. Nu-l văzuse pe Fabel intrând în încăpere. Abia când acesta îi arătă insigna ovală, tânărul polițist se ridică în poziție de drepți. Când își dădu pe spate claia rebelă de păr blond-roșcat, Fabel îi zări chipul palid sub constelația de pistrui.

– Mă scuzați, *Herr Kriminalhauptkommissar*, nu v-am văzut.

– Nu-i nimic. Te simți bine?

Fabel se uită la el și îi puse o mână pe umăr. Tânărul polițist, ceva mai destins, încuviință. Fabel zâmbi.

– Este prima ta crimă?

Tânărul polițist îl privi pe Fabel în ochi.

– Nu, *Herr Hauptkommissar.* Nu este prima. Cea mai cumplită... N-am văzut niciodată așa ceva.

– Eu da, din păcate.

Între timp, Paul Lindemann și Anna Wolff ajunseră și ei sus, alăturându-se lui Fabel și lui Werner. Un ofițer însărcinat cu cercetarea locului crimei, purtând o vestă specială, le dădu fiecăruia dintre ei o pereche de papuci din pâslă, de culoare albastru-deschis, și o pereche de mănuși chirurgicale, albe. După ce își puseră mănușile și papucii, Fabel făcu semn cu capul spre ușa apartamentului.

– Intrăm?

Vopseaua de pe pereții micului vestibul dădea impresia că încăperea fusese proaspăt zugrăvită. Culoarea albă-gălbuie era plăcută, dar neutră, anonimă. În hol, se deschideau trei uși. Chiar în stânga lui Fabel se afla o baie. La prima vedere, părea, la fel ca și holul, curată și proaspăt zugrăvită. Aproape nefolosită. Fabel observă că puținele etajere nu erau pline de acele nimicuri care personalizează o baie. Cea de-a doua ușă era larg deschisă și dădea în ceea ce părea să fie camera principală a apartamentului, în același timp dormitor și cameră de zi. Și această încăpere era mică, părând acum și mai înghesuită din cauza numărului mare de polițiști și de legiști care se aflau înăuntru. Fiecare dintre ei își făcea meseria, într-un dans ciudat, alături de ceilalți, cu brațele ridicate și strecurându-se unul pe lângă celălalt într-un balet nu foarte grațios. Fabel observă pe chipurile tuturor o solemnitate la care, firește, te poți aștepta într-o asemenea situație, dar care, în realitate, este rară. De obicei, există un element de umor negru: o frivolitate macabră, aparent nelalocul ei, dar care le permite celor care au atât de des de-a face cu moartea să rămână imuni la atrocitățile cu care sunt nevoiți să se confrunte. Dar nu și acești oameni. Nu aici. Aici, moartea întinsese gheara și îi înșfăcase, strângându-le inimile cu degete descărnate.

Iar când Fabel privi spre pat, înțelese de ce. Undeva, în spatele lui, Werner murmură: *„Scheisse!"*[1]

Întreaga priveliște era o explozie de roșu. Un răsărit sângeriu înroșise patul și împroșcase tavanul și peretele. Patul era îmbibat de un sânge lipicios și închis la culoare. Până și aerul părea încărcat de mirosul greu, metalic. În mijlocul erupției însângerate, Fabel zări

[1] Rahat! (în germ. în orig.)

trupul unei femei. Îi era greu să-și dea seama ce vârstă avea, dar probabil că nu mai mult de douăzeci și cinci, treizeci de ani. Trupul femeii fusese răstignit pe pat, cu încheieturile mâinilor și cu gleznele întinse, legate de picioarele patului, și cu abdomenul sfâșiat în mod grotesc. Fusese tăiată și despicată pe piept, iar coastele îi fuseseră rupte și scoase în afară, semănând acum cu suprastructura unei bărci. Albeața oaselor strălucea în mijlocul unei mase de carne crudă și de viscere întunecate. Două bucăți de țesut sângeriu, întunecat – plămânii –, acoperite cu o spumă însângerată, îi fuseseră puse pe umeri.

Arăta de parcă i-ar fi explodat viscerele.

Inima lui Fabel bătea atât de tare, încât, la un moment dat, avu senzația că și pieptul lui era pe punctul de a plesni. Știa că se albise la față. Când Werner se apropie de el, strecurându-se pe lângă fotograful poliției, Fabel văzu că și acesta era la fel de palid.

– Tot el e. E rău, șefu'. E foarte rău. Ăsta e tatăl tuturor psihopaților din lume. Și e în libertate.

Vreme de o clipă, Fabel nu-și putu lua ochii de la cadavru. Apoi, trăgând aer în piept, i se adresă lui Paul:

– Martori?

– Nici unul. Nu mă întrebați cum a fost posibilă toată această mutilare fără ca nimeni să nu audă nimic, dar așa a fost găsită. Nu-l avem decât pe tipul care a găsit-o. Nimeni nu a auzit și nu a văzut nimic.

– Ceva semne de efracție?

Paul clătină din cap.

– Tipul care a găsit-o a spus că ușa era întredeschisă, dar că nu, nu existau semne de efracție.

Fabel se apropie de cadavru. I se părea dureros faptul că o moarte atât de violentă și de înspăimântătoare trecuse neobservată. Groaza ei fusese tăcută. Moartea – o moarte pe care el nu și-o putea imagina, oricât de elocventă era imaginea din fața lui – fusese singuratică, într-un univers dominat de violența rece a ucigașului ei. Fabel se uită la fața femeii. Era plină de sânge; gura era ușor întredeschisă, la fel și ochii. În ei, nici urmă de groază: nici frică, nici ură, nici măcar liniște. Doar o mască inexpresivă, care nu sugera în nici un fel personalitatea care, până nu demult, trăise în spatele ei. Möller, medicul

patolog, purtând mască și arătând ca un iepure în halatul său alb, examina abdomenul despicat. Îi făcu semn lui Fabel să se dea la o parte.

Fabel își mută privirea de la cadavru. Acesta nu era doar un obiect fizic, ci și o entitate temporală: un punct în timp, un eveniment. Reprezenta momentul în care fusese comisă crima și, acolo, în camera aceea, totul în jurul lui aparținea fie timpului dinaintea, fie timpului de după momentul crimei. Fabel privi în jur, încercând să-și închipuie camera goală, fără forfota polițiștilor și a legiștilor. Era o încăpere mică, dar ordonată și lipsită de personalitate, ca și cum ar fi fost mai curând un spațiu funcțional decât un cămin. Pe măsuța de toaletă aflată lângă ușă, sprijinită de lampă, se afla o fotografie mică, îngălbenită. Sărea în ochi pentru că era singurul efect personal din cameră. Pe unul dintre pereți, se afla un tablou, înfățișând o femeie goală, stând culcată, cu ochii pe jumătate închiși, într-o atitudine de extaz erotic; nu era genul de tablou pe care să și-l cumpere o femeie pentru propria plăcere. Pe peretele care despărțea încăperea de camera alăturată, care, deduse Fabel, era bucătăria, se afla o oglindă lată, de înălțimea unui om, în care se reflecta patul. Fabel zări pe noptieră un coșuleț de răchită, plin cu prezervative de diferite culori. Se întoarse spre Anna Wolff.

– Prostituată?

– Așa se pare, deși nu este... nu era în evidența poliției de moravuri.

Chipul Annei părea și mai palid în contrast cu părul negru. Era evident că făcea tot posibilul să nu privească în direcția cadavrului mutilat.

– Dar știm cine este tipul care a găsit-o.

– Da?

– Un anume Klugmann. Fost polițist.

– Fost polițist?

– De fapt, este fost ofițer în cadrul Mobiles Einsatz Kommando. Susține că era prieten cu... apartamentul este închiriat pe numele lui.

– Susține?

– Băieții cred că era peștele ei, răspunse Paul.

– Hei, stai puțin... Expresia nedumerită de pe chipul lui Fabel dădea de înțeles că Paul era responsabil pentru starea lui de confuzie. Spuneai că omul a fost membru al Mobiles Einsatz Kommando... și acum e pește?

– Noi așa credem. A activat în cadrul unității de operațiuni speciale a MEK, de pe lângă Brigada de Crimă Organizată, dar a fost dat afară.

– De ce?

– Se pare că a prins gustul drogurilor, răspunse Anna Wolff. A fost prins având asupra sa o cantitate mică de cocaină și apoi l-au concediat. A fost pus sub acuzare și a scăpat numai cu suspendarea sentinței. Procurorul *Staatsanwalt* a fost suficient de abil încât să evite arestarea unui membru al MEK și, oricum, era vorba doar despre câteva grame de cocaină... pentru uz personal, spunea el.

– Văd că ești la curent cu toată povestea.

Anna râse.

– În timp ce vă așteptam pe dumneavoastră la Davidwache, unul dintre băieți ne-a spus tot ce s-a întâmplat. Klugmann a fost implicat în două raiduri pe St Pauli. Atacuri surpriză tipice ale unităților speciale din cadrul MEK asupra unor fabrici turcești de droguri ale Mafiei. Și, de fiecare dată, au găsit incintele curate lună – mai mult ca sigur că fuseseră preveniți. Dat fiind că operațiunile erau organizate în colaborare cu Davidwache KriPo, MEK a încercat să pună eficiența scăzută a acțiunilor pe seama departamentului. După ce Klugmann a fost dat afară, totul a reintrat în normal.

– A cumpărat drogurile cu altceva decât cu bani gheață?

– Se bănuiește că da. MEK a încercat să dovedească faptul că Klugmann transmitea informații organizației Ulugbay, dar n-au putut dovedi nimic concret.

– Deci Klugmann a scăpat cu o pedeapsă destul de ușoară.

– Da. Și acum lucrează într-un club de striptease al organizației Ulugbay.

Fabel zâmbi.

– Și ca pește.

– După cum v-am spus, asta bănuiește poliția locală... și chiar mai mult decât atât.

– Îmi închipui, spuse Fabel. Un fost polițist din cadrul forțelor speciale ar fi extrem de util pentru Ulugbay: mușchi *și* informații cu caracter confidențial. Să-l includem pe lista suspecților?

– Trebuie să-l verificăm, dar, nu, nu cred. Polițiștii locali spun că atunci când au ajuns aici, omul era realmente într-o stare de șoc. Noi am stat puțin de vorbă cu el, la Davidwache. Face el pe durul, nemernicul, dar, cu toate astea, n-a reușit să născocească o poveste credibilă. Nu spunea decât că era prieten cu victima și că trecuse pe la ea, să vadă ce mai face.

– Știm cum o cheamă?

– Asta e problema, răspunse Paul. Mă tem că avem de-a face cu o femeie misterioasă. Klugmann zice că tot ce știe este că i se spunea „Monique".

– Este franțuzoaică?

Paul zâmbi strâmb, uitându-se la Fabel și încercând să-și dea seama dacă acesta glumea sau nu; auzise vorbindu-se despre predilecția lui *der englische Kommissar* pentru umorul britanic. Nu, nu glumea. Voia doar să știe.

– Klugmann spune că nu. Mie mi se pare un nume tipic branșei.

– Lucruri personale? Carte de identitate?

– Nimic.

Fabel observă că noptiera fusese deja presărată cu praf, în vederea prelevării eventualelor amprente. Trase unul dintre sertare. Înăuntru se afla un penis artificial supradimensionat și patru reviste porno, dintre care una specializată în masochism. Se uită din nou la cadavru: încheieturile mâinilor și gleznele fuseseră legate strâns de picioarele patului cu ceva ce părea a fi o pereche de ciorapi negri. Alegerea fusese mai curând practică și improvizată decât erotică și premeditată; în afară de asta, nu exista nici o altă dovadă care să te ducă cu gândul la arsenalul obișnuit al masochiștilor. În sertarul următor, se aflau alte prezervative, o cutie mare cu șervețele și o sticlă cu ulei pentru masaj. În cel de-al treilea sertar nu se aflau decât un blocnotes și două pixuri. Fabel se întoarse către șeful echipei de legiști.

– Unde este Holger Brauner? întrebă el, referindu-se la directorul Departamentului de medicină legală.

– În concediu până în weekend.

Fabel ar fi vrut ca Brauner să fie la serviciu. Omul acela putea „citi" locul crimei așa cum un arheolog putea „citi" un peisaj: văzând

urmele, invizibile pentru oricine altcineva, ale celor care trecuseră pe acolo mai înainte.

– Ai putea să rogi pe cineva să-mi pună toate astea într-o pungă de plastic?

– Bineînțeles, *Herr Hauptkommissar.*

– Nu mai era nimic altceva în sertarul de jos?

Șeful echipei de legiști se încruntă.

– Nu. Tot ce-am luat, ca să examinăm și să căutăm amprente, am pus la loc. Nu mai era nimic altceva.

– I-ați găsit agenda?

Legistul îl privi uluit.

– A fost prostituată, dar nu din cele care atrag clienții pe stradă, îi explică Fabel. Probabil că își stabilea întâlnirile cu clienții prin telefon. Trebuie să fi avut o agendă.

– Noi n-am găsit așa ceva.

– Eu unul cred că, dacă ar fi avut una, ar fi trebuit să fie aici, spuse Fabel, arătând spre cel de-al treilea sertar. Dacă n-o găsim, părerea mea e că tipul a luat-o cu el.

– Pentru propria siguranță? Credeți că a fost unul dintre clienții ei? întrebă Paul.

– Mă îndoiesc. Omul nostru – și ăsta *este* omul nostru – nu e atât de prost încât să aleagă pe cineva care îl cunoaște de mai demult.

– Deci sunteți convins că este același individ care a omorât-o și pe Kastner?

– Cine naiba ar putea fi? răspunse Werner, arătând spre cadavru. E clar semnătura lui.

Apoi se făcu liniște, fiecare dintre ei cufundându-se în propriile gânduri, legate de faptul că aveau de-a face cu un criminal în serie. Știau cu toții că n-aveau să-l descopere decât după o nouă crimă. Și încă o dată. Fiecare crimă avea să-i apropie de el: cu pași mici, al căror preț avea să fie vărsarea de sânge nevinovat. Fabel rupse tăcerea:

– Oricum, dacă omul nostru n-a luat agenda cu el, atunci probabil că a șterpelit-o Klugmann, ca să protejeze identitatea clienților lui.

Möller, medicul patolog, rămăsese aplecat deasupra cadavrului, examinând cu atenție gaura din abdomenul fetei. Într-un târziu, se

îndreptă de mijloc, își scoase mănușile chirurgicale și se întoarse către *Hauptkommissar*.

– E mâna aceluiași individ, Fabel... Cu o blândețe surprinzătoare, Möller dădu la o parte părul blond care acoperea chipul fetei. Același modus operandi ca și la cealaltă victimă.

– Asta văd și eu, Möller. Când a murit?

– O mutilare de asemenea proporții impune ca determinarea temperaturii...

– Care e părerea ta? îl întrerupse Fabel.

Möller își dădu capul pe spate. Era mai înalt decât Fabel și îl privea de sus, ca pe ceva nedemn de atenția sa.

– Undeva, între ora unu și trei dimineața.

În clipa aceea, în cameră intră o femeie înaltă, blondă, îmbrăcată într-un elegant costum cu pantalon, de culoare gri. După cum arăta, prezența ei ar fi fost mai potrivită în sala de consiliu a unei bănci decât la locul unei crime. Era *Kriminaloberkommissarin* Maria Klee, cea mai nouă membră a echipei lui Fabel.

– Șefu', veniți să vă arăt ceva.

Fabel o urmă în hol și de acolo într-o bucătărie mică și extrem de îngustă. La fel ca și restul apartamentului, bucătăria părea aproape nefolosită. Pe tejghea se aflau un ibric, o cutie cu pliculețe de ceai și o ceașcă spălată și întoarsă cu gura în jos. În rest, nici o urmă care să arate că acolo ar fi locuit cineva: farfurii în chiuvetă, scrisori pe măsuță sau pe frigider, nimic care să sugereze cât de cât rutina unei vieți omenești. Maria Klee arătă cu mâna spre ușa deschisă a unuia dintre bufetele suspendate. Fabel privi înăuntru și văzu că o porțiune de zid fusese îndepărtată și înlocuită cu o bucată de geam, prin care se putea vedea ce se întâmplă în camera de alături. Fabel dădu astfel cu ochii chiar de patul însângerat.

– Numai într-un sens? o întrebă Fabel pe Maria.

– Da. De cealaltă parte se află oglinda cea mare. Uitați-vă la asta. Trecu pe lângă Fabel, băgă mâna în bufet și trase afară un cablu electric. Cred că aici a fost o cameră video.

– Deci este posibil ca omul nostru să fi fost înregistrat?

– Din păcate, aici nu e nimic, spuse Maria. Poate că a găsit-o și a luat-o.

– Bine. Spune-le legiștilor să examineze ce avem.

Fabel dădu să plece, dar Maria îl opri.

– Îmi aduc aminte, când eram copil, ne-a dus o dată cu școala să vizităm studiourile de televiziune NDR. Ne-au arătat câteva decoruri ale unor spectacole de televiziune... știți dumneavoastră, cele gen telenovelă, *Lindenstrasse*[1] sau *Gute Zeiten Schlechte Zeiten*[2]. Îmi amintesc cât de reală părea camera aceea... până în clipa în care te apropiai de ea. Atunci, îți dădeai seama că bolta din spatele ferestrei era pictată și că ușile dulapurilor nu se deschideau...

– Ce vrei să spui, Maria?

– Aici se află tot ceea ce te-ai aștepta să găsești în apartamentul unei prostituate... dar seamănă mai mult cu ideea pe care un scenograf și-a făcut-o legat de felul în care ar trebui să arate apartamentul unei prostituate. Și arată de parcă aici nu a locuit nimeni cu adevărat.

– Din câte știm noi, aici chiar nu a locuit nimeni. Poate că apartamentul nu era decât „un sediu de firmă" pe care îl foloseau câteva fete...

– Știu... totuși ceva nu se potrivește... îmi lasă o impresie de artificial. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Înțeleg perfect ce vrei să spui, Maria, răspunse el după câteva clipe de tăcere.

Apoi se întoarse în cameră. Fotograful fixase o lampă pe un suport înalt, iar acum lua cadre de detaliu ale cadavrului. Lumina puternică făcea ca sângele împroșcat prin cameră să pară și mai viu și să accentueze senzația de violență explozivă. Tânărul ofițer în uniformă se afla tot la ușă, cu privirea ațintită asupra cadavrului. Fabel se postă între el și corpul neînsuflețit.

– Cum te cheama, băiete?

– Beller, domnule. Uwe Beller.

– În regulă, Beller. Ai vorbit cu vreunul dintre vecini?

Beller privi peste umărul lui Fabel, la oroarea din cameră. Apoi făcu repede un pas înapoi.

---

[1] Strada Teilor (în germ. în orig.)

[2] Vremuri bune, vremuri rele (în germ. în orig.)

– Poftim? Ah... da. Mă scuzați, domnule, da. Este un cuplu la parter și o doamnă în vârstă chiar dedesubt. Nici unul dintre ei nu a auzit nimic. Însă *Oma*[1] de dedesubt este practic surdă.

– Crezi că ne pot spune cum o chema pe fată?

– Nu. Atât bătrâna cât și cei doi afirmă că nu o vedeau aproape deloc. Apartamentul fusese al unei alte bătrâne, care a murit acum un an. A rămas gol timp de aproape trei luni, după care a fost închiriat.

– Au văzut pe cineva venind sau plecând aseară?

– Nu. Doar pe tipul care a venit la ora două și jumătate, cel care ne-a anunțat. Cei doi de la parter s-au trezit când s-a trântit ușa de la intrare – știți, are balamale cu arc și se închide cu un zgomot care se aude destul de tare în holul de la intrare... dar înainte de asta, nimeni nu a auzit nimic. Apoi, cei doi au adormit la loc și, după cum v-am spus, bătrâna de dedesubt este cam surdă. Beller privi din nou peste umărul lui Fabel. Oricine a făcut asta, este, cu siguranță, un psihopat. Gândiți-vă și dumneavoastră, fata și-a căutat-o cu lumânarea, vorba ceea... păi, să te bagi tu în jocul ăsta, să aduci tu în casă toți perverșii...

Fabel se uită atent la fotografia cu colțurile îndoite, sprijinită de lampa de pe măsuța de toaletă. Un instantaneu din existența cuiva, o clipă de viață reală, care nu avea ce căuta în acel apartament fără viață. Fabel deduse că fotografia fusese făcută într-o zi însorită, în parcul Planten un Blomen, din Hamburg. Era o fotografie veche, de calitate proastă, făcută de la distanță, însă Fabel reuși totuși să deslușească fizionomia unei adolescente, de circa paisprezece ani, cu părul de culoare cenușie. Un chip nici urât, nici frumos, însă pe lângă care treci pe stradă fără să-l bagi în seamă. Lângă ea se mai aflau un băiat mai mare, de vreo nouăsprezece ani, și un cuplu având între patruzeci și cincizeci de ani. Atmosfera de familiaritate și de dezinvoltură sugera faptul că aceștia patru alcătuiau o familie.

– Este totuși o ființă umană, răspunse Fabel, fără să se uite la tânărul *Polizeimeister*, trebuie să fie fiica cuiva. Întrebarea este a cui. Scoase din buzunar o pungă de plastic și băgă fotografia înăuntru. Apoi se întoarse către Möller.

– Trimite-mi raportul cât poți de repede.

[1] Bunică (în germ. în orig.)

Miercuri, 4 iunie, ora 06.00 a.m. St Pauli, Hamburg

În drum spre ieșire, Fabel îl rugă pe Beller să-l însoțească în apartamentul de dedesubt. Acolo se afla deja un ofițer în uniformă, care bea un ceai în compania unei bătrâne cu pielea ca de pergament și care aducea foarte mult cu o pasăre. Apartamentul acesteia era o copie fidelă, cel puțin ca poziționare a camerelor, a celui de sus. Dar deceniile de-a lungul cărora fusese locuit își puseseră amprenta asupra pereților, care deveniseră astfel o prelungire a bătrânei care trăia acolo. În schimb, în apartamentul de deasupra, rece și lipsit de viață, nu domnea decât pecetea morții.

Când Fabel intră în apartamentul bătrânei, ofițerul se ridică, dar comisarul îi făcu semn să se așeze la loc. Beller i-o prezentă lui Fabel pe *Frau* Steiner. Aceasta îl privi pe comisar cu niște ochi mari, rotunzi și umezi. Privirea bătrânei, precum și fragilitatea de pasăre a acesteia îl făcură pe Fabel să o asemene cu o bufniță. Comisarul își trase un scaun și se așeză la masă, cu fața spre bătrână.

– Vă simțiți bine, *Frau* Steiner? Știu că este un șoc pentru dumneavoastră. Ceva atât de înfiorător... Și sunt sigur că vă deranjează faptul că noi toți umblăm pe-aici... și facem gălăgie...

În timp ce Fabel vorbea, bătrâna se aplecă în față și încruntă din sprâncene, încercând să înțeleagă ce îi spunea comisarul.

– Nu este nici o problemă, zgomotul nu mă deranjează... știți, eu sunt puțin surdă.

– Înțeleg, spuse Fabel, ridicând vocea. Înseamnă că azi-noapte nu ați auzit nimic.

Frau Steiner păru dintr-odată extrem de tristă.

– Asta este, poate că am auzit... poate că am auzit ceva, dar nu mi-am dat seama de asta.

– Nu înțeleg, spuse Fabel.

– Știți, eu sufăr de tinitus. Este ceva legat de surzenia mea. Când mă culc, îmi scot aparatul auditiv... în fiecare noapte aud zgomote... pocnituri, vaiete... chiar și țipete. Dar nu este decât tinitusul meu. Sau... mai degrabă, niciodată nu știu dacă este tinitusul meu sau nu...

– Înțeleg, îmi pare rău. Trebuie să fie foarte neplăcut.

– Da, așa este. Bătrâna clătină încet din cap, ca și cum o mișcare prea bruscă ar fi riscat să i-l disloce. Sufăr de foarte, foarte mult timp de tinitus. Mai precis, din iulie 1943.

– Bombardamentele englezilor?

– Mă bucur că știți istorie. Eu una mă tem că trebuie să trăiesc cu propria istorie. Sau, cel puțin, cu ecourile ei. Primul bombardament m-a prins afară. În clipa aceea, am simțit că mi se sparg timpanele. Apoi asta... Își suflecă mâneca puloverului negru, de lână, dezvelind un braț incredibil de costeliv. Pielea era zbârcită și plină de pete roz și albe. Arsuri pe treizeci la sută din suprafața corpului. Dar ceea ce m-a marcat cel mai mult a fost tinitusul. Bătrâna tăcu câteva clipe; în ochii de bufniță i se citea o tristețe imensă. Mă îngrozește gândul că, poate, biata fată țipa după ajutor, iar eu nu auzeam nimic.

Fabel privi peste capul femeii și zări, pe măsuța de toaletă din spatele acesteia, o întreagă colecție de fotografii alb-negru: ea copil, apoi femeie tânără, chiar și atunci cu ochi de bufniță; ea alături de un bărbat cu o claie de păr negru, o altă fotografie a aceluiași bărbat, purtând ceea ce Fabel crezu mai întâi că era uniforma Wehrmacht-ului, apoi își dădu seama că era, de fapt, uniforma Batalionului de Rezerviști al poliției. Fără copii. Toate fotografiile erau vechi de peste cincizeci de ani.

– O vedeați des?

– Nu. De fapt, n-am vorbit decât o dată cu ea. Tocmai măturam palierul, când a trecut pe lângă mine.

– Ați vorbit cu ea?

– Nu chiar. M-a salutat, a spus ceva legat de vreme, apoi a urcat la ea. Aș fi vrut să o invit la o cafea, dar părea grăbită. Arăta ca o femeie de afaceri... îmbrăcată foarte elegant. Pantofi scumpi. Foarte frumoși. Străini. În afară de asta, am auzit-o de câteva ori urcând scările. Eu credeam că pleacă des în delegații... știți... cu afaceri.

– Venea multă lume la ea? Mai precis, bărbați?

– Nu... nu, nu pot spune că am văzut mulți bărbați.

– Știu că este o chestiune foarte neplăcută, dar trebuie să vă întreb, *Frau* Steiner... a existat ceva care să vă facă să credeți că putea fi prostituată?

Surprinzător, ochii de bufniță se măriră.

– Nu. Bineînțeles că nu! Asta era?

– Nu știm. Dacă ar fi fost, m-aș fi așteptat să vedeți mai mulți bărbați venind și plecând.

– Nu, vă spun sincer că nu am văzut decât vreo doi sau trei. Dar acum că ați pomenit acest lucru, îmi dau seama că toți erau bărbați, n-am văzut niciodată o altă femeie.

– I-ați putea descrie?

– Nu prea, răspunse bătrâna, clătinând încet din cap. Nu sunt sigură nici măcar dacă o vizitau mai mult de, să zicem, doi bărbați. Este posibil și ca eu să fi văzut aceeași persoană de mai multe ori. Arătă cu mâna spre panoul semiopac din sticlă fumurie din ușa apartamentului său.

– N-am văzut decât umbre... siluete... nimic altceva.

– Deci nu l-ați putea recunoaște pe nici unul dintre ei.

– Numai pe tânărul care i-a subînchiriat ei apartamentul.

– Ar putea fi vorba despre Klugmann, domnule, interveni Beller. El a descoperit cadavrul și ne-a sunat.

– Venea des pe-aici? întrebă Fabel.

Bătrâna ridică din umerii firavi.

– L-am văzut doar de câteva ori. După cum v-am spus, poate că a fost una dintre siluetele pe care le-am zărit urcând și coborând. Apoi, uitându-se la panoul de sticlă, din ușa aflată la capătul micului culoar, adăugă: Asta înseamnă să îmbătrânești, tinere. Ai impresia că lumea se micșorează, până când se reduce la niște umbre care îți trec pragul.

– Din câte vă amintiți dumneavoastră, când a fost *Herr* Klugmann aici ultima oară?

– Săptămâna trecută... sau poate acum două săptămâni. Îmi pare rău, nu am prea dat atenție.

– Nu face nimic, *Frau* Steiner! Vă mulțumim pentru timpul acordat.

Fabel se ridică din fotoliu.

– *Herr Hauptkommissar?*

Ochii umezi, de bufniță, clipiră.

– Da, *Frau* Steiner?

– A suferit îngrozitor?

Nu avea rost să o mintă. Oricum, totul avea să apară în ziare.

– Mă tem că da. Dar acum s-a terminat. La revedere, *Frau* Steiner! Dacă aveți nevoie de ceva, vorbiți cu unul dintre ofițeri.

Bătrâna nu părea să fi auzit vorbele lui Fabel.

– Tragic. Atât de tragic...

În timp ce ieșeau din apartamentul bătrânei, Fabel se întoarse spre Beller.

– Ziceai că ai ajuns primul la locul crimei.

– Da, domnule.

– Și n-ai văzut pe nimeni acolo?

– Nu, domnule. Doar pe tipul care ne-a telefonat... și pe cei doi tineri din apartamentul de dedesubt.

– N-ați văzut și un bărbat mai în vârstă dând târcoale pe-aici?

Beller clătină din cap, gânditor.

– Nici mai târziu, când au început să se adune toți curioșii? Un bărbat scund și îndesat, de aproape șaptezeci de ani... Pare străin... slav... poate rus.

– Nu, domnule... îmi pare rău. Este important?

– Nu știu, răspunse Fabel. Probabil că nu.

Miercuri, 4 iunie, ora 07.30 a.m. St Pauli, Hamburg

Camera de interogatoriu din cadrul secției de poliție Davidwache era de fapt un birou, nici mai mare, nici mai mic decât era necesar. Pereți văruiți, o ușă și o singură fereastră, prin care s-ar fi putut vedea Davidstrasse, dacă geamul n-ar fi fost gros și mat, astfel că lumina răsăritului pătrundea în încăpere doar ca un praf roșiatic. Unul dintre capetele mesei era împins până în perete, iar de-o parte și de alta a tăbliei se aflau câte două scaune din material tubular metalic. La un capăt al mesei era așezat un casetofon negru, pentru înregistrarea interogatoriilor. Deasupra mesei, pe perete, stătea agățat un panou pe care erau trecute ieșirile de urgență și procedurile ce trebuiau urmate în caz de incendiu. Deasupra lui, un afiș pentru interzicerea fumatului.

Fabel și Werner ședeau de-o parte a mesei. În fața lui Fabel se afla un bărbat de circa treizeci și cinci de ani, cu părul negru, dat cu gel și pieptănat pe spate, dar care îi cădea mereu pe frunte, în șuvițe lucioase. Era înalt și bine clădit, cu umerii încordați sub geaca de piele neagră, prea strâmtă pentru el. Semăna cu un atlet aflat la sfârșitul carierei: începuse să se îngrașe, în special în jurul taliei, avea ochii încercănați, pielea și mai palidă în contrast cu părul negru și cu barba nerasă de două zile; fața era încă pătrată și puternică, dar dădea deja semne de oboseală.

– Sunteți Hans Klugmann? întrebă Fabel, fără să-și ridice privirea din hârtiile din fața sa.

– Da... Klugmann se aplecă înainte, băgându-și capul între umeri, punându-și coatele pe marginea mesei și zgândărind cu unghia de la unul din degetele mari de pielița celuilalt. O poziție aproape ca de rugăciune, dacă n-ar fi fost vizibilă o oarecare tensiune nervoasă.

– Dumneavoastră ați găsit-o pe fată... Fabel întoarse pe partea cealaltă câteva foi... Monique.

– Da... Unghia începu să sape și mai adânc. Unul din picioare începu să se bâțâie pe sub masă, într-un spasm necontrolat, ceea ce-i făcu și mâinile să tremure ritmic.

– Probabil că a fost un șoc... foarte neplăcut pentru dumneavoastră.

În ochii lui Klugmann se citea o durere sinceră.

– Așa este.

– Monique vă era prietenă?

– Da.

– Cu toate acestea, pretindeți că nu-i cunoașteți numele de familie.

– Nu, nu-l cunosc.

– Uitați ce este, *Herr* Klugmann, trebuie să recunosc că am într-adevăr nevoie de ajutorul dumneavoastră. Sunt foarte derutat și sper să mă ajutați să ies din această stare de confuzie. În momentul de față, am pe cap cadavrul mutilat al unei fete necunoscute, aflat într-un apartament în care nu sunt decât niște haine, pe care le-am găsit într-un șifonier... nici o geantă, nici un act... nici un fel de mâncare, în afara unui litru de lapte, aflat în frigider. Am găsit de asemenea și unele dintre accesoriile pe care te aștepți să le găsești de obicei în

camera unei prostituate. Iar apartamentul este situat foarte aproape, dar nu în cartierul deocheat al orașului. Cu toate acestea, nu există dovezi care să ateste că pe-acolo au trecut foarte mulți bărbați. Înțelegeți de ce sunt derutat?

Klugmann ridică din umeri.

– Și, colac peste pupăză, mai aflăm și că apartamentul este închiriat, oficial, unui fost ofițer din cadrul forțelor speciale ale poliției, care pretinde că nu cunoaște numele complet al subchiriașei sale.

Fabel așteptă ca vorbele sale să-și facă efectul. Klugmann rămase impasibil, privindu-și atent mâinile.

– Așa că, de ce continuați să ocoliți adevărul, *Herr* Klugmann? Și eu, și dumneavoastră știm foarte bine că apartamentul era folosit pentru prostituție, dar în mod oarecum selectiv, și că tânăra asta, Monique, nu locuia acolo. Ascultați-mă cu atenție, pe mine nu mă interesează ce aranjamente aveați dumneavoastră cu fata asta, ci toate informațiile pe care mi le puteți da în legătură cu ea. M-am făcut înțeles?

Klugmann încuviință, dar nu-și ridică privirea de la mâini.

– Deci, cum o chema?

– V-am spus, nu știu... vă jur că este adevărul. Nu-i spuneam decât Monique... și așa își spunea și ea.

– Dar era prostituată?

– Poate... nu știu... poate că a fost... poate cu jumătate de normă. Eu n-am nici un amestec în treaba asta. Avea întotdeauna bani, așa că, da, e posibil.

– De când o cunoașteți?

– Numai de vreo trei sau patru luni.

– Dacă dumneavoastră nu-i cunoașteți numele, spuse Werner, poate că alții i-l știu. Cine erau apropiații ei?

– Nu știu.

– Nu l-ați întâlnit niciodată pe vreunul dintre prietenii ei? întrebă Fabel, fără să ascundă faptul că nu-l credea.

– Nu.

Fabel îi arătă, peste masă, o fotografie de-a primei victime, Ursula Kastner.

– O recunoașteți?

– Nu. Adică... mda... dar numai din ziare. Nu este avocata care a fost ucisă? Și ea a fost ciopârțită la fel?

Fabel ignoră întrebarea și lăsă fotografia pe masă. Klugmann nu se mai uită la ea. Fabel avu impresia că evita dinadins să se uite la fața lui Kastner. Instinctul îi spunea că așa era.

– Care era adresa lui Monique înainte de a se muta în apartament?

Klugmann ridică din umeri.

– Asta devine de-a dreptul ridicol!

Werner se aplecă înainte. Statura lui și brutalitatea trăsăturilor făceau ca mișcările lui să devină amenințătoare, chiar dacă nu aceea era întotdeauna intenția sa. Drept răspuns, Klugmann se îndreptă de mijloc și își dădu capul pe spate, sfidător.

– Vreți să spuneți că fata aceea a intrat în viața dumneavoastră și în apartamentul dumneavoastră fără să-i cunoașteți numele întreg sau altceva despre ea?

– Trebuie să recunoașteți, *Herr* Klugmann – interveni Fabel –, ca fost polițist, vreau să spun, că totul pare destul de ciudat.

Klugmann se destinse.

– Mda, sunt convins de asta. Dar eu vă spun adevărul. Ascultați-mă pe mine, acolo este altă lume. Monique a apărut într-o seară acolo unde lucrez eu și am stat de vorbă.

– Era singură?

– Da. De-asta m-am și dus să vorbesc cu ea. Arno, șeful meu, s-a gândit că era o prostituată scumpă, venită la agățat în clubul nostru, și mi-a spus să-i fac vânt. Am vorbit cu ea... părea un copil bun. M-a întrebat dacă nu cunoșteam o cameră sau un apartament de închiriat și i-am spus de apartamentul meu.

– De ce i-ați oferit apartamentul? De ce nu locuiți dumneavoastră acolo?

– Eu... am o relație cu una dintre fetele de la Tanzbar... Sonia. În majoritatea nopților rămâneam la ea pentru că locuiește foarte aproape de Tanzbar. După ce am închiriat apartamentul, am început să-l renovez și m-am mutat definitiv la Sonia. Apoi m-am întâlnit cu Monique, care mi-a spus că era dispusă să-mi plătească atât cât îi cer

și chiar în avans, pentru un apartament decent în care să poată locui. Mi-a mai spus că avea să stea acolo între șase și nouă luni. Iar eu mi-am zis că era o ocazie bună să mai scot câțiva bani în plus.

– În schimb, trebuia să stați deoparte, nu-i așa? întrebă Werner.

– Așa a fost înțelegerea...

– Atunci, ce căutați acolo la ora aceea târzie din noapte?

– Am urcat să văd ce face. Făceam asta din când în când, ca să mă asigur că totul era în regulă.

– Și făceați asta la ora două și jumătate dimineața? întrebă Fabel.

– Nici unul dintre noi nu avea un program de lucru normal.

– Dumneavoastră ce faceți exact, *Herr* Klugmann?

– După cum v-am spus, lucrez într-un club de noapte... la Tanzbar. Sunt asistent manager.

Fabel se uită din nou în dosar.

– Ah, da, Paradies-Tanzbar de pe lângă Grosse Freiheit... acolo lucrați?

– Da.

– Deci lucrați pentru...?

– Știți pentru cine lucrez...

Klugmann se uita acum la unghia unuia din degetele mari, pe care o scobea cu unghia celuilalt.

Fabel scoase un al doilea dosar de sub primul. Îl deschise și citi prima pagină. Klugmann își văzu fotografia în colțul din dreapta, sus. Umerii săi încovoiați se lăsară și mai mult în jos.

– Da... Fabel se lăsă pe spate și se uită la Klugmann. Actualul dumneavoastră angajator este Ersin Ulugbay... nu chiar cetățeanul lunii, în Hamburg, nu-i așa?

– Nu... nu cred.

– O schimbare destul de ciudată de carieră, spuse Werner, de la o unitate de elită a poliției, la Mafia turcească.

– N-am prea avut de ales... după ce a trebuit să mă retrag din poliție. Klugmann zâmbi cinic. După cum, probabil, știți. Oricum, eu nu lucrez pentru nici o Mafie. Știu cu ce se ocupă Ulugbay, dar eu nu m-am băgat în afacerile lui. Ulugbay este, într-adevăr, proprietarul barului, dar șeful meu este Arno Hoffknecht, directorul. Sigur

că nu e mare lucru să fii asistent manager, și nici eu nu sunt altceva decât o „gorilă" cu grad de polițist. Dar nu mi-am băgat nasul unde nu trebuie.

– Da? spuse Werner. Îmi place expresia. Nu știu dacă ați făcut într-adevăr așa cum spuneți.

– Adică?

– Când ați luat ultima doză de cocaină?

Tendoanele gâtului gros al lui Klugmann se întinseră.

– Lua-te-ar dracu', *Arschloch!*[1]

Ochii lui Werner scăpărară fulgere de mânie, iar trupul său uriaș păru gata să explodeze, într-un acces de violență. Fabel salvă situația.

– De ce nu încercați să fiți mai cooperant, *Herr* Klugmann? Așa, nu faceți decât să vă înrăutățiți situația.

– Ce vreți să spuneți? Eu n-am nici o legătură cu toată porcăria asta! Și n-aveți nici o dovadă împotriva mea...

– Ne ascundeți ceva.

– Ca de exemplu?

– De exemplu, unde este agenda lui Monique?

– Nu știu despre ce vorbiți!

– Sau camera video pe care ați ascuns-o în spatele oglinzii? În ce scop ați pus-o acolo? Pentru șantaj sau pur și simplu ca să faceți filme porno?

Vreme de o clipă, Klugmann rămase fără grai. Apoi, spuse:

– Uitați ce este. Habar n-am despre ce dracu' vorbiți!

Fabel se lăsă pe spate. Werner recunoscu semnul și, zâmbind, își aplecă înainte capul țuguiat, acoperit cu păr tuns periuță.

– Nu-mi placi, Klugmann...

– Zău? Klugmann se prefăcu surprins. Și eu, care credeam că, poate, în viitor, o să avem o relație...

– Nu-mi placi pentru că ești un trădător și un escroc. Ai trădat poliția atunci când ai început să-i vinzi informații lui Ulugbay. Werner se lăsă pe spate și întoarse capul, disprețuitor. Puți. Miroși a interlop, trăiești cu o curvă...

[1] Tâmpitule! (în germ. în orig.)

Klugmann se încordă și făcu o mișcare bruscă înainte.

Fabel ridică mâna.

– Ia-o încet...

– Trăiești cu o curvă, continuă Werner, i-ai închiriat apartamentul tău unei alte curve, ca să poată fi spintecată și mutilată de cine știe ce nenorocit de maniac și lucrezi într-un loc mizerabil, pentru un naș turc. Ce vezi, Klugmann, ce vezi când te uiți dimineața în oglindă? Pentru numele lui Dumnezeu, ai fost polițist – și, după cum reiese din dosarul tău, unul bun. Probabil că pe atunci erai ambițios. Iar acum ești... Werner arătă spre Klugmann, întinzând brațele ca și cum ar fi vrut să țină la distanță ceva otrăvitor – ești asta. Își apropie fața de a lui Klugmann. Ești drojdia societății... gunoi... Nu cred nici în ruptul capului că n-ai nici o legătură cu ceea ce i s-a întâmplat fetei ăleia. Și nu cred nici în ruptul capului rahatul pe care îl mănânci când spui că nu știi nimic despre ea în afară de numele mic.

Werner se opri brusc. În încăpere se făcu liniște. O liniște măsurată, chibzuită. Klugmann se prăbuși la loc pe scaunul său, cu un picior întins și cu celălalt continuând micul dans nervos. Fabel îi studie atent fața. Obișnuita mască a dezinteresului: o plictiseală studiată, arborată de mulți dintre cei care șezuseră acolo, de-a lungul anilor: o expresie menită să sugereze o lipsă de îngrijorare, dar care pe Fabel nu reușea să-l păcălească. Dar, în timp ce-l privea pe Klugmann, își dădu seama că, în cazul acestuia, nu putea vedea dincolo de masca de pe chip.

– Nu-i erai prieten... nici client... nu te aflai acolo pentru o partidă de sex de patru sute de euro... Din câte știm noi despre Monique, nu era de tine, în nici un caz... și nici de buzunarul tău.

Klugmann nu răspunse și se uită lung la marginea tăbliei.

– Și nu cred nici că ești doar nenorocosul proprietar al unui apartament închiriat unei fete anonime, care, întâmplător, este măcelărită chiar în locuința respectivă. Unde ne duc toate astea? insistă Werner. Nu prieten. Nu client. Asta ne duce la concluzia că... fie tu ai fost cel care a spintecat-o, fie ești una dintre gorilele lui Ulugbay... și ai fost peștele ei. Cred că te duseseși la ea ca să să-ți încasezi banii –

și când spun asta, nu mă refer numai la chirie – și dacă a încercat să te fenteze, ai luat-o și tu nițel la refec. N-a fost așa?

Tăcere.

– Poate că îți place munca ta. Poate că te exciți atunci când le torturezi pe fetele astea. Poate că azi-noapte ți-ai oferit o distracție cu totul specială...

Klugmann izbucni:

– Nu fi tâmpit... Ai văzut în ce hal era camera... dacă aș fi fost eu, atunci ar fi trebuit să fiu plin de sânge...

– Poate că ți-ai scos hainele înainte de a începe să-ți satisfaci poftele... Poate că n-ar fi rău ca legiștii să se ocupe puțin de tine.

– Faceți ce dracu' vreți... Bine, lucrez pentru Ulugbay. Dar asta n-are nici o legătură cu ceea ce s-a întâmplat acolo azi-noapte. N-are nici o legătură cu el, iar eu n-am de gând să-l implic în toată porcăria asta. Voi nu mă speriați pe mine așa cum mă sperie nenorociții ăia de turci. Știți și voi cum se întâmplă... dacă ei bănuiesc că vă povestesc vouă despre ei, voi sfârși în pădure, scalpat cu totul.

Fabel știa la ce se referă Klugmann, un obicei preferat al Mafiei turcești: oricine îi trăda într-o afacere cu droguri sau furniza informații poliției era aruncat în pădurea de la nord de Hamburg. Fără mâini, cu dinții zdrobiți și cu fața jupuită. Aceasta îngreuna mult identificarea victimei, făcând-o uneori imposibilă și întârzia într-atât cercetările, încât, adesea, urmele deveneau mult prea vagi pentru ca pe baza lor să se poată pronunța o condamnare.

– Bine, bine... calmează-te, spuse Fabel. Dar înțelege că ești singura persoană care a intrat azi-noapte în apartamentul ei...

– Da... și n-am stat acolo decât treizeci de nenorocite de secunde. Imediat ce am văzut-o... *așa*... am ieșit și v-am dat telefon.

– N-ai folosit telefonul ei?

– Nu. Am sunat de pe mobilul meu. Nu puteam să mai rămân acolo. Trebuia să ies.

– Ai ajuns pe la două și jumătate? întrebă Fabel.

– Da.

– Și n-ai atins nimic?

– Nu, doar am intrat și am ieșit.

– Cum ai intrat? Ai o cheie?

– Nu. Mă rog, da, dar n-o folosesc. Ușa era întredeschisă.

– Apelul dumitale a fost înregistrat la Einsatzzentrale la ora două și treizeci și cinci de minute. Unde ai fost înainte să te duci la ea?

– La muncă, la Paradies-Tanzbar.

– Până la ce oră?

– Până pe la două fără un sfert.

– Nu-ți ia trei sferturi de oră ca să ajungi de la bar la apartamentul ei.

– Am avut treabă...

– Ce treabă?

Klugmann își întoarse mâinile cu palmele în sus și își înclină capul într-o parte. Fabel își luă pixul și îl zornăi între dinți.

– Dacă nu poți sau nu vrei să ne spui, asta ne poate face să credem că te-ai dus și ai omorât-o, te-ai spălat și apoi ne-ai spus nouă că tocmai ai sosit și ai găsit cadavrul.

– Bine, bine... M-am dus să vorbesc cu un tip, în port... am cumpărat niște marfă...

– De la cine?

– Cred că glumiți...

Fabel puse pe masă o fotografie făcută la locul crimei. Era o imagine în culori atât de vii, încât părea ireală.

– Asta nu e o glumă.

Klugmann îngheță și se făcu alb ca varul. Se vedea clar că era năpădit de amintiri.

– Eram prieteni. Atâta tot.

Werner oftă. Klugmann nu-i dădu nici o atenție și se uită direct la Fabel.

– Dumneavoastră știți că n-am omorât-o eu, *Herr* Fabel... Privirea îi deveni mai puțin intensă. Când am plecat de la club, am luat un taxi până în port. Șoferul m-a așteptat, apoi m-a dus la apartament. Am ajuns acolo pe la două și jumătate. Vă poate spune tot ce-am făcut, de când am plecat de la club și până când am ajuns la apartament. Puteți verifica la firma de taximetre.

– Asta și facem.

Fabel închise dosarul și se ridică. Era clar că nu Klugmann era ucigașul; nu aveau dovezi solide pentru a-l reține, fie chiar și numai ca martor-cheie. Dar interogatoriul îl pusese pe gânduri pe Fabel. Avea sentimentul că studia o hartă întoarsă cu susul în jos: toate punctele de reper se aflau acolo, dar mai mult îl dezorientau decât să-i fie de folos. Cu ambele dosare sub braț, Fabel se îndreptă spre ușă și spuse fără să se întoarcă spre Klugmann:

– O să-i pun totuși pe legiști să te examineze și să-ți cerceteze și hainele.

Totul la Maria Klee era iute și ascuțit, de la accentul și cuvintele prescurtate, tipic hanovreze, până la părul blond, tuns scurt. Când Fabel ieși din camera de interogatoriu, Maria îl aștepta pe hol, cu o foaie în mână.

– Cum a fost? întrebă ea repede.

Fabel tocmai voia să-i răspundă, când un ofițer SchuPo, în uniformă, sosi să-l conducă pe Klugmann în biroul legiștilor. Pentru o clipă, privirea Mariei o întâlni pe cea a martorului; ochii bărbatului păreau goi, ca și cum ar fi privit prin ea, în timp ce Maria se încruntă, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte de ceva.

– Îl cunoști? întrebă Fabel, când fu sigur că Klugmann și ofițerul nu-l mai puteau auzi.

– Nu știu... mi s-a părut că-l recunosc, dar n-aș putea spune unde l-am mai văzut.

– Tot ce e posibil. A fost polițist.

Maria ridică din nou din umeri, de data aceasta ca și cum ar fi vrut să scape de un lucru lipsit de importanță, dar care o agasa.

– Mă rog... și ce-ați aflat de la el?

– Nu este omul nostru, asta e clar, dar e dubios. Ne ascunde ceva. De fapt, ne ascunde mai multe lucruri. Tu ce-ai aflat?

– Am stat de vorbă cu directorul de la Tanzbar, Arno Hoffknecht. Confirmă că Klugmann a fost acolo până la ora unu și jumătate.

– E posibil să vrea să-l acopere?

– Adevărul este că trebuie să-l vezi pe tip ca să crezi că există așa ceva. E de-a dreptul respingător. S-a zbârlit pielea pe mine. Dar nu,

nu cred că-l acoperă. Prea mulți oameni l-au văzut pe Klugmann aseară la club. Iar cei de la Davidwache KriPo au verificat cele spuse de Klugmann legat de drumurile pe care le-a făcut cu același taxi.

– Asta ne-a spus și nouă.

– Oricum, șoferul confirmă faptul că l-a luat pe Klugmann de la club la ora două fără un sfert, că l-a dus la o cârciumă din port – Klugmann i-a spus să aștepte –, apoi l-a lăsat la apartament pe la ora două și jumătate.

– Bun. Altceva?

– Da, mă tem că ar mai fi ceva, spuse Maria, întinzându-i e-mailul pe care îl ținea în mână.

Miercuri, 4 iunie, ora 10.00 a.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Fabel îl citi din nou, cu voce tare, apoi puse foaia pe masă și se duse la fereastră. Sala de informare se afla la etajul al treilea al *Polizeipräsidium*. Traficul din stradă pulsa în ritmul în care se schimbau luminile semafoarelor: ritmul liniștitor al vieții orașului.

– E-mailul v-a fost adresat dumneavoastră personal? întrebă Van Heiden.

– Da, la fel ca și cel dinainte.

Fabel sorbi din ceai. Stătea cu spatele la ceilalți și privea afară, prin ploaie, dincolo de Winterhuder Stadtpark, acolo unde centrul orașului se înălța spre cerul de culoarea oțelului.

– N-avem cum să-l localizăm? întrebă Van Heiden.

– Din păcate, nu, *Herr Kriminaldirektor,* răspunse Maria Klee. Se pare că prietenul nostru are o gândire destul de sofisticată în ceea ce privește tehnologia informației. Nu avem cum să-l localizăm decât dacă îl prindem online. Și poate nici atunci.

– Cei de la Serviciul Tehnic l-au văzut?

– Da, domnule, răspunse Maria Klee.

Fabel stătea în continuare cu spatele la ei, urmărind traficul aglomerat din stradă.

– Am chemat și un expert independent să-l vadă. Nu poate fi localizat.

– Perfect, spuse Fabel. O scrisoare anonimă ne-ar putea oferi dovezi materiale... probe de ADN, eventual o analiză grafologică, identificarea locului de unde a fost cumpărată hârtia, cerneala... dar un e-mail nu are decât o prezență electronică. Din punct de vedere logistic, el este inexistent.

– Eu credeam că nu există e-mailuri anonime, spuse Van Heiden. Sigur avem o adresă IP?

Pe Fabel îl surprinseră cunoștințele de tehnologia informației ale lui Van Heiden.

– Așa este. Am primit două e-mailuri separate, fiecare cu alt provider de internet și cu altă identitate. Le-am urmărit pe amândouă și am descoperit că individul pătrunsese într-o rețea presupusă a fi impenetrabil de sigură, apoi a creat niște adrese false, pe care le folosește pentru a trimite aceste e-mailuri.

Fabel se întoarse cu spatele la fereastră. În jurul mesei din lemn de cireș se aflau șase persoane. Cei patru membri de bază ai echipei de Mordkommission a lui Fabel – Werner Meyer, Maria Klee, Anna Wolff și Paul Lindemann – ședeau unul lângă celălalt, de o parte a mesei. De cealaltă parte, stătea o femeie frumoasă, brunetă, de vreo treizeci și cinci de ani, doctor Susanne Eckhardt, psiholog criminalist. În capul mesei trona Horst Van Heiden, *Leitender Kriminaldirektor* al poliției din Hamburg: șeful lui Fabel. Van Heiden se ridică de pe scaun. Era polițist până în măduva oaselor, ca și cum acela ar fi fost însuși destinul său genetic; chiar și acum, îmbrăcat într-un costum Hugo Boss, de culoare gri-deschis, dădea impresia că poartă uniformă. Se îndreptă spre unul dintre pereții camerei, pe care se aflau fotografii color, mărite, luate din diferite unghiuri, ale trupurilor sfârtecate ale celor două tinere. Era sânge peste tot. Oase albe, lucind slab între sângele închegat și carne. Două femei diferite, două decoruri diferite, dar centrul imaginilor înfățișau aceeași oroare: plămânii le fuseseră scoși și aruncați lângă trupurile fără viață. Van Heiden privea fotografiile, cu o expresie împietrită pe chip.

– Fabel, cred că știi cine mă așteaptă – ne așteaptă – sus?

– Da, *Herr Kriminaldirektor,* știu.

– Și știi că-mi stă în coastă să pun capăt la... toate astea.

– Sunt perfect conștient de presiunea politică care apasă asupra dumneavoastră, domnule. Dar ceea ce mă preocupă pe mine este cum să fac să împiedic ca încă o biată femeie să cadă victimă acestui animal.

Van Heiden îl privi cu răceală.

– Prioritățile mele, *Herr Kriminalhauptkommissar,* sunt exact acolo unde ar trebui să fie. Se uită din nou la fotografii. Am o fiică de aproape aceeași vârstă cu cea de-a doua victimă. Se întoarse spre Fabel. Dar pot să o fac și fără ca *Erster Bürgermeister* al Hamburgului să-mi sufle în ceafă.

– După cum am spus, domnule, încercăm să-l prindem cât mai repede pe nenorocitul ăsta.

– Și încă un lucru. Toată chestia asta cu „vulturul care își întinde aripile" și cu „pământul nostru sacru"... nu-mi place. Sună a aluzie politică. Vulturul... este vorba despre vulturul german?

– S-ar putea, încuviință Fabel, uitându-se la Susanne Eckhardt.

– S-ar putea... confirmă aceasta.

Avea un accent aparte. „München", își spuse Fabel.

– Însă vulturul reprezintă o imagine psihologică a forței în orice cultură, o efigie a puterii și a capturării prăzii. Vulturul ar putea fi chiar metafora lui: scrutează, se învârtește, dă târcoale, nevăzut de prada sa, apoi se năpustește fără zgomot și ucide. După părerea mea, ceea ce îl motivează este mai curând un impuls sexual sublimat și transformat într-un sentiment superior, mai curând decât o ideologie politică extremistă. Omul acesta nu este un fanatic: este un psihopat. Este o diferență... deși trebuie să recunosc că religiozitatea e-mailului – sentimentul că s-a lansat într-o cruciadă – precum și tot acest ritual al morții îmi dau de gândit.

– Suntem pe urmele unui neonazist nebun? întrebă Van Heiden pe un ton oarecum agresiv.

– Mă îndoiesc. Victimele sunt de etnie germană și nu reprezintă ținte tipice ale atacurilor neonaziste. Dar există totuși și această posibilitate. Cred, mai curând, că este vorba despre o cruciadă personală...

Susanne Eckhardt avea acum aerul cuiva care încerca să-și amintească unde a pus cheile de la mașină.

– Ce s-a întâmplat, *Frau Doktor?* întrebă Fabel.

Doctor Eckhardt râse ușor, încercând parcă să se scuze.

– Nimic... sau cel puțin nimic care să reziste unei cercetări profesioniste sau chiar obiective...

– Spuneți-ne totuși despre ce este vorba, zise Van Heiden.

– Vedeți, eu cred că acest e-mail a fost scris de către un psihopat care prezintă o disfuncție socială. Vreau să spun că găsim în el toate simptomele acestui tip de psihopatie: sentimente de dezorganizare și de izolare socială, o moralitate deformată, pusă în slujba unei false cruciade, identificarea cu un simbol elevat a tot ceea ce ține de capturarea unei prăzi...

– Nu înțeleg... interveni Van Heiden. Era clar că îi scăpase ceea ce insinua femeia. Spuneți că e-mailul este cât se poate de autentic. Că a fost scris de însuși criminalul nostru.

– Nu... adică da... Eckhardt râse din nou, arătându-și dinții perfecți, care străluceau ca porțelanul. Nu știu prea bine ce vreau să spun. Doar că, dacă m-aș fi apucat să scriu o scrisoare ca venind din partea unui criminal în serie, aș fi inclus în ea toate aceste elemente.

– Vreți să spuneți că este un fals? întrebă Van Heiden. Sau că este autentic? Nu mai înțeleg nimic...

– Probabil că este autentic. Două crime, două e-mailuri primite. Dacă ar fi o farsă sau un bolnav de „mărturisenie cronică", atunci sincronizarea lui este mult prea bună ca să mai fie și adevărată. Nu este decât un punct de vedere. Nu... o observație.

Se uită în jurul ei, încercând parcă să caute un sprijin. Îl găsi: Fabel încuviința din cap, gânditor.

Van Heiden o privi descumpănit.

– Această ultimă... escapadă – avem ceva mai multe elemente de la care să plecăm, Fabel?

– Asta mă preocupă și pe mine, răspunse Fabel. Există o serie de anomalii. De fapt, există unele lucruri, legate de victimă, pe care pur și simplu nu le cunoaștem.

– Ca, de exemplu, identitatea... spuse Van Heiden.

Fabel nu-și dădea seama dacă era sarcastic sau nu.

– Facem tot posibilul să o aflăm.

Van Heiden frunzări raportul.

– Ce este cu acest tip, care a făcut parte din Mobiles Einsatz Kommando, și ce legătură are cu ea? Nu-mi place ideea ca un fost ofițer de poliție să fie acum peștele unei prostituate. Presa atât așteaptă.

– Din păcate, a trebuit să-l lăsăm să plece, spuse Fabel, dar am pus să fie urmărit. O să fie sub supraveghere 24 de ore din 24. Sunt sigur că ascunde probe, dar nu putem dovedi nimic deocamdată.

– I-ai văzut dosarul?

– Tocmai am cerut să-mi fie adus, răspunse Fabel, așezându-se și aplecându-se peste masă.

Exageră puțin atitudinea neglijentă pe care o afișa, știind că lipsa de formalism și caracterul său neprotocolar îl scotea din fire pe Van Heiden, iar lui îi făcea plăcere să-l enerveze.

– N-am avut prea mult timp să-l studiez cu atenție, dar sigur va reieși că Klugmann a fost unul dintre cei mai buni recruți, care promitea să aibă un viitor strălucit, până când a început să ia droguri. Înainte să intre în poliție, a fost *Fallschirmjäger*...

– A fost parașutist?

– Da. O pregătire de bază perfectă pentru un viitor membru al Mobiles Einsatz Kommando. Fabel râse ușor. A învățat să gândească iute cu pistolul.

Van Heiden se înfurie.

– Membrii MEK au o misiune foarte importantă. Și sunt ofițeri de poliție ca și noi. Care a fost calificativul lui Klugmann?

– Din câte îmi dau eu seama, undeva aproape de exemplar...

– Un om bun, dar care a luat-o pe o cale greșită...

– Sau un asasin profesionist, de înaltă clasă, care a trecut de cealaltă parte a baricadei... depinde cum priviți lucrurile, domnule.

De data aceasta, Van Heiden nu înghiți momeala lui Fabel.

– Crezi că ne ascunde ceva?

– Nu pot să cred că nu cunoaște numele întreg al victimei. Dar are un alibi beton.

Așteptăm confirmarea orei exacte a morții, dar este aproape sigur că Klugmann iese din calcul.

– Atunci de ce să-l ținem totuși sub urmărire și să blocăm forțe care ne-ar putea fi utile în altă parte?

Fabel simți privirile neîncrezătoare pe care le schimbară între ei membrii echipei sale.

– Pentru că avem un cadavru fără nume, găsit în împrejurări dintre cele mai bizare, iar Klugmann, cred eu, este cea mai bună pistă care ne poate ajuta să-i stabilim identitatea. După cum am spus, cred că ne ascunde ceva. Presupunem că acest ceva este identitatea ucigașului... se poate foarte bine ca acest Fiu al lui Sven să fi fost unul dintre clienții fetei.

Fabel nu făcea decât să creeze o diversiune. Era, evident, o stratagemă menită să-l facă pe Van Heiden să o lase mai moale. Și funcționă.

– Bine, încuviință acesta. Dar pe mine mă interesează mai mult identitatea ucigașului decât cea a victimei. Altceva ce mai știm?

– Continuăm să strângem informații în legătură cu prima victimă, interveni Maria Klee, scoțând câteva notițe dintr-un dosar. După câte se pare, între cele două nu există nici o legătură. O prostituată și un avocat ambițios, specialist în drept civil. Se pare că le alege la întâmplare.

– Poate că ni se pare nouă că le alege la întâmplare, spuse doctorul Eckhardt. Dar este posibil ca, în mintea lui, să existe o legătură între ele, care însă nouă, pentru moment, ne scapă. Nu uitați că avem de-a face cu un individ profund labil emoțional: logica lui nu este aceeași cu a noastră. Poate că femeile aveau aceeași înălțime, același mers, aceeași formă a nasului... există asemănări care nouă ni s-ar părea abstracte, dar pe care el le vede... de fapt, pe care poate *numai* ucigașul le va vedea vreodată.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că orice femeie din Hamburg, indiferent de vârstă sau de educație, este o posibilă țintă.

– Iar până acum, noi nu avem decât o singură legătură potențială cu ucigașul, pe acest Klugmann, care îl poate cunoaște sau nu, ca pe un client al ultimei victime... adăugă Van Heiden scărpinându-se în chica cenușie.

– Mai există o legătură potențială, continuă doctorul Eckhardt. Toată lumea își întoarse privirea spre ea. Și această legătură este *Kriminalhauptkommissar* Fabel. Așa cum ucigașul își alege victimele

după anumite criterii abstracte, tot așa l-a ales și pe *Herr* Fabel... ca alter ego al său, ca adversar al lui în acest joc. În ochii săi, *Herr* Fabel este un adversar pe măsură. L-a ales ca pe un fel de Nemesis. De fapt, *Hauptkommissar* Fabel a devenit un element esențial al fanteziei sale, al planului său. A spus clar că intenționează să impună concluzia acestei vânători. Eckhardt se întoarse către Fabel – poate că va trebui chiar să-l omorâți cu mâna dumneavoastră. Această afirmație – „mă puteți opri, dar nu mă veți prinde niciodată" – promite ceva.

– Ce anume? Că va trebui să-l omor ca să-l opresc?

– Poate. El simte că nu vă puteți atinge de latura psihotică a personalității sale. Poate că are o fantezie legată de nemurire, la care dumneavoastră nu puteți ajunge, nici chiar dacă îl omorâți. Este ca și cum între dumneavoastră și el ar exista un fel de bară de protecție.

– Eu sunt polițist, nu călău, spuse Fabel, încruntându-se. Dar de ce m-a ales pe mine?

– Nu știu. Poate că tot numai el, Fiul lui Sven, va ști vreodată motivul pentru care v-a ales pe dumneavoastră... dar...

– Dar ce? întrebă Van Heiden.

Doctorul Eckhardt continuă să i se adreseze direct lui Fabel.

– Cred că se simte *legat* de dumneavoastră. Poate că drumurile voastre s-au încrucișat cândva, în trecut. Sau poate că este o persoană pe care o cunoașteți.

– Dar asta nu este o certitudine... afirmă Fabel, pe un ton întrebător.

– Nu, sigur că nu. Este doar o posibilitate. Această legătură a lui cu dumneavoastră se poate baza și pe ceea ce a citit despre dumneavoastră... despre unul dintre cazuri, de exemplu. De aici, și alegerea pe care a făcut-o.

– Dar ar putea fi și cineva al cărui drum s-a încrucișat, în trecut, cu al meu. Și poate că într-un mod destul de semnificativ.

– Cred că este o posibilitate... dar numai atât.

Fabel se întoarse către Van Heiden cu o privire plină de subînțeles. Van Heiden clătină din cap.

– Nu povestea aia veche, Fabel, de la Adam și Eva...

Fabel ridică din umeri.

– Știu. Dar mă gândesc că s-ar potrivi: Svensson își bate joc de mine cu această tâmpenie de Fiu al lui Sven... să-mi spună mie că e viu și că el a făcut toate astea...

Van Heiden clătină din cap.

– Renunță, Fabel. Svensson e mort. E mort de douăzeci de ani.

– Cine este Svensson? întrebă doctorul Eckhardt.

– O poveste, răspunse Van Heiden. O poveste din trecut și ceva ce nu are nici o legătură cu acest caz. Cineva care a murit de mult.

– *Se presupune* că a murit de mult, îl corectă Fabel. Se presupune că a murit ars. Dar n-au existat suficiente dovezi care să confirme că acel cadavru era al lui. Numele său era Karl-Heinz Svensson; era un manipulator nenorocit, care întreținea o celulă de tinere teroriste. Era un fost membru al Baader-Meinhof Rote-Armee-Fraktion, care, la un moment dat, a început să lucreze pe cont propriu. La vremea respectivă, existau o mulțime de grupări separate care nu împărtășeau filosofia facțiunii Baader-Meinhof, care nu organiza decât acțiuni clandestine. Erau, de exemplu, mișcările 2 Iunie și SPK, care au precedat Rote-Armee-Fraktion, și celule revoluționare, în care desfășurau operațiuni și teroriști activi, sub acoperire, și teroriști „legali", care acționau „la vedere". Mai era și Rote Zora – alcătuită exclusiv din femei. Svensson s-a inspirat din toate. Gruparea lui se numea RAG – Radikale Aktionsgruppe și era alcătuită, în majoritate, din fete de până în douăzeci de ani. Le trimitea să pună bombe în arcadele de lângă râul Alster și să jefuiască bănci.

– Eu și Fabel am lucrat la acest caz, spuse Van Heiden, adresându-se lui Eckhardt. Din cauza faptului că identificarea cadavrului lui Svensson a fost oarecum neconcludentă, Fabel bănuiește că acesta s-a întors acum din mormânt ca să comită aceste crime.

– Așa este? îl întrebă ea pe Fabel.

– Nu, nu neapărat. Nu chiar. Cred doar că este o opțiune de care am putea să ținem cont...

– Mă scuzați, spuse doctorul Eckhardt, nu înțeleg de ce îl considerați pe acest Svensson ca pe un potențial suspect. Nu văd legătura dintre un terorist mort și aceste crime în serie...

– Recunosc că este foarte puțin probabil. Și sunt de acord cu cele spuse de *Herr Kriminaldirektor* Van Heiden: probabil că Svensson chiar a murit în acea explozie. Dar referirea la Fiul lui Sven mi-a dat de gândit... precum și continua referire la vulturi. Numele de cod al lui Svensson era Vulturul. La asta se adaugă și relația ciudată pe care o avea cu femeile.

– În ce sens ciudată?

– Părea să simtă nevoia să le domine total. Se pare că întreținea relații intime cu toate membrele grupului său. Presa le poreclise Haremul lui Svensson.

– Și care este legătura cu dumneavoastră?

– În anul 1983, au încercat să jefuiască Commerzbank din piața Paul-Nevermann. Erau trei femei, membre ale grupului lui Svensson. Tocmai ieșeau, când au dat nas în nas cu o patrulă a Schutzpolizei, alcătuită din doi polițiști în uniformă. A urmat un schimb de focuri... două dintre teroriste și un SchuPo au fost uciși, iar ceilalți, răniți grav. Eu am ajuns la fața locului, în timp ce terorista supraviețuitoare încerca să scape fugind. Am urmărit-o, i-am cerut să arunce pistolul, dar ea s-a întors și a tras în mine. M-a lovit într-o parte; atunci am tras și eu: două gloanțe, în față și în cap. A murit pe loc. O chema Gisela Frohm. Avea șaptesprezece ani. Un copil.

– Înțeleg. Eckhardt își scoase ochelarii și, timp de o clipă, păru să-l studieze atent pe Fabel. Înțeleg legătura dumneavoastră cu Svensson, dar după părerea mea, chiar dacă acest Svensson a supraviețuit, totuși n-ar trebui considerat suspect în cazul acestor crime.

– De ce nu?

– Pentru că nu se potrivește profilului – ca vârstă, ca psihologie, ca nimic... Eckhardt dădu la o parte o buclă de păr negru ca pana corbului, care îi căzuse pe o sprânceană. Apoi își puse ochelarii, după care începu să se uite prin dosarul său. Avem două indicii pe baza cărora am putea construi profilul ucigașului nostru: dovezile fizice găsite la locul crimei și conținutul e-mailurilor. În momentul de față, nu știm decât că este bărbat, că poate avea între douăzeci și patruzeci de ani, foarte probabil până în treizeci, că este inteligent, dar poate nu atât de inteligent pe cât se crede. În ceea ce privește

educația, a atins cel puțin nivelul de absolvent cu diplomă de bacalaureat, poate că a terminat chiar o facultate și deține o funcție de răspundere, pe care însă o consideră sub nivelul său de pregătire. Sau poate că, dintr-un motiv sau altul, nu își poate pune în valoare ceea ce el consideră a fi potențialul său academic și ocupă, să zicem, un post de tehnician. În cazul în care este absolvent de facultate, nu poate avea mai puțin de douăzeci și șase de ani.

– După cum a subliniat și *Frau* Klee, individul pare să aibă cunoștințe foarte solide de informatică. Se pare – deși nu suntem siguri de asta – că locuiește singur. Descrierea izolării sociale și a marginalizării – pe care o face în e-mail – corespunde profilului tipic. Este un singuratic: o persoană cu o părere nu tocmai bună despre sine. I se pare că toți cei din jur îi subevaluează inteligența și potențialul... de aceea le-a și declarat război. De asemenea, se poate ca în copilărie și în tinerețe să fi fost implicat într-un eveniment – sau o serie de evenimente – în care o femeie să-l fi umilit sau dominat. La fel de bine se poate ca el să-i fi reproșat cândva mamei sale că nu l-a apărat de un tată dominator sau abuziv. Oricare ar fi fost evenimentul respectiv, el poate să fi coincis cu pubertatea, atunci când fanteziile sexuale însoțite de masturbare au gravitat în jurul unei răzbunări violente față de femei. În acest caz, ostilitatea și teama sa de femei au devenit indisolubil legate de excitația sexuală. Poate că individul este impotent, cu excepția cazurilor în care violența extremă asupra femeilor îl excită și îi produce orgasm.

– Dar la locurile crimelor nu s-a găsit nici spermă, nici semne de penetrare, spuse Fabel.

Frumoasa *Frau Doktor* se uită la el pe deasupra ochelarilor.

– Nu. Dar asta nu înseamnă că el nu a săvârșit un act sexual. Poate că a folosit un prezervativ pentru a nu lăsa urme de ADN. Mie mi se pare că tot ceea ce face acest individ pentru a obține o satisfacție sexuală este atât de sălbatic și atât de diferit de funcția sexuală normală, încât ajunge de nerecunoscut. Și, după cum am mai spus, poate fi impotent. Crima este sexuală în sine, dar se poate foarte bine ca autorul ei să nu recunoască sau să nu-și dea seama de motivația ei sexuală. Și un element deosebit de important care reiese

din e-mail – precum și din caracterul ritual al crimelor – este religiozitatea cu care sunt comise acestea. Individul îndeplinește un ceremonial și asta din motive mai abstracte decât simpla sau imediata satisfacție sexuală.

– Se poate să nu fie o singură persoană, ci mai multe? interveni Maria Klee. După modul în care vorbiți, se pare că avem de-a face aproape cu un ritual. Dacă nu este politic, ar fi oare posibil să fie vorba despre un cult?

Werner Meyer râse sec, dar cele două femei nu-l luară în seamă. Fabel îl privi mustrător.

– Posibil, dar puțin probabil, răspunse Susanne Eckhardt. Chiar dacă ar acționa mai multe persoane, profilul protagonistului – adică al ucigașului – rămâne același. Orice altă persoană n-ar fi decât un manipulator... cineva al cărui rol este acela de a umple golul lăsat de părintele nepăsător sau abuziv. În asemenea cazuri – ca, de exemplu, cel al lui Leonard Lake și Charles Ng din America, din anii 1980 – una dintre jumătățile cuplului nu are deloc o părere bună despre sine, în timp ce cealaltă este patologic egocentristă. Dar, în cazul de față, tind să cred că este vorba despre o cruciadă întreprinsă de unul singur. A spus-o clar în cel de-al doilea e-mail. Este un lup singuratic. Și acest lucru este, desigur, mult mai obișnuit decât niște ucigași în serie acționând în bandă. Eckhardt făcu o pauză și își scoase ochelarii. Această persoană își compensează părerea proastă pe care o are despre sine prin aceste acțiuni. De aceea, nu cred că poate fi vorba despre teroristul lui *Herr* Fabel: nu se potrivește nici ca vârstă, nici ca motivații, ca psihologie, ca politică...

Van Heiden răspunse ca și cum ar fi primit un șoc electric.

– Ce înțelegeți prin „nu se potrivește nici ca politică"?

– Profilul psihologic pe care l-am prezentat – învinuirea întregii societăți pentru eșecurile sale personale, convingerea că o lume nedreaptă îi subapreciază potențialul personal... de fapt, aproape totul, cu excepția traumei psihosexuale, se potrivește și cu tipurile de neonaziști.

– Parcă spuneați că nu este vorba despre o acțiune motivată politic.

– Și mențin ceea ce am spus. Nu cred că este. Probabil că acest bărbat este psihosexual motivat să ucidă, dar, la fel ca noi toți, are și opinii politice. În acest caz, se poate foarte bine ca aceste opinii politice să fi devenit – sau nu – grotesc de deformate din perspectiva psihotică a individului și să reprezinte chiar o justificare, o scuză pentru faptele sale. Cel puțin parțial. Părerea mea este că un terorist de stânga ca Svensson nu s-ar potrivi acestui profil.

Fabel încuviință încet din cap.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, dar dacă sunt tocmai eu epicentrul acțiunilor sale? Dacă mă provoacă... dacă mă antrenează în... nu știu, într-un fel de întrecere? Am omorât-o pe una dintre femeile lui, iar el, la rândul lui, omoară femei pe care eu, ca polițist, ar trebui, în mod normal, să le apăr...

Susanne Eckhardt râse.

– Acum schimbăm rolurile, iar eu trebuie să spun că asta este o psihologie destul de... naivă, ca să zic așa. Legătura pe care o faceți este destul de fragilă. Își puse ochelarii pe masă, în fața sa, se îndreptă de umeri, își dădu capul pe spate și îl fixă pe Fabel cu ochii ei mari și negri.

Acesta se simți stingherit sub privirea ei neîndurătoare, de teamă ca asistența să nu sesizeze faptul că se simțea atras de ea.

– Dacă aveți de gând să vă jucați de-a psihologul, continuă ea, zâmbind, atunci o să mă joc și eu de-a polițistul. Deci vorbim despre cineva care este, mai mult decât probabil, mort...

– Da.

– Și care, în cel mai recent e-mail pe care ni l-a trimis, spunea că și-a trăit viața pe marginea fotografiilor altor oameni. Ceea ce nu se potrivește cu un terorist care a făcut să curgă multă cerneală și care a avut un adevărat harem de tinere acolite...

Van Heiden izbucni în râs.

– Doctor Eckhardt, poate că ar trebui să vă ofer postul lui *Herr* Fabel...

Se întoarse către Fabel, iar zâmbetul îi dispăru complet de pe chip.

– Așa, Fabel, hai să ne concentrăm acum asupra suspecților aflați în viață.

Fabel continua să o privească pe doctor Eckhardt. Aceasta îi susținu privirea, zâmbind, în timp ce în ochi îi strălucea un foc întunecat, abia perceptibil.

– După cum v-am spus, am văzut-o ca pe o posibilitate îndepărtată.

Eckhardt își puse din nou ochelarii și se opri asupra uneia dintre filele raportului său.

– Un alt lucru pe care ar trebui să-l luăm în calcul ar fi unele eventuale violuri anterioare nefinalizate sau tentative de viol. Poate că, în trecut, asasinul nostru a comis agresiuni sexuale, ca preludiu la evenimentul culminant.

– Au fost cercetate atacurile recente, similare cu cele pe care le-a descris *Frau Doktor* Eckhardt? întrebă Van Heiden. Werner se uită la Fabel cu o expresie ce voia să însemne „de ce nu ne-am gândit la asta?" Încă o privire mustrătoare.

– Da, *Herr Kriminaldirektor,* răspunse Fabel. I-am interogat pe toți agresorii sexuali care se potrivesc cu profilul schițat de noi. N-am dat de nici un fir. Cu toate că, anul trecut, la Hamburg și la Altona, s-au înregistrat câteva cazuri de agresiuni sexuale asupra unor femei, ale căror autori au rămas necunoscuți. Acum, discutăm din nou cu victimele, poate reușim să aflăm ceva.

– Foarte bine, *Kriminalhauptkommissar* Fabel, spuse Van Heiden, ține-mă la curent. În afară de asta, nu uita că mai avem și o altă întrevedere. Se uită la ceas. Ne vedem sus, peste zece minute?

– Bineînțeles.

Fabel se îndreptă spre peretele acoperit cu fotografii ale victimelor, făcute la locurile celor două crime. Imaginile păreau nefiresc de vii: explozii amețitoare de culori, ce dădeau imaginilor un aer ireal. Ca într-un tablou de Goya. Și totuși erau reale: cu patru luni lungi în urmă, Werner și Fabel stătuseră pe câmpul rece și bătut de vânt de lângă Lüneburg, cu gulerele ridicate, pentru a se apăra de vântul năprasnic ce bătea dinspre nord și care măturase nestingherit câmpia baltică, joasă și netedă. Fusese ca un peisaj lunar: noaptea luminată de strălucirea orbitoare a lămpilor portabile cu arc, aerul rece șuierând pe lângă ei în același timp cu țăcănitul aparatelor de radio-recepție ale poliției. Se uitaseră lung la trupul mutilat al primei victime,

Ursula Kastner, un avocat de douăzeci și nouă de ani, care ieșise din biroul său și pășise direct în iad. Zăcea acolo, pe jos, în fața lor, cu o gaură neagră în mijlocul pieptului. În ziua următoare, sosise primul e-mail adresat lui Fabel.

Își dădu seama că Maria Klee stătea lângă el.

– De ce o fac? întrebă Fabel mai mult pentru sine, continuând să se uite fotografii.

– De ce fac ce?

– De ce *se supun?* Se pare că prima victimă își dăduse întâlnire cu ucigașul. Mașina ei a fost găsită ceva mai departe, încuiată, pe marginea autostrăzii, fără nici o urmă de luptă sau de răpire. Cea de-a doua victimă... se pare că l-a invitat pe ucigaș înăuntru. Sau poate că individul avea o cheie. Nu există urme de intrare forțată ori de luptă în sau lângă pragul ușii. Sigur, înțeleg ca o prostituată să vină în întâmpinarea clientului său. Dar Ursula Kastner era o tânără inteligentă și prevăzătoare. Cum de au avut amândouă încredere într-un străin?

– Dacă era un străin, remarcă Maria.

– Dacă individul corespunde într-adevăr profilului tipic al criminalului în serie, atunci, după cum știi și tu, n-o să-și aleagă niciodată drept victime persoane care îl cunosc.

Susanne Eckhardt li se alătură lui Fabel și Mariei.

– Atunci de ce Kastner s-a întâlnit cu el, iar Monique l-a lăsat să intre în apartament? repetă Fabel întrebarea.

Maria ridică din umeri.

– Poate că tipul inspiră încredere, spuse Susanne, după care se opri, încercând parcă să-și cântărească propriile cuvinte. Vă amintiți de cazul lui Albert DeSalvo?

Maria și Fabel se uitară, fără expresie, unul la celălalt.

– Albert DeSalvo. Strangulatorul din Boston. A ucis o duzină de femei, în Boston, la începutul anilor 1960...

– Ce-i cu el?

Deruta lui Fabel era autentică.

– Poliția din Boston a pus exact aceeași întrebare pe care o puneți și dumneavoastră acum: „De ce i-au dat victimele drumul în apartamentele lor?“

– Și care a fost răspunsul?

– DeSalvo era instalator de meserie. Suna la ușă și spunea că îl chemase administratorul blocului. Dacă victima era bănuitoare sau refuza să-l lase să intre, DeSalvo spunea pur și simplu „e în regulă" și pleca, dând de înțeles că puțin îi păsase de atitudinea femeii. Dar pentru că victimele nu voiau să aibă probleme cu proprietarii apartamentelor, pentru că DeSalvo chiar avea la el unelte autentice de instalator și, mai ales, pentru că nu forța nota, victimele îl chemau înapoi și îi deschideau ușa.

– Deci ce vreți să spuneți? întrebă Maria. Că ar trebui să căutăm un instalator?

Susanne oftă nervoasă.

– Nu, nu neapărat. Dar este posibil să se deghizeze în ceva similar. Ceva ce să inspire încredere, chiar dacă pentru victimă el este un străin.

Maria își lovi ușor dinții cu pixul.

– Noi știm că individul are, după cum el însuși recunoaște, o înfățișare obișnuită. Poate că, înainte de a ucide, se îmbracă în așa fel încât să arate ca o oficialitate...

– Asta, *Herr* Fabel – Susanne Eckhardt zâmbi larg, dezvelindu-și dantura perfectă – este o psihologie de amator mult mai bună decât a dumneavoastră.

Fabel privea fotografiile de pe perete.

– Să presupunem că își înfrumusețează ritualul, îmbrăcându-se într-o uniformă. Ce anume ar putea impune autoritate și, în același timp, ar putea insufla încredere?

Maria Klee se uită o clipă la Fabel. Când el vorbi, se auzi numai o șoaptă.

– Oh, drace!

– Să-l informez eu pe *Kriminaldirektor* sau o faceți dumneavoastră?

Înainte de a urca în biroul lui Van Heiden, Fabel dădu un telefon la LKA7, Brigada de Combatere a Crimei Organizate. Stabili o întâlnire cu *Hauptkommissar* Buchholz, comandantul echipei care ținea sub urmărire organizația lui Ulugbay. Ceva în tonul lui Buchholz îl făcu pe Fabel să simtă că telefonul său fusese așteptat, dar nu era

deosebit de bine-venit. Buchholz avea să-l primească pe Fabel la ora două și jumătate. După ce vorbi cu Buchholz, Fabel răsfoi dosarul albastru al lui Klugmann. Bănuielile i se confirmară: Klugmann lucrase timp de șase luni – mai precis, în cele șase luni care precedaseră plecarea lui din rândul forțelor speciale – sub comanda directă a lui Buchholz, ca membru al unuia dintre Mobile Einsatz Kommandos.

Fabel tocmai își strânsese hârtiile și voia să urce la Van Heiden, când Werner își iți capul rotund și zbârlit pe ușa biroului.

– Jan, am mai primit un mesaj de la profesorul Dorn. Întreabă din nou dacă poți să-l primești.

– Ai numărul lui? întrebă Fabel, fără să ridice privirea din hârtii.

– Da. Zice că ne poate ajuta la rezolvarea acestui caz. E foarte insistent, Jan.

Fabel tot nu ridică privirea.

– În regulă! Aranjează tu când să vină.

Werner încuviință din cap și dispăru. Fabel luă dosarele, ieși din birou și se îndreptă spre lift. Între timp, își aminti foarte clar figura bătrânului său profesor. Apoi, încercă să-și amintească un alt chip, un chip pe care îl asocia tot cu numele de Dorn, dar nu reuși.

Biroul lui Van Heiden se afla la etajul al patrulea al *Polizeipräsidium*. Fabel coborî din lift și fu întâmpinat imediat de o tânără recepționistă frumoasă și zâmbitoare, îmbrăcată în civil. Avea părul blond strâns într-o coadă de cal și purta o bluză albă, sobră și un taior negru. Fabel și-ar fi putut închipui că intrase într-o bancă, dacă n-ar fi știut însă că frumoasa recepționistă era polițistă și că avea prins de curea un pistol automat SIG-Sauer PG. După ce îi confirmă întrevederea, recepționista îl conduse pe Fabel de-a lungul culoarului, până la sala de ședințe: un dreptunghi lung, cu ferestre mari pe una dintre laturi, ce dădeau, la fel ca și sala de informare de dedesubt, spre Hindenburgstrasse. O masă lungă, din lemn de cireș, era flancată pe ambele părți de scaune negre, din piele. Trei dintre scaunele aflate aproape de capul mesei erau ocupate: Van Heiden ședea între un bărbat solid, scurt și îndesat, cu părul negru, ceva mai rar la tâmple, pe care Fabel nu-l recunoscu, și un bărbat foarte gras, cu părul de culoarea nisipului și cu fața rumenă, care arăta de parcă pielea sa ar

fi fost recent frecată cu peria. Fabel îl recunoscu: era *Innensenator* Hugo Ganz, ministrul de interne. Ceva mai departe, lângă fereastră, se mai afla un bărbat, care stătea cu spatele la Fabel și urmărea traficul din stradă. Era foarte înalt și purta un costum elegant, nu nemțesc, poate italienesc. Cei trei bărbați de la masă vorbeau încet, referindu-se tot timpul la însemnările din fața lor.

Fabel se uită, peste masă, la necunoscut. Van Heiden îi surprinse privirea și făcu prezentările.

– Ți-l prezint pe *Oberst* Gerd Volker de la BND. *Oberst* Volker, acesta este *Kriminalhauptkommissar* Fabel. Ia loc, Fabel!

„Deci asta e", își spuse Fabel. BND – Bundesnachrichtendienst – serviciul de informații, însărcinat cu protejarea *Grundgesetz:* legea fundamentală – Constituția – Republicii Federale Germania. Misiunea BND era să monitorizeze grupările teroriste și extremiste, fie ele de dreapta sau de stânga, active sau inactive, din peisajul politic al Germaniei. Iar din anul 1996, BND se ocupa și de combaterea crimei organizate. Fabel nu avea încredere în BND. Poliția secretă tot poliție secretă este, indiferent cum ai numi-o.

Volker zâmbi și îi întinse mâna lui Fabel.

– Încântat de cunoștință, *Herr* Fabel. Am citit mult, anul trecut, despre modul în care ați rezolvat cazul Markus Stümbke...

– Iar dânsul este *Innensenator* Ganz, continuă Van Heiden.

Ganz întinse mâna; nici un zâmbet pe fața frecată cu peria.

– Este un caz îngrozitor, *Herr Kriminalkommissar,* spuse Ganz, retrogradându-l pe Fabel cu câteva trepte ierarhice. Sper că faceți uz de toate mijloacele de care dispuneți pentru a pune capăt acestei mârșăvii.

– *Erster Kriminalhauptkommissar,* îl corectă Fabel. Și este de la sine înțeles, domnule senator, că facem tot ce ne stă în putință pentru a-l prinde pe ucigaș.

– Cred că sunteți conștient de faptul că presa alimentează îngrijorarea opiniei publice, până la o stare de adevărată nebunie...

Vorbise silueta de lângă fereastră, întorcându-se, în sfârșit, cu fața la ceilalți. Un bărbat înalt, elegant, suplu, cu umeri lați, în vârstă de vreo cincizeci de ani, cu ochi de un albastru intens și o față prelungă, slabă, inteligentă, brăzdată de riduri verticale. Părul de un blond

grizonat avea o tunsoare foarte scumpă. Fabel, și el un mare admirator al hainelor cu croială englezească, își spuse că, mai mult ca sigur, cămașa scumpă, de culoare albastru regal, fusese cumpărată pe Jermyn Street, din Londra. Costumul era cu siguranță italienesc. Efectul general era mai curând de bun-gust, de rafinament și de distincție decât de ostentație. Fabel nu-l mai întâlnise niciodată până atunci, dar îl recunoscu imediat. La urma urmelor, îl votase.

– Da, *Herr Erster Bürgermeister*, știu foarte bine acest lucru.

Fabel roti scaunul de piele pe care ședea, pentru a se uita la primarul general al Hamburgului și șef al guvernului de stat din Hamburg, Hans Schreiber.

Schreiber zâmbi.

– Dumneata ești cel supranumit *der englische Kommissar*, nu-i așa?

– Incorect, dar confirm.

– Nu ești englez?

– Nu. Vă pot spune cu toată sinceritatea că nu am în mine nici o picătură de sânge englezesc. Mama este scoțiană, iar tata a fost frisian. Când eram copil, am locuit o perioadă în Anglia. Parte din studii le-am făcut în Anglia. Dar de ce întrebați?

– Din curiozitate. Eu personal sunt anglofil. La urma urmelor, știți ce se spune: „Hamburgul este cel mai britanic dintre orașele din afara Marii Britanii" ... Oricum, mi se pare interesant faptul că vi se spune Comisarul Englez. Asta vă... diferențiază de ceilalți... Chiar, *Herr* Fabel, vă simțiți diferit de ceilalți?

Fabel ridică din umeri. Nu vedea rostul acelei discuții, iar tonul personal al acesteia începea să-l agaseze. Adevărul era că se simțea, într-adevăr, diferit. Toată viața trăise cu sentimentul că avea în el ceva nongerman, o trăsătură care îi repugna și îl fascina în același timp.

Schreiber sesiză stinghereala crescândă a lui Fabel.

– Îmi cer scuze, *Herr* Fabel, n-am vrut să fiu indiscret. Pur și simplu, am citit dosarul dumneavoastră și este clar că sunteți un ofițer excepțional. Personal, cred că *sunteți* diferit, că aveți o agerime a minții, un fel particular de a vedea lucrurile, pe care alții nu le au. De aceea, cred că dumneavoastră sunteți omul care îl va opri pe acel monstru.

– N-am încotro, spuse Fabel, adăugând faptul că pe el îl „alesese" așa-numitul Fiu al lui Sven.

Schreiber îl asculta pe Fabel, dând din cap și încruntându-se, ca și cum ar fi absorbit și ar fi cântărit fiecare fărâmă de informație; însă Fabel observă că primarul măsura cu privirea întreaga cameră. Mișcarea aceea făcea ca ochii săi, de un albastru intens, să semene cu cei ai unei păsări de pradă. Era ca și cum mintea lui s-ar fi aflat, în același timp, în mai multe locuri.

– Ceea ce aș vrea eu să știu, *Herr Hauptkommissar,* este dacă, în momentul de față, aveți o strategie, întrebă *Innensenator* Ganz. Sper că nu-i vom permite acestui maniac să o țină tot așa. Aici este nevoie de o politică de prevenire...

Fabel tocmai se pregătea să răspundă, când Schreiber îl întrerupse:

– Hugo, eu am toată încrederea în *Herr* Fabel. Și nu cred că e cazul ca noi, politicienii, să le spunem unor polițiști cum să-și facă meseria.

Obrajii roz ai lui Ganz deveniră purpurii. Era clar cine era șeful. Lucru ciudat însă, cu toate că Schreiber spusese un lucru cât se poate de adevărat, Fabel nu era pe deplin convins că se bucura într-adevăr de încrederea primarului general. Sau că el, la rândul lui, avea încredere în Schreiber.

Van Heiden rupse ceea ce începea să devină o tăcere penibilă.

– Poate că ar fi timpul ca *Kriminalhauptkommissar* Fabel să ne prezinte raportul dumnealui.

Schreiber se așeză la masă, iar Fabel le spuse în câteva cuvinte care era stadiul investigațiilor. Își punctă raportul cu imagini din dosarul cazului. De câteva ori, îl văzu pe Ganz schimbându-se la față; în schimb, Schreiber urmări totul cu un aer solemn. La un moment dat, spre sfârșitul prezentării, Fabel se sprijini de spătarul scaunului și se uită la Van Heiden.

– Ce este, Fabel? Mai ai și altceva de raportat?

– Mă tem că da, *Herr Kriminaldirektor.* Pentru moment, nu este decât o teorie, dar...

– Dar?

– După cum am subliniat deja, nu au existat urme de intrare forțată în apartamentul celei de-a doua victime și nici urme de luptă violentă la

primul contact dintre criminal și fiecare dintre cele două victime ale sale. Aceasta ne-a dus la concluzia că fie a fost înarmat și le-a obligat să-i dea ascultare amenințându-le, fie victimele au avut, dintr-un motiv sau altul, încredere în el. Cea de-a doua variantă se poate explica în două feluri: criminalul este o persoană pe care ele deja o cunosc – noi nu suntem adepții acestei teorii, din cauza profilului ucigașului, care nu se potrivește cu cel schițat de noi, și din cauza deosebirii dintre nivelurile de educație și dintre domiciliile celor două victime...

– Și cea de-a doua opțiune? întrebă Schreiber.

– Cea de-a doua opțiune este că ucigașul se deghizează în cineva... într-o persoană... care inspiră încredere.

– Ca de exemplu...? întrebă Van Heiden.

– Ca de exemplu, un ofițer de poliție... sau o oficialitate a orașului...

Urmă un moment de tăcere. Schreiber și Ganz schimbară între ei o privire greu de descifrat. Van Heiden arăta groaznic. Volker rămase inexpresiv.

– Dar... nu este un lucru sigur, nu?

Întrebarea lui Van Heiden suna mai mult a rugăminte.

– Nu. Nu este. Dar suntem îndreptățiți să credem că victimele nu i-au opus rezistență. Se poate da drept un muncitor oarecare, cu un pretext plauzibil, dar profilul nostru sugerează mai curând că îi face plăcere să-și domine victimele prin autoritatea conferită de o uniformă de poliție sau de o insignă.

Obrajii lui Ganz căpătară o roșeață sângerie.

– Sunt sigur că nu trebuie să vă reamintesc, domnilor, că Poliția din Hamburg se bucură de orice, numai de simpatia presei, nu. Chiar ieri am avut o discuție, să zicem „aprinsă", cu consiliul Polizeikommission, în legătură cu ceea ce ei numesc rasismul instituțional din cadrul poliției. Ultimul lucru de care avem nevoie este un maniac care să bântuie pe străzile Hamburgului, pretinzând că este polițist, și să spintece femei...

Fabel ajunse la capătul răbdării.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce putem face noi dacă – și este un mare „dacă" – un psihopat a ales să se deghizeze în ofițer de poliție? Nu este vina noastră și nici nu putem controla situația...

– Nu asta a vrut să spună *Innensenator* Ganz, interveni Schreiber. Ideea este că publicul va avea și mai puțină încredere în ofițerii de poliție, dacă va afla că un ucigaș psihopat se deghizează în polițist.

– Asta numai în cazul în care noi avem dreptate. Pentru că, după cum v-am spus, pentru moment, nu este decât o simplă teorie.

– Eu sper din suflet să fie o teorie greșită, *Herr* Fabel, spuse Ganz; voia să continue, dar o privire a lui Schreiber îl reduse la tăcere.

– Eu sunt convins că lucrurile nu vor lua amploare, zise Schreiber. Am toată încrederea că *Herr* Fabel îl va prinde cât de curând pe acest monstru.

„Zău? își spuse Fabel. Eu nu sunt foarte sigur de asta."

– Bineînțeles, i se adresă Schreiber direct lui Van Heiden, sper să putem raporta cât de curând progresele făcute în acest caz. Știu, domnilor, că vă este destul de greu să faceți față unui public furibund – și nici n-ar trebui să o faceți – dar nu pot să nu mă gândesc la modul – alimentat de presă – în care sunt percepute aceste crime oribile. Un criminal în serie reprezintă un motiv în plus pentru ca locuitoarele orașului să se simtă nesalvgardate.

„*Nesalvgardate.* Rahat, își spuse Fabel, oamenii ăștia nu știu nici măcar să vorbească germana ca lumea."

Schreiber se îndreptă spre ușă. Ganz pricepu mesajul și se ridică. Volker, omul de la BND, Van Heiden și Fabel se ridicară și ei.

– Vă rugăm să ne țineți la curent cu progresele pe care le faceți, spuse Ganz.

– Bineînțeles, *Herr Innensenator,* răspunse Van Heiden.

După plecarea celor doi politicieni, Fabel i se adresă lui Volker:

– Pot să vă întreb, *Herr Oberst,* care este interesul BND în acest caz?

– Nici unul, sper.

Cu toate că Volker schiță un zâmbet larg, acesta nu i se regăsi și în priviri. Fabel nu avea încredere în omul de la BND.

– Eu lucrez pentru Besondere Aufbau Organisation, care își are sediul aici, în *Präsidium*. *Herr* Van Heiden m-a prevenit că aceste crime ar putea avea și un caracter politic extremist, de genul Rechtsradikale.

Fabel încuviință încet, prelucrând informația. De ce l-ar interesa acest caz tocmai pe un agent al serviciilor secrete, care lucrează

pentru Besondere Aufbau Organisation? BAO fusese creată de către Bundeskriminalamt, după descoperirea – destul de penibilă – a faptului că un micuț apartament, situat în Hamburg, pe Marienstrasse, nr. 54, servise ca bază a teroriștilor care au lansat în ziua de 11 septembrie atacurile împotriva Statelor Unite. Cel puțin opt dintre teroriști, inclusiv liderul celulei teroriste, Mohammed Atta, trecuseră prin apartamentul din Hamburg. Reacția guvernului german a fost BAO, în cadrul căreia activau șaptezeci de specialiști din Bundeskriminalamt, douăzeci și cinci de detectivi din rândurile poliției din Hamburg și șase agenți FBI americani; misiunea exclusivă a BAO era să adune informații secrete în legătură cu al-Qaeda și cu alte grupări teroriste islamice.

– Eu i-am explicat deja domnului *Kriminaldirektor* că este foarte puțin probabil ca acestea să fie acțiunile unor neonaziști.

Fabel se străduia, fără succes, să nu-și trădeze iritarea. Volker continua să zâmbească.

– Da, da, înțeleg asta, *Herr* Fabel. Cu toate acestea, dacă există o cât de mică bănuială că aceste crime au o implicație politică, cred că BND trebuie neapărat ținut la curent cu evoluția cercetărilor. Iar eu vă promit să vă stau cât mai puțin în cale... dacă m-ați putea informa în legătură cu orice aspect care ar putea sugera o implicație politică...

– Bineînțeles, *Herr Oberst* Volker.

Van Heiden se ridică.

– Mulțumesc, *Herr* Fabel, cred că toată lumea a apreciat raportul dumneavoastră, spuse el, îndreptându-se spre ușă.

Fabel își strânse dosarele, dădu mâna cu Volker, apoi ieși.

Van Heiden îl urmă afară, pe culoar, după care i se adresă cu voce joasă, conspirativă:

– Și, pentru numele lui Dumnezeu, Fabel, anunță-mă dacă găsești ceva care să confirme teoria ta, după care nebunul ăsta se deghizează în polițist. Nu-mi place ideea. Nu-mi place deloc. Mai ales că ultima victimă a fost o prostituată al cărei pește era un fost ofițer de poliție.

– Vă voi anunța, *Herr Kriminaldirektor.*

Fabel dădu să plece, când Van Heiden îi puse ușor mâna pe braț.

– Și Fabel... spune-mi mie, mai întâi... și informează-mă pe mine înainte de a-i spune ceva lui *Oberst* Volker.

Fabel se încruntă.

– Bineînțeles, *Herr Kriminaldirektor*...

În timp ce Van Heiden se întoarse în biroul său, Fabel rămase o clipă pe loc, să-și adune gândurile. Erau câteva fapte – implicarea lui Volker, omul de la BND, îngrijorarea evidentă a lui Ganz în legătură cu posibilitatea ca ucigașul să se deghizeze în polițist, precum și modul în care simțise că întreaga ședință fusese „condusă" de Schreiber – care îl făceau pe Fabel să presupună că era vorba de mai mult decât despre simpla prindere a unui criminal în serie. Mai era ceva ce el nu trebuia să știe.

Miercuri, 4 iunie, ora 12.00 p.m. Morga de la Institut für Rechtsmedizin, Eppendorf, Hamburg

Institut für Rechtsmedizin – Institutul de Medicină Legală – răspundea de tot ceea ce însemna, în Hamburg, medicină legală. Toate persoanele decedate subit erau duse la morga institutului.

Lui Fabel i se întoarse stomacul pe dos din cauza mirosului din morgă, pe care îl cunoștea foarte bine, dar cu care nu reușise încă să se obișnuiască: nu era mirosul de descompunere, cum ar fi fost de așteptat, ci un miros stătut de dezinfectant. Nu se afla nici un cadavru pe mesele de autopsie din oțel inoxidabil, iar neoanele albe răspândeau o lumină tristă, rece și necruțătoare. Când intră Fabel, Möller, îmbrăcat într-un halat verde, ședea la biroul său, uitându-se când la însemnările dintr-un blocnotes, când la ecranul calculatorului. Între timp, lua, absent, și câte o înghițitură de salată de paste, dintr-o farfurie de plastic. Nu-l auzi pe Fabel intrând.

– Nu știam că e voie să mănânci aici.

Fabel își trase un scaun fără să mai aștepte invitația lui Möller.

– Nu e. Așa că poți să mă arestezi.

Möller nu-și ridică privirea din hârtii.

– Ce poți să-mi spui despre fată?

– Îți trimit raportul mâine după-amiază. Möller lovi ușor cu pixul pagina pe care tocmai o scria. Îl fac acum.

– Măcar punctele esențiale.

Möller aruncă pixul pe birou și se sprijini de spătarul scaunului, trecându-și mâinile prin păr și apoi împreunându-le la ceafă. Îl privi pe Fabel cu un aer de superioritate.

– Prietenul tău ți-a mai scris?

– Ascultă, Möller, n-am timp de asta acum. Ce-ai pentru mine?

– Este un caz extrem de interesant, *Hauptkommissar.* Möller își luă notițele. Victima este femeie, are între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani, o înălțime de un metru șaizeci și cinci, ochi albaștri și păr castaniu, vopsit blond. Cauza morții a fost o insuficiență cardiacă provocată de un șoc și de o pierdere masivă de sânge, care, la rândul său, a fost rezultatul unui puternic traumatism abdominal. Era deja moartă când i-au fost scoși plămânii. Möller își ridică privirea din hârtii. Crezi că tânăra asta a fost prostituată?

– Da. De ce?

– Nu a întreținut relații sexuale în ultimele patruzeci și opt de ore dinaintea decesului. Și încă un lucru: era o persoană care se îngrijea foarte mult.

– Adică?

– Avea un tonus muscular extrem de bun, iar proporția dintre grăsime și masa musculară este foarte scăzută. Cred că fie era un fel de atletă, fie se ducea foarte des la sală. Nu fuma și nu are urme de alcool în sânge. Se pare că se și hrănea foarte sănătos: ultima ei masă a constat din ceva pește și legume... de altfel, nivelul lipidelor din sânge era și el foarte scăzut. Möller își răsfoi notițele. În ceea ce privește consumul de droguri, nimic. Lăsând la o parte influențele genetice, dacă tânăra asta n-ar fi avut ghinionul să-și încrucișeze drumul cu cel al „prietenului tău prin corespondență", ar fi trăit până la adânci bătrânețe.

– Despre ucigaș poți să-mi spui ceva?

– Nu există dovezi juridice ale prezenței criminalului. După cum ți-am spus, nu există dovezi ale unui raport sexual sau ale vreunei alte activități sexuale. Este vorba, cu siguranță, de același criminal – sau, cel puțin, modus operandi este același. Ucigașul nu a făcut decât o singură incizie, lovindu-i cu putere și cu o incredibilă precizie

sternul, probabil cu un cuțit greu, cu lama lată sau cu o sabie, după care coastele au fost scoase în afară și plămânii smulși din locul lor. Pe marginea oaselor rupte, se vedeau așchii, sugerând o lovitură puternică și rapidă, de sus în jos. Ruperea coastelor presupunea o forță fizică ieșită din comun, la fel și tăietura făcută dintr-o singură lovitură de cuțit. Tipul are forță, nu glumă... Și judecând după adâncimea și după unghiul de străpungere a sternului, are peste un metru șaptezeci și o constituție cel puțin medie.

– Asta înseamnă cam nouăzeci la sută din populația masculină a Hamburgului, spuse Fabel, fără sarcasm și adresându-se mai mult sieși decât lui Möller.

– Eu nu-ți pot oferi decât dovezi fizice, Fabel. Cu toate că mă intrigă evidenta preocupare a victimei față de propria sănătate și condiție fizică. Möller râse. Nu am experiența ta în ceea ce privește partea deocheată a vieții orașului, dar nu mi-aș fi putut închipui că o prostituată oarecare din Hamburg poate acorda atâta atenție sănătății ei sau celei a clienților săi.

– Depinde. Se pare că a fost prostituată de lux și, îngrijindu-și corpul, ea investea de fapt în... în produsul muncii sale. În altă ordine de idei, oamenii mei i-au luat amprentele?

– Da, au terminat ceva mai devreme.

– În regulă, vă mulțumesc, domnule doctor Möller! Fabel se îndreptă spre ușă. Deci primesc raportul mâine după-amiază.

– Fabel!

– Da?

– Ar mai fi ceva...

– Ce?

– Pe partea de sus a coapsei drepte, are o rană mai veche. De fapt, o cicatrice...

– Un semn distinctiv, care crezi tu că ne-ar putea ajuta s-o identificăm...

– Da, părerea mea este că vă va ajuta foarte mult. Însă semnificația acestui indiciu este mai mare decât îți închipui...

– Ce vrei să spui?

Möller se întoarse la calculatorul său și apăsă câteva taste.

– Am aici fotografia, făcută cu un aparat digital. Uite și tu.

Fabel se uită la ecran. Fotografia coapsei unei femei, cu pielea albă. În partea de sus, se vedea o cicatrice, în jurul căreia pielea era încrețită. Arăta oarecum ca un crater lunar. Möller apăsă o tastă și pe ecran apăru altă imagine, înfățișând partea din spate a coapsei. În loc să fie albă, pielea era de un roșu sângeriu. Paloare post-mortem: cadavrul zăcând pe spate, gravitația trăsese sângele spre zonele cele mai joase.

– Uită-te aici, spuse Möller, arătând cu pixul pe ecran. Vezi cicatricea corespunzătoare pe cealaltă parte? Erau cicatrici foarte neclare... vechi de poate cinci sau șase ani. Știi ce sunt?

– Da, răspunse Fabel. La urma urmelor, avea și el două cicatrici similare.

Möller se rezemă din nou de spătarul scaunului.

– M-am gândit că aceste cicatrici vă vor ajuta s-o identificați mai ușor... vreau să spun, câte femei tinere din Hamburg au avut plăgi împușcate în ultimii zece ani?

Ploua torențial. Cu toate acestea, Fabel simți nevoia să iasă la aer, să lase ploaia și aerul umed să-i curețe hainele și plămânii de mirosul stătut din morgă. Își parcase mașina ceva mai departe de clădirea institutului și, până să ajungă la ea, părul blond i se lipise de cap. O luă în josul străzii, spre port. După câteva minute, macaralele uriașe care străjuiau malurile și cheiurile Elbei începură să se contureze în depărtare. Fabel sună la birou de pe telefonul mobil și îl ceru pe Werner, dar îi răspunse Maria Klee, care îi spuse că Werner plecase să organizeze echipa de supraveghere care avea să-l urmărească pe Klugmann. Fabel îi povesti Mariei despre cicatricea de pe corpul victimei și îi ceru să cerceteze amănunțit certificatele medicale eliberate de către toate spitalele și clinicile din Hamburg în urmă cu cinci până la cincisprezece ani. După lege, orice spital sau medic care trata o plagă împușcată era obligat să raporteze acest lucru poliției. Maria fu de părere că, dacă fata aceea era prostituată și fusese rănită prin împușcare, în timpul unei confruntări dintre poliție și lumea interlopă, atunci rana fusese cu siguranță tratată în secret de către cine

știe ce medic dubios. Fabel îi spuse Mariei că se gândise și el la asta, dar că nu era foarte sigur că într-adevăr așa se și întâmplase.

– Mai am și alte mesaje? o întrebă el pe Maria.

– Werner v-a lăsat un mesaj prin care vă informează că întrevederea cu profesorul Dorn a fost stabilită pentru mâine, la ora trei după-amiază. Maria făcu o pauză, apoi continuă. Profesorul Dorn este cumva expert în medicină legală?

– Nu, răspunse Fabel, este istoric. Eu credeam că... a murit. Altceva?

Maria îi spuse că o ziaristă sunase de câteva ori: o oarecare Angelika Blüm. Numele acesteia nu-i spuse nimic lui Fabel.

– Nu i-ai sugerat să ia legătura cu biroul de presă?

– Ba da. Dar a fost destul de insistentă... zicea că nu vrea să vorbească decât cu dumneavoastră. Eu i-am spus că toate solicitările de informații venite din partea presei trebuie adresate Polizeipressestelle, dar ea mi-a răspuns că nu caută o poveste de senzație, ci că trebuie să discute ceva foarte important cu dumneavoastră.

– Ai întrebat-o despre ce este vorba?

– Bineînțeles. Dar mi-a spus să-mi văd de treaba mea.

– Ai numărul ei de telefon?

– Da.

– Perfect, ne vedem când mă întorc. La două și jumătate am o întrevedere la sediul Serviciului de Combatere a Crimei Organizate.

Standul cu gustări Schnell-Imbiss se afla lângă docurile din port, părând și mai mic pe lângă mulțimea de macarale care se conturau deasupra sa. Era alcătuit dintr-o rulotă cu o fereastră mare, deschisă, prin care se serveau produsele și o copertină viu colorată. Rulota era înconjurată de mese înalte, acoperite cu umbrele de soare, la care se putea mânca în picioare. Cei câțiva clienți răzleți mâncau Bockwurst sau beau bere ori cafea. Lângă fereastra rulotei se afla un mic stand de ziare. În ciuda împrejurimilor lipsite de strălucire și a vremii, Schnell-Imbiss arăta totuși vesel și extrem de curat.

Fabel opri mașina și alergă prin ploaie până la adăpostul copertinei. În spatele tejghelei stătea un bărbat plinuț, de vreo cincizeci

de ani, cu obrajii rumeni, îmbrăcat cu un halat alb și cu o bonetă de bucătar pe cap. Când îl văzu pe Fabel apropiindu-se, se aplecă înainte.

– Bună dimineața, *Herr Kriminalhauptkommissar,* spuse el, cu un accent frisian. Dați-mi voie să vă spun că arătați ca naiba azi!

– Am avut o noapte grea, Dirk, răspunse Fabel, trecând de la supercorectul stil Hochdeutsch la frisiana sa maternă. Dă-mi și mie un Jever[1] și o cafea.

Dirk îl servi imediat.

– L-ai văzut recent pe Mahmoot?

– Nu, dacă stau să mă gândesc, nu l-am văzut cam de multișor. S-a întâmplat ceva?

Fabel luă o gură de bere.

– Trebuie să vorbesc cu el, asta-i tot. O să-l sun mai târziu... poate reușesc să dau de el.

Fabel sorbi și din cafeaua neagră, groasă. Își fripse buzele, așa că puse ceașca jos și mai luă o înghițitură de bere.

– Înțeleg că asta ți-e masa de prânz, remarcă Dirk, arătând spre bere și spre cafea.

– Bine, dă-mi o *Käsebrot*[2] ca să meargă cu astea. Dacă îl vezi pe Mahmoot, spune-i că l-am căutat. Știu că nu e nevoie să-ți spun să fii discret.

Fabel privi peste umărul proprietarului; pe peretele din spatele acestuia se afla o fotografie a lui Dirk – făcută pe când acesta era cu cincisprezece ani mai tânăr și mai slab – îmbrăcat în uniforma verde a SchuPo. Arătă spre fotografie.

– N-ai probleme din cauza asta?

Dirk îi dădu o chiflă tăiată în două și umplută cu brânză și bucăți de castraveciori murați, după care ridică din umeri, zâmbind.

– Nu foarte des. Uneori, se adună aici câte o mulțime mai... gălăgioasă, dar, de obicei, cu tact, reușesc să-i stăpânesc. Vârî mâna sub tejghea și scoase de-acolo un pistol automat Glock de mari dimensiuni. Fabel tuși, apoi se uită în jur, să vadă dacă restul clientelei nu observase ceva.

---

[1] O marcă de bere (n.tr.)

[2] Sendviș cu brânză (în germ. în orig.)

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dirk, pune-l la loc! Iar eu o să pretind că n-am văzut nimic.

Dirk râse, apoi îl bătu pe Fabel, prietenește, pe obraz.

– Hei, nu te mai ambala așa, Jannik...

Micul Jan. Așa îi spunea Dirk lui Fabel pe când lucrau împreună. În ciuda gradului inferior al lui Dirk – *Obermeister* în cadrul Schutzpolizei –, tânărul comisar Fabel sesizase imediat bogata experiență a mai vârstnicului polițist. Dirk îi împărtășise bucuros lui Fabel din experiența sa. La fel și lui Franz Webern, tânărul polițist care murise în aceeași zi în care fusese împușcat și Fabel. Dirk fusese foarte afectat de moartea lui Franz. Vizita pe care i-o făcuse lui Fabel la spital reprezenta singura dată când *Erster Kriminalhauptkommissar* îl văzuse pe Dirk lipsit de umorul său contagios.

Ploaia se oprise, iar soarele încerca să strecoare o rază de lumină printre norii care se depărtau, înroșind umbrele macaralelor ce brăzdau parcarea. Fabel plăti pentru *Käsebrot*, pentru bere și pentru cafea. Apoi mai puse câteva monede pe tejghea.

– O să iau și *SCHAU MAL!* spuse el, luând un ziar din stand.

– Nu-mi închipuiam că te interesează *SCHAU MAL!* remarcă Dirk.

– Nu mă interesează... Fabel despături tabloidul. Titlul de pe prima pagină îl izbi ca un pumn în plină figură.

SPINTECĂTORUL MANIAC LOVEȘTE DIN NOU! POLIȚIA DIN HAMBURG INCAPABILĂ SĂ-L OPREASCĂ PE NEBUN!

Sub titlu era o fotografie a lui Horst Van Heiden și dedesubt, următoarea legendă:

KRIMINALDIREKTOR VAN HEIDEN: OMUL CARE NU REUȘEȘTE SĂ GARANTEZE SIGURANȚA FEMEILOR DIN HAMBURG.

– *Scheisse*... mormăi Fabel.

Van Heiden avea să facă o criză de nervi. Editorialul desființa pur și simplu poliția din Hamburg și oferea o recompensă pentru eventuale informații. Un alt titlu anunța cu subînțeles:

CINE VREA CU ADEVĂRAT SĂ-L PRINDĂ PE ACEST MONSTRU? *SCHAU MAL!* NOI VOM PLĂTI 10 000 € PENTRU INFORMAȚIILE CARE VOR DUCE LA ARESTAREA ȘI LA CONDAMNAREA ACESTUI MANIAC!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dirk. Fabel aruncă ziarul pe tejghea, pentru ca Dirk să vadă și el ce era scris pe prima pagină. Ah, înțeleg... ăsta e cazul tău, nu?

– Da. Fabel își termină berea și cafeaua, dar lăsă chifla întreagă pe tejghea. Trebuie să plec. Înainte ca Van Heiden să pună o recompensă pe capul meu.

– *Tschüss*[1], Jan!

Miercuri, 4 iunie, ora 02.45 p.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

LKA7 – Direcția de Combatere a Crimei Organizate – este despărțită de restul *Polizeipräsidium* prin niște uși grele, securizate, care sunt controlate, pe rând, de la un birou de securitate. De-a lungul coridoarelor ce duc la LKA7 se află camere de supraveghere cu circuit închis și orice persoană care se apropie de LKA7 este urmărită de către ofițerii înarmați de la biroul de securitate. Un mediu sigur într-un mediu sigur; o secție de poliție într-o secție de poliție.

În Hamburg, combaterea crimei organizate devenise un joc ascuns și violent. Mafiile imigranților – mai ales turci, ruși, ucraineni și lituanieni – se luptau neîncetat cu bandele germane autohtone pentru controlul asupra a două dintre cele mai profitabile piețe ale crimei organizate: sexul și drogurile. Exista chiar și un departament special, așa-numitul LKA7.1, a cărui misiune era aceea de a lupta împotriva Îngerilor Iadului din Hamburg, care puseseră stăpânire pe o parte din piața crimei organizate.

În consecință, LKA7 acționa și ea în cel mai mare secret. Era un război declarat, iar mentalitatea ofițerilor din cadrul direcției devenise mai curând cea a unor soldați decât a unor polițiști.

[1] Pa (în germ. în orig.)

Fabel se apropie de ușa cu cititor de cartele magnetice și apăsă pe sonerie. La comanda unei voci venite de deasupra ușii, el se identifică și ține legitimația de polițist în dreptul camerei. Un sunet prelung și ascuțit, urmat de un clic puternic, îi confirmă permisiunea de a intra. Un ofițer mai în vârstă, solid și ras în cap, îmbrăcat în uniformă, îl aștepta la biroul de securitate.

– O să vină imediat cineva, domnule! Ofițerul zâmbi. Vă vor conduce la *Hauptkommissar* Buchholz.

Nu trecu mult și își făcu apariția un alt bărbat masiv. Avea părul blond tuns periuță, iar mușchii i se bombau sub țesătura întinsă a tricoului polo, negru. Pe umerii lați, avea legat strâns în curele un toc de piele, de culoare cafenie, în care se afla un pistol automat mare, de tip Magnum. În timp ce se apropia, musculosul zâmbi, dezvelind un șir de dinți albi, perfecți. „Oare mușcă?" se întrebă Fabel în gând.

– Bună ziua, *Herr Kriminalhauptkommissar.* Sunt *Kriminalkommissar* Lothar Kolski, lucrez cu *Hauptkommissar* Buchholz.

Când dădură mâna, Fabel constată că musculosul era cu un cap mai înalt decât el.

– Vă rog să mă urmați, *Herr* Fabel, vă conduc.

În timp ce străbătură coridorul, Kolski vorbi despre lucruri absolut banale. Lui Fabel i se părea că trăiește o experiență suprarealistă: mergea alături de un uriaș înarmat până-n dinți, care vorbea despre vreme și despre faptul că de-abia aștepta să intre în concediu. Gran Canaria, probabil.

Biroul lui Buchholz era unul dintre cele câteva care se aflau de-o parte și de alta a coridorului. În timp ce, în celelalte birouri, se aflau câte două posturi de lucru, unde, evident, lucrau câte doi ofițeri, Buchholz avea propriul birou. Kolski deschise ușa, invitându-l pe Fabel să intre. În clipa în care trecu pe lângă uriașul de Kolski, Fabel se simți ca un satelit mărunt ce orbita în jurul unei planete de dimensiuni gigantice. În spatele unui birou pe care se afla un terminal de computer, ședea un bărbat între cincizeci și șaizeci de ani. Începuse să chelească, iar ceea ce mai rămăsese din părul lui negru fusese aranjat în așa fel încât să pară zburlit și tras spre barba nerasă de câteva zile, care îi întuneca partea de jos a feței aspre. Nasul său arăta

de parcă fusese rupt de câteva ori. Fabel auzise că, în tinerețe, Buchholz fusese boxer și văzu câteva fotografii pe peretele din spatele acestuia: același chip, însă mai tânăr; o statură mai suplă, dar tot robustă. Fiecare dintre fotografii îl arăta pe tânărul Buchholz în diverse etape ale carierei sale de boxer amator, iar nasul său în diverse stadii de distrugere. Una dintre fotografii îl arăta pe adolescentul Buchholz, în costum de box, ținând în sus, cu amândouă mâinile, un trofeu. Dedesubt scria: „Campion de juniori al orașului Hamburg, la categoria grea-ușoară, 1964".

– Intrați și luați loc, *Herr* Fabel!

Buchholz se ridică pe jumătate de pe scaun și îi arătă lui Fabel unul dintre cele două scaune aflate în fața biroului său. Fabel se așeză și fu surprins să-l vadă pe Kolski trăgându-și celălalt scaun.

– *Kriminalkommissar* Kolski conduce echipa care se ocupă de Ulugbay, explică Buchholz, așa că poate să vă spună mai multe decât mine.

– Poate că nu are nici o legătură cu cazul meu, începu Fabel, dar, ca parte a investigării acestei crime, aș dori să stabilesc o legătură cu LKA7 – și această legătură veți fi dumneavoastră, *Herr* Kolski. Victima a fost, credem noi, prostituată și este posibil să fi lucrat pentru Ulugbay... prin intermediul unui oarecare Klugmann... fost ofițer în cadrul Poliției din Hamburg.

Buchholz și Kolski schimbară priviri semnificative.

– Ah, da, spuse Kolski, noi îl cunoaștem destul de bine pe *Herr* Klugmann. Este considerat suspect în cazul pe care îl anchetați?

– Nu. Nu în momentul de față. Ar trebui să fie?

– Dumneavoastră sunteți de părere că autorul celor două crime este un criminal în serie? Un psihopat? întrebă Buchholz.

– Da...

Fabel deschise dosarul și îi dădu lui Buchholz o fotografie de la locul crimei. Buchholz o studie în tăcere, după care i-o dădu lui Kolski, care, privind-o, fluieră încet, dar prelung.

– Așa arată „lucrul manual" al individului nostru, continuă Fabel. Am avea vreun motiv, cât de mic, să-l bănuim pe Klugmann de așa ceva?

Buchholz clătină din cap și se uită la Kolski, care ridică din umerii lați, în semn că respingea întru totul ideea.

– Nu, îl cunosc de mult pe Klugmann. Este un polițist care a trecut de cealaltă parte a baricadei... Ulugbay se folosește uneori de mușchii lui, dar nu-l văd pe Klugmann făcând așa ceva. Este un mardeiaș și un proxenet, dar nu este psihopat.

– Înțeleg că, înainte de a fi dat afară din poliție, a lucrat la LKA7, în cadrul Mobiles Einsatz Kommando, de pe lângă Brigada antidrog...

– Așa este... din păcate... răspunse Buchholz. Am avut câteva operațiuni care au eșuat. Ca și cum cei vizați ar fi fost informați dinainte, dar nu ne-am gândit nici o clipă că sursa de informații era chiar unul dintre oamenii noștri. Apoi, bineînțeles, s-a dovedit că Klugmann le furniza informații, primind în schimb, de la ei, droguri. Dacă nu l-am fi descoperit la timp, cine știe ce prejudicii ne-ar fi adus...

– Cum l-ați prins?

– I-am percheziționat dulăpiorul, răspunse Kolski. Își încrucișă brațele, iar mușchii puternici i se încordară sub țesătura tricoului. Am găsit un pistol automat neînregistrat, un teanc de bani și niște cocaină...

– Cum? Aici, în *Präsidium?*

– Da.

– Nu vi s-a părut puțin... ciudat, ca să zic așa? Chiar convenabil... prea la îndemână...

– Ba da, spuse Buchholz. Celălalt lucru care ne-a dat de gândit a fost faptul că am fost avertizați printr-un telefon anonim, altfel nu l-am fi prins niciodată. Dar Klugmann a mărturisit aproape imediat că lua droguri și că se gândise că *Präsidium* era cea mai sigură ascunzătoare posibilă. La urma urmelor, cui i-ar fi trecut prin minte să caute droguri ilegale tocmai aici?

– Dar era vorba despre o cantitate mică de droguri, nu-i așa?

– Da, câteva grame. Dar suficient. Buchholz se aplecă în față. După cum ați spus și dumneavoastră, totul a fost puțin cam prea ușor, dar noi avem o teorie în legătură cu asta.

– Ah, da?

– Ulugbay are un avantaj asupra lui Klugmann. Noi n-am putut niciodată să dovedim că Klugmann le furniza turcilor informații în legătură cu operațiunile noastre. Dacă am fi făcut-o, Klugmann ar mai fi și acum în spatele gratiilor. Dar așa, nu l-am putut acuza decât de deținerea unei mici cantități de droguri și a unei arme de foc neînregistrate. Mai mult decât atât, a trebuit să-i lăsăm și banii, pentru că n-am putut dovedi faptul că erau murdari. A fost suficient pentru a-l da afară din poliție, dar insuficient pentru a-l aresta.

– Dar Ulugbay putea oricând să ne ofere dovezile de care aveam nevoie – și capul lui Klugmann pe tavă... interveni Kolski.

Fabel încuviință.

– Deci Klugmann nu avea altă soluție decât să lucreze pentru Ulugbay...

– Exact, punctă Buchholz.

– Credeți că Ulugbay s-a aflat în spatele acelui telefon anonim?

– Posibil, dar destul de improbabil. Klugmann îi este acum foarte util lui Ulugbay – ca sursă de informații și ca gorilă foarte bine antrenată – dar îi era mult mai util când lucra ca ofițer de poliție în cadrul unei unități speciale.

– Aveți idee cine l-a dat în gât pe Klugmann?

– După cum ați intuit și dumneavoastră, începu Buchholz, informațiile au fost deosebit de prețioase – vă închipuiți că pentru așa ceva ar fi trebuit să plătim un informator... și asta ne-ar fi costat ceva... Ni s-a părut și nouă ciudat faptul că le-am primit gratis și de la o sursă anonimă.

– Poate cineva din organizația lui Ulugbay, care lucrează și pe cont propriu?

– Posibil, dar, din nou, destul de improbabil. Nenorociții ăștia de turci sunt foarte solidari. Transmiterea de informații unor persoane din afara organizației nu este numai împotriva codului... ea se pedepsește cu moartea – o moarte foarte neplăcută – și cu fața jupuită.

– Și chiar dacă tu nu te temi de ceea ce ți se va întâmpla, urmă Kolski, există întotdeauna posibilitatea ca și familia ta să aibă de suferit... fie aici, în Germania, fie în Turcia.

Fabel dădu din cap, îngândurat, apoi arătă spre fotografia făcută la locul crimei.

– Ar putea fi așa ceva? Un fel de răzbunare? Un fel de avertisment ritualizat?

Buchholz zâmbi – puțin ironic, își spuse Fabel – apoi se uită la Kolski.

– Nu, *Herr* Fabel, nu este vorba despre așa ceva. Ar fi mai bine să rămâneți la teoria criminalului în serie. Asta înseamnă că nu-mi place ideea unei eventuale legături cu Ulugbay. Buchholz se întoarse către Kolski. Verifică tu, Lothar, te rog!

– Sigur, șefu'!

Buchholz se întoarse din nou spre Fabel.

– Dacă Ulugbay ar fi vrut ca fata să fie ucisă, atunci fiți sigur că ar fi dispărut pur și simplu. Dacă, pe de altă parte, Ulugbay ar fi vrut ca uciderea ei să fie un avertisment – dacă l-ar fi înșelat sau ar fi transmis informații unor persoane din afara organizației – atunci fiți sigur că ar fi fost găsită cu un glonț în cap. Sau, și mai rău, dacă ar fi vrut să dea un exemplu concret a ceea ce înseamnă pedeapsa lui Ulugbay, fata ar fi fost strangulată. Oricum, în momentul de față, Ulugbay încearcă să stea pe tușă...

– Adică?

– Ulugbay are un văr, Mehmet Yilmaz, începu să explice Kolski. O mare parte din succesul lui Ulugbay i se datorează lui Yilmaz. Acesta legitimizează oarecum o mare parte din activitățile lui Ulugbay și este considerat, de fapt, creierul din spatele celor mai rentabile activități oneroase. Yilmaz este, de fapt, șeful absolut, deși nu cu numele. Ulugbay poate fi un adevărat *Arschloch*. Este temperamental, imprevizibil și incredibil de violent. De câteva ori era să-l înhățăm, dar asta numai atunci când îl scotea din minți vreo insultă sau vreo amenințare la adresa organizației sale. El nu gândește – pur și simplu fierbe de mânie și lasă în urma lui numai cadavre. Dar adevărata noastră țintă este Yilmaz. El îl acoperă pe Ulugbay și ne împiedică să obținem dovezi concrete. Și, deși încearcă să legitimizeze activitățile organizației, Yilmaz este un mare ticălos. Atunci când ucide, planifică totul ca pe o operațiune militară... rece, sigură,

eficientă și fără urme clare. Oricum, Yilmaz încearcă să acopere unele lucruri și să țină organizația în umbră, ca să nu-și compromită programul de legitimizare.

– Deci nu credeți că s-ar implica în așa ceva?

– Categoric, nu, răspunse Buchholz. Nu este stilul lor și, în nici un caz, nu acum. Oricum, individul a mai omorât și înainte, nu?

– Da. O dată... cel puțin, din câte știm noi...

– Iar victima anterioară nu avea nici o legătură cu organizația lui Ulugbay?

– Nu. Cel puțin, noi nu știm să fi avut.

Buchholz ridică din umeri și ridică palmele în sus. După câteva clipe, arătă spre dosarul din mâna lui Fabel.

– Ne puteți da și nouă o copie a dosarului?

Fabel le dădu copia pe care i-o adusese lui Buchholz.

– Asta este pentru dumneavoastră, *Herr Hauptkommissar.*

Buchholz îi dădu dosarul lui Kolski.

– Ținem legătura, *Herr* Fabel. Și bineînțeles că am dori să fim informați înainte ca dumneavoastră să întreprindeți cercetări directe în legătură cu oricare dintre membrii organizației lui Ulugbay.

– De aceea mă aflu aici, *Herr Hauptkommissar.*

– Vă mulțumesc, spuse Buchholz. Sigur, nu putem pretinde să participăm direct la anchetă, dar putem evita să ne călcăm pe bătături.

– Eu sper să ne putem chiar ajuta unii pe ceilalți, *Herr* Buchholz.

Miercuri, 4 iunie, ora 04.30 p.m. Pöseldorf, Hamburg

Fabel descuie ușa apartamentului. Ridică de jos corespondența și se uită peste ea, în timp ce, cu umărul, închise ușa în urma sa. Aruncă pe măsuța de cafea plicurile și dosarele pe care le adusese cu el, apoi se duse în bucătărie, un alcov luminos din oțel și marmură, deschis către camera de zi. Umplu cafetiera și o puse în funcțiune, apoi se duse în baie și se dezbrăcă, îndesând cămașa și lenjeria în mașina de spălat, așezată într-o nișă de lângă baie. Se bărbieri înainte de a intra la duș. Rămase nemișcat, aplecând doar capul spre spate, pentru a permite șuvoiului de apă să-i biciuiască fața și trupul. Apa era puțin

prea fierbinte, dar el o lăsă așa, ca și cum ar fi vrut ca, prin ea, să se curețe de toată murdăria nopții trecute.

Fabel se gândi la ultimele unsprezece ore. Încercă să se concentreze asupra faptelor, asupra tabloului care prindea contur în mintea lui, dar nu putea șterge imaginea care îl obseda: aceea a trupului fetei. Dumnezeule, îi smulsese plămânii... ce fel de monstru ar face asta? Dacă avea o motivație sexuală, ce mutație cumplită a sexualității umane ar putea explica o asemenea faptă? Fabel se gândi la Klugmann, la felul în care cineva atât de corupt de lăcomie, de droguri și de violență se distanțase atât de clar și de ușor de o asemenea faptă de nedescris. Fabel și Klugmann reprezentau, fiecare, opusul celuilalt. Două extreme ale umanității care se uniseră în fața unei barbarii ce nega însăși umanitatea sub orice formă a sa.

Stând gol sub duș, învăluit de apa prea fierbinte, Fabel se simți totuși străbătut de un fior de gheață. Era certitudinea dureroasă că, așa cum soarele avea să răsară a doua zi, la fel și ucigașul va lovi din nou.

După duș, Fabel îmbrăcă un pulover negru pe gât și își strecură pistolul automat sub cureaua pantalonilor kaki, din bumbac, după care își puse o geacă sport Jaeger. Își turnă o cafea și se duse să o bea lângă ferestrele înalte, din podea până în tavan. Apartamentul lui Fabel se afla în Pöseldorf, din cartierul Rotherbaum. Era situat la ultimul etaj al unei clădiri austere, datând de la începutul secolului, aflate la o stradă de Milchstrasse. Transformarea clădirii în bloc de locuințe inclusese instalarea, în apartamentul lui Fabel, a unor ferestre foarte înalte, de unde se puteau vedea acoperișurile caselor din Magdalenenstrasse, precum și lacul Aussenalster. De la ferestrele sale, Fabel vedea feriboturile alb cu roșu care brăzdau în lung și-n lat râul Alster, luând pasageri – turiști, navetiști, îndrăgostiți – de pe un mal și debarcându-i pe celălalt; îi lua, îi debarca, îi lua, îi debarca... și totul cu o regularitate plăcută, care dădea ritm vieții orașului. Când soarele se afla într-un anumit unghi, Fabel putea vedea strălucirea turcoaz-deschis a moscheii iraniene de pe Schöne Aussicht, pe malul îndepărtat al râului Alster. De fiecare dată când savura acele

priveliști, Fabel îl binecuvânta pe arhitectul necunoscut care proiectase ferestrele.

Fabel locuia acolo de ani de zile. Îi plăcea mult apartamentul, mai ales că era situat chiar în zona unde cartierul studențesc – universitatea se afla foarte aproape – se învecina cu bogatul și elegantul Pöseldorf. Într-o parte, Fabel putea colinda nenumăratele librării și magazine de discuri de pe Grindelhof sau putea vedea, seara târziu, un obscur film străin, la Abaton Kino; în cealaltă parte, se putea afunda în opulența rafinată de pe Milchstrasse, o veritabilă afluență de baruri, de cluburi de jazz, de buticuri și de restaurante.

Norii făcuseră în sfârșit loc soarelui. Fabel se uita pe fereastră, dar nu se putea bucura de priveliștea ce i se oferea; îl rodea o neliniște surdă, dezgustătoare, copleșitoare. Privi din nou spre Aussenalster, încercând, lacom, să-i absoarbă calmul. Orașul pitoresc care fremăta sub ferestrele apartamentului său părea să-și fi pierdut pitorescul. Fabel se uită în zare, apoi regăsi priveliștea care îi era atât de familiară: oglinda uriașă a lacului Aussenalster, în care se reflecta un cer ca de oțel, verdele crud care îl borda, punctând orașul, precum și locuințele și birourile, aliniate ca niște burghezi calmi și siguri pe sine care urmăreau desfășurarea vieții orașului. Astăzi, priveliștea nu reușea să-l calmeze pe Fabel. Astăzi nu mai era „un alt" Hamburg, diferit de orașul în care lucra el. Astăzi, Fabel avea sentimentul unei fuziuni dintre orașul pe care îl iubea și orașul pe care trebuia să-l apere de răufăcători. Undeva, acolo, afară, se întâmpla ceva monstruos. Ceva rău. Ceva atât de violent și de crud, încât era greu de imaginat că era omenesc.

Fabel se întoarse în bucătărie și își mai turnă cafea. În trecere, apăsă pe butonul robotului telefonic. Vocea electronică îl anunța că primise trei mesaje. Primul era de la ziarul *Hamburger Morgenpost*, care îl ruga să comenteze ultima crimă. Cum naiba aflaseră oamenii ăia numărul lui de telefon de acasă? Oricum, trebuiau să aștepte declarația oficială. Ultimele două mesaje erau de la o altă ziaristă, Angelika Blüm. Numele pe care Maria îl menționase mai devreme. Vorbea pe un ton ciudat, insistent. În loc să-l roage pe Fabel să

comenteze într-un fel cele întâmplate, ea spunea în ultimul mesaj: „Este vital să stăm de vorbă...“ O nouă abordare. O ignoră.

Fabel își termină cafeaua, apoi dădu două telefoane. Primul, lui Werner, la birou: dar acesta vorbea la alt telefon, așa că Fabel îi lăsă un mesaj prin care îl anunța că urma să se întoarcă la birou. Pentru cea de-a doua convorbire, Fabel puse receptorul telefonului între umăr și ureche și căută numărul în agenda de buzunar. Telefonul sună de multe ori înainte să răspundă cineva.

– Mda?

– Mahmoot? Sunt Fabel. Trebuie să ne întâlnim...

– Când?

– Feribotul Rundfahrt. Șapte și jumătate...

– Perfect.

Fabel puse receptorul în furcă, își băgă agenda în buzunarul gecii, reactivând robotul telefonului. Tocmai voia să iasă pe ușă, când se întoarse și ascultă din nou mesajele de la Angelika Blüm. Numărul ei de telefon începea cu 040: un număr de Hamburg. De data aceasta îl notă în blocnotesul aflat lângă telefon. Pentru orice eventualitate.

Pașii lui Fabel se mai auzeau încă, slab, în casa scării, când telefonul sună. După două apeluri, porni robotul telefonic și se auziră instrucțiunile înregistrate ale lui Fabel, invitând persoana care suna să lase un mesaj după semnalul sonor. Vocea era a unei femei care, evident supărată, spuse „*Scheisse!*“, apoi închise.

Miercuri, 4 iunie, ora 04.30 p.m. Hotelul Altona Krone, Hamburg

Sosirea la recepția hotelului fu aproape prezidențială. Un bărbat înalt, slab, de aproape optzeci de ani, îmbrăcat cu un impermeabil gri-deschis și cu un costum elegant, tot gri, dar mai închis, înconjurat de o armată de bodyguarzi solizi, toți cu geci negre, din piele. Postura și mișcările lui erau ale unui bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr, iar trăsăturile ascuțite, nasul coroiat și părul des, de culoarea fildeșului, îi dădeau un aer aristocratic și arogant.

Intrarea sa în sala de recepţii fusese anunţată de flash-urile a zeci de aparate de fotografiat. Unii dintre fotografi, aflaţi în căutarea unei poziţii mai avantajoase, fuseseră azvârliţi cât colo de oştirea de muşchi şi de piele; unul dintre ei căzuse chiar, rostogolindu-se, pe podeaua de marmură.

Când ajunseră la recepţie, bodyguarzii îi făcură loc bătrânului înalt să se apropie de birou. Funcţionarul aflat în spatele acestuia, care mai văzuse şi înainte tot felul de celebrităţi – grupuri rock, politicieni, staruri de cinema, miliardari graşi precum conturile lor din bancă – nu-şi ridică privirea din hârtii, până când grupul nu se opri chiar în faţa biroului său. Apoi, cu un zâmbet politicos, dar obosit, întrebă:

– Da, *mein Herr!* Cu ce vă pot fi de folos?

– Am făcut o rezervare... Vocea bărbatului înalt era sonoră şi autoritară. Funcţionarul continua să afişeze o apatie monumentală.

– Numele dumneavoastră, domnule? întrebă el, cu toate că ştia foarte bine cu cine stătea de vorbă.

Bărbatul cel înalt îşi împinse bărbia înainte, îşi dădu capul pe spate şi, privind în jos, spre funcţionar, de la înălţimea nasului său acvilin, spuse:

– Eitel. Wolfgang Eitel.

Un ziarist se repezi în faţă, un bărbat neîngrijit, de circa patruzeci de ani, al cărui creştet strălucea sub şuviţele de păr blond, nepieptănat.

– *Herr* Eitel, chiar credeţi că fiul dumneavoastră are vreo şansă să devină *Bürgermeister?* La urma urmelor, Hamburgul are o tradiţie în ceea ce priveşte liberalismul şi social-democraţia...

Din ochii lui Eitel ţâşni un fulger de dispreţ.

– Asta este ceea ce locuitorii Hamburgului chiar *cred* că are importanţă – nu ceea ce le spun oameni ca dumneavoastră că *ar trebui să creadă*. Eitel îşi apropie faţa de cea a reporterului, ca un vultur care se repede asupra prăzii. Locuitorii Hamburgului cumpără revista fiului meu... *SCHAU MAL!* a devenit vocea omului de pe stradă. Acesta vrea să fie auzit... *merită* să fie auzit. Fiul meu va avea grijă ca toţi oamenii de rând să fie auziţi – prin paginile revistei şi prin el, ca senator şi, în cele din urmă, ca *Erster Bürgermeister.*

– Și care ar fi exact mesajul său către acești oameni de rând?

Vorbise o a doua ziaristă: o femeie atrăgătoare, la aproape patruzeci și cinci de ani, cu părul scurt, roșcat, îmbrăcată într-un costum Chanel, negru, foarte elegant, dar și foarte scump, a cărui fustă era suficient de scurtă pentru a lăsa să i se vadă picioarele suple și încă frumoase. Întinzând brațul cu care ținea un reportofon, ea dădu să treacă pe lângă un bodyguard, care însă îi puse o mână vânjoasă pe umăr.

– Ia mâna, *Schätzchen*[1], dacă nu vrei să te dau în gât pentru atac la persoană!

În vocea răgușită, se distingea un echilibru perfect între calm și amenințare. Mâna dispăru de pe umărul ei. Eitel se întoarse spre ea. La fel ca și el, femeia avea un accent sudic. Bătrânul își apropie călcâiele și înclină scurt din cap.

– *Gnädige Frau*[2]... permiteți-mi să vă răspund la întrebare. Mesajul fiului meu – mesajul adresat locuitorilor Hamburgului – este simplu. Și anume, că Hamburgul s-a săturat; s-a săturat de imigrarea în masă, s-a săturat de traficanții de droguri care ne otrăvesc copiii, s-a săturat de criminalitatea care este în floare, de străinii care ne iau locurile de muncă, ne distrug cultura și transformă Hamburgul – și celelalte orașe germane atât de frumoase – în haznale ale crimei, ale prostituției și ale drogurilor.

– Deci dumneavoastră dați vina pe străini?

– Ceea ce vreau să spun, *gnädige Frau*, este că experiența multiculturalismului, atât de lăudată de către socialiști – Eitel se referi la membrii Partidului Social-Democrat pe un ton vizibil disprețuitor – a dat greș. Eitel se îndreptă de spate, întorcându-se cu fața spre recepție, privind pe deasupra capetelor bodyguarzilor săi și adresându-se nu ziaristei, ci tuturor celor din jur: Cât timp mai putem oare tolera această continuă amenințare la adresa vieții germanilor onești? Nimeni nu se mai simte în siguranță...

Eitel se întoarse către ziaristă și zâmbi. Sub părul roșcat și des, se vedea o față ce părea dăltuită în piatră, ochii verzi, mari și pătrunzători,

[1] Drăguță (în germ. în orig.)

[2] Stimată doamnă (în germ. în orig.)

gura mare, scoasă și mai mult în evidență de rujul roșu aprins și de maxilarul puternic. Femeia nu-i întoarse zâmbetul.

– *Herr* Eitel, revista fiului dumneavoastră, *SCHAU MAL!* este cunoscută ca o revistă în căutare de senzațional și, uneori – cum să spun eu – destul de unilaterală în abordarea chestiunilor politice. Este aceasta o imagine tocmai nimerită a perspectivei politice a Bund Deutschland-für-Deutsche[1]?

Fiecare întrebare se lovea cu putere de zidul bunăvoinței lui Eitel, erodându-l rapid și sigur. Zâmbetul rămase, dar buza de sus, subțire, se strânse într-un gest care nu însemna în nici un caz acordul cu părerea ziaristei.

– Există chestiuni complexe și chestiuni simple. Distrugerea societății noastre de către unele elemente extrinseci este o chestiune simplă. A cărei soluție este la fel de simplă.

– Vă referiți la repatriere? Sau, prin soluție „simplă", înțelegeți soluția „finală"?

Întrebarea fusese pusă de către celălalt ziarist. Eitel îl ignoră, continuând să arunce fulgere din ochi în direcția femeii.

– Bună întrebare, *Herr* Eitel! N-ați vrea să răspundeți? Ziarista făcu o pauză, dar nu suficient de lungă încât să-i permită să răspundă. Sau poate preferați să ne explicați de ce, dacă și dumneavoastră și fiul dumneavoastră aveți aceste sentimente față de străini, grupul Eitel negociază totuși, în prezent, vânzarea unor terenuri de aici, din Hamburg, unor firme est-europene?

Timp de o secundă sau chiar mai puțin, Eitel păru luat prin surprindere. Apoi, în ochii săi apăru ceva întunecat și răutăcios.

În clipa aceea, în sală intră o nouă suită. Mai mică. Mai demnă. Mai puțini mușchi și mai mult un „aer business". Eitel se întoarse în direcția nou-veniților, fără să răspundă la întrebare.

– Tată!

Un bărbat scund și gras, nu mai înalt de un metru șaptezeci și doi, cu o claie de păr negru și cu o față frumoasă, se apropie, zâmbind, de Eitel. Îi strânse mâna cu căldură, punându-i cealaltă mână pe umăr.

[1] Asociația Germania-pentru-germani (în germ. în orig.)

– Și acesta, *gnädige Frau*, este fiul meu. Norbert Eitel – viitorul *Erster Bürgermeister* al Hamburgului!

Mai multe flash-uri.

Ziarista surâse, mai mult amuzată de deosebirea fizică dintre tată și fiu.

– Bineînțeles, îl cunosc deja pe Norbert... Zâmbi și îi întinse mâna mai scundului și mai tânărului Eitel. Acesta zâmbi la rândul lui și îi sărută mâna.

– Vă rugăm să ne scuzați, dar avem de discutat unele chestiuni de foarte mare importanță. Cei doi bărbați înclinară scurt din cap. Cel mai în vârstă întinse mâna.

– Tot nu mi-ați răspuns la întrebare, *Herr* Eitel, răspunse ea, pe un ton categoric.

– Poate altă dată. Mi-a făcut plăcere, *gnädige Frau*...

Ziarista se îndepărtă zâmbind. *Gnädige Frau*... era o adresare potrivită pentru o bunică aristocrată, severă.

În timp ce tatăl și fiul Eitel o urmăreau cum se îndrepta spre ieșirea din sala de recepții, zâmbetul lui Wolfgang Eitel dispăru, făcând loc unei expresii mai curând de pasăre de pradă.

– Cine e asta, Norbert? întrebă el, fără să se uite la fiul său.

– Asta? E colaborator extern – foarte respectată, de altfel – la *Der Spiegel* și *Stern*...

– Numele ei...

Era un ordin, nu o întrebare.

– Blüm... Angelika Blüm.

Miercuri, 4 iunie, ora 06.45 p.m. B73, Hamburg–Cuxhaven

Frica îl străbătu ca un curent electric. O frică delicioasă, care îi provocă frisoane de plăcere și îi încordă pieptul. Aceasta era îndatorirea lui și nu-i displăcea să fie el cel care trebuia să-și asume toate riscurile.

Își luă mâinile de pe volan, mai întâi una, apoi și cealaltă, după care își șterse palmele de transpirație și se concentră la condus. Ce-ar putea fi? Un simplu control de rutină al poliției sau un accident lipsit de importanță, o pană de cauciuc și o patrulă care să-ți sară în

ajutor. Apoi totul s-ar termina. Potrivi oglinda retrovizoare în așa fel încât să o poată vedea. Era prăbușită pe bancheta din spate. Respirația ei sonoră era profundă, dar neregulată și însoțită de un sunet strident, supărător. La dracu'! Poate că a folosit prea mult.

– Nu muri, șopti el, știind că ea nu avea cum să-l audă. Mai rămâi în viață câteva ore, nenorocito!

Miercuri, 4 iunie, 07.40 p.m. Aussenalster, Hamburg

Feribotul Rundfahrt strălucea auriu în soarele care apunea, după ce, în sfârșit, triumfase asupra ploii. Fabel stătea pe punte, sprijinindu-se de balustradă. Feribotul nu era foarte aglomerat și singurii pasageri de pe punte erau un cuplu în vârstă, ce ședea, tăcut, pe una dintre bănci. Priveau pur și simplu spre Aussenalster, fără să vorbească, fără să se atingă, fără să se uite unul la celălalt. Lui Fabel i se păru că tot ceea ce mai aveau de împărțit era singurătatea și se gândi o clipă la faptul că, după divorț, singurătatea lui devenise totală. Indivizibilă și neîmpărtășită. Avusese câteva relații, dar toate îi provocaseră o durere profundă, un sentiment de vinovăție, care făcuse ca nici una dintre ele să nu dureze. Fabel se implicase de fiecare dată, sperând că avea să fie ceva serios, ceva în care să creadă și care să aibă sens, dar se înșelase. El crescuse în sânul comunităților luterane rigide și severe din Ost-Friesland, unde oamenii se căsătoreau pentru toată viața. La bine și, destul de des, la rău. El nu își închipuise niciodată că avea să fie altceva decât un soț și un tată „pe termen lung". Aceea era o constantă a vieții sale, un punct de sprijin, așa cum era și să fie polițist. Apoi, Renate, soția lui, desființase căsnicia ca punct de reper în viața lui, iar Fabel se simțise multă, foarte multă vreme pierdut. Chiar și acum, după cinci ani de la divorț, de fiecare dată când se culca cu altă femeie, avea sentimentul comiterii unui adulter, a unei infidelități față de o căsnicie care murise de mult.

Feribotul aluneca în continuare. Fabel se îmbarcase la cheiul Fährdamm, din Alsterpark, și acum se îndepărta de dâra verde-aurie care licărea în lumina apusului. Tocmai se uitase la ceas – 19.40 – când zări, cu coada ochiului, lângă el, o siluetă ce se sprijinea de balustradă. Se întoarse și văzu un turc înalt, în jur de treizeci și cinci

de ani, cu o față prelungă, frumoasă și cu părul negru. Turcul zâmbi larg, iar ridurile din jurul ochilor i se adânciră.

– Bună seara, *Herr Kriminalhauptkommissar.* Cum merge lupta împotriva delincvenței?

Fabel râse.

– Ce să-ți spun? Ca și la tine... rutina de zi cu zi. Ce mai e nou în lumea pornografiei?

Turcul râse atât de tare, încât cei doi bătrâni se uitară la el pentru o clipă, cu chipuri inexpresive, după care își întoarseră, în același timp și fără o vorbă, privirile goale înapoi spre orizont.

– Să nu mai faci asta. Tehnologia, înțelegi tu – casete video, DVD-uri și CD-ROM-uri, astea se folosesc acum. Oftă cu o nostalgie exagerată. Nimeni nu mai vrea bătrânele și murdarele fotografii tradiționale. Și e suficient cât să asigure succesul într-o afacere respectabilă.

– Îmi pare bine că te văd, Mahmoot. Serios, cum merge treaba?

– Bine. Am vândut presei de scandal fotografia făcută de un paparazzo. Tocmai am încasat un cec de două mii de euro de la *SCHAU MAL!* pentru o fotografie înfățișându-l pe unul dintre devotații și onorabilii noștri senatori ieșind dintr-un club de striptease.

– *SCHAU MAL!?*

Fabel îl privi perplex.

Mahmoot râse.

– A, să știi că n-au nimic împotrivă să facă afaceri cu un turc, atâta timp cât obțin ceva ce face să li se vândă ziarul.

– Să îndrăznesc să presupun că senatorul cu pricina era democrat? întrebă Fabel.

– Exact.

– Nu înțeleg de ce faci afaceri cu ei. La urma urmelor, nu sunt decât niște nenorociți de rasiști.

Mahmoot ridică din umeri.

– Ascultă. Eu m-am născut și am crescut în țara asta. Sunt la fel de german ca oricare altul. Dar pentru că părinții mei au venit aici ca *Turkish Gastarbeiters*[1], eu mi-am petrecut cea mai mare parte a

[1] Muncitori turci (în germ. în orig.)

vieții, de fapt până la venirea la putere a guvernului Schroeder, fără să am dreptul de a deține un pașaport german sau de a avea naționalitatea germană. Zâmbetul îi dispăru de pe chip. Așa că m-am hotărât să iau absolut tot ceea ce pot de la țara asta.

Fabel privi în zare. Feribotul ajunsese în partea de est a Alsterului, la Uhlenhorst, iar acum se îndrepta spre sud.

– Nu te pot condamna, Mahmoot. Doar că, personal, te consider foarte talentat. Unele dintre fotografiile făcute familiilor de imigranți sunt de-a dreptul remarcabile... Nu-mi place deloc să văd acest talent irosindu-se.

– Ascultă, Jan. Eram mândru de munca mea, de ceea ce făceam, dar nimeni nu voia să o cumpere. Așa că acum fac fotografii ieftine, pentru tabloiduri de rahat și, când asta nu mai merge, trebuie să fac poze porno. Știi că detest asta, dar trebuie să-mi câștig și eu existența într-un fel.

– Da, știu.

Mahmoot zâmbi din nou.

– Oricum, nu cred că m-ai chemat aici ca să discutăm despre ceea ce simt eu în momentul de față. Ce pot să fac pentru tine?

– Mai multe. În primul rând...

Fabel scoase din buzunarul interior al gecii o fotografie a fetei ucise. Fusese făcută la morgă, iar fața îi fusese spălată de sânge și părul pieptănat; moartea și lumina rece îi albiseră fața, transformând-o într-o mască neînsuflețită.

– Mă tem că asta e tot ce avem, plus o fotografie de-a ei, veche și neclară, de când era adolescentă. O recunoști?

Mahmoot clătină din cap.

– Nu.

– Uită-te bine. Cred că era prostituată. Poate a lucrat în industria pornografică.

– Nu cu mine. Dar... mă rog, nu arată... prea bine în poza asta. E greu de spus.

Mahmoot vru să-i dea înapoi fotografia.

– Păstreaz-o, spuse Fabel, întreabă și tu pe alții. E important.

– Cum o chema?

– Asta e problema, Mahmoot. Oricum, nu Monique, care credem noi că este numele sub care era cunoscută în branșă. Nu are un nume, o adresă permanentă sau un trecut dinaintea nopții în care a fost ucisă. Cu o singură excepție: avea o rană făcută de un glonț pe partea superioară a coapsei drepte. Noi presupunem că a fost făcută în urmă cu cinci până la zece ani. Îți amintește de ceva?

– Îmi pare rău, Jan... lasă-mă să mă interesez și să văd ce pot afla. Cum a fost omorâtă?

– Cineva a vrut să țină o lecție de anatomie pe corpul ei. A despicat-o și i-a smuls plămânii de la locul lor.

– La dracu'!

Șocul lui Mahmoot era autentic. Fabel nu înțelegea cum putea Mahmoot să-și păstreze inteligența și omenia, date fiind activitățile pe care le desfășura.

– Ăsta e cazul despre care au scris toate ziarele?

– Mă tem că da, confirmă Fabel. Individul ăsta este prioritatea noastră numărul unu. A ucis două femei până acum. Trebuie să-l prind înainte să-i revină pofta.

– O să fac tot ce pot. Dar știi și tu că trebuie să fiu atent. Cercul meu social nu este tocmai unul renumit pentru atitudinea civică. Dacă ar afla că sunt colaborator al poliției, aș sfârși și eu tot la morgă.

– Știu – și aș vrea ca, de data asta, să fii deosebit de atent...

– De ce?

– Cazul ăsta are niște dedesubturi care mie nu-mi plac. Și, brusc, cei de la BND sunt și ei interesați de el... iar proprietarul apartamentului era un fost membru al Mobiles Einsatz Kommando.

– Hans Klugmann?

Pe Fabel îl surprinse faptul că Mahmoot cunoștea numele.

– Îl cunoști?

– Vag. Drumurile noastre s-au încrucișat... ca să zic așa. Mahmoot se îndreptă de spate și făcu un pas înapoi. Nu... ia stai o clipă... Klugmann are legături cu Ersin Ulugbay și cu Mehmet Yilmaz, nu-i așa?

– Da... noi credem că da.

– Ascultă Jan, te ajut ori de câte ori pot. La urma urmelor, îți datorez totul... dar de data asta e altceva. Nu mă apropii de Ulugbay. Nu numai că e cel mai mare naș al Mafiei turcești din Hamburg, dar e și nebun de legat.

– Bine, bine, ia-o încet! Fabel ridică mâinile, ca și cum ar fi vrut să stăvilească vehemența refuzului lui Mahmoot. Nu vreau să faci nimic ilegal... doar să tragi cu urechea. Vezi dacă poți afla ceva legat de Klugmann. De fapt, ce știi despre el?

– Doar că este una dintre gorilele lui Ersin Ulugbay, iar în restul timpului lucrează pe cont propriu, ca pește. E un tip mediocru, dar periculos. Are o prietenă... Sonia Brun, dansatoare la Paradies-Tanzbar. A fost prostituată... a lucrat pentru Klugmann, dar el a adunat-o de pe străzi. Mă rog, dragostea înaintea afacerilor.

– De unde o știi?

– *Elixir* – știi tu, revista porno – acum vreo șase luni m-au rugat să fac niște fotografii. Sonia era una dintre fete. Un copil drăguț... mi s-a întors stomacul pe dos văzând-o făcând lucrurile acelea pe care eu trebuia să le fotografiez. Oricum, după ședința foto, a venit Klugmann și a luat-o. N-a fost prea „tandru" cu ea în timp ce părăseau studioul. Imediat după aceea, Sonia n-a mai ieșit pe străzi și nici n-a mai făcut poze porno.

– Ce știi despre Paradies-Tanzbar?

– Ce știu eu este că Klugmann este mardeiașul casei. În general, afacerile se fac pe față, în modul obișnuit: oameni de afaceri grași, beți, din Frankfurt sau din Stuttgart urmăresc ceea ce se petrece pe scenă, prea beți ca să-și dea seama că li se cere să plătească treizeci de euro pentru fiecare pahar de vin ieftin. Dar nu se face sex în incinta localului. Ulugbay a cumpărat Paradies acum aproape un an, se pare că la un preț de nimic. Apoi l-a angajat pe Hoffknecht să i-l administreze – ceea ce era ca și cum ai pune un vegetarian să administreze o măcelărie. Pe Hoffknecht poți să-l lași cu toată încrederea singur cu fetele. Se pare că pe el îl interesează mai mult băieții de optsprezece ani. Din câte știu eu, misiunea lui Klugmann este aceea de a-i împiedica pe scandalagii să intre în local, iar dacă vreunul dintre clienți face tapaj în legătură cu prețurile exorbitante, el

este cel care „ajută" să i se explice nota de plată, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Mahmoot se opri, clătină din cap, apoi zâmbi silit.

– Bine... o să arunc un ochi pe-acolo și o să vorbesc cu Sonia. O să stau de vorbă și cu homosexualul ăla bătrân... cu Arno Hoffknecht. Să văd ce pot să aflu. Dar nu-ți promit nimic.

Fabel zâmbi.

– Bine și atât. Îți mulțumesc, Mahmoot. Asta e ca să-ți acoperi cheltuielile...

Fabel scoase din buzunarul interior al gecii un plic umflat și i-l dădu lui Mahmoot, care îl luă și-l vârî repede în buzunarul gecii sale din piele.

– Ar mai fi ceva legat de mafia lui Ulugbay... dar poate că deja știi...

– Ce anume?

– Sunt cam stresați în momentul de față. De fapt, foarte stresați. Se spune că ar fi venit în oraș o bandă de ucraineni...

– Eu oricum credeam că turcii și ucrainenii sunt într-o permanentă luptă pentru teritorii... pentru supremație...

– Nu mai sunt. Banda asta nouă a preluat controlul asupra tuturor grupurilor de ucraineni existente. Vechile grupuri încă mai există, au aceiași șefi, dar plătesc taxe nou-veniților și nu au voie să se lupte între ele sau cu turcii. Se zvonește că Yilmaz, vărul lui Ulugbay, a fost obligat să încheie un acord cu nou-veniții. Am mai auzit și că Yilmaz este constrâns să urgenteze aplicarea planului său de legitimizare a afacerilor lui Ulugbay... și să se retragă din afacerile ilicite. Se pare că Ulugbay e și el supărat din cauza asta.

– Cine e șeful noii bande?

– Tocmai asta este. Se presupune că banda asta de ucraineni este alcătuită din numai zece sau doisprezece oameni, conduși de o jigodie mai mare decât ei toți la un loc.

Fabel privi pe deasupra apei, gândindu-se la cele spuse de Mahmoot. De ce naiba nu-i spuseseră Buchholz sau Kolski toate astea? Probabil că nu erau chestiuni de maximă importanță pentru cercetările lui, dar poate că aveau o oarecare legătură cu cazul în sine. Se întoarse către Mahmoot.

– Eu nu înțeleg un lucru: dacă banda asta nouă e atât de mică, de ce nu-i zdrobesc ceilalți ucraineni sau turcii?

– N-ai auzit cum vorbesc ucrainenii – sau mai curând nu vorbesc – despre tipii ăștia. Îl știi pe Yari Varasouv, nu-i așa?

Fabel încuviință.

– Varasouv era un ucigaș ucrainean gargantuesc, bănuit de o serie de crime din lumea interlopă. Se știe că-și bate victimele, cu mâinile lui mari, până le omoară. Poliția din Hamburg n-a reușit niciodată să adune dovezi suficiente pentru a-l condamna. Ei bine, până și Varasouv *șoptește* atunci când vorbește despre tipii ăștia. Se pare că s-a și retras înainte de vreme, din ordinul noilor săi stăpâni. Îți zic eu, banda asta nouă i-a speriat de moarte. Vreau să spun că ucrainenii sunt diavoli împielițați – este ca și cum i-ar speria ceva mai cumplit decât moartea.

– Eu tot nu înțeleg ce e așa de nemaipomenit la fețele astea noi.

– Se zvonește că ar fi foști Spetznaz...

– Și ce dacă? Știu că asta îi face extrem de periculoși, dar jumătate din Mafiile rusească, ucraineană și baltică din Europa angajează foști mardeiași din cadrul forțelor speciale sovietice...

Mahmoot clătină din cap.

– Nu, nu. Indivizii ăștia sunt altfel. Ei au făcut parte dintr-o unitate specială de poliție. Ministerul Sovietic de Interne sau cam așa ceva. Veterani din Afghanistan și din Cecenia. Nu știu ce-au făcut acolo, dar cred că, indiferent ce-a fost, bagă groaza în toată lumea.

Megafonul anunță că feribotul se apropia de cheiul St Georg. Mahmoot dădu mâna cu Fabel, asigurându-se mai întâi că nimeni nu avea să observe acest gest de prietenie dintre el și polițist.

– Eu cobor aici. O să văd ce pot afla în legătură cu fata și cu Klugmann. Ai grijă de tine, prietene.

– Și tu la fel, Mahmoot.

Fabel îl urmări pe Mahmoot debarcând. În timp ce feribotul se punea din nou în mișcare, Fabel zări o fată frumoasă, blondă, tunsă scurt, care tocmai coborâse de pe feribot; în soarele care apunea, părul ei strălucea auriu. Văzând-o radiind de tinerețe, Fabel simți un

junghi în inimă. Se întoarse și se îndreptă spre capătul celălalt al feribotului și nu o văzu pe fată luând-o în aceeași direcție ca și Mahmoot, la o distanță de circa douăzeci de metri în spatele lui.

Miercuri, 4 iunie, 08.45 p.m. Alsterpavilion, Hamburg

Oboseala care pusese stăpânire pe Fabel după-amiază se accentuă acum. În clipa în care coborî de pe feribot, se simți șifonat și murdar. Soarele la asfințit colora orașul în roșu și auriu. Fabel coborî la capătul dinspre sud al Binnenalster și parcurse pe jos scurta distanță până la Alsterarkaden din centrul orașului. Se așeză la o masă situată chiar sub colonadele arcadei și comandă o salată Matjes și o bere Jever, ca să alunece heringul. Arcada se întindea de-a lungul canalului Alsterfleet, iar Fabel își lăsă privirea obosită să alunece leneș pe deasupra apei ce scânteia în lumina înserării, în timp ce câteva lebede pluteau alene pe suprafața ei. De cealaltă parte a canalului se afla piața principală a orașului, de unde clădirea primăriei se înălța, autoritară, spre cer, ceasurile de aramă din turn strălucind lustruite în soarele ce apunea.

Fabel nu știa de când stătea acolo, în picioare, și nu reacționă decât atunci când îi auzi accentul moale, din München.

– Permiteți?

– Da... da... bineînțeles, *Frau Doktor*...

Fabel se ridică în picioare și trase un scaun.

– Sper că nu vă deranjez... spuse Susanne Eckhardt.

– Nu... deloc. Îi făcu semn chelneriței, apoi se întoarse spre Susanne. Ce aș putea să vă ofer?

Susanne se întoarse spre chelneriță și comandă un pahar de vin alb. Fabel o întrebă dacă nu dorea și ceva de mâncare, dar ea clătină din cap.

– Am mâncat ceva la birou. Dar, vă rog, nu vă întrerupeți!

Fabel luă o înghițitură de hering. Se simțea oarecum vulnerabil, mâncând în timp ce ea îl privea. Susanne își dădu capul pe spate, lăsând soarele să-i încălzească fața; Fabel fu din nou copleșit de frumusețea ei.

– Făceam niște cumpărături în Arcade, spuse ea, arătând spre plasele pe care le pusese lângă ea, când v-am văzut stând aici. Păreți extenuat. A fost o zi lungă, nu-i așa?

– Da. Din păcate, în meseria noastră, avem parte de multe zile lungi și de nopți nedormite.

Chelnerița aduse vinul. Susanne ridică paharul.

– *Zum Wohl!*[1] Pentru zilele lungi și nopțile nedormite.

– *Cheers!*[2] Fabel folosea de obicei expresia englezească.

Susanne râse.

– Ah, da – *der englische Kommissar...* Am uitat că așa vi se spune.

Fabel zâmbi la rândul său.

– Eu sunt pe jumătate scoțian. Mama a fost scoțiană, iar eu a fost cât pe-aci să fiu botezat „Iain". Jan a fost un compromis. Oricum, mulți oameni de aici se simt cel puțin un pic englezi. Despre Hamburg se spune că este cea mai estică suburbie a Londrei... Sunt sigur că, fiind originară din sud, înțelegeți ce vreau să spun...

Susanne puse paharul pe masă.

– Da... nu mă așteptam să am un șoc cultural fără să părăsesc Germania, dar, când m-am mutat de la München aici, trebuie să recunosc că m-am simțit ca și cum aș fi imigrat într-o țară ciudată. Oamenii de aici pot fi puțin...

– Anglo-saxoni?

– Eu voiam să spun rezervați... dar da, acum că trăiesc aici, înțeleg de ce se spune asta despre oamenii din Hamburg... Sorbi o înghițitură de vin. Cu toate astea, îmi place. E un oraș grozav.

– Da. Fabel privi pe deasupra apei. Așa este. De când sunteți aici?

– De doi ani... nu, de aproape trei. Pot spune că m-am stabilit deja aici.

– Ce v-a adus aici? Serviciul sau... soțul dumneavoastră este de-aici?

Ea râse de întrebarea lui atât de categorică. Râse și el.

– Nu, *Herr* Fabel... Nu sunt măritată... și nici implicată în vreo relație. M-am mutat aici datorită postului care mi s-a oferit la Institut für Rechtsmedizin. Iar prin intermediul institutului, mi s-a oferit

[1] Noroc (în germ. în orig.)

[2] Noroc (în engl. în orig.)

postul de consultant din cadrul Poliției din Hamburg. Se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele de masă și bărbia pe degetele încrucișate. Și cum se împacă *Frau* Fabel cu absențele dumneavoastră îndelungate?

Fabel râse.

– Nu există nici o *Frau* Fabel. Sau, cel puțin, nu există acum; sunt divorțat de cinci ani.

– Îmi pare rău... n-am vrut să...

Fabel își ridică mâinile.

– Stați liniștită. M-am obișnuit cu asta. Este greu pentru cineva care a fost căsătorit să suporte o astfel de viață... și soția mea e într-o relație cu cineva... mă rog, cineva care era acolo atunci când eu nu eram.

– Îmi pare sincer rău.

– După cum v-am mai spus, n-are rost. Am o fiică frumoasă care petrece foarte mult timp împreună cu mine.

Între ei se așternu tăcerea. Conversația luase brusc o turnură penibil de intimă și nici unul din ei nu părea să poată găsi o cale de ieșire. Susanne privi pe deasupra canalului Alsterfleet, spre piața primăriei, în timp ce Fabel plimbă o bucată de hering, cu furculița, pe farfurie. După câteva secunde de tăcere, începură amândoi să vorbească în același timp.

– Dumneavoastră mai întâi, spuse Susanne râzând.

– Tocmai voiam să vă întreb... începu Fabel, conștient de tonul său prea șovăitor. Apoi reluă, de data aceasta ceva mai insistent. Voiam să vă întreb, văzând că acum nu aveți timp, dacă v-ar face plăcere, o dată, să luați masa cu mine.

Susanne zâmbi larg.

– Sigur că mi-ar face plăcere. Ce-ați zice de săptămâna viitoare? Sunați-mă la birou și stabilim. Se uită la ceas. Dumnezeule, trebuia să fiu în altă parte acum... mulțumesc pentru vin, *Herr* Fabel.

– Spune-mi Jan, te rog...

– Îți mulțumesc pentru vin, Jan... Ne auzim săptămâna viitoare?

Fabel se ridică de pe scaun și îi dădu mâna.

– Poți conta pe asta...

O urmări cum se îndepărta, trecând pe sub colonade. Berea și oboseala îșI spuneau cuvântul, provocându-i o senzație de ireal. Spusese într-adevăr „da"?

Miercuri, 4 iunie, 09.00 p.m. Aussendeich, lângă Cuxhaven

Avea senzația că era deconectată de trupul ei, de mediul înconjurător imediat, de lume. Propria cunoștință i se părea înecată în ceva gros și vâscos. Uneori, stratul acela se subția; atunci, putea vedea lucrurile normal. Alteori, vederea i se întuneca din nou, împiedicând-o să perceapă realitatea din jurul ei. Asta o înfuria, dar chiar și această emoție crudă era atenuată de nămolul care îi îneca fiecare gând, fiecare senzație, fiecare mișcare. Căzu din nou. Simțea frunze ude lipindu-i-se de față; simțea în gură un gust fetid de frunze uscate și de paie vechi. În jurul ei se aflau mulți copaci. Era conștientă că trebuia să știe cum se numește un loc ca acela, dar cuvântul „pădure" era prea departe, era nevoie de un efort intelectual mult prea mare pentru a și-l aminti. Se întinse pe jos o clipă, apoi se ridică, clătinându-se, mai făcu câțiva pași și căzu din nou. Noroiul, gros și întunecat, îi învălui din nou cunoștința. Leșină.

Când se trezi, era deja întuneric. Mânată de un instinct mult prea puternic pentru a fi slăbit, se ridică din nou în picioare. Ceva mai departe, zări o lumină. Apoi încă una. Lumini mișcătoare care pâlpâiau printre trunchiurile copacilor. Instinctul fu cel care o îndreptă spre acele lumini, nu conștientizarea faptului că în fața ei se afla o șosea, se afla ajutorul, salvarea. Se mai împiedică de câteva ori, însă acum se simțea dusă către acele lumini, ca și cum s-ar fi aflat la capătul unui drum de calvar. Sub picioarele ei, pământul devenise mai neted, cu mai puține rădăcini ieșite în afară și cu mai puține crengi de care să se împiedice. Luminile deveneau tot mai mari. Mai puternice.

Totul îi devenise foarte clar înainte de a fi lovită de camion. Auzi scrâșnetul pneurilor și privi cu ochi mari, dar fără pic de uimire, farurile care veneau spre ea. Avea un sentiment de surprindere: nu înțelegea de ce, știind că avea să moară, nu îi era absolut deloc frică.

Miercuri, 4 iunie, 11.50 p.m. Altona, Hamburg

După plecarea funcționarilor și a cumpărătorilor, parcarea de la subsol era aproape goală. Pneurile Saab-ului scrâșniră, în timp ce mașina coborî panta abruptă de la intrare și coti spre locurile de parcare. Dar în loc să parcheze, se opri pe culoarul principal, cu farurile aproape stinse.

Un Mercedes, care stătuse ascuns pe unul dintre locurile de parcare, în spatele unui stâlp, demară brusc și se îndreptă spre Saab, oprind în momentul în care cele două mașini se aflară față în față. Nici unul dintre automobile nu mai putea înainta. Turcii coborâră primii, din Mercedes. Trei. Solizi. Doi dintre ei stăteau de o parte și de alta a mașinii, cu brațele sprijinite de portierele deschise, pe care le foloseau ca scuturi în fața lor.

Cel de-al treilea turc, mai în vârstă și îmbrăcat mai elegant decât ceilalți doi, se îndreptă spre Saab, se aplecă în față și bătu în geamul din dreptul șoferului. Se auzi un bâzâit, apoi zgomotul caracteristic deschiderii unei ferestre electrice. Apoi un alt zgomot, ca și cum s-ar fi descărcat o armă.

Cei doi turci care stăteau lângă Mercedes văzură o explozie de sânge țâșnind din ceafa bărbatului în vârstă în secunda în care glonțul, tras din interiorul Saab-ului, îi ieși din craniu. Înainte ca ei să poată riposta, urmă o serie de alte împușcături, mai puternice, care se succedau rapid, ca o grindină ce cădea pe un acoperiș, dar venind, de data aceasta, din spatele lor.

La fel ca și bătrânul, cei doi muriră înainte de a se prăbuși la pământ.

Doi bărbați înalți, amândoi blonzi, apărură din spatele Mercedesului turcilor. În timp ce unul dintre ei aduna cu grijă cartușele căzute pe podeaua parcării, celălalt se îndreptă, calm, spre trupurile neînsuflețite ale celor trei turci și mai trase câte un ultim glonț în capul fiecăruia dintre ei; apoi adună cartușele și le puse în buzunarul hainei din piele. Apoi, amândoi își deșurubară amortizoarele pistoalelor semiautomate Heckler & Koch. Trecură calmi peste cadavre, apoi se așezară pe bancheta din spate a Saab-ului, care se înscrise pe rampa de ieșire.

Joi, 5 iunie, 10.00 a.m. Pöseldorf, Hamburg

Fabel reuși să adoarmă – și dormi chiar fără vise –, dar când se trezi, simți că îl dureau oasele de oboseală. Aproape că se târî până în baie, se bărbieri, făcu un duș, apoi se îmbrăcă. Pe prețul de la ușă se afla un exemplar din *Hamburger Morgenpost*. Fabel îl puse pe măsuța din hol, fără să-l deschidă.

Își bău cafeaua lângă ferestrele înalte, privind în gol cu o expresie absentă. Cerul cenușiu, ca de oțel, apăsa orașul, absorbind culoarea apei, a parcurilor și a clădirilor, dar o geană purpurie se ivi din spatele norilor, promițând ceva mai bun pentru ziua ce tocmai se năștea. „Ești undeva, acolo, își spuse el, ești sub același cer și aștepți să o faci din nou. De-abia aștepți să o faci din nou. Iar noi de-abia așteptăm să comiți o greșeală." Gândul acela i se strânse ca un pumn în stomac.

În timp ce privea cerul și își bea cafeaua, trecu în revistă, în gând, ceea ce aflaseră până atunci. Avea piesele puzzle-ului care, toate, se potriveau: un fost polițist corupt, o prostituată ucisă bestial, o altă victimă, omorâtă cu patru luni în urmă, fără nici o legătură cu cea de-a doua și un sociopat egomaniac care își asumă responsabilitatea celor două crime prin e-mailuri. Dar când încercă să pună piesele la un loc, acestea se împiedicară unele de celelalte. La prima vedere, totul avea sens, dar undeva, într-un colț întunecat al creierului lui Fabel, unde piesele erau foarte bine cercetate, se aprinse o luminiță roșie, de avertizare.

Fabel își termină cafeaua. Trase adânc aer în piept, apoi se întoarse, își luă geaca și cheile și plecă la birou.

Când ajunse în holul larg al *Präsidium*-ului, Fabel constată că acolo se desfășura o activitate intensă. O duzină de ofițeri MEK, creaturi în gri cu negru, cu ochelari de protecție și căști, trecură tropăind pe lângă el, îndreptându-se spre ieșire, unde îi aștepta un vehicul blindat. Fabel trecu pe lângă Buchholz și Kolski, care, amândoi, erau angajați într-o conversație cu unul dintre *Ersten Hauptkommissars* Schutzpolizei, care avea în mână un blocnotes albastru. Amândoi se uitară la Fabel, dând din cap scurt. Fabel îi salută și el; cu toate că ardea de nerăbdare să afle ce se întâmpla, citi pe chipurile lor atâta

hotărâre crâncenă, încât decise să-i lase în pace. Gerd Volker, omul de la BND, însoțit de patru „duri", coborî din lift chiar în momentul în care Fabel voia să se urce în el. Volker abordă un zâmbet formal, îi dădu lui Fabel bună dimineața și trecu repede pe lângă el, fără ca acesta să apuce să spună ceva.

Când coborî din lift, Fabel se întâlni cu Werner în holul Mordkommission.

– Ce naiba se întâmplă?

Werner îi întinse un exemplar din *Morgenpost,* deschis la o anumită pagină.

– Ersin Ulugbay e mort. O treabă de profesioniști.

Fabel fluieră încet. Fotografia din *Morgenpost* înfățișa un bărbat îmbrăcat într-un costum scump, prăbușit pe betonul pătat de sânge și de ulei. În articol nu se făcea nici o referire la mobilul crimei, dar se preciza că una dintre cele trei victime era Ersin Ulugbay „o figură cunoscută din lumea interlopă a Hamburgului". Celelalte două victime, doi bărbați, presupuși a fi de origine turcă, urmau să fie identificați. Fabel înțelese de ce, la parter, se desfășura o activitate atât de febrilă și de ce nu văzuse decât chipuri concentrate și severe.

– La naiba! Se pare că a izbucnit un război în toată regula.

– De-asta se pregătesc și oamenii noștri. Maria Klee se apropiase de Fabel, cu o cană de cafea în mână. Vreți și dumneavoastră una?

Fabel clătină din cap.

– Întregul *Präsidium* mișună de LKA7 și BND... Maria izbucni în râs. Tot ce e îmbrăcat cu geacă neagră din piele și face parte dintr-o organizație cu inițiale, înseamnă că se află aici și că are un băț înfipt în fund.

– Eu nu înțeleg de ce își fac griji, spuse Werner, ridicând din umeri. Să se omoare între ei, nenorociții! Ne scutesc pe noi de pierdere de timp și de bătaie de cap.

– Din păcate, există și tiruri încrucișate, Werner. Fabel îi dădu înapoi ziarul. Și se pare că tirurile încrucișate întâlnesc întotdeauna și trecători nevinovați.

– Poate, dar eu personal n-aș vărsa o lacrimă pentru un gunoi ca ăsta.

Fabel se îndreptă spre biroul său.

– Aveți un minut? îi întrebă el pe amândoi.

Fabel se așeză la birou și le făcu semn, Mariei și lui Werner, să ia loc.

– Ați mai aflat ceva în legătură cu victima noastră de ieri?

– Nimic, răspunse Maria. Am verificat și la Hamburg, și la Bundeskriminalamt. Nu a avut cazier. Și n-am aflat nimic nici despre rana de glonț. Nu putem fi siguri că a participat la vreo luptă de stradă, în care să fi fost implicate femei, în ultimii cincisprezece ani.

– Atunci extindeți aria cercetărilor.

– Asta și fac, șefu'.

– Anna și Paul îl urmăresc în continuare pe Klugmann, spuse Werner. Până acum, n-a făcut decât să se ducă direct acasă și să stea în pat. Ultimul raport preciza că perdelele erau încă trase și că nu se înregistrase nici un semn de viață.

– Ați mai aflat ceva de la vreunul dintre vecinii fetei ucise? A văzut cineva un bătrân cu înfățișare de slav?

– Despre cine vorbim? întrebă Maria.

– Jan a văzut pe cineva printre curioșii adunați în fața blocului atunci când am ajuns noi la locul crimei, răspunse Werner.

– Un tip scund, la vreo șaizeci de ani, poate și mai mult... părea străin?

Werner și Fabel se uitară amândoi la Maria.

– L-ai văzut?

– Eu am ajuns acolo cu cincisprezece minute înaintea voastră, vă amintiți? Se adunaseră deja câțiva oameni, iar el se afla cam la o sută de metri de acel grup, venind dinspre St Pauli. Eu l-am văzut... Mie mi s-a părut că semăna puțin cu Hrușciov... știți voi, bătrânul președinte sovietic sau cum îi ziceau... prin anii șaizeci.

– Îmi pare rău, dar atunci nu m-am gândit prea mult la asta. Nu părea să vrea să fugă de la locul crimei. În afară de asta, oamenii se tot adunau acolo de mai bine de o oră, așa că nu m-am gândit la un posibil făptaș... Credeți că el este ucigașul?

– Nu... Fabel se încruntă. Nu știu... pe mine m-a frapat prezența lui acolo. Poate că nu este nimic. Dar nu este din zonă, iar

tu l-ai văzut sosind la locul crimei. Vreau să-l găsiți pentru a-l putea elimina din cercul suspecților.

– O să mai întreb pe-acolo, spuse Werner.

– Vreau să mai încerci să afli dacă vreunul dintre vecini a văzut prin zonă un polițist înainte de comiterea crimei. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fii atent... N-aș vrea să creadă cineva că bănuim pe unul de-ai noștri.

– Bineînțeles, spuse Maria, este posibil să nu fi fost în uniformă. Poate că a pus doar mâna pe o legitimație de la Kriminalpolizei sau pe o insignă.

– Așa e... după cum spui și tu, nici nu știm măcar dacă se dă drept polițist sau nu. Dar poate că o uniformă i-ar garanta accesul necondiționat. Merită să încercăm.

După ce Werner și Maria părăsiră biroul său, Fabel îl sună pe Mahmoot de pe telefonul mobil. Urma să înceapă un război între bande, iar Fabel îl trimisese pe Mahmoot, neînarmat, pe linia frontului. Telefonul sună până când, în cele din urmă, intră pe căsuța vocală.

– Eu sunt. Sună-mă! Și uită complet de serviciul pe care ți l-am cerut.

Fabel închise.

Joi, 5 iunie, 10.00 a.m. Stadtkrankenhaus Cuxhaven

Uniforma nu-i venea foarte bine lui Max Sülberg. De fapt, în cei douăzeci și cinci de ani de serviciu în cadrul Polizei Niedersachsen, dintre care o mare parte petrecuți la Polizeiinspektion Cuxhaven, nici o uniformă nu i se potrivise prea bine. În tot acel timp, el devenise din tânărul slab și neîngrijit un bărbat gras și neîngrijit. Acum, cămașa mușchi, cu mâneci scurte, stătea să pocnească peste abdomenul proeminent și se încrețea pe piept și pe spate, iar pantalonii arătau de parcă nu s-ar mai fi întâlnit de multișor cu un fier de călcat. Era genul de polițist șleampăt care, în mod normal, ar fi trebuit să se ridice în picioare în fața șefului, dacă n-ar fi fost cele două stele aurii de pe tresele verzi cu alb de pe umerii săi, care indicau că, de fapt, Max era șeful.

Era un bărbat mărunțel, cu un început de chelie și cu o față binevoitoare, aproape întotdeauna gata să zâmbească. Un chip familiar și care inspira încredere, din cele care locuiau pe pământurile joase și netede din arcul nisipos al coastei Cuxhaven, care se întindea de la Berensch-Arensch și până la Altenbruch.

Acum, zâmbetul dispăruse de pe chipul lui Max, alungat de lumina dezolantă din morgă. Lângă el stătea doctorul Franz Stern, un medic slab și chipeș, cu o coamă de păr negru, care îl domina prin înălțime și înfățișare pe șifonatul ofițer SchuPo. În fața lor, pe masa rece din oțel de la morgă, zăcea trupul zdrobit al Petrei Heyne, o studentă de 19 ani din Hemmoor. Max Sülberg era de multă vreme polițist, iar asta însemna, chiar și pentru Cuxhaven, că dăduse ochii, nu o dată, cu moartea și cu violența. Dar uitându-se la chipul fără viață al unei fete cu mai puțin de un an mai mare decât propria fiică, simți o dorință copleșitoare de a găsi o pernă, ceva, orice, ca să i-o pună sub cap. Și să-i spună ceva. Să o liniștească. Dar ea se afla deja dincolo de liniște. Max clătină din cap cu putere.

– Ce tragedie!

Stern oftă.

– Ce naiba îi venise să hoinărească pe șosea, la așa o distanță mare de oraș?

– Nu pot decât să fac presupuneri. Trebuie să așteptăm rezultatul autopsiei, dar eu cred că era drogată. Șoferul camionului spunea că părea complet dusă atunci când i-a apărut în față. E clar că n-a putut să o evite, dar îi este foarte greu să accepte asta. Bietul om!

– Au fost anunțați părinții?

– Sunt pe drum încoace. Nu avea la ea nici o geantă sau cel puțin cartea de identitate. În schimb, purta o brățară medicală.

Fără să stea pe gânduri, Stern se uită la încheietura fetei. O prostie, firește, brățara fusese luată de poliție. Dar ceva anume îi atrase atenția. Stern se încruntă, aplecându-se înainte.

– Ce este? întrebă Sülberg.

Medicul nu răspunse, dar răsuci brațul fetei, uitându-se la încheietură. Apoi se uită la glezna dreaptă, la cea stângă, după care îi cercetă atent încheietura stângă.

BIBLIOTECA 631894

Sülberg oftă nerăbdător.

– Ce este, *Herr Doktor* Stern?

Stern îi arătă încheietura fetei. Sülberg ridică din umeri.

– La ce trebuie să mă uit? Nu văd.

– Uitați-vă mai de aproape.

Sülberg își puse ochelarii. În timp ce se apleca, să examineze încheietura fetei, stomacul i se întoarse pe dos din cauza mirosului de mort. Apoi ceva îi atrase atenția. Pe piele se vedeau mici zgârieturi, iar pe încheietură, o roșeață slabă.

– La fel ca și pe glezne... adăugă Stern.

– La naiba! Sülberg își scoase ochelarii. A fost legată.

– Da, a fost legată, confirmă Stern. Dar nu s-a zbătut mult timp ca să se dezlege. Părerea mea e că era semiconștientă sau inconștientă atunci când a fost legată. Asta explică faptul că s-a dezlegat și că s-a dus drept în fața camionului.

Mușchii de pe fața lui Sülberg se contractară, dându-i un aer sever.

– Doctore Stern, nu mai aștept rezultatul autopsiei. Vă rog să recoltați o probă de sânge pentru analiză.

Joi, 5 iunie, 12.00 p.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Fabel citi în ochii lui Werner că era ceva important.

Werner aborda metodic și conștiincios munca de polițist, spre deosebire de Fabel, care avea un stil mai intuitiv. Werner punea mare preț pe detalii, Fabel pe imaginea de ansamblu. Tocmai din cauza acestui contrast alcătuiau o echipă atât de bună. Singurul lucru care îl deranja pe Fabel era rezerva lui Werner față de aptitudinile analitice ale Mariei Klee. Iar acum, Werner avea acea privire care îi spunea lui Fabel că, scormonind prin cine știe ce colțișor al investigației, reușise să dea de o urmă.

– Ce-ai găsit, Werner?

Werner se așeză în fața lui Fabel și se amuză de faptul că fusese citit atât de repede.

– Două lucruri. Mai întâi, deși pare de necrezut, prietenul nostru Klugmann n-a prea fost sincer cu noi.

– Sunt extrem de surprins!

Werner îi arătă lui Fabel o foaie scoasă la imprimantă care semăna cu o factură telefonică pe care nu erau trecute costurile, ci numai numerele formate și duratele convorbirilor.

– Ăsta e desfășurătorul convorbirilor efectuate de pe celularul lui Klugmann... Werner văzu sprâncenele ridicate ale lui Fabel. N-a fost ușor. Arătă cu vârful grăsuț al degetului arătător spre una dintre înregistrări. Uită-te la asta... a sunat la numărul ăsta la ora 2.30 dimineața. Este numărul poliției locale. Exact cum a spus el și cum a confirmat și centralista. Werner arătă apoi în josul paginii. Acum uită-te la asta. Ora 2.22.

Fabel ridică privirea și se uită la Werner.

– Nenorocitul!

– Exact. A vorbit timp de douăsprezece minute la numărul ăsta. Probabil că, după ce a închis, a sunat la poliție. Așa. Ia să vedem. Pe cine poți suna înaintea poliției atunci când tocmai ți-ai găsit o așa-zisă prietenă măcelărită? O pizzerie cu livrare la domiciliu?

– Deci cine este? Al cui este numărul?

Werner se lăsă pe spătarul scaunului, făcându-l să scârțâie.

– Ăsta e cel de-al doilea lucru. Am verificat și răsverificat la toate departamentele federale, la Deutsche Telekom, la operatorii de telefoane mobile... numărul ăsta – se lăsă din nou pe spate și puse degetul pe locul respectiv – nu există.

– Trebuie să existe.

– Sigur că trebuie, pentru că Klugmann a vorbit acolo timp de douăsprezece minute... dar numărul nu este înregistrat nicăieri. Nu ne mai rămâne de făcut decât un singur lucru.

– N-ai încercat deja?

– M-am gândit să-ți rezerv ție această onoare, șefu'.

Fabel își luă mobilul și formă numărul. Cineva răspunse după cel de-al doilea apel, dar nu spuse nimic.

Fabel așteptă o clipă, apoi spuse:

– Alo?

Tăcere.

– Alo?

Lui Fabel i se păru că aude la celălalt capăt al firului respirația cuiva. Era aproape sigur că de partea cealaltă se afla cineva la un telefon mobil.

– Alo? Eu sunt, spuse el după câteva clipe.

Legătura se întrerupse. Fabel formă din nou numărul. Lăsă telefonul să sune timp de câteva minute, după care închise. Se întoarse spre Werner.

– Bine... Anna și Paul îl supraveghează în continuare pe Klugmann?

Werner încuviință.

– Să-l aducem aici.

Era mai mult o alee decât o stradă. Pentru că era foarte îngustă și se întindea de la est la vest; iar clădirile roșii, din gresie, care o străjuiau și care nu aveau mai mult de trei niveluri, îi dădeau un aer mohorât. Mașinile nu aveau voie să parcheze decât pe o parte a străzii, iar BMW-ul Annei Wolff și al lui Paul Lindemann era parcat la jumătatea străzii. Alte locuri disponibile nu mai erau, așa că Fabel, cu Werner pe locul de lângă șofer, trebui să oprească după colț.

Sonia Brun apăru de după colț, cu două pungi Aldi în brațe, încărcate de cumpărături. Era înaltă, suplă, cu picioare lungi, bronzate. Părul negru, lung, era dat pe state, iar ochelarii de soare se odihneau pe cap. Părea mlădioasă și în formă. Fabel își aminti ce spusese Möller cu privire la condiția fizică a celei de-a doua victime. Sonia era, printre altele, și dansatoare la bară la Paradies-Tanzbar.

Poate că Monique fusese totuși prostituată.

Sonia trecu pe lângă mașina lui Fabel, apoi traversă strada, iar Fabel putu să o vadă mai bine. Era îmbrăcată modest, cu un tricou alb, scurt, mulat peste sâni, care îi scotea în evidență abdomenul bronzat, o fustă mini decolorată și sandale de pânză, cu barete împletite în jurul gleznelor fine. Fabel nu-i văzu fața decât din profil, dar își dădu seama că fata era frumoasă. Dacă ar fi fost îmbrăcată altfel, ar fi avut ceva clasă. Traversă strada și intră pe alee. Fabel le transmise prin stație Annei și lui Paul că Sonia se îndrepta spre ei.

– O să o urmărim. Am un mandat de intrare și arestare, eliberat de biroul procurorului *Staatsanwaltschaft*. Când deschide ușa, intrăm.

Își scoase pistolul Walther din tocul de piele, trase închizătorul și schimbă încărcătorul. Apoi, înainte de a băga revolverul din nou în toc, verifică butonul roșu de siguranță, după care se întoarse spre Werner.

– Ar fi bine să ai grijă cu ăsta. Sunt sigur că Klugmann n-o să ne creeze probleme, dar dacă o va face, va ști cum.

Werner își verifică și el arma.

– N-o să aibă nici o șansă, nenorocitul!

Se dădură jos din mașină și o urmăriră pe Sonia pe jos. Când trecură pe lângă BMW, Anna și Paul coborâră și ei, pornind în urma lor. Sonia, cu plasele în brațe, se întoarse și împinse cu spatele ușa grea de la intrare. Între timp, se uita în direcția celor care veneau spre ea, fără să pară că-i observă. Aceștia o urmară în curtea pietruită, iar Fabel îi auzi sandalele răsunând pe trepte, în timp ce fata urca scările spre apartamentul ei. O urmară cât de tăcuți puteau. Sonia era la ușă, cu plasele la picioare, căutându-și cheile. Atunci îi văzu.

– Hans! strigă ea, de se auzi în toată curtea.

Fabel fu șocat de groaza care se citea pe chipul Soniei. Își dădu seama că fata îi luase drept altcineva. El ridică o mână, într-un gest care ar fi fost mai împăciuitor, dacă în cealaltă n-ar fi avut pistolul automat, mic și negru.

– Sonia... calmează-te. Suntem de la poliție și nu vrem decât să vorbim cu Hans.

Groaza fetei se amestecă acum cu nesiguranța. Fabel și ceilalți urcară în fugă scările, iar micuța Anna Wolff o împinse pe Sonia înapoi cu atâta putere, încât aceasta aproape că-și pierdu echilibrul. Anna o lipi pe Sonia de perete, în afara posibilei linii a focului. Fabel și Paul se lipiră și ei de perete, de-o parte și de cealaltă a ușii.

– Poliția! strigă Fabel, făcându-i în același timp semn lui Werner, care lovi ușa cu piciorul, chiar sub broască.

Fabel, Werner și Paul pătrunseră în apartament, doi dintre ei acoperindu-l, pe rând, pe al treilea și agitând brațele întinse dintr-o parte în alta, ca și cum pistoalele ar fi fost lanterne. O bucătărie, un living, o baie și două dormitoare, toate dând într-un coridor scurt. Apartamentul era curat, luminos și ordonat, dar cu mobilă ieftină.

Înăuntru nu era nimeni. Fabel își puse pistolul la loc în toc, sub braț și îi făcu un semn Annei Wolff, care îi zâmbi Soniei și o conduse cu blândețe în apartament. Fabel îi spuse lui Paul să-i ridice sacoșele cu cumpărături și să le ducă în bucătărie. Binevoitoare, Anna o conduse pe Sonia în living și o ajută să se așeze pe canapea. Sonia tremura și avea lacrimi în ochi. Fabel se lăsă pe vine în fața ei.

– Sonia, unde e Hans?

Fata ridică din umeri și izbucni în plâns.

– Nu știu. Era aici când am plecat eu azi-dimineață. Nu mi-a spus că urma să plece. N-a mai ieșit din casă de când a fost omorâtă fata aceea. E foarte necăjit din cauza asta. De aceea sunteți aici?

– Nu-l acuzăm de nimic. Trebuie doar să-i punem câteva întrebări.

Ochii căprui sclipiră într-un amestec de teamă și de mânie.

– Sonia, ne scuzi o clipă? Fabel se întoarse spre ofițerii săi. Anna, Paul... vreau să vorbesc ceva cu voi. Afară.

Odată ajunși pe palier, expresiile celor doi arătau clar că știau despre ce era vorba. Anna Wolff se hotărî să i-o ia înainte.

– Îmi pare rău, șefu'... nu văd cum ar fi putut să treacă pe lângă noi. Am fost cu ochii-n patru.

– Și totuși se pare că n-ați fost destul de vigilenți. Fabel se străduia să-și stăpânească furia. Klugmann este singura noastră pistă, iar voi îl lăsați să scape! Le făcu un semn cu degetul arătător. Voi l-ați pierdut, voi să-l găsiți!

– Da, șefu', răspunseră ei într-un glas.

– Și începeți prin a verifica dacă vreunul dintre vecini e acasă.

Fabel se întoarse în living. Se așeză lângă Sonia, pe canapea, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

– Te simți mai bine acum?

– Du-te la dracu'!

– Cine credeai că suntem?

Sonia se întoarse spre Fabel și clipi din ochi.

– Poftim? Ce vreți să spuneți?

În clipa aceea, el știu că fata ascundea ceva.

– Știu că nu este deloc plăcut să-ți intre în casă o armată de polițiști înarmați, dar tu ai crezut că era altcineva, nu-i așa?

Sonia își privi genunchii.

– Ia spune, Sonia, Hans a dat de necaz? Dacă e în pericol, noi îl putem ajuta. Ajută-ne să-l găsim. Din câte știm noi, n-a făcut nimic rău în afară de faptul că ne-a ascuns unele informații. Dar trebuie neapărat să vorbim cu el.

Sonia izbucni în plâns. Cu sughițuri. Fabel o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Nu știu unde e... Arătă spre un telefon mobil aflat pe măsuța de cafea. Acela e telefonul lui... nu pleacă nicăieri fără el.

Se întoarse spre Fabel, privindu-l cu ochii ei mari și rotunzi. Fabel își aminti ce spusese Mahmoot despre ea: un copil drăguț. Luă telefonul și apăsă pe butonul care afișează ultimele numere formate. Așa cum se și așteptase, ultimul număr pe care îl formase Klugmann era același la care sunase după ce descoperise cadavrul lui Monique. Fabel îi arătă lui Werner ecranul telefonului; acesta citi și-l privi pe Fabel cu subînțeles. Șeful luă telefonul și îl vârî în buzunarul gecii, după care se întoarse către Sonia.

– Sonia, cine ai crezut că suntem?

– Hans face niște afaceri. Cu străini. Cred că ruși sau ucraineni. A tot încercat să mă țină departe de toate astea, dar eu știu că oamenii aceia sunt periculoși. Cred că lucrurile n-au mers prea bine cu ei. În ultimele zile, mi-a spus să nu răspund la ușă... și că, dacă ar veni cineva, el ar pleca imediat. Fata oftă. Eu am crezut că erau ei... străinii.

– Acum ești în siguranță, Sonia. De acum înainte, apartamentul va fi păzit de un ofițer de poliție... până se va întoarce Hans sau până vom da de el.

Ucraineni. Fabel își aminti ce spusese Mahmoot legat de nou-veniții în oraș. Probabil că tot ei se aflaseră și în spatele uciderii lui Ulugbay. Dar Klugmann juca un rol mai mult decât neînsemnat în ceea ce se contura a fi un mare război între bande. Îi zâmbi, încurajator, Soniei.

– Unde crezi că ar putea fi? Poate că n-a ieșit decât pentru scurt timp.

Sonia ridică din nou din umeri, dar pe chip i se putea citi o spaimă teribilă.

– Mi-ar fi spus dacă avea de gând să iasă în dimineața asta. Știa că urma să fac mâncare...

Se uită la plasele din bucătărie. Buza de sus îi tremură.

– Nu-ți face griji, draga mea, spuse Fabel. O să-l găsim. Spera din suflet să aibă dreptate.

Totul avea să se ducă naibii și știa că o să-i cedeze nervii. Trebuia să se concentreze și să fie cât mai vigilent cu putință. Dacă nu era calm, risca să fie ucis. Pe ușa din față a apartamentului se afla un zăvor – în graba de a intra, stricase broasca; trase zăvorul, sperând că ei nu se vor uita prea atent la broască atunci când aveau să ajungă în fața ușii, ceea ce avea să se întâmple în mod inevitabil.

Fusese îngrijorat din pricina Soniei: întârziase la cumpărături, iar el o așteptase, stând la pândă în dreptul ferestrei și mișcându-se cât mai puțin posibil, pentru ca detectivii KriPo – un bărbat și o femeie – aflați în BMW-ul cafeniu, să nu-l vadă. Zărind mersul elegant al Soniei, zâmbise în sinea lui: ea era un copil bun, iar el încercase să o țină departe de toate astea. Apoi îi zărise pe cei doi polițiști care îl interogaseră, Fabel și Meyer, urmărind-o. După ce Sonia trecuse pe lângă BMW, ceilalți doi polițiști coborâseră și ei, alăturându-li-se primilor doi. Era o razie. Nu știa ce aflaseră despre el, dar acum nu era momentul să-și pună întrebări. Era prea aproape. Îl costase prea mult – timp, eforturi, o viață – ca să-și permită acum să fie scos din circulație în ultimul moment. Străbătuse în fugă camera, înșfăcându-și geaca și îndesându-și pistolul în buzunar. Închisese repede ușa în urma lui, dar fără să o trântească și coborâse scările două câte două. Toate apartamentele foloseau aceleași scări. Securitatea era asigurată de ușa exterioară, care dădea în stradă, și nu de ușile apartamentelor, care, practic, nu erau decât niște simple uși interioare. Își desfăcu briceagul și forță broasca, după care împinse ușa cu umărul. Fusese nevoie de o mișcare foarte precisă și de forță, pentru a deschide ușa fără a crăpa lemnul subțire. Auzise scârțâitul arcului de la ușa exterioară, de la parter: Sonia intra în bloc, iar ei aveau să fie la doar câțiva pași în urma ei. Apoi auzise țipătul Soniei, strigătele lui Fabel și auzise mișcările și vocile din apartamentul

de deasupra. Închisese ochii, se sprijinise cu ceafa de ușă și înjurase: „La dracu'!". Telefonul mobil. Își lăsase mobilul acolo. Și asta însemna că-și lăsase și viața acolo. Va trebui să ajungă la un telefon și asta foarte repede.

Dar, pentru moment, nu putea face altceva decât să aștepte.

Proprietarul acestui apartament era un iugoslav de vreo șaizeci de ani. La început, Klugmann crezuse că era imigrant ilegal, dar, între timp, aflase că lucra ca grădinar în parcul Sternschanzen, unde aranja straturile de flori și aduna seringile folosite. Lucra numai în schimbul de dimineață, care începea la ora unsprezece. Avea să se întoarcă acasă după ora opt seara.

Klugmann știa că de atunci încolo avea să fie în permanență un polițist pe stradă. Așa că avea să-i fie foarte greu să iasă. Principalul lui avantaj era acela că ei credeau că părăsise deja clădirea și îl păndeau să se întoarcă, nu să plece. Stătea cu spatele lipit de ușă și se uita prin cameră. Poate găsea ceva de îmbrăcat. Ceva care să-l facă să pară mai bătrân. Polițistul de afară nu avea să facă nici o legătură. El avea să se uite după un bărbat tânăr care intra în clădire, nu după un bătrân care ieșea. Auzi voci pe palier: Fabel își mustruluia echipa de supraveghere, care îl lăsase să scape. Klugmann zâmbi. Apoi auzi pași și se lipi de ușă. Cineva bătu. O bătaie grosolană, de polițist. Klugmann respiră încet și regulat. Încă o bătaie.

– Poliția! Este cineva acasă?

I se păru că durase o veșnicie până când auzi pașii îndepărtându-se pe palier și apoi coborând treptele de piatră. Bătură și la ușa apartamentului de dedesubt. Klugmann știa că și apartamentul acela era gol. Auzi o femeie spunând: „rahat" și apoi scârțâitul arcului ușii exterioare. Doi afară și Fabel și Meyer sus. Se uită din nou prin apartament, căutând ceva care să-l ajute, mai târziu, să se deghizeze. Și aștepta.

Joi, 5 iunie, 02.45 p.m. Vierlande, în afara Hamburgului

Circulația fusese intensă în oraș, iar Fabel era mulțumit că-și lăsase o marjă de siguranță, care să-i permită să străbată Autostrada

B5, prin centru, și în jos, spre Billbrook. Acum, orașul nu se mai agăța de marginea șoselei, iar peisajul se întindea în jur, la fel ca postavul neted de pe mesele de biliard. Fabel lăsase mobilul lui Klugmann la Maria Klee, care urma să-l dea celor de la Serviciul Tehnic, cu rugămintea de a obține cât mai multe informații cu putință. Probabil că Anna Wolff și Paul Lindemann mai băteau încă la uși încercând să dea de urma lui Klugmann. Erau, amândoi, ofițeri foarte buni. Dar poate că Klugmann îi trăsese în piept și reușise să treacă pe lângă ei.

Odată ajuns la Bergedorf, Fabel o luă spre sud spre Neuengamme. Ai fi zis că ești în Olanda: un teren atât de neted încât părea călcat cu fierul. Și orice potențială monotonie era alungată de pâlcurile dese de copaci, de bisericile cu acoperișuri roșii, de morile de vânt construite în stil olandez și de casele Fachwerk – cu grinzile și cu acoperișurile lor de paie – și întreținute cu meticulozitate. Întinderea verde era străbătută de o rețea de canale care o făceau să semene cu o cuvertură din petice.

În timp ce se apropia de Neuengamme, Fabel fu cuprins de o neliniște surdă și confuză. Pentru el, acela era un loc încărcat de trecut, de bune și de rele; era un loc intim.

La fel ca toți copiii germani din generația sa, Fabel trebuise să preia, la vârsta de zece ani, întreaga povară a istoriei națiunii sale: o pierdere a inocenței și o acceptare necondiționată. Îi pusese tatălui său întrebări legate de ceea ce auzise. De Germania. De ei înșiși. De evrei. Fabel își amintea de tristețea din ochii tatălui său, în clipa în care acesta se străduise să explice unui băiat de zece ani monumentala monstruozitate a ceea ce se făcuse în numele Germaniei. La scurt timp după aceea, tatăl lui făcuse acea lungă călătorie până aici, la Neuengamme, cu căsuțele lui din cherestea și tencuială și cu peisajul domol.

Peste 55 000 de prizonieri fuseseră uciși prin muncă silnică, într-un lagăr improvizat într-o fabrică de cărămizi dezafectată. Britanicii îl eliberaseră în momentul în care ocupaseră Bergen-Belsen și, cu o eficiență și un caracter practic tipic anglo-saxone, îl înapoiaseră poporului german, în anul 1948, sugerând că putea fi folosit ca

închisoare. Și asta și devenise. Până în anul 1989, acolo se aflaseră, concomitent, un memorial al Holocaustului și închisoarea Vierlande. În cele din urmă, Senatul orașului Hamburg sesizase ciudata și amara ironie a faptului că ființe umane continuau să fie ținute închise pe locul unor asemenea atrocități, în numele statului, așa că închisoarea Vierlande fusese mutată în afara fostului lagăr de concentrare.

Iar acum, Fabel venise la Vierlande ca să înfrunte, pentru prima oară în zece ani, o parte a trecutului său pe care credea că o îngropase de mult.

Comandantul închisorii îl conduse pe Fabel în biroul lui Dorn. Era o încăpere luminoasă și aerisită, pe pereții căreia se aflau postere mari, colorate, înfățișând momente hotărâtoare ale istoriei Germaniei: porțile orașului Lübeck, Porta Nigra din Trier, catedrala din Köln. Camera era căptușită cu rafturi pline de cărți, iar lui Fabel i se păru că semăna mai mult cu biblioteca unei școli decât cu fostul birou al lui Dorn de la Universitatea din Hamburg. Când intră, Dorn și un bărbat mai tânăr stăteau aplecați deasupra unei cărți de referință. Tânărul era mai înalt decât Dorn, iar tricoul mulat pe corp îi scotea în evidență mușchii puternici și brațele tatuate. Înfățișarea grosolană nu se potrivea deloc cu concentrarea cu care studia textul. Dorn ridică privirea și, dând cu ochii de Fabel, se scuză față de bătăușul savant, care plecă, luând cu el cartea și caietul.

– Jan... Dorn îi întinse mâna. Îmi pare bine că ai putut veni. Ia loc, te rog!

Timpul albise și mai mult mustața și barbișonul îngrijit al profesorului, adâncindu-i în același timp și ridurile din jurul ochilor, dar, în afară de asta, Mathias Dorn arăta așa cum și-l amintea Fabel de pe vremea când îi era asistent la Istoria Europei: un bărbat îndesat, mărunțel, îngrijit, cu ochi albaștri ca de porțelan și cu trăsături puțin prea fine. Fabel luă mâna firavă într-a lui.

– Mă bucur să vă revăd, *Herr Professor,* minți. Pentru el, Dorn și sentimentele pe care i le trezea acesta erau de domeniul trecutului. Se așeză în fața bătrânului. Pe birou, se afla o fotografie înfățișând o femeie tânără, în jur de douăzeci de ani, cu aceeași delicatețe de porțelan a trăsăturilor.

– Am fost surprins să aflu că sunteți aici, spuse Fabel.

– Doar două zile pe săptămână. Dorn zâmbi. Destul cât să mă calific drept „istoric rezident". Este o idee ciudată să aduci un istoric într-o închisoare. Dar această închisoare are propria istorie. Îmi împart timpul între aici și memorialul de la Neuengamme.

– Voiam să spun că sunt surprins că acceptați să lucrați cu delincvenți după ce...

Fabel își dădu seama că începuse o frază pe care, de fapt, nu voia sau nu ținea neapărat să o termine. Dorn înțelese și zâmbi.

– Munca asta îmi dă mari satisfacții. Unii dintre prizonieri sunt de-a dreptul însetați de istorie. Aceasta îi ajută – într-un mod ciudat, ce-i drept – să-și înțeleagă povestea propriei vieți. Dar înțeleg ce vrei să spui. Cred că simțeam nevoia să înțeleg, să stau printre oameni care ucid... Să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

– Și ați reușit?

– Pe tine te-a ajutat faptul că ai devenit polițist?

– Nu știu dacă de asta am devenit polițist.

Fabel mințea din nou. Amândoi știau că un motiv absolut personal îl determinase pe un istoric talentat ca Fabel să devină ofițer criminalist.

Dorn nu comentă în nici un fel cele spuse de Fabel.

– Voiam să vorbesc cu tine despre crima asta pe care o investighezi, spuse el.

– Crime, îl corectă Fabel. A mai fost una. Același modus operandi ca și în cazul Kastner.

– Dumnezeule! Ce groaznic! Asta confirmă ceea ce credeam și eu. De-asta voiam să te văd.

– Vă ascult, domnule profesor!

Dorn luă de pe birou un număr recent al *Hamburger Morgenpost.* Era deschis la un articol despre cazul Kastner.

– La fel ca și tine, continuă Dorn, eu am fost, ca să zic așa, obligat să studiez tulburările psihotice. Detest să o spun, dar, cu tot caracterul lor distrugător înnăscut, acestea pot avea și o componentă creativă contorsionată. Arătă cu un deget spre articol. Cred că ai de-a face cu cineva foarte creativ și foarte periculos în același timp.

Psihoza acestui individ este cu siguranță foarte bine... *informată.* Cred că acesta este termenul cel mai potrivit.

– Ce vreți să spuneți?

Dorn puse ziarul la loc pe birou și ridică o mână, într-un gest ce sugera ca Fabel să o lase mai moale și să aștepte ca el să-și prezinte punctul de vedere. Era un gest cu care Fabel se obișnuise de pe vremea când era student.

– Cine suntem noi? întrebă Dorn. Ce suntem noi? Vreau să spun, noi, germanii.

Fabel se încruntă.

– Nu înțeleg...

– Ce este conceptul de identitate germană?

Fabel ridică din umeri.

– Nu știu, răspunse el. Și nici nu-mi pasă. Este o noțiune care a cauzat Germaniei – lumii – mai multă durere și distrugere decât oricare alta.

– Așa este, spuse Dorn. Conceptul de identitate germană este un mit. Un mit pe care micuțul nostru zugrav austriac l-a amplificat, transformându-l într-o falsă istorie, până când Germania a crezut-o. Una dintre lecțiile cele mai importante pe care le-am învățat ca istoric este că numai prezentul există. Numai prezentul are o formă imuabilă, rigidă; trecutul este ceea ce noi decidem să facem din el. Istoria este modelată de prezentul nostru, nu invers. Adevărul este că nu există o rasă germană. Noi suntem o gloată scandinavă, slavă, celtică, italică și alpestră... un mișmaș unit printr-o limbă și o cultură, nu prin etnicitate.

– Unde vreți să ajungeți? Ce legătură are asta cu crimele noastre?

Dorn zâmbi.

– Îți vine să crezi că zeul Tuisto s-a născut pe pământ german? Și că, prin cei trei fii ai săi, a zămislit cele trei triburi pure de germani?

– Bineînțeles că nu. Acesta nu este decât un mit.

– Crezi în zeul Wotan? Sau în panteonul de zei norvegieni, în fruntea căruia se afla Odin, corespondentul lui Wotan?

– Nu, răspunse Fabel. Din nou mitologie pură. Eu, personal, nu cred că asta are vreo legătură cu...

Dorn ridică din nou mâna, ca să-l oprească.

– *Sunt* mituri. Minciuni, dacă vrei. Dar, așa cum ai spus și tu, credința în mituri poate fi puternică și distrugătoare. Dorn luă din nou ziarul și i-l aruncă lui Fabel. Iar *el* crede în mituri.

– Poftim? Confuzia lui Fabel era autentică. Cine?

– Criminalul tău. De fiecare dată când ucide în felul acesta, el face o referire... Dorn se uită în tavan, dar mintea lui era cu siguranță altundeva. El a îmbrățișat un întreg mileniu... a ajuns în întunericul trecutului, din care a scos un fragment care dă sens prezentului său. Ar fi ceva cu totul remarcabil, dacă n-ar fi atât de odios!

– Vreți să spuneți că aceste crime au o explicație mitologică sau istorică? întrebă Fabel.

– Vulturul Însângerat.

Dorn susținu privirea lui Fabel.

– Cine?

– Vulturul Însângerat. Criminalul tău nu este motivat sexual, ci religios. El face sacrificii.

– Sacrificii? Vulturul Însângerat? Mă scuzați, domnule profesor, dar despre ce naiba vorbiți?

– După cum bine știi, această parte a nordului Germaniei a fost patria scandinavilor. Saxonii au fost cei care au întemeiat satul Hamm. Francii și slavii din Obertriten l-au cucerit, dându-i numele de Hammaburg. Apoi au venit vikingii din Danemarca. Uită-te la Altona – chiar în inima Hamburgului de azi – care a fost un oraș danez până în secolul al XVIII-lea. Prin venele noastre curge – printre altele, desigur – și sânge viking. Zeii venerați aici au fost Freya, Balder, Thor, Loki... Odin. Acești zei norvegieni erau departe de a fi perfecți. Dimpotrivă! Erau capricioși, irascibili, invidioși, lacomi... furioși. Odin cel Înțelept, tatăl zeilor, un fel de Zeus nordic, nu făcea excepție de la regulă. Strămoșii noștri urmăreau să-și atragă în special favorurile lui. Dorn făcu o pauză. Luă de pe birou două volume. Odin cerea sacrificii. Ca toți zeii, de altfel. Dar, cu cât era mai mare zeul, cu atât era mai mare sacrificiul. De exemplu, Adam von Bremen a scris în cronica sa despre... un fel de festival organizat la Ubsola sau Uppsala, cum este cunoscut astăzi. Acest festival se

ținea din nouă în nouă ani și dura nouă zile. Toată lumea, de la rege și până la oamenii de rând, trebuia să aducă ofrande. Un rege viking, creștin – regele Inge cel Bătrân – a fost detronat pentru că nu a luat parte la aceste festivaluri. În fiecare dintre cele nouă zile ale festivalului, unui număr de nouă ființe de sex masculin – vite, păsări și oameni – li se tăia capul, după care erau atârnați cu gâtul în jos în mormântul de lângă templu. Uluitor! Și toate astea pentru că numărul nouă avea o anumită semnificație în venerarea lui Odin. Părerea mea este că Odin pretindea jertfe omenești, iar una dintre formele pe care le luau acele jertfe era aceea a Vulturului Însângerat.

– Care era?

Fabel simți că îi crește nivelul adrenalinei.

– Era o jertfă care ajungea în lăcașul lui Odin. O ființă umană căreia i se dădeau aripi de vultur.

– Și cum făceau, exact? întrebă Fabel, deși cunoștea deja răspunsul.

Dorn îl privi pe Fabel în ochi, fără să clipească.

– Se lua un prizonier. Poate o femeie, capturată în urma unui raid viking. Victima era dezbrăcată și legată, după care Preotul lui Odin lua o spadă lată și îi despica abdomenul...

În timp ce Dorn vorbea, inima lui Fabel începu să bată mai tare.

– Acești preoți aveau precizia unui chirurg. Dintr-o singură lovitură, despicau victima, fără a distruge organele vitale și fără a o omorî. Apoi îi smulgeau plămânii și i-i aruncau pe umeri. Aripile Vulturului Însângerat, înțelegi? Aripi cu care putea zbura către Odin.

Fabel se așeză și se uită fix la Dorn. Se simțea de parcă se găsea în centrul unei explozii, pe o stradă unde o mie de sirene prinseseră a urla.

– Tot ce mi-ați spus... sunt fapte istorice documentate?

– Documentate, da. Istorice, da. Dar cât anume din istoria documentată sunt fapte depinde de perspectiva cronicarului. Vikingii erau foarte temuți pentru raidurile lor. Descriși de cronicile vremii ca niște adevărați demoni. Dorn răsfoi grăbit paginile unuia dintre volume. Așa. Victimele puteau fi de ambele sexe. De exemplu, se povestește despre un prinț englez, luat prizonier, în schimbul căruia vikingii ceruseră o recompensă. Aceasta nu a fost plătită, așa că

prințul a fost sacrificat lui Odin ca Vultur Însângerat. Mai sunt și alte incidente documentate. Se opri la altă pagină. Aceasta este relatarea unui episcop, ajuns pe una dintre insulele scoțiene.

– Și credeți că ucigașul nostru vrea să imite toate astea? întrebă Fabel, încă destul de neîncrezător.

– Da. Am citit câteva dintre amănuntele menționate în ziar. Am văzut că voi ați încercat să țineți secrete cât mai multe cu putință, dar, plecând de la ceea ce s-a spus legat de mutilarea corpului, am dedus restul.

– Nu pot să cred! Este înfiorător!

– Pentru noi, da, spuse Dorn. Dar pentru ucigaș este nobil. O cruciadă. Crede că le aduce ofrande vechilor zei. Are de partea lui cea mai înaltă autoritate morală. El este un apostol, un misionar, care vrea să reîntoarcă Germania la adevărata ei credință. Dorn puse cartea pe birou. Te confrunți cu cele mai întunecate forțe imaginabile, Jan. Ucigașul tău este un adevărat credincios. El crede în ceva efectiv apocaliptic, într-un mod pe care o minte creștină nu-l poate înțelege. Vikingii aveau și o Zi a Judecății. Ragnarok. O zi în care Odin și Aesir, unul din cele două grupuri de zei norvegieni, se uneau împotriva lui Loki și a celuilalt grup, Vanir. O zi de foc, de sânge și de gheață, în care pământul, cerul și toate viețuitoarele erau complet distruse. Acest Vultur Însângerat crede în toate astea. Misiunea lui este să vadă cerul prăbușindu-se și oceanele umplându-se de sânge.

Fabel se așeză, ținând ziarul în mână, fără vlagă și uitându-se la articol, fără să-l vadă. Mintea lui făcea tot felul de conexiuni.

– Cum puteți fi atât de sigur în ceea ce-l privește? Noi avem un psiholog criminalist care poate schița profilul...

– Ai dreptate, eu nu sunt psiholog, spuse Dorn, pe un ton destul de înțepat. Dar, în ultimii douăzeci de ani, am încercat să înțeleg funcționarea minții multor maniaci de felul acesta. Am încercat să pricep ce anume determină o ființă umană să devină un vânător, un torționar și un ucigaș al altor ființe umane...

Dorn se întrerupse. În ochii săi, se citea o durere foarte sinceră.

Fabel ședea nemișcat, încă siderat.

– Nu-mi vine să cred, spuse el într-un târziu, vorbind mai mult pentru sine. Individul ăsta trăiește după o fantezie obscenă, fiind convins că are de îndeplinit o misiune. Dacă afirmațiile dumneavoastră sunt adevărate, atunci așa este.

– Ceea ce îți spun eu a fost atestat documentar. Nu are importanță dacă s-a întâmplat exact așa cum au relatat cronicarii vremii sau dacă aceștia au exagerat puțin lucrurile, pentru a-i demoniza pe vikingi. Faptele au existat. Iar ucigașul tău le crede.

– Și dacă o consideră o misiune, continuă Fabel, atunci va continua să ucidă. Până când îl vom opri.

Dintr-un anumit motiv, Fabel nu voi să telefoneze din parcarea aflată în afara închisorii Vierlande. În schimb, se duse până la canalul Neuengammer Hausdeich. Opri mașina și urcă pe malul abrupt al canalului. De acolo, se vedea lagărul de concentrare Neuengamme, cu clădirile sale simetrice. Majoritatea prizonierilor de acolo fuseseră femei. Prizonierii de la Neuengamme și din lagărele din împrejurimi fuseseră folosiți ca sclavi la construirea unor adăposturi temporare pentru locuitorii Hamburgului ale căror case fuseseră bombardate. Atunci când tatăl lui îl adusese aici, copilul de zece ani învățase o nouă expresie, *Vernichtung durch Arbeit:* exterminare prin muncă. Prizonierii erau puși să muncească până la extenuare, până mureau.

Fabel se așeză pe iarbă, urmărind cu privirea un soare gol care se juca, leneș, cu umbrele norilor, pe deasupra peisajului fără relief, pe deasupra lagărului. Abia putea să zărească memorialul în fața căruia, știa, se afla sculptura *Prizonierul pe moarte:* o siluetă emaciată, cu membrele contorsionate, zăcând întinsă pe piatra cubică. Apoi privi în jos, spre locul unde atâtea și atâtea femei fuseseră ucise în numele unei idei bolnave legate de identitatea Germaniei, gândindu-se la ceea ce îi spusese Dorn: că, undeva, exista un individ cu un simț denaturat al istoriei, al etnologiei și al credinței, pe care îl folosea ca justificare a satisfacerii celor mai josnice instincte ale sale și a setei patologice de sânge.

Fabel trebuia să-și adune mai întâi gândurile și abia după aceea să sune la birou. Îl sună pe Mahmoot, dar intră din nou căsuța vocală. Fabel înjură în gând și închise clapeta telefonului mobil. Nu-i plăcea

asta. Nu-i plăcea deloc. Spera doar ca Mahmoot să fi avut inspirația să stea deoparte, atunci când auzise de uciderea lui Ulugbay. Mai stătu acolo timp de câteva minute, ținându-și genunchii cu brațele, urmărind dansul soarelui și al umbrelor; apoi îl sună pe Werner și îi prezentă teoria lui Dorn.

– Mă întorc într-o oră. Ne întâlnim în sala de ședințe. Cheamă-i și pe Anna și pe Paul. Au aflat ceva în legătură cu Klugmann?

– Nu.

– Nici nu mă așteptam să afle. Ia legătura cu Van Heiden și vezi dacă poate participa și el la reuniune. O să-i facă plăcere ce-o să audă.

PARTEA A DOUA

vineri, 13 iunie – marți, 17 iunie

Vineri, 13 iunie, 01.50 a.m. St Pauli, Hamburg

Basul bubuia insistent și fără întrerupere. Luminile intermitente se unduiau peste cele patru sute de corpuri acoperite de sudoare, care se mișcau și formau o singură ființă, odată cu fiecare zvâcnire a muzicii. Ea se agăță de el, ca și cum ar fi fost amândoi aruncați în acel ocean de trupuri. Limba lui îi explora gura, iar mâinile îi alunecau pe corpul fetei. Ea își dezlipi buzele de ale lui și îi șopti ceva la ureche, ceva ce fu acoperit de muzica asurzitoare. El zâmbi și încuviință prompt, arătându-i fetei drumul spre ieșire. Deși o ținea de mână și încă zâmbea, se îndepărtă de ea și o conduse prin mulțime, spre ieșirea din club. Doamne, era atât de atrăgător și de sexi... Avea tricoul îmbibat de sudoare și i se putea vedea conturul mușchilor. Era înalt și bine proporționat, părul negru era drept și lucios, iar ochii aveau cea mai incredibilă nuanță de verde. Îl dorea cu pasiune.

Aerul de afară îi răcori precum apa rece a unei piscine. Paznicii nici nu se uitară în direcția lor în momentul în care ieșiră, încă îmbrățișați. Strada era liniștită, cu excepția zgomotului ce venea din club și, pentru o clipă, fata tăcu; aerul plăcut și efectul tabletei de Ecstasy care se diminua o făcură mai precaută. La urma urmelor, nici măcar nu știa cum îl cheamă. El simți încordarea în trupul ei și veni spre ea. Zâmbi larg, dezvelindu-și dinții perfecți, care străluciră ca porțelanul la lumina felinarelor.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

Pentru prima dată îi auzi clar vocea. I se păru că distinge un accent oarecum ciudat.

– Mi-e sete. Am luat niște Ecstasy mai devreme și nu vreau să mă deshidratez.

– Atunci, hai să mergem la mine, să ne răcorim. Am și apă minerală în mașină; e parcată după colț. Vino!

O apucă cu fermitate de braț. Mașina era un Porsche argintiu metalizat, nou; se sprijiniră de ea, îmbrățișați. Dar fata îl respinse.

– Chiar că mi-e sete... poate că ar trebui să ne întoarcem...

Bărbatul blocă alarma mașinii, deschise portiera, se aplecă și luă două sticle de apă Evian, de câte jumătate de litru. Le desfăcu, apoi îi dădu ei o sticlă. Ea o luă și bău cu poftă și cu înghițituri mari.

– E sărată, spuse ea.

El își plimbă limba pe gâtul ei, de la breteaua sutienului până la lobul urechii și-i răspunse:

– Și tu la fel.

Fata se simți dintr-odată amețită și se prăbuși peste mașină. El se mișcă repede și o prinse cu mâinile de subsuori.

– Încet... spuse el cu solicitudine. Hai, așază-te!

O ajută să se urce în mașină. Fata privi în susul și în josul străzii goale, apoi se uită în ochii lui. Se schimbaseră: erau la fel de uimitor de verzi, numai că acum aveau o strălucire rece și goală.

Dar ei nu-i era frică.

Vineri, 13 iunie, 11.50 a.m. Alsterarkaden, Hamburg

Fabel părăsise *Präsidium*-ul imediat după ședință. Trecuseră în revistă progresele făcute în ultima lună: nici unul. Klugmann era încă în libertate și, ca fost polițist, știa cum să nu se lase prins; pistele deschise de ultima crimă nu duseseră nicăieri, iar ei încă nu aflaseră identitatea fetei. Până și slavul cu ochii verzi părea să fi părăsit locul crimei, evaporându-se în noapte. Cu toate că Dorn dăduse un nume și o proveniență ritualului barbar al ucigașului, asta nu îi ajutase să-l prindă. Pe Fabel îl mai îngrijora și faptul că nu dăduse încă de Mahmoot. Știa că acesta era foarte greu de găsit; totuși, dacă nu răspundea la apelurile lui Fabel, însemna că nu era în regulă ceva.

Fabel nu era singurul polițist din Hamburg prins pe picior greșit. Aproape toți oamenii de ordine din oraș fuseseră surprinși de

eșecul izbucnirii unui război între bande. Uciderea lui Ulugbay nu avusese repercusiuni. De fapt, se părea că nu fuseseră deloc lupte între bande, ceea ce era destul de ciudat. *Präsidium*-ul continua să vuiască, plin de oameni din cadrul BND și LKA7, dar tensiunea încărcată cu adrenalină se dizolvase într-o frustrantă și stânjenitoare stare de alertă.

Acest caz începuse să-i macine încet-încet rezistența lui Fabel. Nu era primul de acest fel, iar Fabel știa că nu avea să fie nici ultimul. Era ca și cum și-ar fi croit drum printr-o junglă deasă, tăindu-și o cale prin vegetația agățătoare, doar pentru a se trezi că aceasta crește la loc, astupând calea de întoarcere spre propria viață și lume, populată de cei pe care-i iubea. Singura cale era să meargă înainte, să găsească drumul spre lumină și adevăr.

Fabel o sunase pe fiica lui, Gabi. Ea plănuise să petreacă weekendul cu tatăl ei, dar îi explicase că va fi nevoit să lucreze. Nu-i făcea plăcere să renunțe la timpul prețios petrecut cu fiica lui, dar, ca de obicei, ea înțelesese. Renate, fosta lui soție, primi vestea mai puțin încântată, vocea ei la telefon fiind ironică, de o resemnare acră.

În loc să meargă cu mașina lui, Fabel opri un taxi, ca să ajungă la Arcada acoperită de pe Alster. Soarele strălucea și faptul că nu se simțea nici o adiere – lucru neobișnuit în Hamburg – însemna că afară domnea o căldură plăcută. Ca întotdeauna, Arcada era plină de cumpărători, iar Fabel își croi drum prin mulțime cu intenția vădită de a nu se grăbi. Scopul lui era să ajungă la *Jensen Buchhandlung*, o librărie ținută de Otto Jensen, un prieten de-al lui din universitate.

Lui Fabel îi plăcea librăria. Otto investise în cel mai modern design interior minimalist – rafturi și mese simple și elegante, din lemn de fag, luminate abundent – cel mai probabil, la dorința soției sale, Else, care era mult mai organizată și mai rafinată. Otto, în schimb, era un haos în mișcare: deșirat, un metru nouăzeci de brațe și picioare, care păreau că dărâmă în permanență lucruri sau împrăștie muntele de cărți și hârtii pe care le ducea în brațe.

Pretutindeni se aflau teancuri de cărți, reviste, îngrămădite pe podea sau făcute teanc pe tejghea. Însă numărul de titluri era ametitor, iar dezordinea făcea ca fiecare vizită să se transforme într-o

adevărată expediție. Cu toate că părea ciudat, acest haos era cel mai pur mod de exprimare al bibliofilului. Era o limbă pe care o vorbea și Fabel.

Când intră, Fabel îl văzu pe Otto așezat în spatele tejghelei. Avea o carte în poală, coatele pe genunchi și capul în mâini. Era o poziție pe care Fabel o asocia cu Otto încă de pe vremea când erau colegi la universitate, o poziție care pe Fabel îl făcea să creadă că Otto își alcătuia din membre o cușcă, izolându-se de lumea exterioară și dedicându-se complet universului cuprins între copertele cărții pe care o citea.

Fabel se duse la tejghea și își sprijini coatele pe un morman de cărți. Trecură câteva secunde până ca Otto să-și dea seama că se afla cineva acolo.

– Mă scuzați, pot să vă aj...?

Întrebarea se transformă într-un zâmbet larg.

– Măi, măi, măi... apărătorul legii în persoană...

Fabel zâmbi larg.

– Salut Otto, bătrâne!

– Salut Jan, ce mai faci?

– Binișor, tu?

– Ah, la naiba! Am un magazin plin de oameni care își bagă nasul peste tot până găsesc ceva ce le place, apoi se duc acasă și cumpără la mâna a doua de pe internet. Și chiria e astronomică, „prețul unei locații sic", cum spune Else.

– Ce mai face Else? întrebă Fabel. Încă nu și-a dat seama că e mult prea bună pentru tine?

– A, nu, mereu îmi zice asta. Se pare că ar trebui să-i fiu veșnic recunoscător pentru faptul că i s-a făcut milă de mine.

Otto zâmbi strâmb.

– Are dreptate! Ai primit comanda mea?

– Ah... da, sigur. Otto se aplecă în spatele tejghelei și scormoni acolo câteva secunde. Se auzi zgomotul unor cărți căzute pe podea. Imediat... zise Otto, iar Fabel zâmbi.

„Bătrânul Otto... nu s-a schimbat deloc", își zise el.

Otto reapăru brusc și lăsă să cadă pe tejghea un munte de cărți.

– Astea sunt. Scoase formularul de comandă de sub elasticul cu care erau prinse cărțile. Toți autorii sunt englezi... iar versiunile sunt originale. Se uită la Fabel. O lectură ușoară, nu? Cum aș putea să uit că ești anglofil... mama ta este englezoaică, nu-i așa?

– Scoțiană, îl corectă Fabel.

– Păi, asta explică totul!

Otto își lovi fruntea cu palma, într-un gest dramatic.

– Ce anume?

– Faptul că nu plătești niciodată masa de prânz.

Fabel râse.

– Asta nu e din cauză că sunt pe jumătate scoțian, ci pentru că sunt frisian. Oricum, e rândul tău să plătești. Ultima oară am plătit eu.

– Păcat de mintea asta ascuțită, mormăi Otto, cu o memorie atât de proastă... Apropo, am un cadou pentru tine.

Scormoni din nou pe sub tejghea, după care mai puse o carte pe tăblie.

– A comandat-o cineva de la universitate, dar n-a venit nimeni după ea. Este un dicționar al numelor de familie britanice. Nu știam ce fraier m-ar putea scăpa de el... și m-am gândit la tine.

– Mulțumesc frumos, Otto... cred! Cât îți datorez?

– După cum ți-am zis, e un cadou. Bucură-te de el!

Fabel îi mulțumi încă o dată lui Otto.

– Otto, n-ai ceva despre vechea religie scandinavă?

– Ba da. Fie că-ți vine să crezi sau nu, să știi că se caută destul de mult.

– Zău? spuse Fabel neîncrezător.

– Da, în special odiniștii.

– Odiniștii? Vrei să spui că mai sunt încă oameni care practică această religie?

Fabel se înfioră.

– Asatru cred că o numesc... Sau, pur și simplu, odinism. Un grup inofensiv, bănuiesc. Puțin trist, într-adevăr...

– Nu știam, spuse Fabel. Și zici că vin mulți pe aici?

– Unul sau doi ciudați. Și chiar că sunt ciudați. Totuși, mai este un tip care a fost pe aici o dată sau de două ori și nu seamănă deloc cu un ciudat sau cu un hippy.

Fabel simți un fior străbătându-i corpul.

– Când a fost ultima dată aici?

Otto râse:

– Sunt cumva interogat de poliție?

– Te rog, Otto, ar putea fi important.

Otto citi pe fața prietenului său gravitatea situației.

– Cam acum o lună, cred. S-ar putea să mai fi fost de atunci, dar nu l-am servit eu.

– Ce-a cumpărat?

Din cauza concentrării, Otto se încruntă. Cu toate că părea dezordonat, Fabel știa că mintea lui era asemenea unui calculator ce conținea titluri de cărți, autori și editori. Văzu că încruntarea dispăru, deci procesarea de date luase sfârșit.

– Stai să-ți arăt. Mai avem un exemplar în stoc.

Fabel îl urmă pe Otto de-a lungul secțiunilor New Age și Ocultism din magazin. Otto luă un volum gros de pe raft și îl dădu lui Fabel. Titlul cărții era *Runecast: Obiceiuri și ritualuri ale vikingilor.* Cu siguranță nu era un volum academic, ci se adresa unui public mai larg. Fabel deschise cartea la sfârșit și parcurse indicele. Era menționat și Vulturul Însângerat.

Parcurgând cu privirea textul, văzu că o pagină și jumătate era dedicată acestui ritual.

– Otto, vreau să știu numele acestui client. Sau, măcar, descrie-mi-l.

– Simplu. Nu cred că am vreo adresă sau altceva; de fapt, niciodată nu a comandat vreo carte. Pot să mă uit să văd dacă a folosit o carte de credit sau ceva de genul ăsta. Dar, după cum îți spuneam, îmi amintesc numele lui. Vorbea germana la perfecție, dar cu un ușor accent, abia perceptibil... și avea un nume britanic sau american: John MacSwain.

Vineri, 13 iunie, 03.45 p.m. Rotherbaum, Hamburg

Avu cel puțin amabilitatea de a-l informa pe Kolski, la LKA7 Abteilung Organisierte Kriminalität, în legătură cu intenția sa. Fabel văzu că lui Kolski nu-i convenea, dar nu era tocmai ușor să

obții informații de la Brigada de Combatere a Crimei Organizate și, drept urmare, se simți îndreptățit să-și continue ancheta dincolo de orice limite.

Fabel era conștient că avea în față o proprietate ce valora trei milioane de euro. Ca o ironie a sorții, casa cu trei etaje de pe strada Rotherbaum a lui Mehmet Yilmaz se afla la doar zece minute de mers pe jos de apartamentul lui Fabel. Fațada acesteia, în Jugendstil Art Nouveau, dădea străzii o eleganță aparte. Era o casă dintr-un șir de cinci, toate la fel de mari, toate la fel de impunătoare, dar total diferite ca stil: Bauhaus lângă Art Déco și lângă Neogotic.

Fabel se aștepta ca ușa să fie deschisă de o matahală de turc cu o mustață ca o mătură. Dar nu a fost așa: o menajeră tânără și atrăgătoare, cu părul scurt, de un blond strălucitor, îl întrebă politicos cine era și din partea cui venea, apoi îl conduse printr-un coridor pardosit cu piatră lustruită într-o imensă sală de recepții. Acela era centrul casei: camera era de înălțimea clădirii și avea o cupolă cu o lucarnă circulară, din sticlă colorată, în mijloc, ce proiecta pe podea pete de diferite culori. Dintr-un colț îndepărtat al casei, Fabel auzi acorduri de pian și râsete de copii.

Pe masa mare și rotundă, din lemn de nuc, din mijlocul camerei, se aflau două teancuri de cărți cu coperte din piele. Fabel tocmai luase una, a doua ediție a *Suferințelor tânărului Werther*, de Goethe, când în încăpere intră un bărbat cam la cincizeci de ani, înalt, suplu și proaspăt bărbierit. Avea părul castaniu și argintiu pe la tâmple.

– Am vorbit la telefon, *Herr Kriminalhauptkommissar*. Doreați să stați de vorbă cu mine? întrebă Mehmet Yilmaz, fără pic de accent turcesc.

Fabel își dădu seama că încă mai ținea cartea în mână.

– Vă rog să mă scuzați...

Puse cartea la loc.

– Starea cărților este excelentă. Sunteți colecționar?

– Da, răspunse Yilmaz. Romanticii germani, Sturm und Drang, lucruri de genul acesta. De câte ori pot – de câte ori îmi permit – îmi place să achiziționez edițiile princeps.

Fabel își reprimă un zâmbet: în acest mediu, era chiar greu să ți-l imaginezi pe Yilmaz făcând eforturi ca să plătească ceva ce dorea să cumpere. Turcul înconjură masa și luă altă carte, un volum mai mic, legat în piele vișinie.

– Theodor Storm, *Der Schimmelreiter* – ediția princeps și cea mai recentă achiziție a mea.

Îi întinse cartea lui Fabel. Pielea vișinie era fină și moale. Aproape caldă. Aproape că-i simțeai vârsta: era ca și cum vârfurile degetelor lui Fabel întâlneau toate celelate degete care atinseseră cartea în ultimul secol.

– Frumos, zise Fabel, sincer impresionat, apoi îi dădu cartea înapoi lui Yilmaz. Îmi cer scuze că vă deranjez acasă, *Herr* Yilmaz și vă mulțumesc că m-ați primit atât de repede. Și... destul de puțin protocolar. Aș dori să vă pun câteva întrebări referitor la un caz la care lucrez.

– Da, mi-ați spus la telefon. Sunteți sigur că nu ar trebui să facem asta ceva mai formal? Mai precis, să fie și avocatul meu de față?

– Asta depinde de dumneavoastră, *Herr* Yilmaz. Dar precizez de la început că nu mă adresez dumneavoastră ca unui suspect, ci doar ca unei persoane care mi-ar putea da niște informații utile. Apropo, *Herr* Yilmaz, înainte de a continua, condoleanțele mele pentru moartea vărului dumneavoastră.

Gazda se îndreptă spre o măsuță de cafea și două fotolii din piele, aflate lângă perete.

– Vă rog să luați loc, *Herr* Fabel!

Menajera blondă intră cu o cafetieră. Turnă cafea în două cești apoi se retrase.

– Mulțumesc, *Herr* Fabel. Nu se întâmplă prea des ca un polițist din Hamburg să-mi vorbească atât de... politicos. Este trist, dar Ersin a fost mereu atât de... impulsiv, să zicem. În fine, întrebați-mă și o să fac tot ce pot să vă ajut. La ce caz lucrați? Mi-ați spus la telefon că vreți să vorbim despre Hans Klugmann. Am vorbit deja despre el cu colegii dumneavoastră, *Herr* Buchholz și *Herr* Kolski. Le-am spus că nu am nici o idee despre unde ar putea fi.

Fabel înțelese iritarea lui Kolski în legătură cu această vizită făcută lui Yilmaz: de ce îl căutau oare cei de la LKA7 pe Klugmann?

– Da. Dar nu acesta este cazul la care lucrez. Mă interesează uciderea unei tinere prostituate care stătea cu chirie în apartamentul lui Klugmann. O știm doar sub numele de Monique.

Yilmaz sorbi din cafea fără să-și mute privirea de la Fabel. Nu reacționă în nici un fel la auzul numelui. Nici o sclipire în ochi. Nimic.

– Monique lucra pentru dumneavoastră? întrebă Fabel. Chiar și indirect, prin intermediul lui Klugmann?

– Nu, *Herr* Fabel, nu lucra pentru mine.

– *Herr* Yilmaz, pe mine nu mă interesează afacerile sau activitățile dumneavoastră. Tot ce încerc să fac este să prind un ucigaș în serie înainte ca acesta să lovească din nou. Ceea ce îmi veți spune acum nu va fi trecut în raport.

– Apreciez acest lucru, *Herr* Fabel, dar vă repet: fata nu lucra pentru mine, nici direct, nici indirect. Indiferent care ar fi afacerile în care sunt implicat, pe mine nu mă interesează prostituatele ieftine, de pe stradă.

– Este posibil ca fata să fi lucrat, de fapt, pentru Klugmann?

– Tot ce se poate. Însă eu nu am cum să știu asta. Klugmann nu este omul meu, chiar dacă unii dintre colegii dumneavoastră de la Crimă Organizată LKA7 insistă asupra acestui lucru.

– Trebuie să recunoașteți că un individ cu...trecutul lui în materie de angajare de personal ar fi foarte folositor organizației dumneavoastră.

– *Herr Hauptkommissar,* până acum am fost sinceri unul cu celălalt. Voi continua în aceeași manieră și tot neoficial. Klugmann nu este omul nostru. Aveți dreptate, pregătirea pe care o are îl face foarte folositor, dar nimeni dintre ai noștri nu a avut vreodată încredere deplină în el. Asupra foștilor polițiști planează întotdeauna o umbră de îndoială.

Yilmaz sorbi din ceașca de cafea.

– Vărul meu Ersin l-a folosit pe Klugmann ca pe un liber profesionist, dar nimic mai mult.

– Și cum își câștigă existența?

– Organizația mea nu este singura din oraș, *Herr* Fabel. În afară de asta, el a lucrat în mod regulat ca asistent manager la unul dintre cluburile noastre, Paradies-Tanzbar. Absolut legal.

Yilmaz zâmbi și mai luă o gură de cafea.

– Mă rog... aproape legal...

– Avem motive să credem că în apartamentul fetei a fost ascunsă o cameră video. Aceasta însă a dispărut, împreună cu casetele. Tocmai ați spus că nu vă interesează prostituatele ieftine de pe stradă. Ei bine, eu personal nu aș considera-o pe fată ca făcând parte din această categorie. Era o prostituată de lux. Ce puteți să-mi spuneți despre șantaj? Vă ocupați și cu așa ceva?

Yilmaz se crispă.

– Discuția devine destul de obositoare, *Herr* Fabel. V-am spus deja că nu am știut de existența acelei fete și cu atât mai puțin de vreo schemă în care să fie implicată ea și Klugmann. Făcu o pauză, se lăsă pe spate și încercă să se destindă.

– Să vă explic ceva. Mi-am trăit mai mult de jumătate din viață în această țară. Când am sosit aici, am învățat foarte repede că numai unele uși se deschid în fața turcilor *Gastarbeiter*. Ușa care s-a deschis pentru mine a fost cea a vărului meu, Ersin. Timp de douăzeci de ani am lucrat în sau pentru organizația lui. În ultimii zece ani, nu am făcut decât să legitimizez unele aspecte aflate sub controlul meu. Acum că Ersin a murit, întreaga operațiune se află sub controlul meu, iar eu o voi legitimiza.

– Dar, să fim sinceri, încă sunteți implicat în afacerile cu droguri din Hamburg...

– Sper că nu vă așteptați să fac mărturisiri complete.

Yilmaz zâmbi cu răceală.

– Știu că Buchholz vede în mine un Al Capone turc și recunosc de bunăvoie că am încălcat și continui să încalc legea, dar sunt un delincvent mai mult din întâmplare decât cu bună știință. Mă credeți sau nu, sunt un om cu o anumită ținută morală, dar pentru mine legea este altceva decât dreptatea sau justiția. Uneori cred că pe *Hauptkommissar* Buchholz îl deranjează cel mai tare faptul că eu, un turc și un infractor în ochii lui, am reușit de prima dată să fac ceea ce el încearcă de ani de zile: să desființeze organizația criminală Ulugbay. Recunosc... este posibil ca Ersin să fi fost implicat într-un șantaj, mai ales dacă acest lucru putea să-i aducă putere și bani. Dar eu, nu.

Yilmaz se ridică brusc, îndreptându-se către șemineul din marmură. Luă o fotografie în ramă de argint și i-o aduse lui Fabel. Era fotografia unui băiat de vreo paisprezece ani, care zâmbea. Se putea vedea deja cum trăsăturile fine de copil făceau loc altora mai dure, asemănătoare celor ale lui Yilmaz.

– Fiul dumneavoastră?

– Da. Johann. Un nume german pentru un viitor german. Știe foarte puțin turcește și, chiar și atunci, vorbește cu un puternic accent nemțesc. Identitatea lui trebuie să se formeze aici, în această țară, *Herr* Fabel. Vreau să fiu sigur că, atunci când va prelua afacerea familiei, aceasta va fi una fără pată. O afacere legală. O afacere germană.

Fabel îi dădu înapoi fotografia.

– Vă cred, *Herr* Yilmaz. Dar, între timp, dumneavoastră continuați să vindeți droguri copiilor și să vă luptați în stradă cu ucrainenii.

Trăsăturile feței lui Yilmaz se înăspriră.

– Nu ne luptăm cu ucrainenii. Totul s-a terminat.

– Aș fi crezut că ei sunt principalii suspecți în uciderea vărului dumneavoastră...

Yilmaz schiță un zâmbet, dar ochii lui negri îl fixară în continuare pe Fabel.

– *Herr* Fabel, vreți să vă spun acum ce cred despre dumneavoastră?

Fabel păru puțin surprins, dar încuviință.

– Bine, să auzim!

– Sunteți polițist. Unul sincer și corect, cred eu. Se vede că sunteți un om inteligent, dar modul în care vă priviți funcția este simplist. De fapt, dumneavoastră nu o numiți funcție, ci datorie. Vedeți ca pe o datorie protejarea nevinovaților și prinderea celor care le fac rău. Oameni ca mine. Sau psihopați... sau alți nebuni care nu mai pot discerne între bine și rău. Iar, pentru dumneavoastră, legea înseamnă totul; este scutul cu care îi protejați pe ceilalți.

– Și e ceva rău în asta?

– E prea simplist, aș spune eu. E ca și cum ai privi moralitatea în alb și negru. Pentru dumneavoastră, forța legii reprezintă forța binelui, în vreme ce oamenii ca mine reprezintă răul. Totuși, unii dintre

colegii dumneavoastră sunt conștienți de umbrele dintre bine și rău. Uneori ei *sunt* umbrele dintre bine și rău.

– Vreți să spuneți că există ofițeri de poliție care au de-a face cu moartea lui Ulugbay?

– *Herr* Fabel, vreau să spun că se întâmplă multe lucruri pe care cineva ca dumneavoastră nu le poate înțelege. Și, cu tot respectul pe care vi-l datorez, cred că nu ar trebui să vă amestecați. Yilmaz se ridică. Îmi pare rău, nu vă pot ajuta în ancheta dumneavoastră!

Fabel puse ceașca de cafea pe măsuța veche și de preț.

– *Herr* Yilmaz, un monstru este în libertate. Știți ce face? Scoate plămânii din corpurile femeilor. Am nevoie de tot ajutorul din lume ca să-l opresc. Dacă aveți ceva să-mi spuneți...

– De-a lungul anilor, am învățat cum să îi mint pe polițiști. Dar, în această situație, vă asigur că spun adevărul. Nu știu nimic despre această fată sau despre aranjamentele ei cu Klugmann. Yilmaz se opri, ca și cum s-ar fi gândit la ceva. Știți ce? O să pun pe câțiva dintre oamenii mei să facă niște cercetări. S-ar putea ca ei să aibă acces la unele surse care n-ar dezvălui nimic poliției. Și, desigur, noi putem fi mai... direcți în abordarea noastră. Vă promit că, dacă aflăm ceva, o să vă anunțăm.

Yilmaz îl conduse pe Fabel la ușă. Când fu pe punctul de a ieși, Fabel se întoarse spre turc.

– Un lucru nu înțeleg: dacă sunteți atât de hotărât să vă legalizați afacerile, de ce nu încetați pur și simplu toate activitățile ilegale, în loc să renunțați la ele treptat?

Yilmaz izbucni în râs.

– Întrebați orice consilier în afaceri: diversificarea trebuie să fie finanțată și susținută de o afacere inițială foarte puternică. De îndată ce cifra de afaceri a diferitelor mele operațiuni – în special cele legate de construcții și de proprietățile imobiliare – o va egala pe cea a afacerii inițiale, voi ști că a venit momentul să-mi legitimizez toate afacerile. Ieși pe ușa din față, împreună cu Fabel, se întoarse și privi în sus, la casă. Vă place casa mea, *Herr* Fabel?

– Da, este foarte impresionantă.

– A fost construită în anii 1920. Arhitectul care a conceput-o a proiectat și alte clădiri din Rotherbaum. Un arhitect german de

succes, cu o reputație de excepție. Un om care a câștigat bogăție, respect și faimă prin forțe proprii. Yilmaz se întoarse spre Fabel. A fost evreu. A murit în lagărul de concentrare de la Dachau. După cum v-am spus, *Herr* Fabel, eu fac o deosebire între ceea ce este legal și ceea ce este moral și există o limită până la care mă identific cu noțiunea de germanitate. Și, chiar dacă am speranțe pentru fiul meu, știu foarte bine că eu voi fi întotdeauna un intrus. Din acest motiv, în afacerile mele, va exista întotdeauna elementul „alternativă". La revedere, *Herr* Fabel și mult succes în ancheta dumneavoastră!

Fabel sună din mașină la Mordkommission. Îi ceruse Mariei să dea de urma lui John MacSwain – un nume ca acesta nu ar fi trebuit să fie greu de găsit în Hamburg; în plus, Maria era foarte eficace și îl putea găsi mai repede decât Otto, care ar fi trebuit să scotocească prin hârtiile lui. Fabel izbuti să-l contacteze pe Werner, care îi spuse că aveau deja o adresa a lui John MacSwain în Harvestehude, însă altceva nimic, pentru moment.

– Am să-ți spun altceva ciudat, șefu', zise Werner. Am primit un telefon de la *Hauptkommissar* Sülberg, din Cuxhaven. Ar vrea să-l suni de urgență. Are câteva cazuri de viol multiplu ritualizat. Crede că s-ar putea să aibă legătură cu ucigașul nostru. Ah, și încă ceva, zi-arista aceea, Angelika Blüm, a tot încercat să dea de tine la telefon.

– Bine, ajung imediat!

Fabel își închise clapeta telefonului mobil și îl vârî în buzunar. În timp ce pornea motorul mașinii, văzu în oglinda retrovizoare o fată drăguță. Se pregătea să urce într-o mașină aflată ceva mai încolo. Avea părul scurt, des, de un blond irizat și emana o tinerețe molipsitoare. Nu putu să-și amintească exact unde o mai văzuse.

Vocea de la celălalt capăt al firului era caldă și plină, iar germana pe care o vorbea era foarte apropiată de standardul cu care Fabel era obișnuit încă din copilărie. Nu ajunseseră prea departe cu conversația, când Fabel își dădu seama că în spatele plăcutelor tonalități provinciale se afla cineva cu o minte ascuțită.

– Și credeți că ar putea fi o legătură între aceste atacuri și crimele pe care le investighez eu? Pe ce vă bazați afirmația, *Hauptkommissar* Sülberg? întrebă Fabel.

– Aș putea răspunde evaziv, spunându-vă că nu este vorba decât despre o bănuială de-a mea. Dar este o bănuială întemeiată. Am două tinere în Stadtkrankenhaus, una este sub tratament, iar cealaltă la morgă.

– Ucisă?

– Nu... sau nu direct, cel puțin. Dar eu îl consider omor din culpă. Atât fetei ucise, cât și celei din spital li s-a administrat, fără ca ele să știe asta, un hipno-halucinogen.

– Droguri?

– Asta spun analizele. Amândouă fetele au fost legate de încheieturile mâinilor și de glezne și maltratate ca într-un fel de ritual. Am citit amănunte despre cele două crime pe care le anchetați în buletinul informativ al Bundeskriminalamt și am găsit unele asemănări. Această a doua victimă stătea la verișoara ei, în Hamburg. A întâlnit un tip într-un club de noapte de pe St Pauli și crede că a drogat-o cu o sticlă de apă minerală având ceva în ea. Asta, cred eu, plasează cazul în jurisdicția dumneavoastră.

Fabel zâmbi. Acest polițist de provincie își cunoștea meseria.

– Ce vă face să credeți că există un ritual în toată treaba asta?

– După cum știți, drogurile provoacă amnezie, dar, din când în când, victima își aduce aminte, vag, că era legată de un fel de altar. Crede că se afla și o statuie acolo.

– Mulțumesc pentru telefon, *Herr* Sülberg! Cred că merită cu siguranță să arunc și eu o privire. La acest caz, lucrează cu mine un psihiatru criminalist, doamna doctor Eckhardt. Vă deranjează dacă o aduc și pe ea?

Sülberg spuse că nu avea nimic împotrivă și fixară o întâlnire pentru ziua următoare.

Vineri, 13 iunie, 07.30 p.m. Harvestehude, Hamburg

Pentru Fabel, interogarea suspecților sau a martorilor presupunea și existența unor momente critice: clipe scurte, în care reacțiile

oamenilor erau primare și neartificiale, momente în care nu aveau timp să fabrice alibiuri. Exact ca atunci când poliția apare la ușă, neanunțată. Contactul oficial cu poliția reprezintă o excepție pentru cetățeanul de rând, iar când un polițist apare la ușă, oamenii reacționează într-o multitudine de feluri. Alarmarea este cel mai obișnuit: vizita poliției văzută ca aducătoare de vești proaste, de regulă decesul unei rude. În cazuri ceva mai rare, un ofițer de poliție în pragul ușii este perceput drept un semn că s-a întâmplat ceva rău, o crimă, un accident, iar reacția oamenilor pare să se transforme într-un amestec de neliniște și de fâstâceală.

John MacSwain reacționă total diferit. Când Fabel și Werner îi arătară insignele lor ovale, acesta zâmbi, se dădu la o parte și îi invită înăuntru.

Pentru a doua oară în aceeași zi, Fabel se afla într-o casă care era cu mult peste posibilitățile lui financiare. Apartamentul lui MacSwain era mare, decorat și mobilat foarte scump, cu un bun-gust ireproșabil. MacSwain era un bărbat de aproape treizeci de ani, înalt, cu părul negru și îmbrăcat lejer, dar cu haine scumpe. Arăta ca un actor de cinema, bine făcut și chipeș. Fabel observă că trăsătura lui frapantă erau ochii de culoarea smaraldului, ce semănau foarte mult cu cei ai slavului, pe care îl văzuse în noaptea aceea la locul crimei. Osatura feței era totuși diferită.

MacSwain îi invită într-un imens living cu podeaua din lemn de fag foarte bine lustruit. Câteva trepte îi conduseră într-un salonaș, unde MacSwain se lăsă cu eleganță pe una din cele două canapele mari. Musafirilor le făcu semn să se așeze pe cealaltă.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnilor?

Germana lui MacSwain era perfectă, aproape fără nici un accent străin.

Fabel zâmbi și i se adresă în engleză:

– Înțeleg că nu sunteți german. Sunteți englez? Sau poate american?

MacSwain păru surprins.

– De fapt, sunt scoțian... iar dumneavoastră vorbiți o engleză excepțională, *Herr*...

– Fabel. *Kriminalhauptkommissar* Fabel. De fapt, și eu sunt pe jumătate scoțian. Am studiat o vreme în Anglia.

– Uimitor! Ochii verzi ai lui MacSwain îl priveau întrebători. Cu ce vă pot ajuta, *Herr* Fabel?

– Investigăm un caz – o crimă – care implică un ritual. Iar noi credem că ritualul are legătură cu mitologia scandinavă, cu odinismul sau... as...

Fabel încercă să-și aducă aminte numele pe care îl menționase Otto.

MacSwain îl ajută.

– Asatru. Înseamnă credința în Aesir. Sau, dacă vreți să fiți cât mai exact și cât mai aproape de adevăr, *Forn Siar*, care înseamnă Calea Veche.

– Mulțumesc. Da, asatru. Am aflat că dumneavoastră sunteți un fel de expert în acest domeniu și ne întrebam dacă ne puteți ajuta cu niște informații referitoare la aceste credințe.

MacSwain îl privi o clipă pe Fabel, înainte de a răspunde.

– *Herr* Fabel, eu sunt consultant în domeniul tehnologiei informației, nu un înalt preot odinist.

– Dar vă pasionează acest domeniu?

– Mă preocupă multe domenii. Ocultismul este unul dintre ele. Nu sunt membru al nici unui grup asatru. Nu ar fi mai bine să obțineți informații de la o sursă mai competentă? De exemplu, Catedra de istorie medievală a Universității.

– M-am gândit și la asta. Dar, între timp, avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

Werner tuși tare și forțat. Fabel înțelese mesajul: până în acel moment, conversația se derulase numai în engleză.

– Îmi pare rău, reîncepu Fabel în germană, cred că ar trebui să vorbim în germană, ca să înțeleagă și *Oberkommissar* Meyer.

– Sigur că da. Și spuneți că anchetați o crimă?

– Da. Victimele au fost ucise într-un mod aproape identic cu un ritual al vikingilor, și anume Vulturul Însângerat.

Fabel se uită cu atenție la fața lui MacSwain. Singurul lucru pe care îl remarcă fu interesul acestuia.

– Ucigașul scoate plămânii victimelor sau trasează conturul unui vultur pe spatele acestora?

– Nu știam că există două ritualuri.

MacSwain se ridică și se duse la o bibliotecă înaltă până în tavan, confecționată din același lemn de fag ca și podeaua, dar nelustruit. Luă două cărți: una era cartea pe care Fabel o văzuse în magazinul lui Otto. Fie MacSwain juca foarte tare, fie nu avea nimic de ascuns.

MacSwain frunzări cel de-al doilea volum până când găsi ceea ce căuta.

– De fapt, este posibil să nu fi fost îndeplinită nici una din cele două forme de ritual.

– Cum așa?

– Unii istorici sunt de părere că întreaga poveste a Vulturului Însângerat a fost o propagandă negativă, inventată de către victimele incursiunilor vikingilor. Cronicile conțin o serie de exemple, dar contradictorii... unii afirmă că victimele erau eviscerate, iar alții susțin că pe pielea spatelui era trasat conturul unui vultur. Și, chiar dacă sunt menționate, asta nu înseamnă că sunt și adevărate.

– Dar asatru? Nu pot să-mi imaginez că are mulți adepți.

MacSwain zâmbi.

– Vă înșelați, *Herr* Fabel! Asatru este foarte popular în zilele noastre. Americanii îl apreciază foarte mult. Oficial, este considerată o religie neopaganistă. Totul a fost epurat, ca să zic așa, dar Hitler a introdus multe dintre simbolurile și mitologia lui în nazism. Adevărul este că datează din perioada New Age, ca și budhismul, șamanismul nativilor americani, wicca și restul.

– Știți ceva despre existența unei asemenea grupări în Hamburg?

MacSwain își mângâie bărbia.

– Îi suspectați pe adepții asatru de aceste crime? Să știți că, în general, sunt inofensivi. Îl venerează pe Balder.

MacSwain sesiză privirea întrebătoare a lui Fabel.

– O figură asemănătoare lui Isus, din panteonul lui Aesir. O zeitate a vikingilor. Și ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, da, cunosc. Își spun Templul Asatru. Se întâlnesc într-un vechi depozit, din câte am auzit.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnule MacSwain, spuse Fabel în engleză și se ridică.

Fabel privea absent ușile liftului care îi ducea în holul blocului în care locuia MacSwain.

– E ceva la tipul ăsta care nu miroase a bine. Poate că nu are nici o legătură cu crimele, dar nu a părut deloc surprins când i-a bătut la ușă poliția KriPo din Hamburg.

– Uneori mă gândesc că jumătate din populația orașului Hamburg are ceva de ascuns, zise Werner.

– Vreau ca MacSwain să fie urmărit. Și vreau și un raport complet în legătură cu el.

– Putem justifica o supraveghere de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru? Nu ai decât o bănuială... Deși, sunt de acord cu tine, era prea stăpân pe sine.

– Tu organizează urmărirea, Werner. Vorbesc eu cu Van Heiden.

Vineri, 13 iunie, 11.00 p.m. Hamburg–Harburg, Hamburg

Piscina goală era luminată de discul strălucitor al lunii, care se oglindea în lucarnă; singura fereastră pe care, nefiind accesibilă, nu o spărseseră vandalii. Lumina lanternei trecu peste țigla spartă și peste pereți. Piscina nu mai fusese folosită de mulți ani de zile. Ceea ce fusese cândva o frescă veselă cu delfini albaștri și copii care se bălăceau în apă de-abia se mai vedea de sub murdăria adunată pe pereți și de graffiti. Toate ferestrele de pe marginea piscinei fuseseră sparte, iar bazinul, de mult timp gol, era plin de gunoaie și de mizerie. Peste tot erau aruncate seringi folosite. Cineva chiar își făcuse nevoile într-un colț.

– Acesta a fost cândva un cartier decent, de oameni muncitori. Vorbise bărbatul care stătea pe partea îndepărtată a piscinei, uitându-se la sticla spartă. Îndreptase lumina lanternei în direcția unei uși duble, din care mai rămăsese doar jumătate.

– Verifică să nu fie cineva prin preajmă...

Bărbatul mai tânăr se duse la ușă și îndreptă fasciculul lanternei spre ceea ce odată fusese un vestiar.

– Aici nu e nimic.

Bărbatul mai în vârstă își continuă reveria:

– Ieșeam cu o fată care locuia doar la o stradă de aici. Am și înotat în piscina asta.

Pe măsură ce vorbea, părea că încerca să reînvie trecutul, amintindu-și-l așa cum fusese, nu cum era în clipa de față locul acela. Apoi, brusc, se reîntoarse în prezent. Se uită la colegul lui mai tânăr, care ținea arma îndreptată spre capul, acoperit cu un sac, al unui individ care stătea în genunchi pe marginea piscinei, cu mâinile legate la spate. Bărbatul în vârstă trase aer în piept. Când vorbi, zise fără mânie, fără răutate, fără nerăbdare:

– Omoară-l.

Țipătul îngrozit al bărbatului îngenuncheat fu întrerupt la jumătate de zgomotul surd făcut de pistolul cu amortizor. Omul se clătină, apoi căzu în piscină.

– Un cartier decent... zise bărbatul în vârstă, îndreptându-se spre ușă.

Sâmbătă, 14 iunie, 11.00 a.m. Cuxhaven

Drumul până la Cuxhaven dură aproape două ore, dar fu plăcut; era o zi însorită, caldă, iar timpul petrecut în mașină îi oferi lui Fabel șansa de a vorbi cu Susanne, care acceptă imediat propunerea de a „schimba peisajul". Ajunseseră să fie mult mai relaxați unul în prezența celuilalt, iar acum exista între ei o apropiere fără cuvinte.

Fabel opri o singură dată pe drum, în parcarea Aussendeich, despre care îi vorbise Sülberg la telefon. Un șir de arbori deși mărginea șoseaua, ascunzând vederii parcarea și apărând-o de vânt. Dintre acei copaci apăruse fata în fața camionului. Fabel parcurse cu privirea întreaga parcare. BMW-ul său era singura mașină de acolo și era evident că locul era și mai părăsit în timpul nopții. Cealaltă fată fusese abandonată pe aceeași șosea, dar cu vreo douăzeci de kilometri în urmă, în direcția orașului Hamburg.

Clădirea cu șapte etaje a spitalului din Cuxhaven se afla într-o zonă verde, cu copaci și iarbă, la ieșirea de pe șoseaua Altenwalder. Fabel și Susanne fură conduși într-o sală de așteptare luminoasă, cu

ferestre mari, care dădeau înspre o mică peluză pătrată și înspre câteva straturi de flori, aranjate impecabil. Se aflau în sală de zece minute, când ușa se deschise și intră un ofițer de poliție, scund și îmbrăcat destul de neglijent. Întregul lui chip părea plămădit în jurul unui zâmbet larg.

– *Hauptkommissar* Fabel? *Frau Doktor* Eckhardt? Eu sunt *Hauptkommissar* Sülberg.

Dădu mâna cu amândoi și își ceru scuze că doctorul Stern nu avea să fie disponibil încă douăzeci de minute, așa că le sugeră să se ducă să îi pună întrebări fetei.

Michaela Palmer era înaltă și avea brațe și picioare lungi. Fabel știa din raportul trimis de Sülberg că avea douăzeci și trei de ani. Părul blond, de culoarea untului, nu părea vopsit. Ar fi fost frumoasă, cu trăsături aproape perfecte, dacă n-ar fi avut nasul puțin cam lung. Pielea ei era de un bronz auriu; nu datorită soarelui din nordul Germaniei și nici – din ceea ce aflase despre ea – datorită unor excursii frecvente în țări însorite. Era un bronz dobândit în saloanele de cosmetică, ce îi conferea o exagerată aparență de sănătate și care contrasta cu pansamentul alb de pe fruntea ei. Numai sub ochii albaștri, bronzul artificial nu reușea să ascundă umbrele negre a ceea ce i se întâmplase în ultimele patruzeci și opt de ore. Salonul ei se afla la etajul al treilea al spitalului din Cuxhaven, iar Fabel nu putu să nu se gândească la cât de norocoasă fusese că nu sfârșise la subsol. La morgă.

Fabel arătă spre pat, cu o expresie care cerea permisiunea. Michaela încuviință, apoi se dădu într-o parte. Halatul de baie alb, plușat alunecă și îi dezveli coapsa fină și bronzată. Se acoperi repede, cu o mișcare grăbită. Comportamentul ei, în special modul în care își rotea privirea, părea al unei vulpi hăituite. De parcă ar fi fost oricând gata să o ia la fugă. Fabel zâmbi, încercând să o liniștească.

– Sunt un *Kriminalhauptkommissar* de la Hamburg Polizei.

Fabel avu grijă să nu menționeze că era de la Mordkommision, de teamă să nu îi lezeze instictul de apărare și așa destul de fragil. Trebuia să conducă acel interogatoriu cu mult tact, altfel martora avea să explodeze în interior.

– Iar lângă mine se află doamna doctor Eckhardt. Este psiholog și cunoaște multe despre tipul de drog care ți-a fost administrat. Aș dori să îți pun câteva întrebări. Ești de acord?

Michaela încuviință.

– Ce vreți să știți? Nu-mi amintesc foarte multe. Asta e problema... Se încruntă. Nu prea îmi amintesc multe. Și e vorba nu doar despre răpirea propriu-zisă, mai sunt câteva detalii care lipsesc, detalii din zilele de dinainte. Se uită întrebător la Fabel și buza de jos începu să-i tremure. Ce să însemne asta? Lucruri care mi s-au întâmplat înainte să fiu drogată. De ce nu pot să-mi amintesc ceea ce mi s-a întâmplat înainte?

Fabel se întoarse spre Susanne.

– Tipul de drog care ți-a fost administrat afectează centrul memoriei, explică ea. Nu-ți vei mai putea aminti lucruri care ți s-au întâmplat înainte de a fi drogată. Treptat însă, ți le vei reaminti, dacă nu în totalitate, măcar o parte dintre ele. Dar ceea ce s-a întâmplat cât timp ai fost sub efectul drogului... nu-ți vei reaminti. Ceea ce, probabil, este un lucru bun. Susanne se apropie de fată. Uite ce este, Michaela, te previn că amintirile tale legate de atac vor fi, din păcate, extrem de clare, de vii...

Michaela suspină.

– Nu vreau să-mi amintesc nimic. Se uită în ochii lui Fabel. Vă rog, nu mă obligați să-mi aduc aminte!

– Nimeni nu te poate obliga să-ți amintești Michaela, spuse Susanne, dând la o parte o buclă rebelă din părul blond al fetei, ca și cum ar fi liniștit un copil care tocmai se trezise dintr-un coșmar. Ceea ce nu există... nu există. Dar ceea ce îți amintești, ne poate ajuta să prindem monstrul.

– Au fost mai mulți. Michaela își plecă privirile și își aranjă cu mâna poalele halatului. Au fost mai mulți cei care... La început am crezut că era doar unul, pentru că fața era aceeași. Dar corpurile erau diferite.

– Îmi pare rău, Michaela, nu înțeleg, interveni Fabel. Cum adică aveau aceeași față, dar corpuri diferite?

– Așa, simplu. Îmi pare rău, nu are sens. Dar știu că unul dintre ei era gras și în vârstă, iar celălalt era tânăr și slab. Dar amândoi aveau același chip oribil.

„Rahat", își spuse Fabel. Îi părea rău pentru fată și își dădea seama că făcuse degeaba drumul până acolo: nu avea să obțină nimic folositor de la ea.

– Poți să descrii chipul pe care l-ai văzut? Chipul pe care zici că-l aveau amândoi?

Michaela tresări.

– Era oribil! Fără nici o expresie. N-am putut să-l văd prea bine, dar sunt sigură că avea o barbă... și un singur ochi.

– Ce?

Michaela își scutură capul, ca și cum ar fi încercat să se elibereze de ceva.

– Da, doar un ochi. Ca și cum celălalt ochi ar fi fost gol... și negru...

Începu să plângă.

– Liniștește-te, Michaela, spuse Fabel. Ia-o încet.

Susanne o cuprinse pe fată pe după umeri. Stătură așa, liniștiți, o vreme, până când Michaela își reveni.

– Câți crezi că au fost? întrebă Fabel în cele din urmă.

– Nu știu. Îmi amintesc numai frânturi. Cred că erau trei. Cel puțin trei...

Fabel își puse mâna peste cea a Michaelei. Fata își trase mâna, de parcă ar fi înțepat-o ceva. Apoi se uită la mâna lui Fabel, încruntându-se.

– Mai e ceva. Unul dintre ei avea o cicatrice pe dosul mâinii stângi. De fapt, erau parcă două cicatrici, care se uneau. Avea forma unui iadeș.

– Esti sigură? întrebă Fabel.

Michaela râse amar.

– Este unul dintre puținele lucruri pe care mi le amintesc foarte clar. Îl privi întrebător. N-are nici un sens. De ce oare îmi amintesc asta?

– Nu știu, Michaela. Fabel zâmbi cât mai liniștitor cu putință. Dar ne-ar putea fi de folos. De foarte mare folos. Își scoase blocnotesul și îl puse pe pat, cu pixul deasupra. Poți să desenezi cum arăta?

Ea luă stiloul și blocnotesul, se încruntă un moment, apoi desenă repede două linii apăsate. Într-adevăr, avea forma unui os iadeș, dar ușor deformat la ambele picioare.

– Uitați, spuse ea cu hotărâre.

– Mulțumesc, zise Fabel, apoi se ridică. Îmi pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat Michaela. Îți promit că vom face tot posibilul să aflăm cine ți-a făcut asta.

Michaela încuviință fără a-l privi. Părea să-și fi adus aminte de ceva. Își roti din nou privirea, apoi se încruntă, încercând să se concentreze.

– Stați... mai e ceva... Am fost într-un club... Nu... nu-mi amintesc numele. Era un bărbat acolo. Mi-a dat apă... cu un gust sărat...

– Știm Michaela, i-ai spus deja lui *Herr* Sülberg. Poți să-l descrii? Cât de puțin?

– Ochii lui... avea ochii verzi. Reci, strălucitori. Și verzi...

În drum spre ieșire, Fabel și Susanne se opriră în biroul doctorului Stern. Corpul acestuia era aplecat peste biroul plin cu dosare, liste și post-it-uri galbene, împrăștiate asemenea frunzelor purtate de vânt. Fabel se gândi la cât de ordonat era el; la faptul că totul avea locul său bine stabilit în biroul lui, acasă la el, în viața lui. Ori de câte ori lucrurile se complicau, el trebuia să le pună în ordine, altfel nu mai putea gândi. Recunoscu în sinea lui că era vorba despre o slăbiciune... despre ceva care îi îngrădea spiritul intuitiv. Era tipicar, mai mult decât tipicar.

Stern se ridică, iar pe chipul lui plăcut, cu trăsături puternice se ivi un zâmbet larg, fermecător.

– *Hauptkommissar* Fabel? *Frau Doktor* Eckhardt?

Fabel îi întinse mâna.

– *Herr Doktor* Stern. Vă mulțumesc pentru timpul pe care ni-l acordați.

– Nici o problemă. Stern se aplecă deasupra haosului de pe birou și luă un dosar. V-am făcut o copie a raportului pe care l-am întocmit pentru poliția locală.

Stern arătă cu capul în direcția lui Sülberg, care tocmai intrase în birou.

– Mulțumesc. Fabel luă dosarul, dar nu-l studie imediat. Aș avea dreptate dacă aș presupune că fata a fost drogată cu Rohypnol?

– Drogată, da. Rohypnol, da. Dar asta nu ar fi tot. Așa cum am scris și în raport, există doar urme vagi de Rohypnol în sângele fetei. Or, Rohypnolul se asimilează încet în organism... tinde să mai rămână în sânge timp de câteva ore după administrare.

– Este posibil ca doza să fi fost destul de mare astfel încât să o amețească, dar prea mică pentru a mai fi încă prezentă în sânge?

– Nu, răspunse Susanne. Chiar și după ce dispare din sânge, drogul poate fi depistat în urină, chiar și după șaptezeci și două de ore de la administrare. Se întoarse spre Stern. Bănuiesc că ați prelevat probe de urină.

Stern încuviință.

– Am făcut analize pentru depistarea 7-aminoflunitrezapamului. Am găsit doar urme foarte vagi. Așa cum a subliniat *Frau Doktor* Eckhardt, dacă Michaela ar fi fost puternic drogată cu Rohypnol în ultimele trei zile, atunci am fi găsit urme mult mai vizibile.

– Dar a fost drogată? întrebă Fabel.

– Categoric! Michaela a prezentat arsuri ușoare la nivelul cavității bucale și al esofagului – și insist asupra faptului că erau foarte ușoare, de genul unor inflamații dermatologice. Când am întrebat-o despre momentele de luciditate din acea perioadă, mi-a spus că nu îi era teamă de nimic.

– Normal, zise Susanne. Să fie vorba despre un amestec ce conținea gamahidroxibutirat?

– Probabil... Stern ridică din umeri. Dar gamahidroxibutiratul este metabolizat atât de repede, încât nu mai am cum să-l depistez.

– „Gama...“ cum?

Discuția se derula prea repede și devenea prea tehnică pentru Fabel.

– Îmi cer scuze, spuse Stern.

– Gamahidroxibutirat, GHB. Mai este cunoscut și sub numele de Gook sau Zonked.

– Un foarte periculos depresor al sistemului nervos central, continuă Susanne. Are aceeași acțiune ca și Rohypnolul, dar este mult mai periculos. Crezi sau nu, a fost comercializat până de curând în

magazinele care desfac produse organice... ca un supliment nutritiv pentru culturişti. În general, medicii nu îl prescriu, prin urmare întreaga afacere este ilegală.

– Şi pentru că este fabricat ilegal în diverse laboratoare, continuă Stern, şi concentraţia sa diferă. Deseori, substanţele folosite la sinteza şi la stabilizarea sa sunt toxice.

– Şi credeţi că tocmai aceste substanţe toxice au cauzat arsurile? întrebă Susanne.

– Da... iar GHB poate avea efecte secundare de-a dreptul ciudate. Chiar şi dozele mici pot provoca greaţă, vomă, halucinaţii, accese de furie şi, bineînţeles, pierderea cunoştinţei. Unul dintre efectele secundare poate fi lipsa fricii, aşa cum s-a întâmplat şi cu Michaela. Dacă i s-ar fi administrat un amestec fie cu flunitrazepam, fie cu clonazepam si GHB, riscul unei anestezii generale, al unei depresii respiratorii sau chiar al comei ar fi fost foarte ridicat. Michaela are noroc că nu este acum conectată la un aparat de ventilaţie artificială. După cum spune şi *Frau Doktor* Eckhardt, GHB este un stimulent periculos. Oricine a făcut asta, l-a folosit în combinaţie cu alte droguri care au un efect sinergic unul asupra altuia. Poate că nu a vrut neapărat să-şi omoare victimele, dar nici nu i-a păsat dacă acestea aveau să supravieţuiască sau nu.

– GHB este produs ilegal doar pentru a fi folosit ca drog care să ameţească o eventuală victimă?

– Nu. De fapt, este foarte popular în cluburi şi la petreceri deocheate, cu muzica dată la maximum. Este un drog care îi aduce cu picioarele pe pământ pe cei care iau Ecstasy şi cocaină. Sunt sigur că Departamentul Droguri, din cadrul poliţiei, care face mereu descinderi în cluburile din Hamburg, are multă experienţă în acest domeniu.

– Cum se administrează? E insipid, ca si Rohypnolul?

– Aproape. Atunci când este diluat, are un gust uşor sărat. De fapt, unul dintre numele sub care este cunoscut pe stradă este Apă Sărată. Pe lângă aceasta, este uşor de adăugat într-o băutură alcoolică, ceea ce i-ar mări efectul, sau în mâncare, sub formă de praf.

– Michaela tocmai ne-a spus că a fost într-un club şi un tip i-a dat apă cu gust sărat.

– Probabil că asta a fost.

Fabel se uită la raportul lui Stern.

– Ce îmi puteți spune despre viol? Avem deja rezultatele analizelor?

– Tot ce pot să vă spun este faptul că a fost violată timp de două până la patru ore... poate de mai mulți bărbați. Fără sodomie. Fără sex oral. Și, din păcate, nici o urmă de spermă, care să ne permită să depistăm ADN-ul. El sau ei trebuie să fi folosit prezervative. Fata nu a fost bătută sau abuzată în vreun alt fel. Singurele răni au fost semnele lăsate de frânghiile cu care a fost legată de glezne... Stern arătă cu capul spre dosarul din mâinile lui Fabel. Fotografiile se află acolo.

Fabel deschise dosarul. Fotografiile arătau semnele de la încheieturile mâinilor și de la glezne. Fata fusese ținută legată, cu brațele și cu picioarele depărtate, la fel ca și tinerele ucise. Dar Michaela era în viață. Mai era o fotografie, ce înfățișa fruntea unei femei cu păr blond, dat pe spate, ca să se poată vedea un semn roșu, slab, dar vizibil.

– Asta ce este?

Stern zâmbi.

– Acesta, *Herr Kommissar*, este un indiciu pe care violatorul sau violatorii au vrut să-l ascundă. Michaela are pielea foarte sensibilă, predispusă la eczeme. Acesta este și unul dintre motivele pentru care se bronzează artificial... terapia cu raze ultraviolete. În orice caz, indiferent cine i-a făcut asta, i-a lăsat un semn pe frunte. Evident, ei au încercat să-l șteargă, dar pielea sensibilă a Michaelei a reacționat la vopsea sau la ceea ce au folosit ei. M-am gândit că este un indiciu important, așa că l-am adăugat la fotografiile standard, referitoare la violul propriu-zis, chiar dacă nu reprezintă o urmă de violență fizică.

– Vă mulțumesc, *Herr Doktor*, spuse Fabel. Poate fi o dovadă de o importanță capitală pentru caz.

– Seamănă cu un X, spuse Stern. Aveți idee ce-ar putea fi?

Fabel se uită la semn și se încruntă.

– De fapt, chiar știu... cred că este un simbol Futhark.

Stern ridică din umeri, semn că nu înțelesese.

Susanne se apropie de Fabel, care îndreptă fotografia spre ea.

– O literă vikingă?

Fabel încuviință, apoi puse fotografia înapoi în dosar.

Sâmbătă, 14 iunie, 03.50 p.m. Övelgönne, Hamburg

Susanne se aplecă și-l sărută pe Fabel, mângâindu-l pe obraz, înainte de a se da jos din mașină.

– Mai ieșim diseară?

– Bineînțeles! răspunse el, hotărât.

– Ne întâlnim acolo la opt.

O privi cum urcă scările până în holul blocului unde locuia, admirându-i rotunjimile fine ale corpului. În pragul ușii, Susanne se întoarse și-i făcu cu mâna, iar el îi răspunse în același fel. Mai stătu puțin după ce ușa se închise în urma ei, apoi își scoase telefonul mobil și-l sună pe Werner acasă. Când acesta răspunse, lui Fabel i se păru că aude glasuri de copii pe fundal. Nadia, cea mai mare fiică a lui Werner, îl făcuse pe acesta de două ori bunic. Fabel își ceru scuze că îl deranja într-o zi de sâmbătă.

– Nici o problemă. Care-i treaba, Jan?

Fabel îi povesti lui Werner despre întrevederea cu Michaela Palmer. Adăugă și descrierea pe care fata o făcuse ochilor bărbatului pe care îl întâlnise la club. Nu insistă în mod intenționat asupra acestui lucru: vru să vadă dacă reacția lui Werner avea să fie aceeași cu a sa. Când Werner tăcu un moment, Fabel își dădu seama că și el se gândea la același lucru.

– Băiatul nostru de aseară? Domnul anglo-saxon... calmul întruchipat?

– S-ar putea. Poate că ar trebui să mai stăm de vorbă cu el.

– Ai grijă, Jan, zise Werner, doar nu vrei să-l sperii. MacSwain este oricum sub urmărire. Dacă face o mișcare greșită, îl înhățăm. Faptul că el cumpără cărți și are ochii verzi sunt argumente subțiri pentru a-l lua din nou la întrebări. Ni s-a mai întâmplat și altădată să ne avântăm pe nisipuri mișcătoare. Dacă ar vorbi cu avocatul lui și s-ar plânge de hărțuire, ne-ar fi foarte greu să ne menținem acuzațiile.

– Ai dreptate, Werner, răspunse Fabel. Dar sună-i totuși pe cei din echipă... și trimite-i lui Van Heiden un mesaj... Aș dori ca luni dimineață, la prima oră, să ținem o ședință despre caz.

– Să o anunț și pe dr. Eckhardt?

– Nu e nevoie, Werner. M-am ocupat eu de asta.

Werner râse.

– Sunt sigur că te-ai ocupat, șefu'; sunt sigur de asta!

Fabel se bărbieri, făcu un duș și își puse o cămașă englezească din bumbac, de culoare albastră și un costum gri pal. Avea o oră la dispoziție până la întâlnirea cu Susanne, așa că se uită prin dosarul pe care îl adusese de la Cuxhaven. Nu se considera un tip conservator și își dădea silința să învețe lucruri noi. Totuși, se întreba uneori ce se întâmpla cu lumea. Sigur, violul nu era ceva nou, dar în prezent existau o groază de tineri care drogau femeile cu substanțe care le puteau afecta definitiv creierul, și asta numai pentru a face sex cu ele. Acest gând îl lăsă perplex pe Fabel și-l făcu să se teamă de viitor. Dar individul acesta era diferit. Făcea parte dintr-un grup. Iar acțiunile sale făceau parte dintr-un ritual anume sau aveau un scop. Se folosea de un amestec de droguri pentru a racola victime, atât pentru el, cât și pentru alții. Poate nici măcar pentru el. Fabel scoase bucata de hârtie pe care desenase semnul de pe fruntea Michaelei. Oare acorda prea mare importanță acestui lucru? Poate că nu erau decât niște linii trase la întâmplare... și nu o literă. Dar nu avea nici un sens. Totuși, o însemnaseră cu ceva care părea un simbol. Fabel era aproape sigur că era runa Gebu, echivalentul viking al literei G. În același timp, știa că runele Futhark aveau mai mult decât o simplă valoare fonetică; fiecare dintre ele avea un simbolism legat de zeii și de miturile scandinave.

Fabel se duse la bibliotecă și luă două dicționare groase, dintre care unul era la fel cu acela pe care îl cumpărase MacSwain și pe care i-l împrumutase Otto. Frunzări cartea și, în cele din urmă, găsi ceea ce căuta. Citi paragraful, notându-și ce i se părea mai important pe aceeași bucată de hârtie pe care era desenat și semnul care îl preocupa. Gebu constituia o rună care avea legătură cu jertfele aduse zeilor, dar și cu darurile primite de la aceștia. Sacrificiul. Era cea de-a șaptea literă; își aminti că Dorn vorbise despre semnificația numerelor în sistemul de credințe al vikingilor. De cele mai multe ori, Gebu era asociată cu *Blot* sau ritualul sacrificiului.

Putea să existe vreo legătură între aceste atacuri și cele două crime? Nu numai că Michaela fusese marcată cu un semn, dar acel

semn era o literă asociată cu sacrificiul. Dacă ea și cealaltă fată trebuiau sacrificate, atunci de ce au fost eliberate? Acei bărbați s-au străduit să șteargă semnul și amândouă fetele au fost puternic drogate, pentru a nu-și aminti nimic legat de agresorii lor. La prima ședință de după crima din St Pauli, Susanne sugerase că atacurile puteau preceda o serie de acțiuni mai violente. Dar această concluzie nu se potrivea cu profilul ucigașului pe care îl urmăreau. Oricum, aceste atacuri nu puteau fi considerate drept niște repetiții ale unor acțiuni planificate. Cele două fete fuseseră atacate după comiterea crimelor. Prin urmare, nu era vorba despre nici o escaladare a evenimentelor. Puse cartea lângă el pe canapea și privi pe fereastră dincolo de Alster. Se uită la ceasul care arăta ora 7.30. Era timpul să plece. Nu voia să o facă pe Susanne să-l aștepte.

Dacă n-ar fi fost tipicar, nu ar fi găsit ceea ce căuta. Puse cele două cărți la loc în bibliotecă. Înainte de a pune în raft cartea împrumutată de la Otto, o frunzări din nou, cu gândul aiurea, în timp ce paginile îi zburau pe dinaintea ochilor. În clipa următoare, dădu cu ochii de o fotografie color a unei sculpturi în lemn, ce îl reprezenta pe Odin. Lemnul negru, sculptat într-un mod primitiv, necizelat, dar care totuși îți atrăgea atenția, înfățișa fața furioasă a unui nebun bărbos și știrb. Era fața lui Odin, înțeleptul. Pentru a bea din cupa înțelepciunii, Odin trebuise să-și sacrifice un ochi.

„De-asta aveau toți aceeași față atunci când te-au violat, Michaela", își spuse Fabel. Pentru că toți purtau o mască. Aceeași mască. Masca lui Odin cel cu un singur ochi.

Sâmbătă, 14 iunie, 08.00 p.m. Pöseldorf, Hamburg

Fabel nu trebui să se uite în jur ca să-și dea seama că ea intrase în bar. Barmanul, care ștergea un pahar se opri brusc și privi peste umărul lui Fabel. Doi bărbați, care discutau în dreapta lui, tăcură brusc și îi făcură loc să treacă. Fabel simți prezența lui Susanne, când aceasta se aplecă și se așeză la bar, lângă el, învăluindu-l în parfumul ei delicat și senzual.

– Bună seara, *Frau Doktor* Eckhardt, spuse Fabel zâmbind și fără a întoarce capul.

– Bună seara, *Herr Kriminalhauptkommissar.*

De data aceasta, Fabel se întoarse spre ea și o admiră. Susanne era îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, fără mâneci, iar părul, ca pana corbului, era legat, nu foarte strâns, la spate.

Fabel își aminti că trebuia să respire.

– Sunt bucuros că ai putut să vii.

– Și eu.

Comandară băuturile, apoi se îndreptară spre o masă de lângă fereastră. Milchstrasse era plină de oameni care se plimbau sau stăteau la terase, pentru a se bucura de frumusețea apusului.

– Am hotarât că nu vorbim despre serviciu în seara asta, spuse el, dar crezi că ai putea participa luni dimineață, la ora zece, la o ședință pe tema cazului nostru?

– Sigur că da. Cazul ăsta chiar că te obsedează, nu-i așa?

Fabel schiță un zâmbet.

– Toate mă obsedează. Dar, da, acesta mă obsedează în mod special. Sunt atâtea lucruri care nu se leagă, dar și altele care sunt cât se poate de evidente.

Fabel îi prezentă teoria lui legată de măștile lui Odin.

– Nu știu, Jan, spuse Susanne, rotind cu degetele paharul cu vin. Înclin să cred că avem de-a face cu un singur asasin. Și mai cred că nu are nici o legătură cu teoria ta cu privire la mobilurile ulterioare. Cred că e vorba despre un singur asasin psihopat, care își alege victimele la întâmplare, după care le masacrează.

– Iată un rezumat care nu sună prea profesional, *Frau Doktor!*

Susanne râse.

– Uneori am impresia că nu sunt deloc o profesionistă. Sunt un simplu om, o persoană obișnuită. Uneori, nu pot să nu reacționez, emoțional vorbind, când mă confrunt cu asemenea orori. Probabil că și ție ți se întâmplă uneori.

– De cele mai multe ori, de fapt, răspunse Fabel râzând. Dacă simți așa, de ce faci munca asta?

– Dar tu?

– De ce sunt polițist? Pentru că trebuie să o facă și pe asta cineva. Cineva care să se interpună între, să zicem, omul de rând, o femeie sau un copil și cei care ar putea să le facă rău. Se opri brusc, dându-și

seama că tocmai reprodusese cuvintele cu care îl caracterizase Yilmaz. Oricum, continuă el, tu ești medic, sunt atâtea metode prin care îi poți ajuta pe oameni. De ce ai ales-o tocmai pe asta?

– Cred că am alunecat treptat spre ea. După ce am absolvit medicina generală, am studiat psihiatria. Apoi psihologia. Apoi psihologia și criminalistica medico-legală. Și, fără să-mi dau seama, m-am calificat exclusiv în acest domeniu.

– Mă bucur că s-a întâmplat așa, spuse Fabel, zâmbind larg. Altfel, nu te-aș fi întâlnit. Dar am vorbit destul despre muncă...

Fabel făcu semn unui chelner.

Sâmbătă, 14 iunie, 08.50 p.m. Uhlenhorst, Hamburg

Angelika Blüm adună lucrurile împrăștiate pe masa mare de cafea, apoi desfășură o hartă detaliată a Europei Centrale și de Est. Peste hartă, așeză fotografii, tăieturi din ziare, informații despre diverse societăți, precum și bucățele de hârtie pe care scrisese o serie de nume: Klimenko, Kastner, Schreiber, Von Berg, Eitel junior, Eitel senior. Apoi puse ultima bucată de hârtie în mijlocul hărții. Dacă toate celelalte erau scrise cu negru, acest ultim nume era scris cu roșu și cu majuscule: VITRENKO.

Totul era acolo. Însă conexiunile pe care își construise teoria erau prea fragile pentru a face față unei cercetări juridice. Tot ce putea să facă era să întocmească un raport pe care să-l prezinte anchetatorilor implicați în acest caz. De ce n-o fi sunat-o oare acel nenorocit de polițist? Știa că Fabel ancheta moartea Ursulei, și ceea ce avea ea să-i spună putea arunca mai multă lumină asupra cazului. Angelika citise și despre cea de-a doua victimă; văzuse și fotografiile fetei, care fuseseră publicate cu scopul de a-i stabili identitatea. Nu o recunoscuse și nici nu vedea vreo legătură cu Ursula sau cu celelalte elemente din propria anchetă. Fie această a doua crimă nu era decât o crimă la indigo, o copie fidelă a primeia, fie exista totuși o legătură, dar care depășea capacitatea ei de anchetator.

Cu coatele pe genunchi și cu o ceașcă de cafea în mână, se uita la hârtiile împrăștiate în fața ei. Erau ca niște piese ale unei mașini care așteptau să fie asamblate, dar ea nu știa cum funcționa mașina și nici în

ce scop trebuia folosită. Sigur, dacă toate componentele ar fi fost puse cap la cap, ar fi alcătuit o istorioară pe cinste: un *Stadtsenator* din Hamburg, biroul lui *Erster Bürgermeister*, neonaziști, un important trust media și, chiar în mijloc, un comandant al forțelor speciale ucrainene, un bărbat fără chip, a cărui înclinație către atrocități îi crease un renume pe care unii abia îndrăzneau să-l pronunțe: Vasil Vitrenko.

Sorbi din cafea și încercă să uite o clipă de acel puzzle. Uneori este bine să te oprești, pentru ca apoi să te concentrezi din nou și să vezi ceea ce a fost tot timpul în fața ta. Soneria interfonului o făcu să tresară. Oftă, puse ceașca pe harta desfăcută și se duse să răspundă.

– Cine este?

– *Frau* Blüm? Sunt *Kriminalhauptkommissar* Fabel de la poliție. Știu că ați încercat să luați legătura cu mine. Pot să urc?

Angelika își examină capotul și papucii de casă, apoi înjură în șoaptă. Oftă și apăsă pe buton, ca să vorbească.

– Sigur, *Herr* Fabel, spuse ea. Urcați!

Apoi apăsă pe butonul care deschidea ușa blocului. Câteva secunde mai târziu, auzi ecoul pașilor pe culoar. Întredeschise ușa, lăsând totuși lanțul de siguranță la locul său. Bărbatul îi arătă insigna ovală KriPo, iar ea ridică lanțul.

– Mă scuzați, *Herr* Fabel. Nu așteptam pe nimeni la ora asta, îi zise ea zâmbind.

Se dădu la o parte și-l invită înăuntru.

Sâmbătă, 14 iunie 11.30 p.m. Pöseldorf, Hamburg

Razele lunii decupau figuri geometrice pe podeaua și pe pereții camerei lui Fabel. Lumina aceea albă scotea și mai mult în evidență rotunjimile trupului lui Susanne, proiectându-i umbra mișcătoare pe pereți, atunci când ea se aplecă deasupra lui. Ritmul îmbrățișării lor, la început lent, crescu în intensitate.

Ceva mai târziu, se odihneau unul lângă celălalt: Susanne întinsă pe spate, iar Fabel pe o parte, cu capul sprijinit într-un cot, studia profilul iubitei sale în lumina lunii. Își schimbă poziția ca să o vadă mai bine. Apoi îi îndepărtă, tandru, o șuviță de păr de pe frunte.

– Rămâi în noaptea asta la mine?

Susanne gemu de plăcere.

– Mă simt prea bine aici ca să mă ridic și să mă îmbrac, spuse ea, întorcându-se către el și zâmbindu-i cu subînțeles. Dar să știi că nu sunt atât de obosită încât să dorm...

Fabel era pe punctul de a-i răspunde, când sună telefonul.

– Să nu uiți ce ai spus, îi zise el, cu un zâmbet resemnat. Mă întorc imediat.

Se ridică din pat și se duse gol la telefon. Era Karl Zimmer, comisarul de serviciu de la Mordkommission.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, spuse Zimmer. Dar s-a întâmplat ceva și trebuie să fiți informat.

– Ce anume?

– Tocmai am primit un alt e-mail de la Fiul lui Sven.

Polizei Hamburg Mordkommission

De la: FIUL LUI SVEN
Către: *ERSTER KRIMINALHAUPTKOMMISSAR* JAN FABEL
TRIMIS: 14 IUNIE 2003, ORA 23.00
SUBIECT: CUVINTE

AȚI ÎNȚELES, DESIGUR, CĂ SUNT UN OM CARE NU VORBEȘTE MULT. ÎN SCHIMB, VICTIMA MEA ERA O FEMEIE CARE VORBEA PREA MULT.

NU MĂ INTERESEAZĂ FEMEILE CARE NU-ȘI ÎNDEPLINESC FUNCȚIA PRIMARĂ ȘI CARE PREFERĂ EGOISMUL UNEI CARIERE, DORINȚEI NATURALE DE PROCREARE. ACEASTĂ FEMEIE A FOST CEA MAI REA DINTRE TOATE. CREDEA CĂ ESTE DE DATORIA EI SĂ-I DEFĂIMEZE PE CEI LA A CĂROR NOBLEȚE NU PUTEA ASPIRA: SOLDAȚI CARE AU LUPTAT ÎMPOTRIVA ANARHIEI ȘI A HAOSULUI.

DE DATA ACEASTA, M-AM FOLOSIT DE UN TRUC. AM FĂCUT-O SĂ CREADĂ CĂ ERAȚI DUMNEAVOASTRĂ, *HERR* FABEL. PE DUMNEAVOASTRĂ V-A IMPLORAT SĂ-I CRUȚAȚI VIAȚA. NUMELE DUMNEAVOASTRĂ ÎI ARDEA CREIERUL ÎN CLIPA ÎN CARE A MURIT.

ȘI-A ÎNTINS ARIPILE.

FIUL LUI SVEN

Duminică, 15 iunie, 01.30 a.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

– Îmi pare rău că v-am trezit la o oră atât de nepotrivită, zise Fabel.

Expresia lui serioasă indica faptul că scuzele nu erau decât o formalitate. Nimeni dintre cei adunați în jurul mesei nu se plânsese, deși toți aveau ochii umflați de somn. Toți erau conștienți de importanța acelui e-mail.

– Dar acest nou e-mail are o particularitate neplăcută... ca să nu spun mai rău.

Werner, Maria, Anna și Paul încuviințară. Susanne ședea și ea la masă. Ceilalți schimbaseră priviri pline de subînțeles, când ea apăruse împreună cu Fabel.

– Prin urmare, ce ne spune acest mesaj?

Fabel arătă spre cei prezenți, invitându-i să răspundă. Maria vorbi prima.

– Păi... ne confirmă într-un mod cât se poate de neplăcut că tipul se dă drept polițist. În acest caz, el s-a recomandat ca fiind chiar dumneavoastră.

– Eu nu sunt ofițer în uniformă. Prin urmare, nu poate să poarte uniforma Schutzpolizei.

– Se pare că a pus mâna pe o insignă KriPo sau pe o legitimație... sau poate pe amândouă, sugeră Werner.

– Și victima? întrebă Fabel.

Când pomeni de ea, își aminti ce scrisese ucigașul în mesaj: faptul că ea murise crezând că el, Fabel, o ucisese. Acest gând îl străpunse ca un pumnal, provocându-i o stare de greață.

– A descris-o ca pe o femeie guralivă...

– Un politician? opină Maria. O actriță... sau o scriitoare... o ziaristă?

– Posibil, răspunse Susanne. Dar nu uitați că e vorba despre un psihopat, care are o viziune denaturată asupra realității. Ar putea fi pur și simplu cineva care, după părerea lui, vorbește prea mult.

– Dar faptul că defăima soldați, după cum a scris el? Sună a cineva care se adresează unui public, sugeră Paul Lindemann.

– Și e-mailul în sine? întrebă Fabel. Mă gândesc că iar avem o adresă IP falsă.

– Cei de la Departamentul Tehnic lucrează la asta, spuse Maria. L-am trezit pe șeful diviziei ca să verifice. Nu pare prea încântat...

Werner se ridică brusc, cu fața întunecată de mânie și de frustrare.

– Tot ce putem face este să așteptăm până se descoperă cadavrul. Nu ne dă nici un indiciu care să ne ajute cât de cât.

– Ai dreptate, Werner, încuviință Fabel, uitându-se la ceas. Cred că ar trebui să încercăm să mai dormim puțin. Haideți să ne revedem aici la ora zece.

Se ridicară cu toții de la masă, obosiți, când sună telefonul din sala de ședințe. Anna Wolff se afla cel mai aproape, așa că ridică receptorul. Oboseala dispăru subit de pe chipul ei. Ridică mâna liberă pentru a le face semn celorlalți să nu plece.

– Erau cei de la Tehnic, zise ea. De data asta este o adresa IP reală. Este a Angelikăi Blüm. Avem și adresa... locuiește în Uhlenhorst.

– Dumnezeule! exclamă Fabel. E ziarista care a încercat să ia legătura cu mine.

– O ziaristă?

– Da, răspunse Fabel. O femeie guralivă...

Duminică, 15 iunie, 02.15 a.m. Uhlenhorst, Hamburg

Imobilul, construit în anii 1920 și renovat recent, era ceea ce se putea numi o clădire șic. Fabel, care știa câte ceva despre arhitectura modernistă, își spuse că, mai mult ca sigur, clădirea fusese proiectată de Karl Schneider sau de unul dintre elevii acestuia. Nu existau unghiuri ascuțite, zidurile albe întâlnindu-se în curbe domoale și elegante. Ferestrele apartamentelor erau înalte și largi. Fără să aibă prestigiul Rotherbaum-ului, Uhlenhorst era totuși considerat un cartier elegant și modern.

În fața ușilor de sticlă fumurie, de la intrarea în holul de marmură, puternic luminat, erau parcate două mașini de poliție – Fabel își dădu imediat seama că erau de la Uhlenhorst Polizeikommissariat. Un polițist în uniformă stătea de pază în fața ușii, în timp ce un altul asculta ce îi spunea un bărbat înalt, de vreo șaizeci de ani. Fabel parcă în spatele mașinilor de poliție și coborî împreună cu Maria și cu Werner, chiar în momentul în care opri acolo și automobilul în

care se aflau Anna și Paul. Fabel se îndreptă cu pași mari către polițistul care îl asculta răbdător pe bărbatul în vârstă. Epoleții de pe umerii acestuia îi dădură de înțeles că avea de-a face cu un *Polizeikommissar*. Îi arătă acestuia insigna KriPo, iar polițistul încuviință din cap. Civilul înalt și în vârstă, cu părul ciufulit și cu ochii roșii ai cuiva trezit dintr-un somn adânc, tocmai voia să spună ceva. Fabel îl întrerupse, adresându-se direct polițistului.

– A încercat cineva să intre?

– Nu, domnule. Am crezut că e mai bine să vă aștept pe dumneavoastră. Am doi oameni în fața ușii apartamentului lui *Frau* Blüm. Nu se aude nimic din interior.

Fabel se uită la civil.

– Acesta este administratorul blocului, îi explică SchuPo.

– Dați-mi, vă rog, cheia de la apartamentul lui *Frau* Blüm, spuse Fabel.

Administratorul avea înfățișarea arogantă și semiaristocratică a unui majordom englez.

– Imposibil! Acest bloc este proprietate privată, iar locatarii au dreptul la...

– Aveți dreptate, îl întrerupse Fabel, după care se întoarse către Werner. Werner, adu, te rog, berbecul din mașină.

– Nu aveți dreptul... se impacientă administratorul. Vă trebuie un mandat...

– Nu avem nevoie de nici un mandat, răspunse Fabel fără a se uita la el. Anchetăm o crimă și avem motive să credem că locatara este în pericol.

Făcu un semn cu capul în direcția mașinii.

– Werner... berbecul?

– Nu... nu... Mă duc să aduc cheile, bâigui administratorul.

La etajul al treilea, ușile liftului se deschiseră spre un coridor larg și impecabil de curat, luminat puternic de aplice care aruncau pete de lumină pe marmura imaculată. Cu un gest al mâinii, Fabel îi ceru administratorului să le arate drumul. Dădură colțul și ajunseră în fața celor doi ofițeri postați de o parte și de cealaltă a ușii. Fabel îl

opri pe administrator, punându-i o mână pe umăr, iar el înaintă, însoțit de Werner și de Maria. Cu un scurt gest al mâinii, le indică Annei și lui Paul să se posteze de cealaltă parte a ușii, lângă cel de-al doilea polițist de la SchuPo. Toate privirile erau îndreptate spre Fabel. Se uită la administrator, duse un deget la gură, apoi șopti:

– Care e cheia?

Omul luă mănunchiul de chei și alese una. Fabel o luă, zâmbi, apoi îi făcu semn să se îndepărteze. Îndreptă degetul arătător spre el și spre Werner, apoi ridică un deget urmat de alte două, dând astfel de înțeles că ei doi vor intra primii. Își scoaseră pistoalele, iar Fabel apăsă pe butonul soneriei. Auziră țârâitul acesteia, apoi o liniște totală. Îi făcu semn cu capul lui Werner să descuie ușa, iar el o deschise dintr-o singură mișcare. În apartament, luminile erau aprinse. Werner intră, urmat de Fabel.

– *Frau* Blüm?

Liniște. Cercetă apartamentul. Lângă ușă văzu un scaun și o măsuță. O haină scumpă era aruncată pe scaun, iar pe măsuță se afla o poșetă italienească, din piele... Fabel își dădu seama că nu se afla nimeni în apartament – în orice caz, nimeni în viață.

Pe pereții de la intrare, de un albastru pal, se aflau tablouri mari, originale: studii abstracte, în tonuri închise de violet și roșu care aruncau pete de culoare pe pereții reci.

Fabel înaintă pe coridor și aruncă o privire la stânga, prin ușa dublă de sticlă, care dădea în living. Camera era goală. Din nou, același decor rece, dar de bun-gust, punctat de mobile scumpe și de opere de artă originale. La un moment dat, i se păru că recunoscuse liniile alungite ale unei sculpturi de Giacometti. O sculptură mică, dar, cu siguranță, un original. Merse mai departe. În dreapta se afla baia, goală, iar a doua ușă dădea în dormitor... gol și el. Ultima ușă de pe hol era închisă. O deschise brusc... în cameră era întuneric. Pipăi peretele de lângă ușă, până găsi întrerupătorul. Camera fu inundată de lumina aplicelor de pe pereți.

Oroare!

Fabel nu înțelegea de ce nu era pregătit să vadă așa ceva. Știuse că avea să o găsească moartă în apartament. Știuse, instinctiv, că avea să

o găsească în camera cufundată în beznă. Și totuși se simțea de parcă ar fi fost lovit de un camion.

– Dumnezeule...

Avea senzația că tot aerul îi ieșise din plămâni. I se făcu greață.

– Sfinte Dumnezeule...

Camera, inițial un dormitor, fusese reamenajată ca birou. Trei dintre pereți erau acoperiți de rafturi cu cărți și cu dosare. Cel de-al patrulea perete era de fapt o fereastră, ce se întindea pe toata lungimea camerei, acoperită acum de jaluzele verticale. În fața ferestrei se afla un birou mare, din lemn de fag, cu un laptop pe el. Ca și în restul apartamentului, decorul era sobru și elegant.

În mijlocul camerei se vedea o explozie de carne, sânge și oase. Corpul unei femei, cu fața în jos. Spatele îi fusese spintecat, iar crestăturile erau paralele cu șira spinării. Coastele fuseseră rupte și trase în afară, iar plămânii smulși din locul lor.

Femeia era goală, cu excepția papucilor din prosop. Un halat ce se asorta cu papucii fusese aruncat într-un colț al camerei. Nu mai erau și alte haine în încăpere.

Fabel observă că, în afara trunchiului spintecat, un șuvoi de sânge se prelingea din capul victimei pe podeaua din lemn de pin. Partea din spate a craniului nu mai era decât o masă de păr roșcat și de sânge.

– La dracu'... spuse Werner, care, aflat acum lângă Fabel, încerca să-și controleze accesul de greață. La dracu'!

Intrară și Maria și Anna Wolff. Anna își reprimă un spasm, fugi în baie și vomită. Echipei de tehnicieni legiști nu i-ar fi plăcut o asemenea scenă, care însemna contaminarea locului crimei. Totuși, Fabel nu putu să o învinovățească pe micuța Anna. Până și el simțise nevoia de a închide o clipă ochii, încercând să-și alunge din minte imaginea aceea de coșmar, până când își venise în fire. Se întreba dacă și Anna își revenise. Trase adânc aer în piept. Nu se apropie de cadavru, tocmai pentru a lăsa totul neatins. Când alții se înghesuiră în pragul ușii, el le ceru să nu intre în apartament.

O oră mai târziu, imobilul forfotea de lume. Fabel ceruse *Polizeikommissar*-ului din Uhlenhorst să mobilizeze mai mulți

agenți, care să ajute la derularea unei anchete din ușă în ușă. Sosise și echipa de legiști, condusă de Holger Brauner și însoțită de doctorul Möller, medicul patolog. Fabel îl cunoștea pe Brauner din unele anchete anterioare și îl privea cu respect. Singura problemă era că rahatul acela arogant de Möller părea să se creadă tot timpul în competiție cu Brauner. Adevărul era că, deși lui Fabel îi venea greu să o recunoască, Möller era un excelent medic patolog, înzestrat cu o minte ascuțită.

Fabel încercuise locul crimei și îi lăsase pe legiști să-și facă meseria. Regula era ca Brauner să examineze primul locul crimei, fără ca victima să fie mișcată și, numai după ce el și echipa aveau să-și termine treaba, Möller putea să examineze cadavrul. Așa că Möller stătea în pragul apartamentului și fierbea de nervi. Pentru Fabel, aceea fu singura parte plăcută a zilei.

Brauner termină și ieși din cameră. Ignorându-l pe Möller, îi ceru lui Fabel să-l urmeze.

– E ceva ce ar trebui să vezi înainte de a trimite cadavrul la laborator.

Brauner îl conduse la locul crimei, iar Fabel fu nevoit să-și facă loc printre doi medici legiști. Fotograful își strângea echipamentul, iar în cameră era mare agitație. Brauner îl conduse pe Fabel la birou și îi arătă laptopul. Pe ecran era afișat un e-mail trimis recent. Era cel primit la *Präsidium*, puțin după ora 11 p.m., și care îi adusese la locul crimei. Ucigașul nu numai că trimisese mesajul de pe laptopul Angelikăi Blüm, dar lăsase și laptopul deschis, așteptându-i pe ei să sosească.

– Ticălosul! Fabel fu cuprins de o furie neagră. Se considerase întotdeauna un tip calm, care nu-și pierdea ușor cumpătul, dar criminalul îi pătrunsese în piele, era în el, anulându-i toată stăpânirea de sine. Ticălosul ne sfidează! Asta a și vrut, asta este imaginea pe care a avut-o în minte... pe mine aici, lângă corpul victimei, citind mesajul ăsta nenorocit! Fabel se întoarse către Brauner. Înseamnă că pe la ora unsprezece era aici?

– Nu neapărat. Putea foarte bine să programeze trimiterea mesajului la o anumită oră. Dar mai este ceva.

Fără să-și scoată mănușa din latex, Brauner apăsă cu grijă pe „hide application" și apăru brusc desktopul. Apoi făcu clic pe mai multe fișiere; toate erau goale.

– Ciudat, remarcă el. Ce fel de ucigaș șterge toate fișierele din calculatorul victimei sale?

– Pot să iau laptopul și să-l arăt celor de la Departamentul Tehnic?

– Nu, nu încă. L-am presărat cu praf, pentru a preleva eventualele amprente, dar aș vrea să-l dezasamblez. Tastaturile au tot atâtea goluri câte butoane... și printre taste rămân o mulțime de chestii. Cu puțin noroc, s-ar putea să găsim un fir de păr sau vreun rest epitelial de-al ucigașului.

– Mă îndoiesc, opină Fabel, descurajat. Tipul ăsta nu face greșeli. În ciuda dezordinii provocate de modul lui de a ucide, este ca și cum ar opera într-o sală de autopsii impecabil de curată. Nu lasă nici o urmă.

– Merită să încercăm, insistă Brauner, vrând să-i ridice moralul lui Fabel. Poate vom avea noroc.

– Mă îndoiesc. Acum pot să-l chem pe Möller?

– Cred că da, răspunse Brauner zâmbind.

În drum spre ieșire, Fabel se uită după Anna Wolff, care era extrem de palidă sub părul negru ciufulit, rimelul și rujul stacojiu.

– Sunt bine, șefu'... Îmi pare rău. De data asta... nu m-am putut stăpâni...

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze, Anna; ni se întâmplă tuturor, o asigură Fabel. În orice caz, sancțiunea va fi destul de drastică: Brauner și echipa de legiști n-o să te ierte.

– N-o să-ți vină să crezi, Jan, zise Werner, bătându-l pe umăr. Suntem aici de o oră și avem deja un martor.

– Avem și o descriere?

– Nu e foarte bună, dar merge.

Fabel îl privi nerăbdător.

– Este vorba despre o fată care locuiește dedesubt, continuă Werner. Are în jur de treizeci de ani și lucrează la o agenție de publicitate sau ceva la fel de interesant și de util. Oricum, are un nou prieten. Au fost împreună la o sală de fitness și s-au întors înainte de

ora 9 p.m. Am impresia că prietenul ei ar fi preferat un alt tip de antrenamet, la orizontală, dar nu se cunosc de atâta timp încât să fie invitat în apartament. În fine, băiatul și-a parcat mașina peste drum, pe la ora opt și jumătate. Au mai stat în mașină, cu motorul oprit – se pare că el tot încerca să o convingă să-l lase să urce la ea în apartament. În acel moment, l-au văzut sosind pe omul nostru. Nu au văzut nici o mașină, deci, dacă ar fi avut una, probabil că a parcat-o altundeva. L-au remarcat pentru că tipul, înainte de a suna la unul dintre apartamente, s-a asigurat că nu era nimeni pe stradă. Fata a mai spus că bărbatul s-a uitat chiar și în holul de la intrare, prin ușile cu geam.

– Atunci înseamnă că l-a văzut bine?

– Atât cât s-a putut, de la distanța aceea și la ora respectivă.

Werner își deschise carnețelul și își verifică însemnările.

– Înalt și bine făcut; fata a insistat asupra faptului că avea umerii lați. Nu părea să se simtă stânjenit într-așa un cartier elegant și era bine îmbrăcat... cu un costum gri-închis.

„Nu arată ca slavul meu, scund și cu ochii verzi", își spuse Fabel.

– Avea părul blond, tuns destul de scurt, continuă Werner. Urmează un lucru interesant... fata mai spune că avea o geantă mare, de sport, peste care era aruncat un impermeabil gri-deschis.

– Ustensilele, spuse Fabel cu o voce joasă, amară.

– Fata a mai spus că era prima oară când îl vedea, iar administratorul a sugerat că, după descriere, putea fi unul dintre locatari; dar fata îl cunoaște pe acel tip din vedere și jură că nu este el. Oricum, bărbatul a apăsat pe soneria unui apartament, deci este puțin probabil să fie unul dintre locatari. Mai avem câteva apartamente de verificat. Unele dintre ele sunt neînchiriate, dar, până acum, oamenii neagă că ar fi fost vizitați de cineva care să se potrivească descrierii.

– L-a văzut cineva plecând?

– Nu. Și nimeni nu a auzit zgomote de luptă sau strigăte de ajutor. Clădirea este destul de bine izolată, dar este imposibil ca nimeni să nu fi auzit nimic.

– Nu te lăsa amăgit de acel carnagiu, Werner. Tipul ăsta e calm și ia totul în calcul, până la cel mai mic amănunt. Așteptăm rezultatul

autopsiei, dar, după halul în care arată craniul victimei, cred că murise sau era aproape moartă înainte de a cădea pe podea. Nemernicul s-a prezentat ca fiind polițist, probabil s-a folosit de identitatea mea, apoi a lăsat-o să-i arate drumul. Când ea s-a întors cu spatele, bang, a lovit-o în ceafă. Asta i-a dat timp să-și desfacă trusa și să se pună pe treabă.

– Individul ăsta e un monstru, Jan, spuse Werner, trecându-și mâna prin părul tuns periuță. Nu pare să facă nici o greșeală... niciodată. În seara asta însă a făcut. Nu s-a asigurat că nu-l vede nimeni, dar, în afară de descrierea asta sumară, nu mai avem altceva.

– Vom vedea ce ne vor spune Brauner și Möller, zise Fabel, bătându-l pe Werner cu mâna pe umăr, într-un gest încurajator. Poate că azi a fost ziua lui liberă...

Odată întors în apartament, Fabel îl găsi pe Möller tot lângă cadavru, scriind ceva într-un carnețel. Se întoarse spre cei doi legiști.

– Dacă fotograful a terminat, puteți duce cadavrul la morgă. În timp ce vorbea, îl văzu pe Fabel și-l salută cu o mișcare a capului. Părea că renunțase la felul aspru de a se purta. Avea o privire aproape tristă. „Nenorocitul ăsta începe să impresioneze pe toată lumea", își spuse Fabel.

– Cred că nu aveți nevoie de părerea mea de specialist, pentru a vă da seama că avem de-a face cu același modus operandi ca și în cazul ultimelor două crime.

– Nu, zise Fabel. Mi-a trimis un e-mail de la laptopul de-acolo.

Möller încuviință din cap.

– Bine. În ceea ce privește raportul meu, voi spune că nu am absolut nici o îndoială: este vorba despre opera aceleiași sau acelorași persoane. Sigur că, după autopsie, vă voi trimite un raport complet. Vă rog să priviți aici...

Medicul se aplecă și arătă cu vârful pixului marginea unde carnea fusese tăiată și coastele scoase în afară. Fabel se aplecă mai mult, ca să vadă. Un adevărat măcel. „Concentrează-te, își repeta el în gând, nu te gândi la persoană, ci fii atent la detalii". Și totuși trebuia să-și înfrângă senzația de greață.

– Vedeți unde a greșit prietenul nostru?

Cu vârful pixului, Möller urmări linia unei crestături adânci, care se îndepărta, sub un anumit unghi, de la tăietura principală.

– Se poate vedea forma lamei. E o lamă lată, cu un mâner greu: cam ca o sabie scurtă sau ca un cuțit de vânătoare foarte greu. O să fac câteva fotografii în timpul autopsiei.

Fabel trase ușor aer în piept înainte de a vorbi.

– Asta e singura deviație de la tăietura principală?

– Da... aici e problema, răspunse Möller, mângâindu-și barba cărunță. Nu e vorba aici despre un atac sălbatic... furibund. Individul a făcut totul pe îndelete, fără să se grăbească.

Arătă spre ceafa Angelikăi Blüm.

– Din nou, lovitura fatală sau aproape fatală la ceafă; din nou cu un instrument foarte greu, care a lăsat o urmă sferică; din nou disecțiile, ca să scoată plămânii și să-și lase pentru posteritate... mă rog... marca înregistrată... cred.

– A dracului marcă înregistrată! izbucni Fabel.

Möller nu răspunse imediat. Stătuse ghemuit și acum se ridică, gemând. Se uită lung la cadavru; ca și cum nu l-ar fi văzut, ci ar fi privit dincolo de el.

– Individul ăsta pare să aibă o forță fizică ieșită din comun. Din punct de vedere chirurgical, deschiderea unui corp omenesc se face cu ajutorul unui fierăstrău sternal, dar și al unor clești pentru îndepărtarea coastelor. Omul nostru își spintecă victimele cu o precizie extraordinară, apoi le îndepărtează coastele. Într-adevăr, este foarte puternic.

Maria intră în cameră.

– Șefu'?

Fabel o urmă în camera de zi. Holger Brauner se afla acolo, împreună cu echipa lui.

– Uită-te la asta, îi spuse el lui Fabel, arătând spre măsuța de cafea. Ce vezi?

Fabel se uită la masa mare, dreptunghiulară, din lemn de culoare deschisă. Părea solidă și scumpă.

– În afară de o simplă masă de cafea, nimic, zise ridicând din umeri.

– Exact, zise Brauner. Nici un bibelou, nici o scrumieră, nici o ceșcuță, nici o carte.

Ridică una dintre lămpile de mână ale echipei de tehnicieni și lumină puternic masa cu un fascicul alb și rece.

– Privește aici.

Brauner se aplecă în față și desenă un pătrat pe tăblia mesei.

– În locul ăsta a fost ceva. Aici la fel.

Desenă cu degetul un cerc la celălalt capăt al mesei.

– Aici de asemenea.

Stinse lampa și se întoarse spre fereastra ascunsă în spatele jaluzelelor.

– Ferestrele astea sunt fantastice, nu crezi? Am verificat cu o busolă: camera este orientată spre sud. Este inundată zilnic de lumină și din acest motiv ambianța devine luminoasă și primitoare.

– Ai de gând să-ți schimbi profesia și să te apuci de afaceri imobiliare, Holger? întrebă Fabel.

– Fii sigur că aș câștiga mult mai mult, răspunse Brauner râzând. Dar nu... vreau să spun doar că lumina decolorează mobila... și lemnul. Aceste porțiuni mai închise arată că aici au fost cărți sau bibelouri.

– Care acum nu mai sunt.

– Bingo! Și nu prea cred că ucigașul a vrut doar să facă ordine pe masă.

Brauner se îndreptă spre bordura din piatră care înconjura șemineul. Luă trei cărți care erau puse acolo una peste alta și le așeză pe masă. Cartea de dedesubt se potrivea perfect cu partea mai întunecată de care pomenise el. De pe masa din spatele lui Fabel, luă un obiect rotund, din ceramică. Și acesta coincidea cu a doua umbră de pe masă.

– Tipul nostru e atât de meticulos, încât ar fi pus toate lucrurile la loc așa cum le-a găsit. Eu cred că Angelika Blüm a eliberat masa pentru a-i arăta ceva. De exemplu, însemnări. Orice i-ar fi arătat, ucigașul a luat cu el. Și după ce a luat hârtiile, n-a știut ce să pună la loc.

– Deci, vrei să spui că fură obiecte, pe care le consideră drept trofee?

– Nu, Jan, răspunse Brauner pe un ton ceva mai ridicat. Nu cred că tipul este un ucigaș în serie psihopat, care își alege victimele la întâmplare. Majoritatea ucigașilor în serie psihopați iau cu ei trofee... orice, de la obiecte personale și până la organe interne. În schimb, la omul nostru, trofeele sunt de ordin documentar. Amintește-ți că m-ai întrebat dacă nu cumva am găsit un jurnal sau o agendă în apartamentul celei de-a doua victime. Iar ceea ce într-adevăr nu se potrivește aici este faptul că a șters toate fișierele din calculatorul Angelikăi. Sunt sigur că, dacă vom continua să căutăm, vom găsi și alte documente lipsă. Victima era ziaristă, nu-i așa?

– Da, încuviință Fabel.

– Lucra pe cont propriu, nu? Lucra din biroul din camera de alături?

– Cred că da, zise Fabel.

– Atunci, ar fi bine să te uiți prin dosarele ei. E posibil să lipsească și de acolo câte ceva.

Privirea lui Fabel trecu de la Brauner la Maria, apoi la Werner, care, între timp, intrase în cameră și auzise o mare parte din teoria lui Brauner.

– Vreți să spuneți că avem de-a face cu un mobil obiectiv, ascuns, al acestei crime? Sigur că individul e psihopat...

– Asta va stabili psihologul criminalist, îl întrerupse Brauner, ridicând din umeri, dar da, sunt de acord, tipul are un comportament psihotic. Totuși, asta nu înseamnă că intră în categoria ucigașilor în serie. Ai auzit de Ivan cel Groaznic?

– Sigur că am auzit.

– Ivan cel Groaznic a unit Rusia. A fost tatăl națiunii. A transformat-o dintr-un conglomerat de principate și de fiefuri care se luptau între ele, într-o națiune unită. Acela a fost țelul lui. Dar, deși monarh și general, Ivan era și un ucigaș psihopat. De fapt, în multe privințe, corespundea profilului clasic al unui criminal în serie. Fusese un copil timid, tăcut și sensibil, însă abuzat de la o vârstă fragedă. Drept consecință, încă din copilărie, tortura și omora animale mici. Apoi, la vârsta de treisprezece ani, a omorât primul om. După aceea a continuat cu nenumărate violuri, crime, acte de tortură înfiorătoare... inclusiv frigerea, fierberea, tragerea în țeapă sau aruncarea

victimelor în ghearele animalelor sălbatice. Vorbesc aici despre mii de violuri și despre sute de crime comise de însuși Ivan.

Brauner făcu un semn cu capul în direcția camerei alăturate.

– Avea chiar și o predilecție asemănătoare pentru ritualuri. Avea gărzi de corp personale, *oprichniki,* care alcătuiau un fel de ordin sacru, al cărui șef era el. Oamenii ăștia își violau, își torturau și își mutilau victimele, în timpul unor parodii ale slujbelor ortodoxe rusești.

– Unde vrei să ajungi, Holger?

– Doar la faptul că Ivan era, în mod cert, un psihopat. De fapt, un sociopat total lipsit de empatie față de victimele sale. În același timp, era un bărbat extrem de inteligent, iar crimele sale cele mai odioase au fost comise într-un context foarte bine structurat. Își folosea psihopatia ca instrument de teroare și pentru a-și consolida controlul asupra statului și al poporului. Comportamentul sociopatic al lui Ivan nu era un scop în sine, ci era un mijloc ce servea unui scop. Psihopatia îl ajuta să-și promoveze strategiile și să-și atingă țelurile propuse.

– Și crezi că omul nostru este la fel, dar la o scară mai mică? întrebă Fabel.

Tot ce-i spusese Brauner se potrivea cu ceea ce credea și el după comiterea celei de-a doua crime.

– Da. Și în afară de asta, cred că tipul se și mândrește cu psihopatia lui. Vrea să te facă să crezi că actele lui sunt aleatorii, tocmai pentru a-și ascunde adevăratele intenții.

– Și care ar fi acele adevărate intenții? întrebă Maria, fixând măsuța de cafea, ca și cum ar fi încercat să ghicească ce anume dispăruse de pe ea. Omoară o ziaristă și, credem noi, fură niște documente.

– Documente care au legătură cu un articol la care lucra ea, de vreme ce le întinsese pe masă, ca să le studieze, adăugă Werner.

– Dacă omori ziaristul, moare și articolul? întrebă Maria uitându-se la Fabel.

– Probabil. Dar atunci nu văd legătura cu celelalte crime. O prostituată și o avocată...

– Ba poate că există una, zise Werner, dar n-o vedem noi... sau n-am văzut-o încă. La urma urmelor, despre prostituată nu știm

mare lucru. E posibil să fi avut vreo legătură cu povestea Angelikăi Blüm, într-un scandal sexual, de exemplu.

– Angelika Blüm nu a fost o ziaristă de scandal. Dar dacă era vorba despre un scandal sexual, în care sunt implicați politicieni sau alte personaje sus-puse, atunci poate.

Fabel își frecă bărbia într-un gest de frustrare, ca și cum acel gest i-ar fi stimulat activitatea creierului.

– Trebuie să aflăm cine era Monique, apoi să ne concentrăm din nou asupra cazului Kastner, cercetând cu mai multă atenție documentele personale. Nu ne-am interesat de viața ei profesională, pentru că am crezut că fusese o victimă aleasă la întâmplare. Trebuie să revizuim cazul. Maria... ai putea să te ocupi tu de asta? Știu că acum te preocupă identitatea celei de-a doua victime, dar aș vrea să te ocupi și de prima.

– Bine, șefu', răspunse Maria, fără prea mult entuziasm.

Fabel se aștepta ca Werner să răsufle ușurat că nu trebuia să facă el asta. Totuși, nu a fost așa. Fabel știa că lui Werner îi displăcea faptul că Mariei i se dădeau atâtea responsabilități. Dar acum nu avea timp să se ocupe de managementul sarcinilor de serviciu.

– Werner, aș vrea ca tu să te ocupi de contactele profesionale ale Angelikăi Blüm și să afli la ce lucra. Între timp, să vedem dacă l-a mai văzut și altcineva pe misteriosul nostru vizitator.

– Apropo, Jan, noi am prelevat o a doua serie de amprente, zise Brauner.

– Da? întrebă Fabel, ridicând din sprâncene.

– Nu te bucura prea tare. Amprente sunt peste tot, unele noi, altele vechi și greu de prelevat, dar mă gândesc că toate aparțin aceleiași persoane. E vorba despre cineva care cunoștea foarte bine apartamentul. Mă îndoiesc că sunt ale omului nostru.

Fabel se simți deodată greoi și abătut, ca și cum nivelul adrenalinei îi scăzuse brusc. Se simțea cuprins de o oboseală care îi moleșea și trupul, și mintea. Se întoarse în biroul ziaristei.

Acolo, se uită la carcasa sfâșiată care fusese odată Angelika Blüm. Legiștii tocmai aduseseră un sac din plastic și se pregăteau să pună cadavrul în el. Îi privi cum trăgeau fermoarul sacului peste ceea ce

mai rămăsese din femeia care încercase de câteva ori să discute cu el, apeluri pe care el le considerase fără importanță. Nu îi răspunsese la telefon pentru că prioritatea lui era rezolvarea unui caz legat de o crimă. Astăzi făcea și ea parte din acest caz. Greutatea pe care o simțea pe piept era, de fapt, sentimentul vinovăției. Se adresă unei femei care nu mai putea să-l audă.

– Ei bine, *Frau* Blüm, acum nu-mi rămâne decât să descopăr ce naiba voiați să-mi spuneți.

Duminică, 15 iunie, 09.45 a.m. Harburg, Hamburg

Hansi Kraus arăta mai mult a ogar, decât a om. O grămadă de oase, învelite într-o piele cenușie. Ochii, acum duși în fundul capului, fuseseră cândva, în copilărie, de un albastru-deschis. Dar, după cincisprezece ani de ingerare a unor cantități impresionante de heroină, albastrul se transformase într-un gri spălăcit. Hans stătea lungit pe o saltea murdară și urât mirositoare, într-una dintre camerele unui refugiu pentru cei fără adăpost. Nu-l deranja mirosul, pentru că se obișnuise cu el, îl însoțea peste tot. Hansi stătea întins, cu capul sprijinit pe unul din brațe, în timp ce cu mâna cealaltă ducea o țigară la buzele subțiri.

Hansi simțea nevoia să fie fericit. Și asta cât mai repede. Știa că durerea incipientă pe care o simțea în oasele plăpânde urma să se împrăștie în tot corpul. Ca să se simtă bine avea nevoie de bani, dar nu avea nici un sfanț. În ciuda cantităților mari și a regularității cu care consuma drogurile, era puțin probabil că va mai primi ceva pe credit de la furnizorii lui. Turci nenorociți! Dar azi, Hansi avea un as în mânecă... și cu el putea negocia. Își schimbă poziția și se așeză pe marginea patului. Închizând ochii din cauza fumului, căută cu ambele mâini sub saltea. Mai era acolo. Rămase câteva clipe în poziția aceea, ascultând zgomotele ce veneau din celelalte camere: tusea unui bolnav de tuberculoză, venind de la un etaj inferior și un radio din dormitorul alăturat. Scoase de sub saltea un pachețel înfășurat în niște cârpe murdare și îl puse pe saltea. Îl desfăcu cu grijă și dădu la iveală un pistol automat de calibru 9 mm. Hansi nu se pricepea la pistoale, dar își dădea seama că arma aceea era specială. Părea

scumpă. Avea marginile împodobite cu motive aurite. Sigla fabricantului era străină, scrisă cu litere mari chirilice – „probabil în rusă sau în vreo altă limbă înrudită", își spuse Hansi – urmată de numărul doisprezece, scris cu cifre. Strânse la loc pachetul, având grijă să nu atingă arma: nu voia să fie acuzat el de ceea ce i se întâmplase tipului de la piscină.

Totul se petrecuse cu o seară în urmă. Hansi se afla acolo, pentru a cumpăra droguri de la turci. Piscina abandonată servea drept loc de întâlnire pentru el și furnizorii lui. Atunci când avea ceva mai mulți bani, cumpăra mai multă heroină, pe care ulterior o vindea. Pe turci nu-i deranja asta, atâta timp cât nu făcea comerț la scară mare și nu se amesteca în treburile lor. În vinerea aceea, Hansi nu avea destui bani și nu putea cumpăra decât puțin, pentru consumul personal. Turcul tocmai plecase, iar Hansi simțise brusc nevoia de a defeca. Era obișnuit cu alternanța între constipația ce îi provoca dureri sfâșietoare și diaree. Tocmai își făcuse nevoile, când auzi mașina oprind. Nici un far nu străpunse întunericul. Mașina înainta cu farurile stinse. Anii petrecuți în stradă îi ascuțiseră lui Hansi un al șaselea simț: știa foarte bine când nu trebuia să fie văzut. Își ridicase în grabă pantalonii și se ascunsese în spatele ușii care, pe vremuri, ducea la vestiare.

Intuiția nu-l înșelase. În piscină intraseră trei bărbați: unul în vârstă, unul tânăr și musculos și un amărât care avea fața acoperită cu un sac de pânză și mâinile legate la spate. În clipa aceea, Hansi știuse că doar doi bărbați vor ieși din piscină. Îi pândise prin fereastra semicirculară a jumătății rămase din ușa cândva dublă. Tipul mai tânăr se îndreptase spre ușă, cu o lanternă într-o mână, în timp ce în cealaltă ținea un pistol. Hansi abia avusese timp să sară înapoi, atent să nu se împiedice sau să facă vreun zgomot pe podeaua plină de gunoaie, și se strecurase într-o cabină părăsită. Bărbatul mai tânăr plimbase lumina lanternei peste vestiarele părăsite, iar Hansi respirase ușurat. Apoi îl auzise vorbind pe bărbatul în vârstă și se întorsese încet lângă ușă. Tipul cu capul acoperit era îngenuncheat pe marginea bazinului, iar Hansi îl auzise țipând – „Nu!" –, văzuse o luminiță, apoi auzise o detunătură de pistol. Se așteptase la un

zgomot mai puternic, dar apoi observase țeava ceva mai lungă a pistolului. Un amortizor. Apoi se auzise clinchetul cartușului gol căzut pe podeaua din gresie.

Cei doi păreau să nu se grăbească. În acel moment, Hansi îi văzuse făcând ceva foarte ciudat. Înainte de a pleca, ridicaseră capacul de la lada veche de gunoi, de lângă ușă, iar bărbatul cel tânăr aruncase arma înăuntru. Se părea că nu le păsa dacă arma crimei avea să fie găsită. La câteva sute de metri depărtare, se afla un canal în care, probabil, fuseseră deja aruncate zeci de dovezi. Aruncând arma la gunoi, era ca și cum voiau neapărat ca ea să fie găsită. Și, după ce plecaseră, Hansi fusese primul care să le îndeplinească dorința.

Acum, avea ceva de oferit în loc de bani gheață. Cunoștea numărul de telefon al turcului și știa că acum era cel mai bun moment din zi ca să-l găsească. Se ridică din pat și își puse pe el haina veche, cândva de armată, haină pe care o purta fie iarnă, fie vară. Luă cu grijă pachetul și-l puse într-unul din buzunarele hainei. Nu-i făcea nici o plăcere să ia pistolul cu el, dar știa că, orice lăsa în cameră, putea să dispară oricând.

Coborî scara șubredă, apoi ieși în stradă și încercă să-și amintească unde se afla cea mai apropiată cabină telefonică nedevastată.

Luni, 16 iunie, 10.05 a.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Fabel stătea în picioare, în fața mesei din lemn de cireș din sala de ședințe, așteptându-i pe ceilalți să ia loc. Se întoarse spre panoul de afișaj din spatele său. Prinsese acolo cu pioneze o hartă a Hamburgului și a împrejurimilor sale, pe care marcase cu steguțe locurile celor două crime comise în Hamburg, precum și locul unde fusese găsit cadavrul Ursulei Kastner.

Fotografiile cadavrului mutilat al Angelikăi Blüm fuseseră prinse alături de cele ale celorlalte două victime. Fotocopii ale unor pagini din manuale universitare tratând despre ritualurile vikingilor fuseseră prinse alături de copiile e-mailurilor primite de la ucigaș. Fabel scrisese numele celor trei victime, cea de-a doua apărând sub numele de „Monique?" scris chiar în mijlocul panoului. Deasupra numelor, scrisese „Fiul lui Sven" și „Vulturul Însângerat". În partea dreaptă,

numele lui Hans Klugmann era legat, printr-o săgeată îndreptată în sus, de cel al lui Arno Hoffknecht, care, la rândul său, era asociat cu două nume: Ulugbay/Yilmaz. Lângă numele astea, apărea cuvântul „Ucraineni" urmat de semnul întrebării. La celălalt capăt scrisese numele celor două victime ce fuseseră răpite, drogate și apoi violate; acestea erau asociate cu cuvintele „Vulturul Însângerat" printr-o linie intersectată de cuvintele „cultul odinist?".

Pe masa din fața lui Fabel se afla dosarul cazului, la care fuseseră adăugate raportul său cu privire la ceea ce îi spusese profesorul Dorn și rapoarte preliminare, judiciare și de medicină legală, legate de cazul Blüm. Telefonul mobil al lui Klugmann fusese recuperat din apartamentul Soniei și acum se afla pe dosar, pus într-o pungă de plastic. Întreaga echipă principală a Mordkommission, în afară de Maria, se afla în jurul mesei. Fabel, Werner Meyer, Anna Wolff și Paul Lindemann. Pe Fabel îl deranja absența Mariei.

– Are ceva de rezolvat, explică Werner. A spus că nu durează mult.

Pe lângă echipa de la Mordkommission mai erau prezenți și vreo jumătate de duzină de detectivi KriPo, desemnați de către Van Heiden, să-l ajute pe Fabel în anchetă. Fabel o sunase pe Susanne Eckhardt, care venise și ea la ședință. În capul mesei, Van Heiden ședea impasibil și-l asculta pe Fabel, care tocmai le relata conversația pe care o avusese cu Dorn. După ce termină, Susanne Eckhardt vorbi prima.

– Văd că profesorul Dorn s-a folosit de experiența sa de istoric, pentru a veni în sprijinul propriei teorii, dar de ce este atât de preocupat de, haideți să-i spunem pe nume, psihologia de amator? A identificat modus operandi ca amintind de ritualul sacrificiului, dar se pare că a și extrapolat un profil al ucigașului

– Profesorul Dorn s-a ocupat mult de studiul criminalilor în serie, răspunse Fabel.

– Dar nu e suficient ca să...

Fabel se întoarse și o privi pe Susanne drept în ochi.

– Dorn mi-a fost profesor de istorie europeană la universitate, spuse el cu o voce metalică și rece. Fiica sa, Hanna, a fost răpită, torturată, violată și omorâtă. Acum aproape douăzeci de ani. Avea, pe

atunci, douăzeci și doi de ani. Cred că profesorul Dorn înțelege crima mult mai ... – își căută cuvântul – *profund* decât noi.

Fabel omise să pomenească faptul că Hanna Dorn era la vremea aceea prietena lui. Că ieșeau împreună de câteva săptămâni. Că erau pe punctul de a trece de la stângăcie la intimitate, când, un tip de vreo treizeci de ani, pe nume Lutger Voss, de meserie sanitar într-un spital, o răpise de pe stradă, chiar când fata se întorcea de la o întâlnire cu Fabel. Poliția îl întrebase pe el de ce nu o condusese acasă. El însuși își pusese de nenumărate ori întrebarea. Răspunsul că avea de îndeplinit o sarcină de serviciu nu fusese niciodată unul care să-l fi mulțumit. Fabel absolvise facultatea înainte de proces. Imediat după terminarea acestuia, intrase în poliție.

Van Heiden întrerupse tăcerea stânjenitoare.

– Cât de verosimile sunt toate acestea, *Frau Doktor?* Credeți că acest psihopat crede în prostia cu Vulturul Însângerat?

– Posibil. Absolut posibil. Și această ipoteză ar justifica caracterul religios al e-mailului. Dar, dacă este adevărat, atunci avem de-a face cu o psihopatie mult mai sofisticată și mai structurată. Aș zice că își planifică totul de dinainte și în cele mai mici amănunte. Asta înseamnă că ne va lăsa puține șanse de a-i da de urmă.

Fabel oftă și aruncă pe masă creionul pe care-l tot învârtise între degete.

– Asta înseamnă că e puțin probabil să facă vreo greșeală sau să ne dea un indiciu. Un mobil religios înseamnă, așa cum bănuim deja, că el privește totul ca pe un fel de cruciadă. Doar dacă toate astea nu sunt decât o pistă falsă... sau parțial falsă.

– Ce vrei să spui? întrebă Susanne.

– Nu știu sigur. N-am nici o îndoială că tipul crede în tâmpeniile astea, dar poate că nu asta îl face să meargă înainte. Poate că, în spatele acestui ritual, se ascunde alt mobil. De ce a șters toate fișierele din calculatorul lui Blüm? Și de ce fură documente? Nu sunt singurul care ia în calcul și această posibilitate.

Fabel rezumă în câteva cuvinte teoria lui Brauner.

– *Frau Doktor?* începu Van Heiden, care aștepta părerea lui Susanne în legătură cu cele spuse de Fabel.

– Este posibil. Persoane care au un mobil pentru a comite o crimă îl „deghizează" adesea, astfel încât să pară altceva. Se întoarse către Fabel. Vrei să spui că există o deosebire între mobil și modus operandi? Că ucide pentru că trebuie și nu din plăcere sau dintr-un motiv legat de psihopatia lui?

– Exact!

– Posibil. Nu pot spune că este așa, dar e posibil.

Ușa sălii de ședințe se deschise. Maria Klee intră, cu un dosar gros în mână, scuzându-se pentru întârziere, deși părea mai curând mulțumită de sine decât afectată. Fabel făcu o pauză, după care continuă.

– Singura cale prin care ne putem convinge de asta este să strângem mai multe probe. Iar pentru asta, trebuie să săpăm mai adânc. Trebuie să-l găsim pe Klugmann și să aflăm ce ne ascunde. Trebuie să aflăm dacă există vreo legătură între victime. Avem ceva care să ne ajute să-l găsim?

– Nu, șefu', răspunse Anna Wolff. Din păcate, nu. Se pare că Klugmann știe să-și piardă urma. O supraveghem pe Sonia, prietena lui, dar până acum nu a contactat-o.

– Aș vrea să aflăm mai multe despre acest cult odinist, continuă Fabel. Am un nume, Templul Asatru, și va trebui să vedem ce-i cu el. Werner, aș vrea să-i faci o vizită domnului MacSwain și să-l întrebi unde se afla în seara în care a fost ucisă Angelika Blüm.

– Crezi că e un posibil suspect?

– Adevărul este că n-am avut timp să-l urmărim și ar putea foarte bine să corespundă descrierii făcute de martora noastră. Totuși, dacă portretul este corect, părul lui MacSwain e prea închis la culoare. Fabel se opri. Începu să se gândească la altceva, iar pe chip i se citi iritarea.

– N-avem cum să stabilim o legătură între victime, dacă nu cunoaștem identitatea uneia dintre ele. Trebuie să aflăm neapărat cine e Monique. Asta este prioritatea numărul unu. Cineva, undeva, trebuie să știe cine este.

Maria puse dosarul pe masă. Toți ochii se întoarseră spre femeie: afișa un zâmbet larg, expresie oarecum neobișnuită pentru ea.

– Știu eu.

– Poftim? exclamară într-un glas Van Heiden și Fabel.

– Știu cine este Monique. Și trebuie să-ți spun, șefu', că vestea asta e o adevărată bombă, adăugă ea, după care se întoarse și îl privi sfidătoare pe Van Heiden. Și cineva, undeva, ne-a ascuns o serie de informații cruciale, care ne-ar fi fost de mare folos pentru mersul anchetei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Maria, spune-ne cine e!

Vocea lui Fabel deveni tăioasă. Era cel mai important indiciu pe care îl descoperiseră până atunci.

– Numele victimei este Tina Kramer. Avea douăzeci și șapte de ani.

Atmosfera din sala de ședințe deveni electrizantă.

– Vestea bună este că i-am aflat identitatea. Vestea proastă este modul în care am făcut-o.

– Treci la subiect, spuse Fabel.

– După cum știți, am început prin a verifica dosarele noastre și pe cele de la Bundeskriminalamt. Adică antecedentele penale. Dar n-am găsit nimic, așa că mi-am extins aria investigațiilor. Maria făcu o pauză pentru a le permite celorlalți să-și tragă răsuflarea. Mi-am extins aria investigațiilor și asupra ofițerilor de poliție. Scoase o fotografie din dosar, înconjură masa, trecu în spatele lui Fabel și o prinse cu un ac pe panou, lângă numele Monique. Maria lovi fotografia cu palma, ca și cum ar fi vrut să o lipească pentru totdeauna pe panou. Apoi șterse cu cârpa numele, luă o carioca roșie și scrise mare: TINA KRAMER. Fabel se ridică și privi chipul din fotografie: același chip ca și în clișeele făcute la morgă. Părul pieptănat pe spate era mai închis la culoare decât și-l amintea el. Tânăra purta o cămașă militară, cu epoleți verzi. În spate, Fabel auzi un murmur. Se întoarse spre Maria:

– La dracu', nu-mi vine să cred! E de-a noastră?

– Da. În fine, parțial... Face parte... *făcea* parte din Polizei Niedersachsen, din Hanovra. Era Schutzpolizei *Kommissarin*. Din ce-am putut afla, era originară din Hamburg și – fiți atenți – era detașată la Bundeskriminalamt; mai precis, la BAO, aici, în Hamburg, citi Maria din dosar. Și nu este o greșeală administrativă. În 1995, făcea parte dintr-un Sonder Einsatz Kommando din cadrul Polizei

Niedersachsen cu sediul la Hanovra. A avut loc un jaf asupra unui camion blindat, apoi un schimb de focuri între hoți și cei din grupul de intervenție. A fost rănită la picior, coapsa dreaptă. Este fata noastră, nu încape nici o îndoială.

– Era detașată la BAO? îl întrebă Fabel pe Van Heiden, pe un ton glacial.

– În nici un caz, Fabel, răspunse Van Heiden, respingând, contrariat, acuzația cu un gest al mâinii. N-am știut nimic despre asta! Besondere Aufbau Organisation are o structură destul de autonomă... dar jur că o să aflu cine a autorizat asta fără știrea sau acordul meu.

– Îmi permiteți? interveni Susanne. BAO este unitatea specială de luptă împotriva terorismului internațional?

– Da, răspunse Maria. Este o cooperare între noi, Bundeskriminalamt, serviciul secret BND și FBI-ul american. Principalul său obiectiv este strângerea de informații.

– Și, adăugă Fabel, întorcându-se spre Maria, poate că execută și operațiuni sub acoperire. Mai este încă detașată la BAO?

– Da. De un an de zile.

Van Heiden și Fabel se uitară unul la celălalt. Dar cel care exprimă cu voce tare ceea ce gândeau toți fu Werner.

– Chiar înainte ca Klugmann să fie exclus din cadrul forțelor speciale. Victima... începu el, uitându-se la Maria.

– Tina Kramer.

– Victima, Tina Kramer, este ofițer activ în cadrul BAO, o unitate secretă care se ocupă cu strângerea de informații legate de organizațiile criminale și teroriste; a fost membră a SEK. Klugmann este un fost membru al Mobiles Einsatz Kommando.

Maria Klee își reluă locul la masă, se sprijini de spătarul scaunului și își trecu mâinile prin părul scurt și blond.

– Și să nu uităm că o cameră video ascunsă a dispărut cu înregistrări cu tot. Toate astea în momentul în care unul dintre capii crimei organizate este asasinat.

Se aplecă înainte, sprijinindu-se în coate.

– Vă amintiți că l-am recunoscut pe Klugmann?

– Da... așa este, spuse Fabel, nu știai de unde să-l iei.

– Mă tot gândeam la asta și nu puteam să-mi amintesc. Dar când am aflat cine era Tina Kramer, m-am gândit să verific și dosarul lui Klugmann de la Bundeskrimilamant. Și știți ce-am aflat? Că acest dosar și cel de la Polizei Hamburg nu coincid. Datele sunt total diferite. În special cele referitoare la excluderea lui din armată. Asta s-a întâmplat cu șase luni mai devreme decât scrie în dosarul de la poliție, iar acum se află într-un loc extrem de interesant.

– Unde?

– La Weingarten.

– Normal, spuse Fabel, zâmbind cu jumătate de gură. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Celebra școală a NATO?

– Întocmai.

Van Heiden păru să nu înțeleagă despre ce era vorba.

– Fabel?

– Acum îi avem pe toți, zise Fabel rezemându-se de spătarul scaunului și aruncând creionul pe masă. Dacă numele lor e din inițiale, atunci sunt implicați. Școala din Weingarten este locul unde sunt intruiți agenții GSG9. O unitate antitero de elită, alcătuită oficial din polițiști și aparținând poliției federale de frontieră. Cu toate acestea, verii noștri englezi își trimit acolo ofițerii SAS ca să-i antreneze pe agenții GSG9.

– Imediat ce am aflat asta, am înțeles totul, zise Maria. L-am cunoscut pe Klugmann la un seminar, la Weingarten, pe când făceam și eu parte dintr-un Mobiles Einsatz Kommando. Am vorbit foarte puțin cu el și nici nu știam cum îl cheamă. Pe atunci, era ras în cap și mult mai slab. Dar pariez leafa pe o lună că era Klugmann. Maria strânse din buze. Este o operațiune sub acoperire. Klugmann lucrează sub acoperire, folosindu-se de cât mai mult din adevăratul său trecut pentru a-și asigura credibilitatea. Tina Kramer era persoana lui de legătură. Are o identitate falsă, dar nu lucrează sub acoperire.

Fabel inspiră adânc.

– Așa e! La naiba! Așa-zisul nostru criminal în serie a omorât un agent federal sub acoperire. Ce coincidență nenorocită! Acum nu ne rămâne decât să ne întoarcem la prima victimă, avocata, și să vedem

dacă există vreo legătură între ea și Tina Kramer. Mai trebuie să vedem și dacă există vreo legătură între cele două și Angelika Blüm. Se întoarse spre Van Heiden. Avem treabă nu glumă, *Herr Kriminaldirektor*. Suntem băgați până în gât într-o poveste cu femei măcelărite, idioții ăștia se joacă de-a James Bond. Ar fi trebuit să ne spună care era identitatea fetei imediat după ce a fost ucisă...

– Și asta, interveni Werner, explică acea conversație telefonică de douăsprezece minute cu un număr inexistent.

– Bingo! Ai dreptate, exclamă Fabel, lovind cu palma tăblia mesei. Klugmann trebuie să fi sunat pentru a primi instrucțiuni. Sărmanul, chiar că era într-o stare de șoc în noaptea aceea. Își găsește omul de legătură măcelarit și își sună șeful, ca să-l întrebe ce să facă în continuare. I se spune să anunțe poliția, dar să se țină la distanță și sub acoperire. Nenorociții! Treaba asta se cheamă obstrucționarea anchetei și ascundere de probe. Pentru asta o să cadă niște capete. Pot să mă bazez pe ajutorul dumneavoastră? îl întrebă el pe Van Heiden.

Fabel se aștepta ca Van Heiden să fie luat prin surprindere de o astfel de întrebare, adresată și de față cu întreaga echipă. În schimb, chipul lui Van Heiden deveni rigid și extrem de hotărât..

– Voi avea grijă să ți se pună la dispoziție tot ceea ce vei considera că îți este necesar, *Herr Kriminalhauptkommissar*.

Fabel dădu din cap în semn de mulțumire. În ciuda defectelor lui, Van Heiden era un polițist corect și onest. Fabel se întoarse spre cei doi locotenenți ai săi.

– Bine lucrat, Maria, chiar foarte bine. Și tu la fel, Werner... pentru treaba cu telefonul.

– Apropo de telefon... interveni Van Heiden, ridicând receptorul din sala de ședințe, pentru a-și suna secretara. Fă-mi legătura, te rog, cu *Hauptkommissar* Wallenstein de la BAO...

Văzând gesturile grăbite ale lui Fabel, Van Heiden anulă cererea și puse receptorul la loc.

– La ce te gândești, Fabel?

Fabel scoase telefonul lui Klugmann din pungă. Se uită la Van Heiden, care dădu din cap aprobator. Fabel deschise telefonul și

sună la ultimul număr format. Sună de trei ori; la celălalt capăt era cineva, dar nu se auzi nici o voce.

– Sunt *Kriminalhauptkommissar* Fabel de la Polizei Hamburg Mordkommission. Ascultă-mă cu atenție și transmite informația șefului. Operațiunea voastră este compromisă. Știm totul despre Tina Kramer și despre celălalt agent al vostru.

Avu grijă să nu menționeze numele lui Klugmann: acesta se afla încă în misiune și dacă, întâmplător, Fabel se înșela cu privire la persoana aflată la celălalt capăt al firului, greșeala putea fi de-a dreptul fatală.

– Lânga mine se află *Kriminaldirektor* Van Heiden de la Polizei Hamburg și vom întocmi un raport amănunțit adresat către *Erster Bürgermeister* și Bundeskriminalamt.

Fabel făcu din nou o pauză. Persoana de la celălat capăt al firului nu-i răspunse, dar nici nu închise. Fabel vorbi din nou, de data aceasta pe un ton ceva mai dur.

– Agentul vostru este în pericol și a fost descoperit. Oricare ar fi scopul misiunii voastre, ea a devenit acum irealizabilă. Nu faceți decât să obstrucționați anchetarea unor crime. Dacă nu cooperați cu noi – și mă refer la o cooperare cu toată transparența – fiți siguri că voi aduce acuzații grave celor aflați în spatele acestei operațiuni.

Tăcerea păru să dureze o veșnicie, apoi o voce de femeie spuse:

– Agentul nostru se află în custodia voastră?

Fabel se uită la cei din jurul mesei cu o expresie de triumf.

– Nu, nu este. Și noi îl căutăm. Aș putea să știu cu cine vorbesc?

Femeia ignoră întrebarea.

– Am pierdut legătura cu agentul nostru. Dacă îl localizați, vă rugăm să ne anunțați și pe noi. La același număr. Cineva vă va suna imediat înapoi, *Kriminalhauptkommissar.*

Convorbirea se întrerupse. Fabel râse amar.

– Întotdeauna am crezut că Klugmann a făcut greșeli. Dar nu mi-am închipuit că a făcut greșeli în sensul bun, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Mai este încă în misiune, nu-i așa? întrebă Werner.

– Da. Încă nu știu să vă spun pentru cine lucrează, dar am o vagă idee... Oricum, o să aflăm curând și asta.

Toți tăcură. Nimeni nu părea să observe cât de bizară părea situația: o cameră plină de ofițeri tăcuți, stând pe scaune sau în picioare, tensiunea din aer aproape palpabilă și toate privirile îndreptate spre telefonul mobil al agentului secret dispărut. Trecură câteva minute, apoi soneria telefonului umplu camera. Toată lumea tresări ușor.

Fu rândul lui Fabel să tacă atunci când răspunse.

– *Hauptkommissar* Fabel?

Recunoscu imediat vocea ezitantă de la celălalt capăt al firului, dar era prea nervos ca să mai aibă chef de glume.

– Vă aștept peste o oră în biroul meu, *Herr Oberst* Volker.

Apoi închise telefonul.

Nu-i trebuiră decât douăzeci de minute pentru a pune capăt ședinței și pentru a le împărți oamenilor săi diverse sarcini legate de continuarea anchetei. Fabel aștepta în birou. Activă mesageria vocală a telefonului, apoi le spuse Mariei și lui Werner că voia să fie singur câteva minute, înainte de întâlnirea cu Volker. Trebuia să se concentreze, să-și adune gândurile și să-și amintească faptele și teoriile date peste cap de descoperirea identității celei de-a doua victime. Privi pe fereastră, spre Winterhuder Stadtpark și, în spate, peste panorama orașului. Privea, dar nu vedea nimic. Mintea îi rătăcea prin cotloane întunecate: acea jumătate de lume, cenușie, pe care i-o descrisese Yilmaz, în care oamenii legii se aflau undeva între legalitate și oportunism. O lume acoperită de nori și de umbre.

Nu e ușor să fii german. Trebuie să porți cu tine povara unei istorii recente, în timp ce alți europeni sunt scutiți de acest efort. La jumătatea secolului XX, doisprezece ani au fost suficienți pentru a eclipsa zece secole de cultură și de realizări, doisprezece ani în timpul cărora răul cel mai cumplit devenise o normalitate. Pentru întreaga lume și pentru majoritatea germanilor, acei doisprezece ani definiseră ce însemna de fapt să fii german. Acum, lumea nu mai avea încredere în ei. Nici ei nu mai aveau încredere în ei înșiși.

Pentru fiecare german, această neîncredere se referea la ceva anume, la un aspect al vieții cu o rezonanță neliniștitoare și incomodă. Pentru unii, această neîncredere era de natură geografică: germanii din nord nu aveau încredere în cei din sud, din cauza îngustimii lor fasciste; germanii din vest, *Wessis*, nu aveau încredere în cei din est, *Ossis*, temându-se că nazismul fusese „conservat" criogenic în înghețul comunist, iar acum era pe cale de a ieși din nou la suprafață. Pentru alții, aceasta se explica printr-un conflict între generații: protestatarii din anii 1968 și 1969 se răzvrăteau împotriva generației războiului și a conservatorismului german tradițional; noua generație, care se adresa cu *Du* în loc de *Sie*[1], deformalizând și liberalizând limba germană în sine.

În ceea ce-l privea pe Fabel, motivul neîncrederii sale era mașinăria ascunsă a statului: organele interne ale unei dictaturi muribunde au fost transplantate într-o nouă democrație. Și chiar în centrul neîncrederii lui Fabel, se afla BND-ul.

Bundesnachrichtendienst-ul fusese creat în 1956. Făcea parte din mașinăria Războiului Rece, opusul Stasi-ului est-german. Primul director al BND-ului fusese generalul Gehlen. Adevărul este că BND-ul funcționa, sub numele de Organizația Gehlen, încă de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Gehlen fusese general în cadrul Abwehr-ului, serviciul secret nazist care infiltrase spioni în Regatul Unit, în SUA și mai peste tot în lume. Abwehr-ul operase și ca unitate de contraspionaj, urmărindu-i pe agenții din rezistență și pe spionii aliaților, din Europa ocupată. Abwehr-ul a dovedit un apetit mult mai scăzut pentru torturi decât Gestapo-ul și SS-ul. După război, americanii au înfruntat o nouă amenințare, comunismul sovietic, dându-și seama că nu aveau nici o rețea importantă de servicii secrete în estul Europei. În schimb, îi cunoșteau pe cei care le puteau furniza aceste informații: germanii. Și astfel fusese înființată, la Pullach, lângă München, Agenția de Dezvoltare Economică din Germania de Sud, iar Gehlen fusese numit director, primind asigurarea aliaților că aveau să-i pună la dispoziție întreg personalul necesar.

[1] „Tu"... „dumneavoastră"

Gehlen a făcut turul lagărelor de concentrare și a eliberat duzini de SS-iști pentru ca, ulterior, să-i determine să se alăture noii rețele de spionaj. El acționase cu consimțământul aliaților. Atunci nu era momentul să devină sentimentali din cauza a câteva milioane de evrei.

Organizația Gehlen fusese departe de a reuși în tot ceea ce își propusese. Încă din primele zile, Stasi-ul est-german își infiltrase agenții în organizație, provocând o serie de eșecuri spectaculoase și publice. După reunificarea Germaniei, BND-ul se trezise fără acel *raison d'être* inițial și începuse să-și caute un nou rol. Lupta împotriva terorismului, în care se angajase încă de la sfârșitul anilor 1960, devenise una dintre principalele sale misiuni. Dar acum se confrunta cu grupările neonaziste Rechtsradikale, precum și cu grupările mai vechi de stânga, ca de exemplu Rote-Armee-Fraktion. Pe la jumătatea anilor 1990, se hotărâse ca BND-ul să se implice în lupta împotriva crimei organizate, inițiativă pe care Fabel și alți polițiști o întâmpinaseră cu un profund scepticism. Fabel era conștient de faptul că mașinăria malefică a statului, concepută de naziști, împrăștia încă umbre lungi și întunecate. Lui Fabel i se părea că BND-ul era pe jumătate ascuns de acele umbre. El nu avea încredere în BND, iar Volker reprezenta BND.

Câțiva nori pătau pe ici, pe colo cerul senin. Privirea lui Fabel scruta ceva dincolo de fereastră, dincolo de vizibil. De la Volker la Klugmann. De la BND la GSG9.

Dosarul fabricat al lui Klugmann se afla pe biroul lui. Fabel plecă de la fereastră și se uită din nou la fotografie. Poziția lui Klugmann în cadrul anchetei se modificase radical. Fața era aceeași, numai că, acum, Fabel o vedea altfel, îi citea altfel trăsăturile. Era aproape sigur că Klugmann era agent GSG9, ceea ce, tehnic vorbind, îi păstra statutul de polițist. Grupul GSG9 – Grenzschutzgruppe Neun – făcea parte, oficial, din poliția de frontieră a Germaniei Federale, dar agenții săi aveau alte misiuni decât să verifice pașapoartele sau să-i caute în camioanele de marfă pe eventualii solicitanți de azil politic. Ca o ironie a sorții, GSG9 luase ființă ca urmare a neîncrederii Germaniei în ea însăși.

În anul 1972, decizia ca Münchenul să găzduiască Jocurile Olimpice reprezentase o cotitură în istoria Gemaniei. De data aceasta, imaginea produsă de apropierea dintre Germania ca țară și tradiția olimpică nu avea să mai înceapă și să se termine cu zvastica ce dominase Jocurile Olimpice din 1936, de la Berlin.

Era încă întuneric afară, în dimineața zilei de 5 septembrie 1972, ora 4.30, când un grup mic de bărbați, îmbrăcați ca niște atleți și cu genți sport în mână, se îndreptau în liniște spre satul olimpic din München. Destinația lor era Connollystrasse, numărul 31, unde fusese cazată echipa israeliană. Șaisprezece ore mai târziu, un elicopter exploda pe aeroportul militar din Fürstenfeldbruck, situat la douăzeci de kilometri vest de satul olimpic. Pe pista de aterizare puteau fi văzute metalul contorsionat, cadavrele a cinci teroriști din acel Septembrie Negru, un polițist și nouă ostatici israelieni. Alți doi israelieni fuseseră asasinați ceva mai devreme, în camerele lor din satul olimpic.

Neputând să uite atrocitățile comise de SS-iști, Germania își refuzase, prin lege, dreptul de a avea o unitate militară antiteroristă de elită, ca, de exemplu, SAS-ul din Marea Britanie și Delta Force din SUA. Ca urmare a lipsei de pregătire a Germaniei, tentativa improvizată de salvare, dusă la îndeplinire de o mână de lunetiști neexperimentați, s-a soldat cu un dezastru: șaptesprezece morți, expuși ochiului critic al mass-mediei internaționale. Șase luni mai târziu, GSG9 era deja activă; creierul și directorul grupării, Ulrich Wegener, era un ofițer de patruzeci și trei de ani, ce provenea dintr-o familie aristocrată din Germania de Est. Wegener fusese un ghimpe în coasta autorităților est-germane și, ca urmare, închis timp de doi ani de Stasi pentru că militase pentru democrație și reunificare. După eliberare, Wegener trecuse în Vest, unde se alăturase serviciilor de securitate.

Principiile noii unități erau simple: nici un membru al forțelor armate nu era acceptat în GSG9, cu excepția polițiștilor. GSG9 nu făcea parte din armata federală. Unitatea, alcătuită din trei sute cincizeci de oameni, ținea de poliția federală de frontieră. În 1977, Wegener devenise eroul celei mai reușite operațiuni din istoria GSG9. Unitatea, ajutată de doi „observatori speciali" britanici din

cadrul SAS, luase cu asalt un Boeing 707 al companiei Lufthansa, deturnat la Mogadiscio, după ce teroriștii, care solicitau eliberarea membrilor organizației Baader-Meinhof reținuți în Germania, îl asasinaseră pe căpitan.

Apoi gloria apusese. În iunie 1993, GSG9 încercă să-l aresteze pe Wolfgang Grams, membru al Rote-Armee-Fraktion într-o gară din Bad Kleinen, în estul Germaniei. Operațiunea fusese compromisă, iar Grams omorâse un polițist și rănise un altul. Raportul oficial, susținut cu probe medico-legale, stabilea că, în final, Grams se sinucisese. Martori civili pretindeau însă că îi văzuseră pe ofițerii GSG9 imobilizându-l la pământ și împușcându-l în cap.

Scandalul care urmase pusese capăt multor cariere care sfârșiseră în slujbe minore de birou. Din nou, GSG9 dispăruse în umbră.

Lui Fabel nu-i plăcea GSG9. Nici unitățile Mobile și Sonder Einsatz Kommando, alcătuite după modelul american al echipelor SWAT. Aceste unități apăruseră recent la nivelul tuturor forțelor de poliție germane. Linia care delimita noțiunea de polițist și cea de soldat devenea din ce în ce mai puțin distinctă. Din cauza opiniei sale cu privire la aceste unități paramilitare, Fabel nu avea foarte mulți prieteni în cercurile înalte ale *Präsidium*-ului, mai ales după ce dăduse drept exemplu Poliția Regală Călare Canadiană – Mounties – care crease o unitate similară cu GSG9, numită SERT – the Special Emergency Response Team[1]. Această unitate antitero, foarte eficientă, fusese desființată; ofițerii canadieni din cadrul SERT nu reușiseră să împace obligația de a ucide, impusă de operațiunile antiteroriste, cu instinctul lor de polițiști, care le dicta să cruțe și să apere viața cetățenilor. Lui Fabel i-ar fi plăcut să lucreze cu astfel de oameni.

Se concentră asupra fotografiei lui Klugmann. Era mult mai slab decât bărbatul pe care Fabel îl văzuse în fața sa, în camera de interogatoriu de la Davidwache. Era un chip cu trăsături ferme, cu mușchi și cu ligamente groase ca niște frânghii. Era genul de față care îți sugera un corp puternic și în formă. Fotografia nu era veche; probabil că Klugmann făcuse în așa fel încât să arate puțin slăbit, pentru a se potrivi cu rolul pe care îl juca.

[1] Echipa Specială de Intervenții în Caz de Urgență (n.tr.)

Fabel nu înțelegea de ce un agent GSG9 fusese trimis în misiune sub acoperire. Procedeele secrete ale acestei unități reprezentau un instrument tactic, operațional și nu unul de strângere de informații secrete. Fabel nu avea nici o îndoială că, dacă Maria era sigură că îl întâlnise pe Klugmann la Weingarten, atunci acolo îl întâlnise. Și cele două locații pe care GSG9 le folosea pentru antrenamente erau Hangelar și Weingarten. Fără îndoială că implicarea atâtor agenți demonstra că obiectivul operațiunii era unul extrem de important. Volker făcea parte din BND; Klugmann din GSG9. Fabel bănuia că Tina Kramer făcuse și ea parte din BND. Se pare că numai Polizei Hamburg fusese exclusă. Iar Fabel nu avea nici un motiv să se îndoiască de cuvântul lui Van Heiden, și anume că nu avea nici o legătură cu această operațiune. Atunci, de ce principalul garant al aplicării legii nu fusese inclus în rețea?

Ciocănitul în ușă nu fu nici ezitant, nici hotărât. Volker intră în biroul lui Fabel fără să fie invitat. Pe chipul său răvășit nu se vedea nici urmă de cordialitate. Nici de ostilitate. De fapt, chipul lui nu trăda nici un fel de emoție. Acela, își spuse Fabel, era adevăratul Volker, cel din spatele măștii de amabilitate. Avea ochii goi, iar linia gurii, dreaptă și hotărâtă. Sub braț, ținea un dosar verde. Fabel îl invită să ia loc.

– Ce vrei să știi, Fabel? O să-ți spun ceea ce pot.

– Nu, Volker, zise Fabel cu o voce metalică. N-o să-mi spui numai ce poți.

Îi făcu semn lui Werner, care intră în birou, închise ușa în urma sa și își sprijini corpul greoi de ea, cu brațele masive încrucișate pe piept.

– Îmi vei spune *tot* ceea ce vreau să știu. Iar dacă n-o vei face, îți garantez că te bag la răcoare, te acuz de obstrucționarea anchetării unei crime și te bag și în gura presei înainte ca amicii tăi din Pullach să te scoată din rahat.

– Am avut un motiv întemeiat pentru care n-am lăsat să transpire nimic, Fabel. Știi că suntem încă de aceeași parte a baricadei, spuse Volker.

Fața lui rămase la fel de inexpresivă.

– Chiar așa? Eu încerc să-l descopăr pe autorul unor crime oribile, iar voi îmi ascundeți o mulțime de informații-cheie. Oamenii mei și-au pierdut timpul încercând să afle identitatea celei de-a doua victime, în timp ce tu te fâțâi încoace și încolo prin *Präsidium,* cu identitatea ei în buzunar. Între timp, este ucisă o a treia femeie. V-ați jucat de-a agenții secreți și o biată femeie plătește cu viața.

– Nu există nici o legătură între Tina Kramer și celelalte două victime.

– Ce te face să fii atât de sigur?

Volker puse dosarul pe masă.

– Totul este aici, Fabel. Tot ce deținem legat de această operațiune. În orice caz, noi aveam de gând să vă împărtășim tot ce știam, dar așteptam să apară Klugmann. Am stabilit că între Tina Kramer și celelalte două victime nu există nici o legătură. Pur și simplu s-a întâmplat ca Tina să se afle în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Probabil că omul tău a ales-o la întâmplare, la fel ca și pe celelalte victime.

– Prostii, Volker! Coincidențele de felul ăsta sunt extrem de rare.

– Nu-i adevărat... și tocmai asta s-a întâmplat și acum. Agentul Kramer nu era principalul nostru agent sub acoperire. Ci Klugmann. Kramer se ocupa de apartamentul în care Klugmann se întâlnea cu informatorii săi din lumea interlopă. L-am făcut pe Klugmann să pară un polițist corupt, mai precis un fost polițist din cadrul forțelor speciale, care nutrește acum o reală aversiune pentru poliție. Găsești totul aici, în dosar. Kramer stătea cu chirie în apartamentul lui Klugmann, sub pseudonimul Monique, lăsând să se creadă că era prostituată. Aranjamentul era ca Klugmann să folosească apartamentul pentru întâlnirile lui secrete.

– Întâlniri cu cine? Care era scopul acestei operațiuni?

– Era vorba despre o misiune de observare. Klugmann era plasat undeva la periferia activităților de crimă organizată și fără a fi loial cuiva anume. Era în serviciul lui Hoffknecht care, la rândul său, se afla în serviciul lui Ulugbay, dar nu avea legătură directă cu organizația acestuia. A lansat doar zvonul că i-ar fi plăcut să ia parte la unele acțiuni serioase.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cine era ținta și care era scopul operațiunii?

– Era vorba despre o operațiune de strângere de informații. Ținta noastră era o nouă grupare ucraineană, foarte puternică, sosită recent în oraș. Credem că ei l-au omorât pe Ulugbay.

Fabel își aminti ceea ce-i spusese Mahmoot. Îl lăsă pe Volker să continue.

– Am lansat operațiunea pentru că nimeni nu voia să ne vorbească despre această nouă grupare. Toți informatorii noștri sunt prea speriați ca să o facă. Și asta din motive întemeiate. Ți-am spus doar că am avut un motiv pentru care n-am divulgat nimic.

Fabel încuviință din cap.

– Mă tem că n-o să-ți placă ce-o să auzi. Nimeni nu e dispus să vorbească despre ei pentru că sunt incredibil de eficienți și de necruțători când e vorba de informatori, de concurenți sau de oricine le-ar sta în cale. Mai mult decât atât, au dat de înțeles că au informatori în interiorul Polizei Hamburg și că vor afla dacă vorbește cineva.

– Au oameni printre noi? Nu cred una ca asta! protestă Fabel.

– Și totuși informațiile noastre confirmă acest lucru. Nu știm încă în ce departament, dar credem că este vorba despre unul superior. De aceea, Polizei Hamburg a fost ținută la distanță. Era o operațiune comună a BAO și a BND, iar noi l-am recrutat pe Klugmann din cadrul GSG9. Îmi pare rău, dar n-am avut de ales.

– Ce poți să-mi spui despre Buchholz și despre Brigada de Combatere a Crimei Organizate?

– Nimeni din Polizei Hamburg nu știa de această operațiune. Se zvonește – chiar dacă îți vine să crezi sau nu – că acești ucraineni sunt foști polițiști și foști membri ai forțelor speciale ale Ministerului de Interne sovietic. Se presupune că au oameni de legătură printre ofițerii de poliție germani. De aceea, i-am fabricat lui Klugmann acele antecedente. Ne-am gândit că l-ar ajuta să se infiltreze mai ușor. Și pentru că activase efectiv în cadrul forțelor speciale, acoperirea lui putea face față unor cercetări mai atente. Dar nu puteam risca o scurgere de informații, așa că nimeni de aici nu știe nimic.

– Presupun că de aceea ați schimbat dosarul lui Klugmann și, ca urmare, nu se potrivește cu dosarul lui federal?

Volker încuviință.

– Cine conduce această unitate ucraineană? întrebă Werner, fără să se miște de lângă ușă.

Volker nu se întoarse spre el ca să răspundă, ci îi vorbi lui Fabel ca și cum acesta ar fi pus întrebarea.

– Este unul dintre obiectivele operațiunii. Nu știm cine este. Pentru moment, e cineva fără nume și fără chip...

„Așa cum a fost și cea de-a doua victimă a noastră", își spuse Fabel.

– Klugmann a luat legătura, continuă Volker, prin cineva din anturajul lui Yari Varasouv – sau, cel puțin, din grupul condus cândva de Varasouv – cu cineva din noua Mafie ucraineană. Klugmann îl cunoaște sub numele de Vadim... crede că tipul face într-adevăr parte din Mafie, dar ocupă o poziție inferioară în ierarhia organizației, altfel n-ar fi expus. Acestea fiind zise, noi suntem de părere că grupul principal – pe care noi îl numim Echipa de Top – este alcătuit din zece, maximum doisprezece oameni. Fiecare dintre ei conduce o echipă de șase „căpitani" recrutați din vechile găști. Modul în care operează această nouă grupare definește însăși esența termenului de crimă organizată. Echipa de Top acționează aproape ca un comando al unei armate de ocupație. Au eliminat conducerile tuturor bandelor din Hamburg, începând cu șefii acestora. Astfel, rămân cu un corp fără cap, pe care îl pot controla. Au început cu ucrainenii, cu rușii și cu celelalte grupări est-europene, apoi s-au ocupat de organizația lui Ulugbay. Au început cu oamenii lui Ulugbay, după care, bineînțeles, l-au lichidat și pe el.

– De ce ar vorbi ei cu cineva atât de neînsemnat cum ați făcut voi să pară Klugmann?

– I-am dat lui Klugmann o momeală, spuse Volker, după un moment de ezitare.

– Anume?

– Trebuie să înțelegi, Fabel, că avem de-a face cu adversari extrem de periculoși. Oameni adesea imprevizibili. Asta înseamnă că, uneori, trebuie să ne asumăm unele riscuri...

Fabel nu știa ce avea să urmeze, dar bănuia că nu avea să-i placă.

– Le-am dat detaliile cu privire la întâlnirea traficanților de droguri, în care a fost asasinat Ulugbay, spuse Volker.

Fabel se holbă la el, neîncrezător.

– V-ați folosit de o operațiune a poliției pentru a înlesni înlăturarea unui cap al lumii interlope? Dumnezeule mare, voi sunteți în stare de orice...

– Nu-i adevărat, noi n-am înlesnit nimic! Indignarea lui Volker nu era deloc convingătoare. Fixă cu privirea un punct de pe biroul lui Fabel. A ieșit ca un rahat. Spre deosebire de ceea ce am aflat în legătură cu această nouă grupare, informațiile noastre cu privire la Ulugbay sunt excelente. I-am dat lui Klugman amănunte în legătură cu o importantă tranzacție de droguri care urma să-i aducă lui Ulugbay milioane. Dar nu ne așteptam să apară chiar el. Klugmann cunoștea detaliile întâlnirii inițiale, numele și alte informații în legătură cu traficanții columbieni implicați, cu marfa și cantitățile etc. A pretins că obținuse acele informații de la un om de legătură din cadrul MEK, asupra căruia avea o oarecare influență. A fost de ajuns pentru a fi pus în legătură cu unul dintre membrii Echipei de Top. Se pare că Vadim ocupă o poziție ierarhic inferioară, dar totul este relativ când te gândești câtă putere au fiecare dintre ei. Oricum, noi trebuia să consolidăm credibilitatea lui Klugmann. N-a fost o decizie ușor de luat. Am lăsat să ne scape o cantitate mare de droguri, dar am crezut că merită, dacă, astfel, puteam pune mâna pe Echipa de Top. Eram aproape siguri că ucrainenii aveau să-și asigure controlul asupra afacerii și am avut dreptate. Mai multă dreptate decât am fi vrut. Până să ne dezmeticim noi, columbienii făcuseră cale întoarsă spre Bogota, iar creierii lui Ulugbay fuseseră împrăștiați pe pavajul unei parcări subterane.

– Ulugbay credea că avea să-i întâlnească pe columbieni?

– Da. În schimb, s-a întâlnit cu un glonț. După cum v-am spus, nu trebuia să apară acolo. Noi am crezut că ucrainenii aveau să pună mâna pe afacere sau, cel mult, să fure drogurile.

– Doamne, Volker, nu puteai să faci o încurcătură mai mare...

– Habar n-ai cu cine ne confruntăm, spuse Volker, privindu-l sfidător. Avem zece sau doisprezece ucraineni, ultraduri, antrenați ca niște Spetznaz și care, cu excepția unuia, nu au nici chip, nici nume. Până și zvonurile au încetat să mai circule. Sunt ca niște fantome, dar dețin aproape întreg controlul asupra lumii interlope din Hamburg. Numai Yilmaz și ceea ce a mai rămas din organizația lui Ulugbay le scapă, dar nu pentru multă vreme. Această unitate ucraineană reprezintă cea mai mare amenințare pe care a cunoscut-o vreodată Hamburgul. Trebuie să luăm măsuri radicale pentru a-i opri.

Fabel îl privea fără expresie. Nu-i venea să creadă că Volker nu știa mai mult decât putuse să-i spună Mahmoot.

– Dar șeful lor? Ce știți despre el?

– Nimic. Tot ce știm este faptul că Echipa de Top este condusă de un fost ofițer din cadrul Ministerul de Interne ucrainean. Nu-i știm numele, nu știm cum arată sau câți ani are, deși bănuim că a luptat în Cecenia. Se spune că este de o cruzime de neînchipuit atunci când vrea să-și atingă scopurile.

– Sau când vrea să dea un exemplu. De unde știi că nu el se află în spatele morții agentului Tina Kramer?

– Pentru că n-ar avea sens. Acoperirea lui Klugmann n-a fost compromisă... mă rog, până acum... când ai intervenit tu... așa că va trebui să-l scoatem de-acolo. Dar nu există nici o legătura între operațiunea noastră și cele două victime ale tale. Iar dacă acoperirea lui Klugmann n-ar fi fost compromisă, ucrainenii n-ar fi avut nici un motiv s-o omoare pe Kramer.

– Ce ți-a spus la telefon când te-a sunat în seara aceea... chiar înainte să ne raporteze crima?

– Era la pământ. Ne-a spus ce i se întâmplase lui Kramer, iar noi ne-am dat seama că era vorba de același modus operandi ca al psihopatului care făcuse prima victimă. După cum ți-am spus, n-am văzut nici o legătură, dar a trebuit să iau o hotărâre pe moment. I-am ordonat lui Klugmann să renunțe la misiune. E posibil să fi fost deconspirat. L-am asigurat că, de îndată ce avea să fie în siguranță, vom contacta Polizei Hamburg, pentru a raporta crima.

– Și de ce nu ați raportat-o?

– Klugmann este unul dintre cei mai buni ofițeri cu care am lucrat. Mi-a spus să-i mai dau timp să se ocupe de asta, să verifice dacă acoperirea i-a fost compromisă sau nu și să raporteze crima la Poliție.

Fabel își aminti de interogatoriul de la Davidwache. Probabil că Klugmann are imense resurse interne, de vreme ce a reușit să reziste. Stătuse acolo, îndurase insultele lui Werner și tirul întrebărilor lui Fabel, încă șocat de moartea cumplită a colegei sale. Nu și-a scos nici o clipă masca. Fabel bănuise ceva, dar nu asta. Lângă ușă, Werner se gândea la același lucru.

– Ticălosul! Dar știu că are curaj, nu glumă! Acum e în siguranță?

– Nu știm. Am pierdut legătura cu el. Voi i-ați luat telefonul, așa că nu mai avem cum să comunicăm. Și nici el nu ne-a sunat. Suntem foarte îngrijorați.

În clipa aceea, Maria Klee bătu la ușă. Avea o privire dură și hotărâtă. Îi făcu semn lui Werner să iasă din birou.

Volker se întoarse spre *Kriminalhauptkommissar* și continuă:

– Trebuie să mă crezi, Fabel, dacă am fi știut că există o legătură între moartea lui Kramer și operațiune, aș fi venit direct la tine. Am amânat doar până l-am fi localizat pe Klugmann.

Fabel voia să spună ceva, când Werner intră din nou în birou, cu fața pământie.

– Se pare că nu mai trebuie să-ți faci griji în privința lui Klugmann, spuse el. Harburg Polizeidirektion tocmai a găsit cadavrul unui bărbat, într-o piscină dezafectată. Iar descrierea victimei corespunde cu omul tău.

Luni, 16 iunie, 11.50 a.m. Hamburg–Harburg, Hamburg

Fabel, Werner și Maria Klee stăteau pe marginea unei piscine, în care nu mai fusese apă de ani de zile. Volker, care îi însoțise, aștepta în spatele cordonului poliției.

– Cu cât sunt mai puține persoane la locul crimei, cu atât mai bine... cel puțin, până își termină legiștii treaba, îi explicase Fabel lui Volker, fără tragere de inimă.

De fapt, îi era din ce în ce mai greu să suporte prezența lui Volker. Acesta făcea parte din jumătatea de lume cenușie și plină de umbre

despre care îi vorbise Yilmaz. Fabel voia să aibă cât mai puțin de-a face cu el sau cu lumea lui.

Deși era aproape amiază și fereastra mare cât un perete era spartă, piscina părea întunecată, de parcă murdăria de pe podea și de pe pereți s-ar fi îmbibat în aer și ar fi slăbit lumina. Acum mizeria din piscină era accentuată de luminile pe care echipa de legiști le instalase pentru a-și face treaba. Peste tot erau aruncate seringi folosite, prezervative, gunoaie și, într-un colț, ceva ce semăna a excremente umane. Fabel nu-și putea imagina un loc mai murdar pentru a muri.

Șase legiști, îmbrăcați în salopete albe, căutau cu grijă prin gunoaie. Brauner, șeful echipei, stătea pe vine lângă cadavrul lui Klugmann: acesta avea mâinile legate la spate și capul acoperit cu un sac. Brauner îl tăiase și îl scosese cu grijă, pentru că se întărise din cauza sângelui închegat de pe el. Ridică privirea și-i făcu un semn cu capul lui Fabel, care stătea în picioare la marginea piscinei.

– A fost împușcat în timp ce îngenunchea pe locul unde te afli tu acum, spuse Brauner. O execuție clasică... chiar la baza craniului. Treabă de profesionist. Posibil să fi murit înainte de a atinge fundul piscinei. Glonțul a străpuns gura.

– De cât timp e mort?

– Va trebui să-l întrebați pe Möller după ce va fi examinat cadavrul, dar, luând în calcul temperatura, paloarea post-mortem și instalarea rigor mortis, aș zice că de vreo două zile, poate chiar trei.

Cineva din echipă strigă dintr-un colț al piscinei.

– *Herr* Brauner! Veniți aici!

Fabel îl urmă pe Brauner.

– Aici...

Legistul arătă spre un cilindru mic, din metal, care strălucea în praful și în mizeria de pe fundul piscinei. Brauner se aplecă și-l ridică grijuliu.

– Un cartuș de 9 mm, spuse el, ținând cilindrul între degetul mare și arătător.

– Cel care a tras l-ar fi putut vedea, zise Fabel. Este o dovadă pe care chiar el ar fi putut să o facă dispărută, dacă ar fi privit atent în jurul său. Asta este o greșeala de amator făcută de un ucigaș profesionist.

– Poate că era întuneric, răspunse Brauner, ridicând din umeri. Sau poate că a auzit un zgomot și a trebuit să fugă în grabă.

– Poate... spuse Fabel fără convingere. Văzu că și pe Brauner îl neliniștea ceva. Ce este?

– Glonțul ăsta e de 9 mm, dar nu provine de la un pistol automat obișnuit. Tu ce fel de armă ai? Un SIG-Sauer P6?

– Un Walther P99.

– Nici asta nu se potrivește. Majoritatea gloanțelor de 9 mm provin de la pistoale Smith & Wesson sau Walther. Eu cred că e vorba despre un 9/9/17. Asta nu e muniție standard... și nici arma nu e una obișnuită.

– Tu ce crezi?

– Deocamdată, nimic. Vom putea restrânge destul de mult aria de posibilități la câteva modele, dar ne va lua ceva timp.

Sosi și Möller, medicul patolog. Fabel îl salută cu o simplă înclinare a capului.

– Tipul e mort de câteva zile, îi spuse el, în timp ce se îndrepta spre ieșirea din piscină.

Zâmbi văzând indignarea de pe fața lui Möller și ieși la aer curat. Volker se sprijinea de portiera uneia dintre mașinile verzi cu alb ale Schutzpolizei.

– E Klugmann?

– Așa se pare. Dar nu vom fi siguri decât după ce Möller îl va întoarce cu fața în sus.

După aproape un minut, Werner și Maria ieșiră din clădire. În spatele lor, doi legiști transportau cadavrul, pus într-un sac negru și așezat pe un cărucior.

– E Klugmann, spuse Werner, cu un aer grav.

Volker înaintă câțiva pași și-i opri pe legiști cu un gest al mâinii. Trase aer în piept apoi arătă spre sac. Unul dintre bărbați trase fermoarul. Înăuntru, văzu fața violacee a lui Hans Klugmann. Între dinți și nas nu mai era nimic. Totul fusese smuls și acum se vedea un fel de crater, pe unde ieșise glonțul. Volker încuviință, iar tehnicianul trase la loc fermoarul. Se întoarse spre Fabel. Ochii lui întunecați străluceau de durere și de furie.

– A fost un om curajos și un polițist bun și onest. Tu poți înțelege asta, Fabel.

Volker tăcu, uitându-se cum cadavrul era așezat în mașina mortuară.

– L-am recrutat chiar eu, Fabel. Tot eu l-am trimis în această operațiune și n-am insistat să se întoarcă după ce fata a fost găsită moartă. Din vina mea a murit.

– Cam așa e, răspunse Fabel fără răutate.

Luni, 16 iunie, 02.00 p.m. Altona, Hamburg

Fața drăguță a Soniei Brun era iritată și umflată. Plânsese o oră întreagă, fără întrerupere. Chiar și acum, deși efortul îi alinase oarecum durerea din ochii înroșiți, trupul încă îi mai tresărea din când în când, scuturat de sughițuri. Fabel îi pusese în vedere foarte clar lui Volker că, de atunci încolo, de caz avea să se ocupe Mordkommission, iar orice intervenție din partea lui avea să fi considerată obstrucționare a anchetei. Volker nu avusese de ales și înghițise hapul, acceptând firimitura oferită de Fabel: să rămână acolo, în timp ce Fabel și Werner aveau să o interogheze pe Sonia. Volker tresărise în momentul în care Fabel îi dezvăluise fetei că Klugmann fusese agent federal sub acoperire – ceea ce, la început, Soniei îi fusese foarte greu să accepte.

– Dar mi-a spus că urma să ne căsătorim... că o să plecăm din Hamburg și o să o luăm de la capăt în altă parte, imediat ce o să termine cu afacerea asta... vreți să spuneți că toate astea erau minciuni? îl întrebă ea pe Fabel pe un ton rugător.

– Nu, Sonia. Sincer, nu cred că te mințea. Sunt sigur că te iubea mult...

Apoi îi puseră Soniei câteva întrebări legate de ucraineni, de marea afacere despre care vorbea Klugmann, de momentele când ieșea în oraș, de persoanele în compania cărora îl văzuse. Fabel se străduia să nu forțeze nota, lăsându-i momente de respiro înainte de a răspunde.

Nu, nu-l văzuse niciodată pe Vadim. Nu, Klugmann nu îi menționase niciodată numele. Da, ieșea deseori, seara târziu, atunci când

nu lucra, pentru a întâlni diverse persoane care aveau legătură cu „afacerea lui".

Discuția nu duse nicăieri. Sonia începuse din nou să plângă, scuzându-se că nu le putea fi de folos. Fabel sugeră să se oprească acolo, se duse în bucătărie și făcu o cană de ceai verde, pe care i-o dădu Soniei.

– O ultimă întrebare, Sonia. Hans avea cumva o cameră video?

Fata se încruntă, apoi clătină din cap în semn că nu.

– A adus acasă vreuna? Sau l-ai văzut cu vreo casetă?

Din nou, o privire mirată, o ridicare din umeri și o clătinare din cap.

O lăsară pe Sonia singură în apartamentul pe care-l împărțise cu un om pe care crezuse că-l cunoștea, dar care o mințise tot timpul. Ce fusese ea pentru el? Un obiect de recuzită. Iar acum rămăsese singură, fără nimeni... nu avea familie, nu avea prieteni. Era doar o fată drăguță, părăsită pe o scenă goală. O fată care, cu câteva zile în urmă, se întorcea de la cumpărături în apartamentul ei și la iubitul ei, cu capul plin de vise despre o viață nouă, într-un loc nou. Acum, probabil că avea să se întoarcă la viața de prostituată și la filmele porno. Fabel nu știa dacă Klugmann o iubise cu adevărat sau dacă intenționase să o ia de nevastă. Știa însă că ținuse la ea îndeajuns încât să o elibereze dintr-un stil de viață degradant.

Închizând ușa apartamentului în urma sa, Fabel îi făcu o promisiune tăcută unui polițist mort.

Luni, 16 iunie, 10.50 p.m. Pöseldorf, Hamburg

Era aproape ora unsprezece seara, când ajunse acasă. Înainte de a pleca, adunase încă o dată echipa, pentru a trece în revistă ultimele noutăți cu privire la anchetă. Aflaseră că Monique era, de fapt, Tina Kramer, un agent BAO. Klugmann era mort. Volker susținea că nu exista nici o legătură între investigațiile sale și uciderea fetei după un ritual anume. MacSwain era oficial pus sub urmărire. Fabel negociase cu Van Heiden: căzuseră de acord să fie alcătuită o echipă de șase oameni, din care să facă parte și doi membri ai Mordkommission. Lui Van Heiden nu-i plăceau presimțirile. Și, mai ales, nu-i plăcea să

risipească bugetul Poliziei Hamburg pentru o presimțire; cu toate acestea, îi dădu lui Fabel mână liberă. Paul și Anna fuseseră însărcinați cu supravegherea lui MacSwain, Fabel știind că aceștia doi aveau nevoie de o dovadă de încredere din partea sa, după ce pierduseră urma lui Klugmann, iar acum acesta era mort.

Echipa trecuse în revistă și cazul Angelika Blüm. Brauner, șeful echipei de legiști, îi spusese că nu se găsise nici o probă materială în memoria laptopului ziaristei. Cei din cadrul Departamentului Tehnic erau de părere că acela care șterse fișierele din memorie folosise un dispozitiv extern. Treabă făcută de un expert, care, în plus, avusese la dispoziție și echipamentul necesar. Raportul autopsiei preliminare făcute de Möller confirma primele observații ale acestuia. Maria Klee venise cu ceva nou, dar, după cum recunoscuse și ea, ceva în afara subiectului care îi preocupa. Pusese pe masă un program al unei expoziții. Era vorba despre o expoziție cu lucrări de Marlies Menzel, organizată la Bremen. Numele îi era cunoscut lui Fabel. Marlies Menzel fusese de curând eliberată din închisoarea Stuttgart-Stammheim. Fusese membră a Radikale Aktionsgruppe a lui Svensson și luase parte la jaful în cursul căruia fusese rănit Fabel. Ziua în care el omorâse o fată de șaptesprezece ani, trăgându-i două gloanțe în față.

Expoziția se intitula *Germania crucificată*. În timp ce se uita la plăcile fotografice ale tablourilor, Fabel simți o împunsătură în piept. Fiecare tablou era de fapt un amestec viu din stropi și pete de un roșu sângeriu, negru și galben-portocaliu: culorile steagului german. Erau mici diferențe între picturi, dar în toate erau folosite aceleași culori și toate înfățișau o siluetă nedeslușită și crucificată care țipa. Fabel înțelese de ce Maria venise cu ideea expoziției: pentru că avea în ea ceva vag și cutremurător, care amintea de ritualul Vulturului Însângerat. Le propusese să-i facă o vizită lui *Frau* Menzel.

După ședință, Fabel vorbise cu Kolski și cu Buchholz de la Brigada de Combatere a Crimei Organizate – LKA7 – și le spusese despre operațiunea BND și despre execuția lui Klugmann, la piscina părăsită. În timp ce vorbea cu ei, îi privea cu atenție pe amândoi: furia lor părea autentică, dar nu atât de profundă pe cât s-ar fi așteptat

el; poate că, atunci când ai tot timpul de-a face cu crima organizată, te obișnuiești și nu te mai impresionează. Oricum, Fabel nu avea nici un motiv să creadă că Buchholz, așa cum pretinsese și Volker, nu știa nimic despre această operațiune.

Fabel era frânt de oboseală când ajunsese acasă. Își turnă un pahar cu vin și se prăbuși pe canapeaua din piele, fără să aprindă luminile din living. În spatele geamurilor ca niște vitralii, văzu luminile orașului oglindindu-se în apele râului Alster. Încercă să nu se gândească la vocea Angelikăi Blüm de la telefon, la corpul ei măcelărit, la Klugmann zăcând în piscina dezafectată... și nici la fata aceea drogată care ieșise, clătinându-se, în calea unui camion. Dar imaginile se amestecau și se agitau în creierul lui, asemenea unor albine prinse într-un borcan. Sorbi din vin și-i simți gustul acru. Puse paharul pe măsuță și se gândi să meargă la culcare, chiar dacă această hotărâre presupunea din partea lui un efort supraomenesc. Dar nu apucă să se ridice de pe canapea... pleoapele grele, de plumb, i se închiseră și Fabel se cufundă într-un somn adânc.

Se trezi brusc, la ora unu și jumătate dimineața, în timp ce visa că fusese obligat să urmărească din nou un film pe care îl mai văzuse în cursul unei anchete anterioare. De data aceasta însă, în locul actriței apărea fața Soniei Brun, chipul devenind din ce în ce mai negru și mai schimonosit de groază. Bărbații din visul lui purtau, în locul măștilor din PVC, măști ale lui Odin, cu un singur ochi. Fabel se dezbrăcă și se duse să se culce, dar nu era suficient de obosit ca să nu se mai gândească la nimic. După ce se răsuci în pat timp de o oră, se sculă și se îmbrăcă. Își luă cheile de la mașină și ieși în noapte.

Se opri la *Präsidium* și luă cheile de la apartamentul Angelikăi Blüm. Nu știa ce spera să găsească acolo, dar simțea nevoia să se înconjoare de lucrurile victimei, să se miște prin ceea ce fusese viața ei. Și, la urma urmelor, era un loc unde putea medita în voie.

Era ora trei și un sfert când parcă mașina în fața blocului, chiar în locul unde oprise și însoțitorul martorei lor. Luminile din hol erau aprinse și oricine se apropia de ușa imobilului intra, inevitabil, în conul de lumină. Dar, de la distanța aceea, orice descriere nu

putea fi decât foarte generală. Un bărbat blond, înalt, bine îmbrăcat și bine făcut. Oare el era criminalul?

Fabel luă liftul până la etajul al treilea. Odată ajuns pe palier, înainte de a intra în apartament, stătu un moment în fața ușii, fixând cu privirea lemnul din care era făcută, ca și cum ar fi încercat să vadă prin ea întunericul din interior. Își aminti că, nu cu mult timp în urmă, descuiase această ușă și deschisese o poartă spre infern, unde îl întâmpinase o imagine grotescă, ce i se întipărise în memorie. Clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge acele gânduri, apoi răsuci cheia în broască. După ce aprinse spoturile încastrate, se îndreptă spre biroul Angelikăi Blüm. Aprinse lumina și acolo și fu mirat de ceea ce văzu: de data aceasta, nu era o imagine oribilă, ci una surprinzătoare. Camera fusese răscolită într-un mod de-a dreptul profesional. Sertarele biroului fuseseră scoase, la fel și cărțile, bibliorafturile și dosarele de pe rafturi; întreg mobilierul fusese răsturnat ca să poată fi cercetat și pe dedesubt. Nu se putea spune că în încăpere domnea haosul, pentru că, oricine făcuse asta, o făcuse oarecum sistematic. Fabel știa că echipa lui Brauner nu lăsase biroul în starea aceea. Se pare că mai fusese cineva acolo.

Gândul îl fulgeră timp de o fracțiune de secundă, apoi, pe neașteptate, i se făcu părul măciucă. Mai *era* cineva acolo.

Fabel înțepeni. Ascultă liniștea din apartament cu o concentrare care îi acceleră circulația sângelui și putu auzi chiar și zgomotul metalului pe pielea aspră a tocului, în timp ce-și scotea pistolul. Stătea cu spatele la ușa biroului și se simțea vulnerabil. Se întoarse rapid, apoi înaintă încet pe coridor. Liniște. Stătu nemișcat câteva secunde, încercând să deslușească cel mai mic zgomot venit din celelalte camere. Tot nimic. Se destinse puțin și continuă să înainteze. Cu spatele la perete, cu arma în mâna dreaptă, împinse ușa dormitorului cât de mult putu. Se postă în ușă și cercetă camera. Căută întrerupătorul. Camera era goală. Fabel schiță un zâmbet: se purta ca un imbecil. Lăsă în jos mâna în care ținea arma și ieși pe coridor.

Mai întâi fu surprins. Cum putuse cineva să se miște atât de repede și fără nici un zgomot? Probabil că era ascuns în living și aștepta momentul potrivit să atace. Fabel ridică mâna în care ținea

pistolul, dar mișcarea îi fu oprită brusc. Strânsoarea atacatorului era puternică, fermă, inflexibilă, iar Fabel își simți oasele de la încheietura mâinii zdrobite. Din cauza durerii, mâna i se desfăcu, iar pistolul îi căzu, zăngănind, pe parchet. Acum, bărbatul era aproape de Fabel, iar acesta încercă să-l lovească cu cealaltă mână, dar atacatorul îl strânse de gât cu mâna liberă. Adrenalina părea să încetinească viteza încăierării. Fabel își dădu seama că încă mai putea să respire, dar atacatorul îl strângea cu putere de gât, chiar sub maxilar. Încercă să strige, dar nu auzi nici un sunet. În timp ce totul în jurul lui se întuneca, Fabel nu putea decât să se întrebe dacă acela era sfârșitul și se uită neajutorat, dar fără teamă, în ochii verzi, strălucitori și reci ai bărbatului pe care îl văzuse în fața imobilului în care fusese ucisă Tina Kramer.

Marți, 17 iunie, 05.20 a.m. Uhlenhorst, Hamburg

Primul lucru pe care îl simți fu durerea, o durere care era mai mult decât o migrenă: un fierăstrău mecanic ce îi străpungea craniul. Apoi auzi cântecul păsărelelor anunțând că se lumina de ziuă. Ridică încet capul și simți imediat un junghi sfredelitor. Lăsă capul jos, în poziția inițială. Nu știa unde se află, cum ajunsese acolo sau ce zi era. Îi trebui un minut ca să-și revină. Slavul. Fabel se ridică și simți din nou durerea aceea atroce, de data aceasta însoțită de amețeală și de o stare de greață. Se aplecă peste marginea patului și vomită. Durerea de cap nu ceda, dar încercă să o suporte. Se simțea rău și asta însemna că trăiește. Se întinse din nou pe pat și căută în buzunar, să vadă dacă mai avea telefonul mobil. Nu mai era acolo. Nu mai avea nici pistolul. Se ridică încet și privi în jurul lui. Se afla pe patul Angelikăi Blüm. Probabil că slavul îl pusese acolo. Durerea de cap îi așternu un văl peste gânduri. În lumina cenușie, își văzu telefonul, pistolul și portofelul, așezate cu grijă pe comodă. Îi mai trebuiră alte cinci minute ca să se ridice din pat și să se îndrepte spre comodă. Își luă telefonul și apăsă tasta pentru numărul de la *Präsidium.*

Până la ora prânzului, toți polițiștii primiseră descrierea slavului musculos și mic de statură, care îl agresase pe Fabel. Doctorul de la

spitalul St Georg care îl examină nu putu să-şi ascundă mirarea faţă de un asemenea atac profesionist. Slavul oprise fluxul sângelui spre creier, dar într-un mod atât de eficient, încât îi provocase leşinul. Nu suferise decât câteva leziuni minore, cu toate că durerea pe care o resimţea era rezultatul dispariţiei unor celule nervoase din cauza lipsei de oxigen. Personalul spitalului insista să mai rămână o noapte sub observaţie, iar el se simţea prea obosit ca să protesteze. Nu-şi dorea decât să cadă într-un somn adânc şi fără vise.

Fabel se trezi puţin după ora două după-amiază. Werner şi Maria Klee aşteptau răbdători să stea de vorbă cu el. Maria se aşeză cu un entuziasm neobişnuit pe marginea patului. Werner, stânjenit, rămase în picioare. Se simţea jenat, văzându-şi şeful atât de vulnerabil. Îşi trase un scaun dintr-un colţ şi se aşeză numai după ce Fabel insistă.

– Eşti sigur că a fost tipul pe care l-ai văzut în faţa imobilului în care a fost ucisă cea de-a doua victimă? întrebă Werner.

– N-am nici o îndoială! L-am privit drept în ochi.

– Atunci el este, declară Werner, ale cărui trăsături se înăspriră. E omul nostru. Fiul lui Sven.

– Nu ştiu exact, răspunse Fabel. Dacă a fost el, de ce nu m-a omorât?

– Dar de încercat, a încercat... opină Maria.

– Nu, nu cred. Doctorul mi-a spus că a fost treabă de profesionist... că a ştiut cum să mă facă să-mi pierd cunoştinţa. Dacă voia să mă omoare, putea să scape de mine atunci, fără zgomot şi rapid, în loc să mă aşeze pe patul Angelikăi Blüm.

– Dar noi l-am văzut la locul a două crime, un motiv în plus ca să fie suspect, protestă Werner.

– Oare de ce se afla acolo *după* crimă? Şi de ce a ales să-i răscolească apartamentul abia acum, şi nu în seara când a omorât-o?

– Poate că a uitat ceva, sugeră Maria.

– Ştim cu toţii că omul nostru nu lasă nimic în urma lui. Şi oricum, echipa lui Brauner a cercetat amănunţit apartamentul. Nu cred că le-a scăpat ceva, iar omul nostru ar trebui să ştie asta. Mai mult chiar, cel care m-a atacat nu corespunde descrierii făcute de martora din bloc.

Fabel tăcu o clipă.

Soarele care pătrundea prin ferestrele înalte și înguste decupa un triunghi luminos pe podeaua camerei de spital și arunca o sclipire rece pe țevile și pe robinetele din porțelan și inox ale chiuvetei de lângă ușă. Pe Fabel îl durea capul. Închise ochii și puse capul pe pernă. Vorbi fără să deschidă ochii.

– Ceea ce mă frământă este forța acestui individ, faptul că m-a dat gata cât ai clipi. Pentru așa o forță, îți trebuie antrenament, nu glumă!

Werner își întinse picioarele și puse călcâiele pe bara de oțel de sub pat.

– Bun, tu și Maria spuneți că pare a fi străin, poate rus. Dar dacă e atât de nemaipomenit, n-ar putea face parte din Echipa de Top – gruparea ucraineană despre care ne-a vorbit Volker?

– Tot ce se poate, răspunse Fabel, cu ochii închiși. Totul la el te duce cu gândul la forțele speciale. Dar, repet, de ce nu și-a dus treaba până la capăt?

– Nu e un lucru oarecare să omori un polițist, opină Werner. Cu Klugmann a mers cum a mers, dar să omori un Mordkommission *Hauptkommissar*... practic, n-ai avea unde să te ascunzi.

– Oricine a fost și orice ar fi făcut acolo, întreaga poliție din oraș este în căutarea lui, interveni Maria.

Fabel își schimbă poziția cu mișcări lente și acest lucru i se simți în glas.

– Nu sunt atât de sigur că va fi ușor de găsit, Maria. Și MacSwain? Este încă sub supraveghere?

– Paul și Anna sunt cu ochii pe el, spuse Werner. Sunt acolo cea mai mare parte din timp, chiar și atunci când e rândul altora să-i supravegheze. Cred că le e teamă să nu o dea în bară, așa cum au făcut cu Klugmann.

– Bine. Mâine ies din spital și putem vorbi despre toate astea. Între timp, dacă se întâmplă ceva, anunțați-mă.

– S-a făcut, șefu'! zise Werner.

Fabel închise ochii și puse capul pe pernă. Werner se uită la Maria, apoi făcu semn cu capul spre ușă. Maria se ridică de pe pat.

– Ne vedem mai târziu, șefu', spuse ea.

*

Își petrecu ziua privind pe fereastră, butonând telecomanda televizorului și, bineînțeles, dormind. Fabel își simțea mușchii gâtului din ce în ce mai rigizi și o sensibilitate în partea de jos a maxilarului, acolo unde îl apăsase degetul mare al slavului pentru a-i opri sângele să mai ajungă la creier.

Susanne sosi după-amiază și începu imediat să-l examineze pe Fabel. Îi ridică pleoapele pentru a-i examina ochii, apoi îi roti capul cu mâinile, pentru a verifica mobilitatea gâtului.

– Dacă așa vezi tu preludiul, rânji Fabel, trebuie să-ți spun că la mine nu are efect.

Susanne nu avea chef de glume. Fabel văzu că era supărată și asta îl impresionă. Ea se așeză pe pat și-i ținu mâna într-a ei timp de două ore. Uneori îi vorbea, alteori tăcea, atunci când Fabel ațipea. Când o soră intră în rezervă pentru a pune capăt vizitei, Fabel fu surprins de tonul autoritar cu care Susanne îi ceru acesteia să plece. Rămase acolo până după ora 6 seara, apoi reveni mai târziu, pentru încă o oră. Pe la nouă și jumătate, Fabel căzu într-un somn adânc și fără vise.

Marți, 17 iunie, 08.30 p.m. Harvestehude, Hamburg

Anna Wolff ar fi putut lucra ca secretară, coafeză, educatoare. Era mică și vioaie, cu o față rotundă drăguță, plină de energie. De regulă, se machia cu fard de pleoape închis la culoare, rimel și ruj roșu. Părul scurt, de un negru strălucitor, și-l pieptăna fie lins și dat pe spate, fie în sus, dat cu gel. Celor care o vedeau nu le venea să creadă că era *Kriminalkommissarin,* și asta pentru că era foarte tânără. Deși avea douăzeci și șapte de ani, părea o adolescentă.

În schimb, Paul Lindemann era polițist get-beget și îți venea greu să ți-l imaginezi făcând altceva. Tatăl lui fusese polițist Wasserschutz, la fel ca și tatăl lui Werner Meyer, și patrulase cu barca întreaga rețea de căi navigabile, de canale, porturi și cheiuri din oraș. Paul era unul dintre acei germani nordici pe care Fabel îi numea „luterani scrobiți", oameni îngrijiți, curați, austeri și nu foarte dornici de schimbări. Astăzi, Paul Lindemann arăta la fel cum ar fi arătat dacă ar fi trăit în anii 1950 sau 1960.

De regulă, Fabel îi punea pe Anna și pe Paul să lucreze în echipă. Erau personalități diferite, iar Fabel considera că e bine să asociezi doi indivizi care descriu aceeași întâmplare în moduri diferite: dacă privești același obiect din unghiuri diferite, ai mai multe șanse de a-l observa în întregime. Anna și Paul formau un cuplu ciudat și, timp de câteva luni, acest parteneriat nu convenise nici unuia dintre ei. În prezent lucrau împreună, se respectau reciproc și fiecare aprecia calitățile și talentele celuilalt, diferite, dar complementare. Fabel își dorea să aibă același succes și în cazul echipei Maria – Werner, dar potențialul celor doi, ca echipă, se lăsa așteptat.

În seara aceea, atât Anna cât și Paul erau nervoși și preocupați de ceva. Fabel era mai mult decât un șef pentru ei, era mentorul lor. Alegându-i să facă parte din echipa Mordkommission, le deschisese drumul spre o carieră promițătoare. Pentru amândoi, el era invulnerabil, în schimb, acum, se afla pe un pat de spital. Cei doi ar fi dat orice să se afle pe urmele atacatorului, în loc să supravegheze un englez avid de bani și de lucruri scumpe.

La colțul străzii pe care locuia MacSwain, se afla un chioșc de ziare și de țigări. Înăuntru, în spatele tejghelei, se afla o cafetieră, iar afară, pe trotuar, erau mese înalte, obișnuite, din aluminiu, unde clienții își puteau bea cafeaua. Anna stătea la una dintre cele patru mese, loc de unde vedea bine intersecția, apartamentul lui MacSwain, dar și ieșirea din garajul subteran. Dacă ar fi ieșit cineva, pe jos sau cu automobilul, Anna ar fi sesizat mișcarea și i-ar fi transmis-o prin radio lui Paul, care se afla în mașină și supraveghea imobilul din direcția opusă. Era deja întuneric, iar Anna era la a treia ceașcă de cafea, sperând că avea să fie și ultima. Dacă mai lua încă una, urma să aibă o noapte agitată și fără somn. Proprietarul chioșcului, un bărbat morocănos și obez, de-abia îi sesiză prezența, dar când trei tipi rași în cap și purtând uniforme de camuflaj se apropiară să cumpere țigări, le spuse ceva cu voce scăzută și arătă în direcția ei. Proprietarul și cei trei izbucniră într-un râs zgomotos. Anna continuă să se concentreze asupra imobilului. Cei trei veniră la masa ei și o înconjurară. Unul dintre ei, un tip înalt, cu ceafa groasă și un ten cu probleme se aplecă spre Anna.

– Ce-ai pățit, drăguțo? Ai rămas singurică?

Anna nici nu răspunse și nici nu privi spre ei.

Tipul se uită chiorâș la tovarășii lui, apoi spuse râzând:

– Ți-aș trage-o în seara asta, iubito...

– Cu ce, cu ăia zece centimetri pe care-i ai? spuse ea, oftând și fără să se uite la ei.

Ceilalți doi însoțitori izbucniră în râs, uitându-se la el în bătaie de joc. Individul se întunecă la față, se apropie de Anna, îi băgă mâna sub geaca de piele și o apucă de sâni.

– Păi, atunci, hai să vedem la cât poți tu să faci față...

Totul se petrecu fulgerător. Anna se răsuci în fața lui Gât de Taur, apoi se întoarse din nou cu fața spre el, aproape smulgându-i mâna. Se răsuci din nou, după care mâinile ei făcură două mișcări diferite: mâna stângă ajunse rapid între picioarele tipului, îl prinse de vintre, iar cu cotul mâinii drepte îi aplică o lovitură în obraz, după care scoase pistolul automat SIG-Sauer de sub geacă și i-l lipi cu putere de față. Îl împinse înapoi, până când Gât de Taur atinse cu spatele tejgheaua și îl amenință cu țeava pistolului aproape de nasul lui.

– Deci vrei să ți-o tragi cu Anna, spuse ea pe un ton provocator, clătinând din cap într-o parte și în alta și umezindu-și buzele.

Tipul se holbă la ea speriat, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama cât de nebună era și ce pericol îl pândea. Anna îndreptă apoi arma spre ceilalți doi tineri.

– Și voi, băieți? Vreți și voi să v-o trageți cu Anna?

Cei doi ridicară mâinile și bătură în retragere, se împleticiră, apoi o rupseră la fugă. Anna se întoarse spre Gât de Taur și îi înfipse iar pistolul în nas, răsucindu-l și învârtindu-l. Fața tipului începu să se mânjească de sângele care îi curgea din nas. Anna îl privi cu un aer de fetiță decepționată.

– Ei nu vor să și-o tragă cu Anna. Renunță la tonul drăgălaș. Dar tu, puță bleagă? Mai ai chef de joacă?

Tipul clătină din cap cu putere, în semn că nu. Anna își mijii ochii și îl privi cu un aer sumbru.

– Dacă aflu vreodată că ai mai pus mâna pe o femeie așa cum ai făcut-o adineauri, vin personal după tine. Unde ți-e cartea de identitate?

Tipul scormoni în buzunarele vestei, scoase actul și i-l arătă. Anna îi eliberă testiculele strivite și se uită la document.

– Bine, Markus, acum știu unde locuiești. Poate o să-ți fac o vizită într-o zi, să ne jucăm, spuse Anna, aplecându-se spre el. Și acum, cară-te!

Îi aruncă actul pe jos, făcându-l să se aplece pentru a-l ridica; apoi, ținându-se cu mâinile de testicule, Gât de Taur fugi în direcția opusă celei în care o luaseră la fugă ceilalți doi. Anna își puse arma în toc, apoi se adresă proprietarului chioșcului, afișând un zâmbet fermecător, de școlăriță.

– S-a întâmplat ceva, grăsunelule?

– Nu s-a întâmplat nimic, *Fräulein*, zise patronul, clătinând din cap și ridicând mâinile.

– Atunci, mai adu-mi o cafea, grasule!

Anna se întoarse cu fața la imobil și privi spre apartamentul lui MacSwain. Luminile erau stinse. Cercetă atent ieșirile din bloc și strada. Nimic. Scoase din buzunarul gecii aparatul de emisie-recepție.

– Paul... cred că MacSwain are de gând să plece... îl vezi cumva ieșind?

– Nu. Tu?

– Nu. Am fost ocupată.

Închise aparatul, dar îl deschise din nou, când văzu un Porsche gri metalizat ieșind din garajul subteran.

– Plecăm și noi. Vino să mă iei, Paul... repede!

După câteva secunde, Paul apăru imediat, la volanul vechiului Mercedes, folosit în operațiunile de supraveghere. Era cam ponosit pe dinafară, dar, sub capotă, avea un motor foarte bun.

Când se urcă în mașină, Anna văzu că Paul, al cărui chip era de obicei inexpresiv, încerca să-și reprime un zâmbet strâmb. Anna își dăduse cu gel și își făcuse o freză cu țepi, era machiată și avea o geacă din piele un pic cam mare pentru ea; toate acestea îi dădeau un aer de școlăriță neobișnuită cu cosmeticele și care ieșea pentru prima dată în oraș.

– Ce e atât de amuzant, *Schlaks?* îl întrebă ea în dialectul german din nord, echivalentul lui „slăbănog".

– Iar te-ai distrat, nu-i așa?

– Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Anna, concentrându-se asupra Porsche-ului argintiu, aflat cu două mașini în fața lor.

– În timp ce mă aflam în mașină, am văzut doi tipi rași în cap, alergând de ziceai că-l văzuseră pe Scaraoțchi. Nu cumva era vorba despre tine?

– Habar n-am despre ce vorbești!

Mercedesul opri la semafor, în spatele altor mașini. Paul își întinse gâtul lung, să vadă dacă Porsche-ul mai era acolo sau dacă apucase să treacă de semafor. Era în fața lor. Paul se întoarse spre Anna și văzu prin geamul de lângă ea un tip ras în cap, bine făcut, așezat pe vine și cu mâinile pe genunchi, care de-abia își trăgea sufletul. Avea fața mânjită cu sânge și privea de-a lungul străzii, să vadă dacă nu cumva era urmărit. Apoi bărbatul întoarse capul și întâlni privirea lui Paul, apoi o văzu și pe Anna. Fata îi trimise din vârful buzelor roșii un sărut lung, senzual și zgomotos. Tipul se sperie, apoi căută repede, din priviri, o străduță pe unde să o ia la sănătoasa. Se aprinse lumina verde a semaforului și Mercedesul se puse în mișcare. Anna se strâmbă la tip și îi făcu cu mâna, luându-și la revedere.

– Chiar că habar n-am, spuse ea, cu o expresie de inocență exagerată.

Paul privi în oglinda retrovizoare și-l văzu pe individ în picioare și holbându-se la mașină cu o privire pierdută.

– Totuși, Anna, ai grijă! S-ar putea să întâlnești o dată pe cineva mai puternic decât tine.

– Știu să am grijă de mine.

– Să nu te trezești cu o reclamație de hărțuire sau de violență.

Anna râse. Îi făcu semn cu mâna să o ia la stânga. Mașina urmărită semnaliza.

– Nici un neonazist ras în cap și cretin care se respectă nu va recunoaște că a fost caftit de o evreică de un metru cincizeci și opt. Iar dacă ar face-o, cei aflați în sala de judecată s-ar prăpădi de râs.

Paul dădu resemnat din cap. Anna provenea dintr-o familie de evrei care supraviețuiseră pentru că fuseseră ascunși de o familie

de germani, până când englezii și canadienii ocupaseră Hamburgul. Crescuse într-un mediu în care trebuia neapărat să fii în stare să te aperi; în plus, făcuse arte marțiale și activase timp de trei ani în armata israeliană.

Cerul era acum de un albastru catifelat. Paul urmărea Porsche-ul metalizat; MacSwain se îndrepta spre Hallerstrasse. În depărtare, se conturau clădirile înalte din Grindelhochhäuser. Te puteai crede, foarte bine, la Londra, la Birmingham sau la Glasgow. De fapt, clădirile fuseseră construite după război pentru familiile soldaților din forțele britanice de ocupație. După plecarea lor, apartamentele fuseseră preluate de autoritățile din Hamburg. Astăzi, în Grindelhochhäuser, cartier evitat de locuitorii Hamburgului, locuiau mai ales familii de imigranți. Se zvonea că bandele de ucraineni făceau legea în acea junglă de beton.

MacSwain intră pe Beim Schlump și trecu pe lângă Sternschanzen-Park, apoi o luă pe Schanzenstrasse.

– Se îndreaptă spre St Pauli, spuse Anna.

– Unde a fost găsită cea de-a doua victimă, adăugă Paul, uitându-se repede la Anna. Dar probabil că a ieșit doar ca să-și petreacă seara în oraș.

În timpul zilei, St Pauli pare să doarmă și să absoarbă energia soarelui. Noaptea însă, mustește de viață. Pe lângă comerțul cu carne vie și musicaluri, St Pauli este renumită în întreaga Europă pentru cluburile sale, The Academy, PAT, Location One și Cult atrăgând clienți din întreg orașul și chiar din afara acestuia. Chiar și într-o seară de marți, zi considerată de germanii din nord drept una dintre cele mai sobre, petrecerile se prelungeau până în zori.

MacSwain opri în Spielbudenplatz Parkhaus. Paul o lăsă pe Anna la intrarea în parcare, pentru a urmări în continuare mișcările lui MacSwain, iar el parcă undeva mai în josul străzii. Apoi se postă în fața intrării în localul Schmidt's Tivoli. MacSwain ieși din parcare. Era îmbrăcat simplu, dar hainele erau scumpe. Părea sigur pe sine și relaxat. Nu o remarcă pe Anna, care se întoarse și traversă strada, după care coti pentru a ajunge în spatele lui. Între timp, Paul

îl reperase și el și acum mergea la vreo trei metri în urma sa, pe partea cealaltă a străzii.

MacSwain se îndepărtă de Spielbudenplatz, apoi traversă în diagonală Davidstrasse, prin fața secției de poliție Davidwache și o luă pe Friedrichstrasse. Anna îl ajunse din urmă pe Paul și îl luă de braț, un gest simplu și intim, care îi transformă pe loc într-o pereche. Trecură pe lângă Albers-Eck, cu celebra sa ușă pe colț. Nu departe de locul unde se aflau, într-unul dintre cluburi se dădea o petrecere, iar muzica germană arhicunoscută, monotonă, dar veselă, se auzea până în stradă. MacSwain traversă Hans-Albers-Platz și intră într-un club de dans; unul dintre bodyguarzii de la intrare îl salută în semn de recunoaștere.

– La naiba, zise Anna. Ce crezi?

– Nu știu... zise Paul printre dinți... Dacă intrăm, e posibil să iasă înainte ca noi să apucăm să-l reperăm. Dacă ne fâțâim pe-afară, o să sărim în ochi. Privi atent în jur. Am putea chema ajutoare, dar ne-am putea expune, dacă am rămâne aici să așteptăm... Hai să intrăm, să vedem dacă dăm de el. Dacă nu, ne întâlnim la ușă peste cincisprezece minute, bine?

Anna încuviință. Urcă prima scările de la intrarea în club. Unul dintre musculoșii de la ușă se uită la geaca de piele a Annei și râse batjocoritor. În clipa în care trecu pe lângă el, uriașul îi puse o mână pe umărul stâng. Anna prinse cu mâna dreaptă degetul mare al gorilei. Acesta se aplecă într-o parte, țipând de durere și privindu-și degetul, mirat de cât de mult se îndoise.

– Jos labele, îl atenționă Anna, cu o voce mieroasă.

Își făcu apariția și cealaltă namilă. Paul se postă în fața bărbatului și-i arătă insigna Kriminalpolizei. Namila făcu un pas înapoi și îi deschise Annei ușa. Aceasta dădu drumul degetului bodyguardului, care și-l acoperi imediat cu cealaltă mână.

– Să știi că ia lecții pentru controlarea furiei... îi spuse Paul tipului cu degetul umflat și chicoti, amuzat de propria glumă.

În momentul în care deschiseră ușile care dădeau din hol în sala de dans, basul monoton, pe care îl auziseră pulsând încă de afară, explodă într-o muzică de dans asurzitoare. Reflectoarele și laserele

împrăștiau culori în ritmul muzicii. Sute de tineri se aflau pe ringul de dans, care se găsea situat ceva mai jos decât culoarele circulare ce îl înconjurau. Frenetica masă de trupuri nu era atât de compactă ca în restul săptămânii. Totuși, căutarea unei persoane în acea mulțime era o sarcină descurajantă.

Anna se întoarse cu fața spre Paul și ridică din umerii gecii prea mari pentru ea.

– Ce faci prima dată când intri într-un club?

– Comanzi ceva de băut.

Paul încuviință din cap și privi spre marginea ringului. Într-un colț mai îndepărtat se afla un bar mare, situat ceva mai sus decât ringul de dans. Cei doi se despărțiră și se îndreptară spre bar, mergând de o parte și de alta a ringului și căutându-l din priviri pe MacSwain. Ajunseră în același timp la cele două capete ale tejghelei în formă de potcoavă. Este o artă să cauți cu privirea un suspect într-un loc aglomerat, fără să atragi atenția asupra ta. Dar Paul nu stăpânea această artă. Statura și trăsăturile sale de german nordic îl făceau să arate ca și cum uniforma de SchuPo ar fi fost unicul veșmânt pe care-l putea îmbrăca. În club, înconjurat de tineri îmbrăcați sumar, dar în pas cu moda, Paul știa că nu avea altă soluție decât să stea cât mai deoparte. Își făcu loc cu coatele până la bar și comandă o bere.

Din locul strategic pe care îl ocupa la bar, o vedea pe Anna. Fata excela în acest gen de manevre. Dădea impresia că nu o interesa decât muzica și ringul de dans, în timp ce, cu totul întâmplător, arunca priviri dezinteresate spre bar. Tocmai se îndrepta spre Paul, când dădu cu ochii de MacSwain. Primul lucru care o impresionă fu înfățișarea acestuia; nu-l mai văzuse niciodată de aproape și se folosise de o fotografie de la Serviciul de imigrări, pe care i-o dăduse Fabel ca punct de referință. Avea fața mare și puternică, maxilarul pătrățos și masiv, iar pomeții foarte pronunțați. Ochii scânteietori aveau culoarea smaraldului.

În momentul acela era la bar și stătea de vorbă cu două blonde care păreau să-i soarbă fiecare cuvânt, râdeau la comandă și priveau hipnotizate în ochii verzi. Anna își dădu seama că îl fixa de prea mult timp și se întoarse cu spatele la ei. Continuă să mătură

cu privirea ringul, până când dădu cu ochii de Paul. Printr-o mișcare discretă a ochilor îi semnală acestuia poziția lui MacSwain. Paul încuviință încet din cap. Cu o mișcare voit întâmplătoare, Anna se întoarse, pentru a vedea dacă tipul mai era acolo. Mai era. Iar privirea lui verde, pătrunzătoare, o fixa. Anna fu cuprinsă de o ușoară nervozitate, pe care însă și-o reprimă, asigurându-se că pe chip nu i se putea citi nimic. Își luă privirea de la MacSwain și se uită în altă parte, dar nu la Paul, pentru că risca să-l deconspire. Inima îi zvâcnea în piept, dar încerca să-și păstreze calmul. Se uită din nou la MacSwain și văzu că acesta continua să o privească. Cele două blonde vorbeau între ele și râdeau. „La naiba, își spuse Anna, m-a descoperit." MacSwain îi zâmbi. Nu mai spera decât ca Paul să continue să-l urmărească, în timp ce ea avea să iasă din peisaj. Înjură în gând. Se părea că și de data asta o dăduseră în bară. Fabel se afla pe un pat de spital, și, când avea să se întoarcă la *Präsidium,* urma să afle că ea îl lăsase pe MacSwain să o demaște. Zâmbetul lui Mac Swain se transformă în rânjet. „Ține-o tot așa, nenorocitule... te crezi deștept, nu?" își spuse Anna. „Răsucește cuțitul în rană." Apoi înțelese. „La naiba, nu m-a descoperit, ticălosul se dă la mine!"

Anna îi întoarse zâmbetul. MacSwain le spuse ceva celor două blonde, apoi le abandonă cerându-și scuze. Era clar că fetele nu erau prea încântate și îl părăsiră, în căutarea unei prăzi mai puțin nehotărâte. MacSwain făcu câțiva pași în direcția Annei, iar fata știu, fără să se uite într-acolo, că Paul ar fi intervenit. Anna se îndreptă spre bar, trecând pe lângă MacSwain și sprijinindu-se de tejghea. Îi ceru barmanului un whisky.

– Îmi dai voie să ți-l ofer eu? întrebă MacSwain, zâmbind.

– De ce? întrebă Anna, pe un ton rece și distant.

Privind peste umărul lui MacSwain, îl văzu pe Paul apropiindu-se. Fata își mișcă discret ochii, gest pe care Paul îl înțelese imediat. Se opri, se întoarse și se pierdu din nou în peisaj.

– Pentru că mi-ar face plăcere.

Anna ridică din umeri. MacSwain plăti consumația. Fata încercă să pară relaxată, aproape nepăsătoare, dar mintea ei era în alertă,

căutând o cale de a face față situației. Supravegherea se transformase într-o misiune sub acoperire, iar ea nu era pregătită pentru așa ceva. Singura ei șansă era faptul că Paul nu o pierdea din ochi, mai ales că se putea foarte bine ca MacSwain să fie nebunul care măcelărea femei. „Concentrează-te, își spuse ea. Respiră încet. Nu-l lăsa să-și dea seama că ți-e frică." Sorbi din whisky-ul sec.

– Nu te-am mai văzut pe aici, spuse MacSwain.

– Asta e tot ce poți să spui? îl întrebă ea, pe un ton batjocoritor.

– Pur și simplu a fost o constatare. Încerc să încheg o conversație. Nu mă pricep la vrăjeli.

În timp ce vorbea, Anna sesiză pentru prima oară, în vocea lui, un accent străin. Vorbea perfect germana, deși puțin prea controlat, iar accentul străin era abia perceptibil, dovadă a unei exersări intense.

– Ești străin, nu-i așa? îl întrebă ea direct.

– Este atât de evident? răspunse el, râzând.

– Da, este, zise Anna sorbind din pahar.

„Nu prea ți-a plăcut faza asta, nu?" Era clar că MacSwain nu era obișnuit cu femeile care nu se lăsau cu una, cu două. Se relaxă, iar pe chip îi apăru o expresie de politețe resemnată.

– Termină-ți whisky-ul, spuse el. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Apoi se îndepărtă.

„La naiba, își spuse Anna. Acum ce fac? Dacă pleacă, nu mai pot să-l urmăresc și nici nu pot rămâne toată noaptea aici. Gândește-te!"

– Voi veni și vineri seară... dacă vrei să-mi mai oferi o băutură, spuse ea fără să-l privească. Pe la opt și jumătate.

Apoi se întoarse. Oare ziua de vineri era prea îndepărtată pentru agenda lui MacSwain sau poate ar fi trebuit să stabilească întâlnirea pentru seara următoare? Dacă Fabel era de acord cu această inițiativă, ar fi avut nevoie de timp, pentru a face un plan și a aduna o echipă de rezervă.

MacSwain îi zâmbi.

– Voi fi aici... Dar și în seara asta sunt...

– Îmi pare rău, spuse Anna. Am alte planuri pentru astă-seară.

– Atunci rămâne pe vineri, la opt și jumătate.

MacSwain nu făcu nici o mișcare. Anna goli paharul mult prea repede și simți o arsură pe gât. Dar nici de data aceasta nu lăsă să i se citească nimic pe chip.

– Ne vedem vineri, atunci.

MacSwain o urmări cu privirea, în timp ce ea se îndrepta spre ieșire; Anna se uită la Paul când trecu pe lângă el. Îi dădu de înțeles că de acum înainte avea să acționeze de unul singur. Paul se ridică și se îndreptă spre bara de oțel de la marginea ringului, se apropie de Anna și, fără să o privească, îi strecură discret în palmă cheile mașinii.

Anna stătu ghemuită în mașină timp de două ore, după care îl văzu în sfârșit pe MacSwain îndreptându-se spre Spielbudenplatz Parkhaus. Era însoțit de o tânără blondă, înaltă și atrăgătoare, care se sprijinea de el, chicotea și, din când în când, îl săruta.

„Aha... – își spuse Anna – deja mă înșeli, carevasăzică..."

Apoi îl văzu pe Paul, la o oarecare distanță în urma lor. Pe stradă nu erau decât puține păsări de noapte, iar Paul avea grijă ca unele dintre ele să se afle în permanență între el și ținta sa. Anna se lăsă în jos pe banchetă în clipa în care MacSwain și cucerirea sa traversară ca să intre în Parkhaus. Paul se așeză pe locul de lângă șofer.

– Ce zici? Să mă duc și eu pe jos, să-l urmăresc?

– Nu. S-ar putea să-l pierdem când iese din parcare. Trebuie să ne asigurăm că blondina ajunge întreagă acasă la ea.

– A ieșit un rahat, râse Paul cu amărăciune. Acoperirea ta s-a dus naibii!

– N-aș spune că a fost un fiasco total, răspunse Anna, cu un zâmbet de autosatisfacție. La urma urmelor, m-am ales cu un curtezan...

Miercuri, 18 iunie, 11.00 a.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Fabel avea ochii încercănați și adânciți în orbite. Singura mărturie a faptului că fusese victima unui atac era o vânătaie pe gâtul înțepenit, gât pe care și-l mișca cu greu, trebuind să întoarcă umerii de fiecare dată când voia să se uite la ceva. După ce i se dăduse

drumul din spital, se dusese acasă, unde făcuse un duș, apoi își schimbase hainele ca să scape de mirosul de spital. Petrecuse ultima oră parcurgând dosarul operațiunii de infiltrare a celor doi agenți, Klugmann și Kramer.

Potrivit dosarului de la BND, obiectivul operațiunii fusese strângerea de informații cu privire la rivalitatea dintre bande și în special la modul cum ucrainenii puneau treptat stăpânire pe cartierele aflate înainte sub controlul lui Ulugbay. Dosarul conținea mandate emise de Justizministerium, autorizând ascultarea telefoanelor pe linia principală care ducea în apartament. Nu se menționa nimic despre echipamente video sau microfoane instalate în interiorul apartamentului. Rolul Tinei Kramer fusese acela de om de legătură, care transporta orice tip de echipamente sau sume de bani, ținându-l astfel pe Klugmann departe de orice contact cu agenția. Primise instrucțiuni să rămână în apartament peste noapte, de fiecare dată când lua legătura cu el. În felul acesta, dacă Klugmann era urmărit, nimeni nu putea face legătura între BND, BAO și Kramer. Apartamentul ei era situat în Eimsbüttel, îndeajuns de departe de St Pauli pentru a evita să dea nas în nas cu vreun suspect, în timp ce-și făcea cumpărăturile în cartier. Instrucțiunile legate de măsurile de contrasupraveghere erau complexe. Existau patru case conspirative sigure. De fiecare dată când se întorcea acasă după o întâlnire cu Klugmann, trebuia să treacă mai întâi pe la una dintre ele măcar și să rămână acolo cel puțin o oră. Din casele conspirative, putea lua și echipamente, și bani. La fel ca și Klugmann, Kramer nu mai pusese piciorul în clădirea unei agenții federale de luni de zile. Ideea era ca, în cazul în care era urmărită, să se poată presupune că își vizitase clienții. Apoi, pentru a ajunge la Eimsbüttel, trebuia să urmeze un traseu ocolit pe parcursul căruia era necesar să se oprească de câteva ori, pentru a se asigura că nu este urmărită, și să recurgă la diverse manevre de inducere în eroare. Asta însemna un drum lung și întortocheat până acasă.

Deși nu era decât curierul lui Klugmann, Kramer trebuia să fie foarte atentă la orice mișcare pe care o făcea. În mod ironic, manevrele pe care trebuia să le facă Klugmann erau mai puțin spectaculoase.

Principala lui formă de protecție era să-și trăiască viața, să se identifice cu nenorocitul implicat în activitățile de crimă organizată și să se izoleze total de șefi, pentru ca acoperirea lui să fie impenetrabilă. Klugmann ținea legătura cu viața sa adevărată prin două căi: Tina Kramer și telefonul mobil. Acestea nu erau doar două puncte de legătură, ci rațiunea lui de a trăi; grație lor, nu uita niciodată cine era cu adevărat și care îi erau obiectivele.

Dosarul pe care îl citea Fabel includea multe informații detaliate cu privire la organizațiile criminale ale lui Ulugbay și Varasouv, dar și la alte activități criminale mai puțin importante. Dar nu existau destule informații despre noua grupare, așa-zisa Echipă de Top, deși însuși Volker recunoscuse că acela era scopul principal al misiunii. Transcrierile conversațiilor telefonice înregistrate în apartament nu scoteau în evidență nimic interesant. Ceva lipsea.

Volker îi promisese că avea să-i spună întreaga poveste: ei bine, Volker mințise.

Fabel îi ceru lui Werner să adune toată echipa în sala de ședințe a Mordkommission pentru o scurtă informare. Când ieși din birou, simți privirile tuturor ațintite asupra lui. Încercă să stea cât mai drept și să pară cât mai plin de viață cu putință. În sală, se auzi soneria unui telefon mobil, iar Paul Lindemann răspunse. Fabel aștepta finalul conversației, apoi bătu de două ori din palme, pentru a le capta atenția.

– Așa... haideți să vedem cum stăm. Maria?

Maria Klee era îmbrăcată cu o bluză scumpă, de un albastru-deschis și cu un pantalon elegant, de culoare gri. Centura neagră și grea, de care era prins pistolul automat, părea total nepotrivită pe șold. Își scoase blocnotesul.

– Am dat de un membru al Templului Asatru... cineva pe nume Bjorn Jannsen. Are un magazin New Age în Schanzenviertel. În afară de asta, administrează o pagină web despre odinism sau asatru sau cum vreți să-l numiți...

– Tâmpenii, interveni Werner.

Chicotelile celorlalți se loviră de seriozitatea Mariei.

– Oricum, așa am dat de individ, cu ajutorul acestei pagini web. Când l-am întrebat dacă știe ceva despre Templul Asatru, a recunoscut deschis și de bunăvoie că și el este un membru al acestuia; se pare că este chiar unul dintre marii preoți. Susține că totul este perfect legal și descrie templul ca întruchipând „celebrarea vieții". Mi-am dat întâlnire cu el vineri, la ora zece dimineața.

– O să merg și eu cu tine, spuse Fabel, după care se întoarse spre Werner. Ceva noutăți în legătură cu MacSwain?

– John Andreas MacSwain... începu Werner, consultându-și notițele.

Asemenea tuturor membrilor din echipa Mordkommission, cu excepția lui Fabel, Werner nu reușea să pronunțe corect sunetul anglo-saxon „w" din numele lui MacSwain.

– S-a născut în 1973, la Edinburgh, în Scoția. Tatăl este asociat la o firmă de contabilitate din același oraș. Mama este nemțoaică, din Kassel, Hessen. A învățat la o școală particulară englezească pentru snobi și are o diplomă în informatică de la... – Werner se chinui să pronunțe numele – Heriot-Watt University. De asemenea, mai are o diplomă în informatică aplicată de la Universitatea Tehnică Hamburg–Harburg, aici, la noi. Este rezident permanent în Germania, dar încă n-a făcut cerere pentru a obține cetățenia germană. MacSwain lucrează la Grupul Editorial Eitel, dar nu este angajatul lor. A încheiat cu ei un contract de colaborare, în funcția de consultant IT.

– Perfect pentru a trimite e-mailuri criptate, remarcă Anna.

Fabel rămase gânditor, cu bărbia sprijinită în piept. Dar și-o ridică repede, în clipa în care simți o durere puternică în ceafă, acolo unde îl apăsase slavul.

– Continuă, Werner.

– Nu are cazier nici în Germania, nici în Marea Britanie. Nici măcar pentru depășirea limitei de viteză, încheie acesta.

– Anna, cum stăm cu supravegherea? Ceva nou?

Anna și Paul se uitară unul la celălalt. Fabel trase adânc aer în piept.

– Hai, Anna... dă-i drumul!

Ea îi relată evenimentele din seara precedentă.

– Bun... spuse Fabel, cu o expresie de mirare exagerată. Vrei să spui că rezultatul supravegherii este că... *ți-ai dat întâlnire cu suspectul?*

– Ce aș mai putea să adaug? Ați înțeles foarte bine ce-am spus.

Fabel se îndreptă de spate.

– Mă bucur că situația ți se pare amuzantă, *Kommissarin* Wolff.

– Uitați ce este, șefu', treaba ar putea să meargă. Pot să părăsesc echipa de supraveghere și să nu mă întâlnesc cu MacSwain... sau pot să mă duc la întâlnire și să aflu mai multe despre el decât am afla într-o lună de supraveghere.

– Și dacă e omul nostru? spuse Paul. Ai putea fi următoarea lui victimă...

Fabel se uită la fața mică, de copil, din spatele machiajului, și la trupul micuț și simți un nod în gât.

– Nu-mi place, Anna, nu vreau să-ți pun viața în pericol... dar să știi că mă voi gândi la propunerea ta.

Paul Lindemann pufni, nemulțumit, și-și aruncă stiloul pe birou. Fabel îl ignoră, dar hotărî ca, de atunci încolo, Paul să conducă echipa de supraveghere; bărbatul ar fi considerat siguranța Annei mai importantă decât propria viață.

– Aș vrea ca voi să întocmiți un plan de acțiune pe care să-l am pe birou astăzi, continuă Fabel. Și dacă nu este infailibil, n-o să-l aprob. Și, Anna, vreau să ai la tine un microfon, pentru ca echipa care te supraveghează să fie la curent cu tot ce se întâmplă.

– Ah... făcu Anna, decepționată. Încercați să-mi obstrucționați mișcările? Apoi, văzând că gluma ei nu are efectul scontat, conchise: Cum spuneți dumneavoastră, șefu'!

Pe Fabel începu să-l doară capul. Îl deranja lumina puternică a neonului din sala de ședințe. Își privi ceasul și văzu că era ora prânzului, mai avea încă o oră până să-și ia pastilele.

– Ceva noutăți despre Angelika Blüm? întrebă el, în timp ce-și masa tâmplele.

– Am întocmit un raport complet despre cariera ei, spuse Werner. Sunt câteva lucruri interesante de precizat. Îți amintești de expoziția de la Bremen?

Fabel încuviință, curios să afle legătura dintre pictură și Blüm.

– Ei bine, înainte de a-și face o carieră din punerea de bombe în Alsterarkaden, Marlies Menzel a lucrat ca jurnalistă și caricaturistă la *Zeitgeist*, o revistă de stânga. Angelika Blüm a fost colegă cu ea. Prietenul ei de atunci era chiar directorul publicației.

– Menzel și Blüm erau prietene?

– Încă nu știm. Mă gândeam să stăm amândoi de vorbă cu fostul ei prieten și să aflăm.

– Nu văd de ce ai avea nevoie și de mine, răspunse Fabel, intrigat.

– Am. Werner zâmbi cu subînțeles. De fapt, nu m-ar mira dacă și *Kriminaldirektor* Van Heiden ar vrea sa ne însoțească.

– De ce?

– Iubitul Angelikăi Blüm... timp de patru ani... a fost un tânăr avocat și ziarist de stânga, cu ambiții politice. Numele lui era Hans Schreiber.

– Nu cumva *acel* Hans Schreiber? întrebă Fabel, uitându-se la Werner. Nu *Erster Bürgermeister*?

– În persoană.

– Altceva mai ai? întrebă Fabel, ridicând sprâncenele.

– Blüm avea o prietenă bună, care lucrează la Radio NDR. Erika Kessler. Am vorbit cu ea la telefon. Cam înțepată, dar foarte afectată de moartea lui Blüm. Pare să știe ceva despre articolul la care lucra Angelika. Urmează să mă întâlnesc cu ea.

– Ceva despre tipul care m-a atacat în apartamentul lui Blüm?

– Nimic, șefu'... dar să știi că n-am stat cu mâinile în sân.

Restul ședinței fu consacrat planificării unor întâlniri și repartizării sarcinilor. Fabel era pe punctul de a încheia ședința, când îi sună telefonul mobil. Recunoscu imediat vocea.

– Stai o clipă.

Luă telefonul de la ureche și se adresă echipei.

– În regulă, oameni buni, țineți-mă la curent cu tot ce aflați legat de anchetă.

Se duse în biroul său, închise ușa și reluă convorbirea.

– Mahmoot, pe unde naiba ai fost? Am fost foarte îngrijorat. Uite ce e, nu te mai interesa de ucraineni sau de fata aia moartă. Am aflat cine este și e prea riscant pentru tine să te implici...

– Știu, Jan. Cred că e cam târziu pentru asta. Am stat pe tușă până acum. Sună ca o replică dintr-un film prost, dar cred că sunt urmărit. O să mă dau la fund o vreme, dar vreau să verifici un nume.

– Ce nume?

– Vitrenko. Vasil Vitrenko. Cred că e cunoscut și sub numele de Colonel Vitrenko.

– Ce-i cu el?

– Ce-i cu el? E Diavolul în persoană, Jan!

Miercuri, 18 iunie, 03.00 p.m. Hamburger Hafen, Hamburg

Era vară la Hamburg și temperatura crescuse. Paul, Werner și Fabel își scoseseră gecile. Maria se așezase pe un zid scund, lângă mesele înalte, picior peste picior în pantalonii ei eleganți și cu mâinile împreunate pe genunchi. Mătasea bluzei de un albastru pal lucea în soare. Își lăsaseră tocurile armelor în portbagajul BMW-ului decapotabil al lui Fabel. Dacă n-ar fi fost statura masivă a lui Werner și înfățișarea neopunkistă a Annei, puteau fi luați drept un grup de avocați ieșiți la un *Schnell-Imbiss*[1] pe docuri.

După ce mereu veselul Dirk îi servise pe fiecare cu câte o bere proaspătă – Jever, în cazul lui Fabel – se așezară la câteva mese depărtare de doi muncitori, care erau, de fapt, și singurii clienți.

– Amicul nostru Volker ne ascunde multe lucruri, spuse Fabel. Și asta, în ciuda promisiunii de a fi sincer cu noi. Aflu mai multe lucruri de la sursa mea neoficială decât de la serviciile secrete federale.

Toți știau că Fabel își avea informatorii lui, ca și ei, de altfel, și mai știau că nu trebuiau să-l întrebe cine îi oferise acele noi informații.

– Trebuie să recunosc că nu știu în ce măsură acestea ne vor ajuta în investigațiile noastre, dar sunt elemente periculoase care ar putea avea, indirect, legătură cu ancheta. Este posibil ca ucrainenii să-l fi omorât pe Klugmann. Și e aproape sigur că l-au asasinat pe Ulugbay pentru a-i prelua afacerea cu drogurile columbiene.

[1] Fast-food (în germ. în orig.)

Nimeni nu zise nimic. Fabel sorbi din bere și luă două pastile de codeină.

– Echipa de Top, cum o numește Volker, este formată din foști ofițeri Spetznaz. Aceștia nu sunt infractori obișnuiți. După spusele informatorului meu, e vorba despre veterani din Cecenia și din Afghanistan, conduși de colonelul Vasil Vitrenko. Individul ăsta are o reputație cumplită și simpla menționare a numelui său e suficientă pentru a băga în sperieți celelalte grupări ucrainene. Nimeni nu știe dacă Vitrenko se află într-adevăr aici, dar toți știu că Echipa de Top este alcătuită din ofițeri care s-au aflat sub comanda lui. Habar n-am ce-a făcut individul ăsta, dar datorită reputației lui în materie de atrocități nimeni nu îndrăznește să creadă că, de fapt, el nu este aici.

– S-ar putea ca acest Vitrenko să se afle în spatele crimelor Vulturului Însângerat? întrebă Maria.

– Mă îndoiesc. Fiul lui Sven se consideră un fel de cavaler german. Vitrenko este un străin. Dar sunt convins că el sau grupul care se folosește de reputația lui ca instrument de răspândire a terorii a fost adevărata țintă a operațiunii Klugmann–Kramer. Securitatea și măsurile extreme de precauție sugerează că acești doi agenți aveau de-a face cu un adversar profesionist și foarte bine organizat. Dacă situația ar fi alta, am putea cere ajutorul Brigăzii de Combatere a Crimei Organizate, dar Volker pretinde că gruparea ucraineană are informatori în cadrul Polizei Hamburg. De aceea, aș vrea ca această informație să rămână între noi.

– Isuse, Jan, spuse Werner, clătinând din cap. Doar nu crezi aiurelile astea?

– Nu sunt pregătit să-mi asum nici un risc. Potrivit lui Volker, tipii ăștia sunt foști polițiști ucraineni. Și, să recunoaștem, printre noi se găsesc unii care nu știu sigur dacă sunt soldați sau polițiști. Nici pe Volker nu-l pot ruga să ne ajute. Mi-a oferit informații cu privire la Echipa de Top, însă a insistat asupra faptului că tipul din vârful piramidei nu are nici înfățișare, nici nume. Dacă informatorul meu i-a putut găsi un nume, atunci sunt sigur că și BND o poate face. În orice caz, dosarul pe care mi l-a dat Volker a fost întocmit

pentru a minimiza importanța Echipei. Vreau să identificăm pe oricine din Polizei Hamburg care a avut contacte oficiale, semioficiale sau neoficiale cu serviciile de securitate ucrainene. Maria, ai putea să te ocupi de asta împreună cu Werner? Știu că și așa sunteți ocupați până peste cap, așa că să nu faceți din asta o prioritate... dar nici nu o neglijați. Și fiți discreți.

Maria încuviință.

– Discreție este al doilea prenume al meu, spuse Werner și toți cinci râseră.

Miercuri, 18 iunie, 07.00 p.m. Blankenese, Hamburg

Blankenese se află în partea de vest a Hamburgului, pe malul drept al Elbei. Malurile de pământ, niște terase abrupte, sunt presărate cu tufe cu frunze mari, ca niște stropi verzi. Zona este cunoscută pentru vilele elegante și spațioase din secolele al XIX-lea și al XX-lea, printre care se înțesc căsuțe pitorești de pescari. În timp ce acestea din urmă stau strânse la un loc, vilele evită orice ostentație și își ascund aerul nord-german în spatele perdelelor de copaci înalți și al grădinilor întinse. Arhitectura contemporană nu pătrunsese decât într-o mică măsură în Blankenese, dar într-un mod selectiv și cu mult bun-gust. Din această cauză, zona respectivă era considerată ca fiind una dintre cele mai căutate suburbii ale orașului. Pescarii și meșteșugarii care, cândva, dăduseră cartierului o personalitate și un farmec pitoresc, fuseseră înlocuiți de mult cu antreprenori, cu persoane din mass-media și cu membri ai conducerii din cadrul corporațiilor multinaționale din Hamburg.

Werner o sunase pe Erika Kessler la biroul ei din Rothenbaumchaussee, unde se afla studioul de la Radio NDR, dar ea dorise ca discuția să se desfășoare în seara aceea, acasă la ea, în Blankenese. Deși pe Fabel tot îl mai durea capul, ținu totuși să-l însoțească pe Werner. Comisarul voia să-și alcătuiască în minte o imagine a Angelikăi Blüm. Trebuia să înțeleagă ce anume o motivase și ce aflase până la urmă. Editorii și agenții care preluau cu regularitate articole de la ziaristă afirmaseră cu toții același lucru: nu divulga

niciodată natura investigațiilor sale, până când articolul nu era gata de a fi publicat. Fabel se aștepta la un ajutor substanțial din partea doamnei Kessler, care o cunoscuse pe Angelika Blüm din universitate și îi fusese cea mai apropiată prietenă.

Erika Kessler era producător la NDR, iar soțul ei era asociat la o firmă de producție, care făcea videoclipuri publicitare pentru televiziune. Casa lor, cu arhitectură contemporană, construită pe trei niveluri, reflecta veniturile substanțiale ale celor doi, precum și reputația în pas cu moda a ocupațiilor lor. Soțul lui Kessler era mic de statură, îngrijit și chel. Purta pantaloni Armani, o bluză de cașmir cu decolteul în formă de V și sandale, care făcură zgomot, în timp ce mergea pe podeaua de gresie a atriumului, atunci când îi conduse pe Fabel și pe Werner până la o terasă din lemn, suspendată deasupra unei grădini în pantă.

De îndată ce văzu priveliștea ce se deschidea în fața sa de pe terasă, Fabel își dădu seama că aceasta mai adăuga aproape jumătate de milion la valoarea casei. Werner, de obicei puțin sensibil la estetică, admira și el tăcut peisajul. Reședința familiei Kessler era situată pe una dintre terasele mai retrase, ce urcau dinspre Blankenese Strandweg. Din locul unde se aflau, cei doi puteau vedea Elba: de la plajele întinse care străjuiau râul, la pădurea în formă de seceră din rezervația naturală de pe insula Ness-sand care împarte Elba în două canale și până la Altes Land, pe malul sudic al râului. Pe apele sale, pluteau cam o duzină de bărci cu pânze, ca niște triunghiuri albe. Doar un cargobot masiv mai amintea că funcția principală a fluviului nu era agrementul, ci comerțul.

În ultima săptămână, Fabel văzuse o mulțime de proprietăți impresionante – conacul lui Yilmaz, apartamentul ultimul răcnet al lui MacSwain și pe cel al Ankelikăi Blüm din anii 1920 – dar nici una nu-i trezise invidia. Această casă însă, da: cu stilul ei elegant, dar relaxat, cu așezarea și cu priveliștea minunată care rivaliza cu panorama citadină din propriul apartament. Dar când se imagină locuind acolo, ar fi vrut să fie cu fosta lui soție și cu fiica lor, Gabi. Gândul acesta îi provocă un gust amar și îi invidie pe cei doi Kessler. Se întoarse cu spatele la priveliștea preaminunată.

Erika Kessler veni și ea pe terasă. Avea o frumusețe glacială, aproape perfectă, dacă n-ar fi avut maxilarul atât de puternic, ca de bărbat. Ochii de un albastru-deschis aruncau priviri de gheață, iar poziția capului sugera aroganță. Severitatea expresiei era atenuată de părul de un blond cenușiu care îi încadra fața cu onduleuri ușoare. Era îmbrăcată cu o bluză albă din bumbac, la baza gâtului, și cu pantaloni albi, largi, din pânză de in. Îi invită să ia loc pe niște șezlonguri masive din lemn, apoi se așeză și ea, în fața lor. Deși, când veniseră, îi arătaseră lui *Herr* Kessler insignele lor ovale, Erika Kessler le ceru acum și legitimațiile, pe care le studie cu atenție, comparând fotografiile cu chipurile din fața ei și invers.

– Vreți să-mi puneți întrebări în legătură cu Angelika? întrebă ea în cele din urmă, înapoindu-le actele.

– Da, răspunse Fabel. Știu că sunteți foarte afectată de moartea ei... și de modul în care a fost ucisă... și vă asigur că nu vrem să vă cauzăm și alte neplăceri, dar avem nevoie de cât mai multe informații în legătură cu *Frau* Blüm, pentru a-l putea găsi pe ucigaș.

– O să vă ajut cum pot. Angelika nu era o persoană care... începu *Frau* Kessler, părând să caute termenul potrivit... să vorbească prea mult cu ceilalți. Iar despre ea nu vorbea aproape deloc.

– Dar ați fost prietene apropiate? întrebă Werner.

– Am fost prietene. Am cunoscut-o pe Angelika la universitate. Ne înțelegeam bine. Era inteligentă și plăcea bărbaților, iar pe vremea aceea asta conta foarte mult.

– Cum era?

– Când eram la universitate sau după?

– Ambele.

– Ei bine, Angelika nu a fost niciodată o persoană nepăsătoare. Era întotdeauna serioasă când era vorba despre studii și se implica în politică. Am fost de câteva ori împreună în vacanță. Într-o vară, ne-am dus în Spania, la cules de struguri. Îmi amintesc că la întoarcere am vizitat zona bască și ne-am oprit la Guernica – știți, locul pe care l-a pictat Picasso. Am vizitat un monument ridicat în memoria celor uciși în 1937 de către legiunea Kondor, căreia Hitler îi ordonase să bombardeze orașul, pentru ca, în felul

acesta, să-i facă un serviciu lui Franco. O bătrână ne-a auzit vorbind nemțește și a început să ne reproșeze ceea ce făcuserăm *noi* orașului ei. Eu i-am răspuns că asta nu avea nici o legătură cu mine, după zece ani de la terminarea războiului, dar Angelika s-a supărat. Aș spune chiar că acela a reprezentat un moment semnificativ pentru concepția ei politică.

– Ne-ați spus că se implica în politică. Presupun că avea o orientare de stânga.

– Categoric de stânga. Dar nu marxistă. De fapt, era o liberală, preocupată de viitorul mediului înconjurător. O perioadă, a făcut parte din Die Grünen. După reunificare, când Partidul Verde s-a aliat cu diverse grupuri din opoziție, din Germania de Est, pentru a forma Bündnis90/Die Grünen, cred că o bătuse chiar gândul de a candida pentru Bundestag.

– Și de ce nu a candidat?

Frau Kessler își dădu după ureche o buclă aurie, rebelă. Privi spre râu.

– Angelika era o ziaristă de excepție... și știa asta. A ales să rămână o ziaristă de excepție, în loc să ajungă un politician mediocru. Simțea că putea face mai mult pentru dreptatea socială și pentru protecția mediului prin articolele ei.

– Când ați văzut-o ultima dată pe *Frau* Blüm? întrebă Werner.

– Am luat masa împreună cu câteva zile în urmă. Cred că pe patru.

– Cum era? V-a vorbit despre ceva deosebit?

– Nu. Nu, nu cred. Era chiar bine dispusă. Mai târziu, în după-amiaza aceea, avea de gând să pândească sosirea cretinului ăluia nazist de Wolfgang Eitel.

– Tatăl lui Norbert Eitel, editorul?

– Și fost ofițer SS și lider al așa-zisei mișcări Bund Deutschland-für-Deutsche.

– De ce o interesa pe *Frau* Blüm persoana lui Eitel?

Femeia își încrucișă picioarele lungi, iar pantalonii foșniră.

– Nu mi-a explicat exact de ce. După cum probabil ați aflat, Angelika ținea mereu secrete detaliile investigațiilor, până când articolul era gata sau urma să fie publicat. Încerca să mă convingă să

realizăm împreună un documentar radio. Nu mi-a spus decât că descoperise niște murdării în legătură cu Eitel, murdării care i-ar fi putut distruge credibilitatea în fața susținătorilor. Mi-a zis că este vorba despre speculații imobiliare.

– V-a dat cumva de înțeles că aceste investigații îi puneau viața în pericol?

– Nu cred că s-a gândit la așa ceva, opină *Frau* Kessler, încruntând sprâncenele. Nici eu nu m-am gândit. Îi bănuiți cumva pe oamenii lui Eitel?

– Nu în mod special. Mai lucra și la altceva?

– Știu că făcea unele investigații și în legătură cu BATT101. Dar nu cred că era vorba despre ceva important.

Fabel se încruntă. Înainte și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, batalionul de rezervă al poliției era alcătuit din oameni obișnuiți, de vârstă mijlocie, aparținând clasei muncitoare din Hamburg, considerat unul dintre orașele germane cel mai puțin influențate de naziști. În anul 1942, acei oameni obișnuiți au măcelărit aproape două mii de evrei la Otwock, în Polonia. Până la sfârșitul războiului, BATT101 a ucis mai mult de optzeci de mii de evrei și alți „indezirabili". Fabel își aminti de femeia în vârstă, cu ochii ca de bufniță, *Frau* Steiner, care locuia sub apartamentul Tinei Kramer. Își aminti fotografiile alb-negru care înfățișau un bărbat îmbrăcat în uniforma batalionului de rezervă al poliției.

– BATT101? Nu mai este un subiect de actualitate.

– Nu știu, răspunse Erika Kessler, ridicând din umeri. Poate că ea vedea lucrurile dintr-un alt unghi. Mi-a vorbit despre unele asemănări cu acțiunile poliției sovietice în Afghanistan și în Cecenia.

– Ce ne puteți spune despre prietenii ei? întrebă Fabel. *Frau* Blüm se vedea cu cineva?

Femeia ezită câteva clipe.

– Nu... Nu cred că ieșea cu cineva, mai ales în ultima vreme. Mai demult, a avut o relație cu un ziarist. Paul Thorsten.

Fabel își notă numele.

– Dar s-au despărțit cam acum un an. Nu cred că a mai avut vreo relație serioasă de atunci.

Fabel se uită în ochii albaștri și reci ai doamnei Kessler. La rândul ei, femeia îi susținu, hotărâtă, privirea. Aproape că scăpase cu fața curată, dar cu o secundă înainte de a-i da un răspuns prea natural, Fabel îi sesiză prima minciună. Dar de ce ar minți Kessler în legătură cu iubiții lui Blüm?

– O cunoașteți pe Marlies Menzel?

– Pictorița?

– Terorista.

Kessler râse, dar privirea îi deveni și mai glacială.

– N-ar trebui să spunem: „fosta teroristă devenită pictor"? Am auzit de ea, bineînțeles, dar nu o cunosc personal.

– Dar Angelika Blüm o cunoștea?

– Cred că au lucrat împreună la un moment dat.

– La *Zeitgeist*, revista de stânga. Cred că, pe atunci, editorul era un tânăr, Hans Schreiber. El și *Frau* Blüm erau împreună la vremea aceea?

– Cred că da, răspunse Kessler. Cred că au locuit împreună o perioadă.

Din nou, Fabel surprinse o ezitare în ochii ei. Arta celui care ia un interogatoriu constă nu numai în punerea cap la cap a adevărului și a minciunilor, ci și în înțelegerea tăcerilor, a gesturilor și a mișcărilor ochilor. În momentul în care reuși să facă o legătură, Fabel simți un fel de manifestare divină. Se gândi să o contrazică pe Kessler, dar, pentru moment, se abținu.

Restul discuției nu le aduse nimic nou. Fabel îi mulțumi pentru timpul acordat, iar ea îi răspunse printr-un semn al capului, politicos, dar rece. Îi conduse pe cei doi la ușă. În holul placat cu gresie era mai rece decât pe terasă, care era orientată spre sud.

Fabel avu ceva dificultăți în găsirea drumului înapoi spre oraș, poticnindu-se de câteva ori în rețeaua de drumuri cu sens unic din Blankenese. În cele din urmă, intră pe Elbchausse.

– Ei bine, ce părere ai? îl întrebă el pe Werner.

– Ne ascunde ceva. Bănuiesc că Blüm a avut o relație cu cineva pe care Kessler încearcă să-l țină departe de toate astea.

– La asta mă gândesc și eu, răspunse Fabel, apoi tăcu o vreme. Werner, cum l-ai descrie pe Hans Schreiber, *Erster Bürgermeister?*

Werner se uită mirat la Fabel, căruia nu-i vedea decât profilul.

– Nu știu... înalt, bănuiesc. Îmbrăcat cu haine scumpe. Cu părul blond-cenușiu. Probabil că merge la sala de forță... Umeri largi... De ce?

– Acum descrie-l pe tipul pe care l-a văzut martora noastră la intrarea în blocul unde locuia Blüm, îi zise Fabel, întorcându-se spre el.

PARTEA A TREIA

joi, 19 iunie – duminică, 22 iunie

Joi, 19 iunie, 10.20 a.m. Hamburg Rathaus, Hamburg

Kriminaldirektor Van Heiden reacționase aproape așa cum anticipase Fabel, dar nu în totalitate. Fusese șocat de relatarea lui Fabel: *Erster Bürgermeister* Schreiber devenea suspect în această anchetă importantă. Fabel îl studie pe șeful său în vastul birou al acestuia, de la etajul patru. Van Heiden rămase perplex în scaunul său din piele, cu privirea fixată pe tăblia biroului, ca și cum ar fi renunțat la orice mișcare, pentru a-și concentra energia în procesul de gândire. În cele din urmă și brusc, Van Heiden îl privi pe Fabel cu o expresie resemnată și îl întrebă care era următorul pas, de parcă funcțiile celor doi fuseseră inversate.

– Fixează o întâlnire cu el, spuse Fabel. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, l-aș fi convocat aici... dar cred că, în cazul de față, ar trebui să acționăm cu mult tact.

– Când vrei să-l interoghezi?

– Schreiber a fost văzut la locul crimei... sau, cel puțin, era cineva care îi semăna mult... În plus, a avut o relație cu victima. Așa nu va trebui să aștept până poate el să mă primească. Vreau să vorbesc cu el acum.

– Mă ocup eu de asta.

Van Heiden sunase la Rathaus și se lovise, după cum era și firesc, de o împotrivire birocratică. Amenințările sale la adresa funcționarului de la telefon fuseseră amplificate de vocea rece, calmă și controlată cu care le rostise. I se făcuse legătura cu Schreiber. Discuția la telefon fusese scurtă și la obiect. Primarul acceptase să-i întâlnească

imediat în biroul său. După ce închisese, Van Heiden rămăsese cu ochii ațintiți asupra telefonului.

– Parcă ar fi așteptat apelul ăsta. Am avut impresia că părea chiar ușurat.

Rathaus este primăria, sediul guvernului din Hamburg și una dintre cele mai impunătoare clădiri din oraș. Intrarea principală este situată imediat sub turnul cu ceas care domină piața mare.

Fabel și Van Heiden intrară în holul imens, cu coloane înalte și un tavan cu numeroase arcade. În sală se aflau câțiva turiști, adunați în jurul panourilor luminate care înconjoară stâlpii foarte înalți. *Kriminaldirektor* tocmai voia să spună ceva, când un portar în livrea se apropie de ei.

– Domnilor, mi s-a cerut să vă întâmpin și să vă conduc la Excelența Sa *Erster Bürgermeister*.

Bürgermeistersaal, sala în care aveau loc întâlnirile oficiale și ceremoniile, se afla la etajul al doilea, deasupra încăperii turnului principal. Însă birourile de lucru ale primarului Hamburgului se află la parter și la etajul întâi, în aripa de sud-est a clădirii. Fabel și Van Heiden fură conduși în Bürgermeisterzimmer de la etajul întâi.

Schreiber se ridică în picioare, în clipa în care cei doi intrară în biroul cu lambriuri din lemn de stejar. Fabel remarcă imediat croiala costumului italienesc care cădea perfect pe umerii puternici ai primarului. Dar, în suflet, Hans Schreiber părea să mai poarte și altceva, ceva ce nu-i venea la fel de bine precum costumul Armani: omul părea stânjenit, iar mișcările sale denotau o anumită stângăcie. Îi mulțumi funcționarului și le făcu semn celor doi polițiști să ia loc. Fabel își deschise blocnotesul.

– Mi-ați spus că discuția are legătură cu moartea Angelikăi, începu Schreiber.

Fabel așteptă câteva secunde înainte de a răspunde, așa cum cerea protocolul, pentru cazul în care Van Heiden ar fi vrut să înceapă el discuția. Acesta însă nu spuse nimic, așa că Fabel începu:

– Înțeleg că vă preocupă în mod deosebit mersul anchetei în cazul acestor crime, *Herr Erster Bürgermeister*...

– Normal...

– De asemenea, ați precizat că doriți ca investigația să se încheie cât mai repede cu putință și cu succes.

– Bineînțeles...

Fabel se hotărî să vorbească direct.

– Atunci, îmi puteți explica de ce nu ne-ați spus că ați vizitat-o pe Angelika Blüm în noaptea crimei?

Schreiber îl fixa pe Fabel cu privirea, dar în ochi nu i se citea nici ostilitate, nici o atitudine defensivă, nici manifestarea forței.

– Pentru că nu voiam să fiu implicat în toată povestea asta, adăugă el cu un oftat. În scandal. După cum vă puteți închipui, presa ar fi avut o zi de pomină...

Schreiber privi în direcția lui Van Heiden, ca și cum ar fi vrut ca acesta să-i susțină punctul de vedere, dar comisarul nu avu nici o reacție.

– *Herr Doktor* Schreiber, sunteți avocat, prin urmare vă cunoașteți drepturile din *Grundgesetz*. Așadar, știți că, începând din acest moment, răspunsurile dumneavoastră ar putea fi folosite drept probe.

– Da, înțeleg, răspunse Schreiber, cu umerii căzuți.

Fabel se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe brațele fotoliului din lemn de stejar, sculptate în formă de gheare de leu.

– Cred că înțelegeți că eu – noi – nu dăm doi bani pe teama dumneavoastră de a nu intra în gura presei. Ne-ați ascuns informații, poate importante, cu privire la o serie de crime. Crime, subliniez, al căror principal suspect sunteți pe cale de a deveni chiar dumneavoastră. Este vorba despre femei măcelărite – și nu spun asta metaforic –, iar pe dumneavoastră vă preocupă imaginea publică?

– Cred că *Bürgermeister* înțelege ce vrei să spui, Fabel, zise Van Heiden cu voce joasă și calmă.

– Dacă răspunsurile pe care mi le veți da nu mă vor mulțumi, *Herr Doktor* Schreiber, continuă Fabel, voi fi obligat să vă arestez aici și acum. Și, credeți-mă, veți ieși din Rathaus cu cătușe la mâini. Așa că ar trebui să dați dovadă de ceva mai multă transparență decât până acum. Ați omorât-o pe Angelika Blüm? întrebă el, lăsându-se pe spate.

– Dumnezeule, nu...

– Atunci, ce-ați căutat în apartamentul ei, în noaptea în care a fost ucisă?

– Angelika era o veche prietenă de-a mea. Ne întâlneam din când în când.

Trăsăturile lui Fabel se înăspriră.

– Credeam că am vorbit destul de clar, *Herr* Schreiber. Putem continua discuția aici sau la *Präsidium*. Și dacă nu veți fi absolut sincer cu noi – în tot ceea ce ne interesează – va trebui să acționăm după regulile noastre, nu după ale dumneavoastră. Să începem cu tipul de relație pe care o aveați cu *Frau* Blüm. Cât timp ați fost împreună?

Schreiber părea pierdut. Își dăduse silința să-și păstreze intactă intimitatea, dar Fabel săpa tot mai adânc.

– Un an. Poate puțin mai mult. După cum probabil știți, am avut o relație intimă acum mulți ani. Am cerut-o chiar în căsătorie, dar m-a refuzat. Așa că am rămas prieteni; ulterior, ne-am apropiat din nou.

– *Frau* Schreiber este la curent cu această relație? întrebă Van Heiden.

– Nu. Doamne, nu! Karin nu știe nimic. Nici unul din noi doi nu a vrut să o rănească.

– Deci nu ați intenționat să vă părăsiți soția? întrebă Fabel.

– Nu. Sau, cel puțin, nu acum. I-am propus Angelikăi acest lucru, dar ea nu voia să locuim împreună. Voia să fie independentă și bănuiesc că această... situație îi convenea. Oricum, nu voiam ca soția mea sau copiii să sufere.

– Nu prea sună a relație serioasă.

Schreiber se aplecă peste birou, luă un stilou și începu să-l rotească între degete.

– Nu-i adevărat. Am ținut mult unul la celălalt. Doar că eram... oameni practici. În plus, amândoi aveam tot timpul sentimentul că relația noastră era neîmplinită.

Fabel hotărî să încerce altfel.

– Mă înșel cumva, sau *Frau* Blüm intenționa să pună capăt relației?

– Cum de ați... spuse Schreiber, surprins.

– De aceea erați acolo în seara aceea? îl întrerupse Fabel. Ca să o convingeți să nu pună capăt relației?

– Nu. Deja stabiliserăm să nu ne mai vedem.

– Presupun că vi s-a întâmplat adesea să rămâneți la ea peste noapte.

– Când se putea, încuviință Schreiber.

– Altfel spus, când aveați pretexte serioase pe care să i le serviți soției.

Resemnat, Schreiber încuviință.

– Prin urmare, presupun că aveați unele lucruri personale în apartamenul ei și vă duseserăți să le luați.

– Da... cămăși, un costum de schimb, articole de toaletă... și altele, recunoscu Schreiber cu ochii ușor măriți. Cum de v-ați dat seama?

– Geanta de sport. Fie v-ați dus să luați ceva de acolo, fie aveați în ea arma crimei.

Geanta aceea îi permisese lui Fabel să-și imagineze scena: sfârșitul relației și bărbatul care vine să-și ia lucrurile din apartamenul iubitei. Își aminti cum și el folosise exact același tip de geantă, cum Renate stătea în picioare, privindu-l tăcută, iar Gabi dormea în camera ei, în timp ce el părăsea domiciliul conjugal, cu cinci ani în urmă.

– La ce oră ați părăsit apartamentul?

– Pe la nouă fără un sfert.

– N-ați stat decât cincisprezece minute?

– Cam așa ceva. Angelika tocmai făcuse o baie și avea treabă în seara aceea, așa că mi-am luat lucrurile și am plecat.

– V-ați certat?

– Nu... bineînțeles că nu. Prietenia noastră era prea importantă ca să renunțăm la ea. Vă asigur că totul s-a petrecut într-un mod cât se poate de civilizat.

– În timp ce plecați, n-ați văzut pe nimeni venind?

– Nu, n-am văzut, răspunse Schreiber, clătinând din cap.

– La ce oră ați ajuns acasă? întrebă Fabel.

– Pe la nouă și zece... și un sfert.

– Soția dumneavoastră poate să confirme acest lucru?

– Chiar trebuie să o amestecăm și pe Karin în toată povestea asta? întrebă Schreiber pe un ton rugător.

– Mă tem că da, de vreme ce este singura persoană care poate confirma că v-ați întors pe la ora nouă și un sfert. Autopsia lui *Frau* Blüm arată că a fost ucisă în jurul orei zece.

În clipa aceea, Schreiber arăta ca un om care își clădise viața cu multă trudă, iar acum vedea cum totul se năruia.

– Vom avea nevoie de amprentele dumneavoastră, *Herr Doktor* Schreiber, adăugă Fabel.

– Cred că putem chema aici un polițist... – spuse Van Heiden, uitându-se la Fabel ca și cum i-ar fi cerut acordul – care să facă totul... discret.

Fabel încuviință.

– Brauner se pricepe cel mai bine la treaba asta. Vorbesc eu cu el. S-ar putea să trebuiască să mai pun unele întrebări pe parcursul anchetei, i se adresă el lui Schreiber.

Acesta fu de acord. După o pauză, Fabel continuă.

– Prima victimă, Ursula Kastner – cred că lucra pentru guvernul din Hamburg. O cunoșteați?

– Sigur că da. Lucra în cadrul departamentului care se ocupa de legea proprietății și a mediului înconjurător. Se implicase într-o serie de proiecte, ca de exemplu Hafen City sau renașterea spirituală a străzii St Pauli. O cunoșteam foarte bine, era un avocat excelent.

– Ați avut vreun alt fel de relație cu ea, în afară de cea profesională?

Schreiber se îndreptă de spate, ca și cum ar fi vrut să-și adune ultimele rămășițe de demnitate. Mușchii i se încordară sub stofa lucioasă a costumului Armani. Avea genul de conformație care nu se poate dobândi decât trăgând serios de fiare în sala de forță. Fabel și-l imagină ca pe un bărbat foarte puternic. Destul de puternic pentru a smulge coastele unei victime, într-un acces de furie ucigașă.

– Nu, *Herr* Fabel, nu am avut nici un fel de altă relație cu *Frau* Kastner. Contrar impresiei pe care o aveți despre mine, nu sunt nici ucigaș în serie, nici un fustangiu. Relația mea cu Angelika a fost singura situația în care mi-am înșelat soția. Iar asta s-a întâmplat pentru

că noi doi aveam un trecut comun. Între mine și Ursula Kastner nu a fost nimic... cu toate că eu i-am prezentat-o Angelikăi.

Liniștea care urmă păru să dureze o veșnicie. Cei doi polițiști schimbară o privire rapidă, iar pe Fabel îl trecu un fior. Van Heiden rupse tăcerea.

– Vreți să spuneți că Angelika Blüm și Ursula Kastner se cunoșteau? Că între cele două era o legătură?

– Credeam că știți acest lucru... mai ales că ambele au fost ucise de aceeași persoană, presupun.

– Singura legătură dintre ele, pe care o cunoșteam, erați dumneavoastră, *Herr Doktor* Schreiber, zise Fabel. Acum dumneavoastră spuneți că ele se întâlneau?

– Da. Ursula a fost cea care a dorit să o cunoască pe Angelika. Spunea că avea nevoie de o „relație" în mass-media, ca să obțină informații de la sursă, cum s-ar zice.

– Este normal acest lucru?

– Nu. Nici mie nu prea mi-a surâs ideea. Bănuiam că Ursula avea informații în legătură cu un anumit subiect, pe care voia să le comunice presei. Am rugat-o să-mi spună dacă era vorba despre ceva care putea aduce prejudicii de imagine guvernului. M-a asigurat că nu era vorba despre nimic care să afecteze guvernul. A insistat asupra faptului că nu avea nevoie decât de niște sfaturi.

– Ați crezut-o?

– Nu. Dar n-aveam încotro. Și, oricum, dacă ar fi vrut într-adevăr să dea ceva în vileag, n-ar fi venit să-mi spună mie.

– Angelika Blüm nu v-a spus despre ce era vorba?

– Nu.

– Dar ați întrebat-o?

– De vreo două ori, dar fără nici un rezultat, așa că am renunțat. Dacă ați fi cunoscut-o pe Angelika, ați fi înțeles.

– De câte ori s-au întâlnit?

– Nu știu. Nu știu nici măcar dacă s-au întâlnit și în altă parte decât la recepția de la Neuer Horizont, unde le-am făcut cunoștință. Probabil că s-au mai întâlnit, ori au ținut legătura prin telefon sau prin e-mail. Pur și simplu, nu știu.

– Le-ați invitat pe amândouă la recepție, doar ca să le faceți cunoștință?

– Nu, s-a întâmplat ca amândouă să se afle acolo în interes de serviciu. Neuer Horizont este un program de reabilitare a unor cartiere din oraș, ocolite de marile proiecte, ca Hafen City ori St Pauli, dar care pot primi subvenții federale, locale sau din partea Uniunii Europene.

Fabel privea pe imensa fereastră în formă de arcadă, ce dădea spre Alsterfleet și Alterarkaden. Încerca să se concentreze, să raționeze logic, dar gândurile îi zburau, pradă unei adevărate revelații divine. Dacă, până atunci, unele dintre elementele anchetei nu se legau între ele, acum ele se ciocneau în creierul lui Fabel, declanșând o adevărată explozie. Două dintre cele trei victime se cunoșteau între ele și ambele dețineau informații în legătură cu unele tranzacții imobiliare în care era implicat guvernul. Se întoarse din nou spre Schreiber.

– Cine se află în spatele inițiativei Neuer Horizont?

– Un consorțiu privat. Principalul acționar este o filială a grupului Eitel. Organizatorul recepției a fost Norbert Eitel. Nu sunt un admirator al acestuia, dar, ca primar al orașului, trebuie să susțin orice inițiativă care poate aduce beneficii importante acestuia.

Altă legătură, altă scânteie.

– Credeam că Grupul Eitel este numai o afacere de presă.

– Nu, dădu din cap Schreiber. Domeniul editorial reprezintă principala lor activitate, dar Eitel este implicat și în multe alte domenii. Tehnologia informației este unul dintre ele. Afacerile imobiliare, altul.

– La recepție a fost prezent și tatăl lui Eitel? Wolfgang Eitel? întrebă Fabel, gânditor.

– Nu. Atunci când este cazul, eu impun anumite limite... Nu voi sta niciodată pe aceeași scenă cu un nazist ca el, indiferent cât de benefică ar fi cauza pe care aș sluji-o. Cred că a fost ținut deoparte... cu toate că, în public, fac paradă de solidaritatea dintre ei. Norbert Eitel este conștient de faptul că, fără să vrea, tatăl lui i-ar putea afecta ambițiile politice.

– Cred că ați fost șocat de moartea lui Kastner.

– Puțin spus șocat. A fost un șoc îngrozitor! Vă amintiți de *Innensenator* Hugo Ganz, nu?

Fabel încuviință, amintindu-și fața roz și cărnoasă a lui Ganz.

– *Frau* Kastner colabora cu *Herr* Ganz. În special la proiectele de dezvoltare imobiliară și de mediu. Ea răspundea de aspectele juridice. *Innensenator* Ganz a fost foarte afectat de moartea ei. De aceea cred că a fost atât de... *categoric* când l-ați întâlnit ultima oară.

– Unde vă aflați atunci când *Frau* Kastner a fost dată dispărută?

– Mă aflam la o conferință asupra mediului înconjurător, la Roma, spuse Schreiber, fără emoție în glas, apoi fața i se lumină de un licăr de speranță. Chiar așa a fost! Nici măcar nu eram în țară când a fost ucisă. Am în jur de o mie de martori. Când a fost omorâtă cea de-a doua victimă?

– Miercuri, patru iunie, răspunse Fabel. În primele ore ale dimineții.

Schreiber își verifică agenda din birou.

– Eram acasă cu familia, puteți verifica.

Fabel nu păru impresionat.

– Acum nu ne interesează decât cazul Angelikăi Blüm. Iar dumneavoastră vă aflați în apartamentul ei, cu puțin timp înainte de a fi ucisă.

– Dar eu nu am nici o legătură cu crima, absolut nici una.

Tonul lui Schreiber devenise întru câtva sfidător, mai sigur pe sine. Faptul că avea alibi pentru celelalte două crime îi dădea curaj.

Fabel schimbă metoda.

– Știați că *Frau* Blüm a încercat să mă contacteze?

– Nu... nu, nu știam. Și de ce, mă rog?

– Nu știu. N-am mai avut când să iau legătura cu ea, minți polițistul.

Suna mai bine decât dacă recunoștea că nu-și dăduse osteneala să o sune.

– Credeți că se simțea în pericol? Credeți că de-asta v-a sunat? De ce nu mi-a spus mie? continuă Schreiber, fără să aștepte răspunsul lui Fabel. Dacă îi era teamă, de ce n-a vorbit cu mine despre asta?

Fabel și Van Heiden se ridicară.

– Nu cred că se simțea în pericol. Tot ce știu este că a încercat să mă contacteze de trei sau de patru ori înainte de a fi ucisă. Dar în

nici unul dintre mesajele pe care le-a lăsat n-a menționat că ar fi fost în pericol.

Se îndreptă spre ușă, fără să dea mâna cu Schreiber.

– După cum v-am spus, *Herr Doktor* Schreiber. S-ar putea să vă mai pun niște întrebări pe parcursul anchetei. Voi trimite pe cineva să vă ia amprentele.

Fabel deschise ușa grea din stejar, apoi se întoarse din nou spre primar.

– Ultima întrebare. Când ați văzut-o sau întâlnit-o ultima dată pe Marlies Menzel?

La început, Schreiber păru surprins, apoi puțin îngrijorat.

– Doamne... nici nu mai știu... acum mulți ani de zile. De pe vremea când lucram împreună la *Zeitgeist* și în nici un caz după ce s-a implicat în acțiuni teroriste.

– N-ați luat legătura cu ea de când a fost eliberată din închisoarea Stuttgart-Stammheim?

– Nu. Niciodată.

Fabel știa că spunea adevărul.

Același portar în livrea îi conduse până în holul mare al primăriei. Soarele îi orbi pe amândoi, în clipa în care ieșiră pe sub arcada gotică, în piața largă din fața clădirii.

– Ce părere ai? întrebă Van Heiden.

– Nu e omul nostru, răspunse Fabel, punându-și ochelarii de soare. Va trebui să fac o excursie până la Bremen. Dar, înainte de asta, pot să-ți fac cinste cu o cafea la Alsterarkaden, *Herr Kriminaldirektor?*

Joi, 19 iunie, 02.20 p.m. Kunstgalerie Nordholt, Bremen

Fabel crezuse că drumul spre Bremen avea să dureze o oră și ceva, dar pe la jumătatea traseului pe A1, traficul deveni dens și lent. Având în fața sa o porțiune lungă de autostradă, Fabel se hotărî să asculte puțină muzică: alese un CD cu Herbert Grönemeyer, *Bleibt alles anders*[1]. Tocmai dădea volumul mai tare, când îi sună celularul.

[1] Totul rămâne altfel (în germ. în orig.)

Era Maria Klee; avea raportul autopsiei lui Klugmann. Fusese omorât de un singur glonț, care îi trecuse prin *cerebrum* și îi zdrobise *medulla oblongata*, după care ieșise prin partea de sus a buzei superioare, sub nas. Ora probabilă a decesului era situată între vineri, ora 06.00 p.m. și sâmbătă, ora 06.00 a.m. Fabel tresări când Maria îi spuse că la autopsie se descoperiseră și unele semne de tortură și de lovituri, survenite cu puțin timp înaintea decesului. De asemenea, în urma analizelor, i se găsiseră în sânge urme de amfetamină. Încercase să-și trăiască viața. Ultima acoperire. Și dăduse greș.

Maria avea și raportul balistic. Brauner avusese dreptate: glonțul provenea de la o armă care nu corespundea standardelor. Fabel îi povesti Mariei despre întâlnirea cu Schreiber și-i ceru să-l informeze și pe Werner în legătură cu autopsia.

Circulația se fluidiză, iar Fabel constată că mai avansase puțin. Mașina fusese pe pilot automat, iar mintea sa rătăcea într-un ungher întunecat și singuratic, unde se afla un polițist sub acoperire care știa cu certitudine, în timp ce era torturat, că avea să moară. Timp de o secundă, Fabel se imaginâ în acel loc și simți un gol în stomac. Un sentiment pe care îl recunoscu drept umbra palidă a unei frici cumplite.

Semnele de circulație indicau că se apropie de Bremen Kreuz, așa că ieși de pe A1 și intră pe A27, spre Bremen.

Galeria de artă Nordholt se afla foarte aproape de Marktplatz din Bremen. Era găzduită într-o clădire elegantă, cu nișe mari, cu ferestre arcuite, construită la sfârșitul secolului al XIX-lea. Când intră Fabel, Marlies Menzel supraveghea atârnarea uneia dintre pânzele sale. Era o femeie cam la cincizeci de ani, îmbrăcată cu o fustă neagră, lungă, și cu o jachetă cam largă, cu umerii întăriți, de aceeași culoare. Avea părul scurt și fără strălucire, castaniu, dar cu șuvițe mai deschise la culoare. Purta o pereche de ochelari pătrățoși, cu ramă îngustă. Semăna mai mult cu o bibliotecară decât cu o teroristă eliberată recent din închisoare, își spuse Fabel, în timp ce se îndrepta spre ea. Se opri la jumătatea drumului. Pe pereții albi ai galeriei erau expuse pânze imense. Încă de când răsfoise broșura expoziției, Fabel sesizase asemănarea dintre tablouri și scenele de coșmar de la

locul crimelor. Dar nu era pregătit pentru impactul vizual. Fiecare pânză avea o înălțime de doi metri și o lățime de un metru, iar culorile vii, aproape viscerale, păreau că țipă. Modul în care realizase lucrările denota forță și încredere, iar fiecare reprezenta violența în două dimensiuni.

Fabel se îndreptă spre un grup ceva mai restrâns.

– *Frau* Menzel?

– Da? răspunse ea, întorcându-se și afișând un zâmbet politicos.

– Aș dori să vă vorbesc, spuse el, arătându-i insigna KriPo.

Zâmbetul lui *Frau* Menzel dispăru ca prin farmec.

– Este deja obositor. De când am fost eliberată, m-au vizitat aproape toate serviciile de securitate din țară. Treaba asta începe să miroasă a hărțuire.

– Vizita mea nu e una oficială...

– Nu? În acest caz, nu sunt sigură că ar trebui să discut cu dumneavoastră.

Menzel se întoarse cu spatele.

– *Frau* Menzel, începu din nou Fabel, sunt *Kriminalhauptkommissar* Jan Fabel. Ofițerul de poliție implicat în atacul de pe dig, din 1983...

– Dumneavoastră ați ucis-o pe Gisela? întrebă Menzel, cu spatele la el.

– N-am avut de ales. Trăsese deja în mine o dată și se pregătea să țintească din nou. Am rugat-o să înceteze, dar... vocea lui Fabel se stinse.

– Era doar un copil, spuse Menzel, întorcânduse cu fața la el.

– N-aveam ce să fac. Îmi omorâse colegul și mă rănise pe mine, îi răspunse Fabel fără ranchiună. I-am cerut să arunce pistolul, dar l-a îndreptat spre mine.

În timp ce vorbea, o revăzu pe Gisela Frohm la capătul digului, cu pistolul lucindu-i în mâna firavă de copil, ca o greutate legată de o sfoară. O împușcase de două ori, în față. Revăzu părul ei roz punk, în timp ce capul îi cădea pe spate și apoi se prăbușea în apă. Fusese cea mai cumplită zi din cariera lui. Din viața lui. Și nu avea să o uite niciodată.

Marlies Menzel îl privi pe Fabel fără ostilitate. Părea că se gândește la vorbele lui. Se întoarse spre cei doi asistenți, care o ajutau să atârne tablourile.

– Ies puțin. Continuăm când mă întorc.

– Cred că ar trebui să discutăm în altă parte, îi spuse ea lui Fabel.

Cafeneaua se afla pe Katharinenstrasse, în oraș. O tejghea lucioasă ocupa toată lungimea acesteia. Angajații din spatele tejghelei puneau mereu pe barul lustruit tăvi cu cești de ceai alb sau de cafea. În aer plutea un miros de cafea proaspăt măcinată. Chelnerii îmbrăcați în pantaloni negri, cu veste și șorțuri albe duceau tăvile la mese. Servirea avea un ritm plăcut, reconfortant.

Cei doi aleseră o masă lângă fereastră. Menzel se așeză cu spatele la lambriul de stejar, iar Fabel se așeză în fața ei, putând astfel privi pe fereastră înspre Marktplatz. Femeia scoase un pachet de țigări franțuzești și, după un moment de gândire, îi oferi una și lui Fabel.

– Nu, mulțumesc. Nu fumez.

Ea zâmbi și își aprinse o țigară. Inhală fumul, ridică bărbia și îl suflă în aer, arcuindu-și ușor buzele, pentru ca fumul să nu-l deranjeze pe comisar.

– Este un obicei dobândit în închisoare, spuse ea, pe un ton amar. Cu ce vă pot ajuta, *Herr* Fabel?

Nu apucă să răspundă, pentru că sosi un chelner. Fabel comandă o ceașcă de ceai, iar Menzel o cafea neagră.

– Aș vrea să vă pun câteva întrebări referitoare la picturile dumneavoastră, spuse Fabel, după plecarea chelnerului.

– Un polițist iubitor de artă? întrebă ea, zâmbind. Sau am încălcat cumva vreo regulă privitoare la mărimea tablourilor?

Fabel îi vorbi despre crime și despre modul în care pânzele ei aminteau de locurile crimelor. O mai întrebă și dacă aflase de moartea lui *Frau* Blüm. Da, aflase... din ziare.

– Când ați văzut-o ultima dată pe Angelika Blüm?

– Înainte să fiu arestată. Am lucrat împreună la o revistă din anii 1970. Se numea *Zeitgeist*. La vremea aceea, mi se părea că era un titlu inteligent, dar acum sună atât de lipsit de imaginație. De ce mă

întrebați? Sunt cumva suspectă pentru că picturile mele vă amintesc de... Își dădu seama de semnificația spuselor ei. Biata Angelika...

– Nu, *Frau* Menzel, nu sunteți suspectă, spuse Fabel, fără să pomenească faptul că Maria verificase deja unde se afla *Frau* Menzel, atunci când fuseseră comise crimele. Era încă în închisoare când fusese ucisă Ursula și la o recepție de vernisaj atunci când fusese ucisă Blüm.

– Dar am remarcat că există o asemănare ciudată între tablouri și crime, continuă Fabel. Probabil este doar coincidență, dar există și posibilitatea ca asasinul să vă fi văzut lucrările și să încerce să le imite. Este destul de obișnuit la ucigașii în serie să-și „aranjeze" victimele, în așa fel încât să semene cu o operă de artă. E ca și cum viața ar încerca să imite arta.

– Sau, mai degrabă, moartea ar încerca să imite arta.

Menzel mai trase un fum. Fabel observă că avea degetele pătate de nicotină.

– Oribil.

Chelnerul le aduse ceaiul și cafeaua.

– Ați primit cumva scrisori ciudate cu referire la tablouri? În special e-mailuri?

– Doar scrisori pe care mă așteptam să le primesc. În multe dintre ele mi se spunea că ar fi trebuit să rămân în închisoare, că o să ard în iad pentru crimele mele, că e dezgustător să încerc să mă definesc ca un creator, când eu, de fapt, nu sunt decât o distrugătoare. Lucruri de genul ăsta. Opinii pe care, probabil, le împărtășiți și dumneavoastră.

Fabel ignoră momeala.

– Dar nimic care ar putea fi descris ca straniu sau ca o reacție deplasată față de operele dumneavoastră?

Menzel se gândi un moment.

– Nu, nu chiar. Deși a avut loc o scenă neplăcută la galerie, acum câteva săptămâni. Wolfgang Eitel a venit însoțit de o gloată de ziariști și de oameni de televiziune și a început să vorbească despre faptul că nu am dreptul să expun, m-a acuzat că sunt o criminală și

o asasină, a condamnat faptul că folosesc culorile steagului național. Porc nazist!

Fabel înregistră informația. Din nou era pomenit Eitel.

– Ați fost de față când s-a întâmplat?

– Nu. Cred că asta i-a stricat planul. Cred că i-ar fi plăcut să mă înfrunte în fața camerelor de luat vederi.

Fabel sorbi din ceai. Menzel întoarse capul și privi pe fereastră. Fabel observă că lumina zilei îi scotea în evidență paloarea tenului.

– De ce ați făcut ce-ați făcut? De ce l-ați urmat pe Svensson?

Întrebarea îi surprinse la fel de mult pe amândoi. Îl privi ciudat, ca și cum ar fi încercat să distingă o intenție răutăcioasă în întrebare. Apoi dădu din umeri.

– Erau alte vremuri și alte locuri. Noi am crezut în ceva și în cineva. Karl-Heinz Svensson era o persoană incredibil de puternică. Și un tip extrem de manipulativ.

– De aceea l-ați urmat cu atât de mult... fanatism?

– Fanatism? Menzel râse amar. Da, am fost fanatici. Ne-am fi dat și viața pentru el. Iar unii dintre noi au și făcut-o.

– Pentru el? Nu pentru ideile lui?

– Păi, la vremea aceea, eram convinși că urma să trezim întreaga Germanie la realitatea revoluției socialiste mondiale, că noi eram soldații care luptau împotriva moștenitorilor capitaliști ai nazismului. Adevărul este că eram cu toții sclavii lui Karl-Heinz. V-ați gândit cumva la faptul că majoritatea celor din grup erau femei? Fete tinere? După procese, presa ne-a numit Haremul lui Svensson. Adevărul este că toate ne-am culcat cu el și toate îl iubeam.

– Mulți oameni au murit din cauza acestor iubiri școlărești.

Fabel se gândi la Franz Webern, tânărul de douăzeci și cinci de ani, căsătorit și tatăl unui bebeluș de optsprezece luni, care fusese găsit mort pe stradă. De asemenea, se gândi și la Gisela Frohm scufundându-se încet în apele întunecate ale Elbei.

– Doamne, credeți că nu știu asta? replică repede Menzel. Am avut timp suficient să mă gândesc la toate, în cei cincisprezece ani lungi petrecuți într-o celulă din Stuttgart-Stammheim. Ceea ce trebuie să înțelegeți este *puterea* pe care a exercitat-o asupra noastră. Ne

pretindea un angajament total. Asta însemna să rupem orice legătură cu familia, cu prietenii, cu orice influență rațională. Nu auzeam decât vocea lui. El era pentru noi mamă, tată, frate, camarad, iubit... totul.

Pasiunea păru să se aprindă din nou, dar apoi se stinse.

– Era un ticălos care ne manipula.

Aprinse o altă țigară de la mucul celei dinainte.

– Gisela era la fel de fanatică precum ceilalți?

– Mai mult decât ceilalți, zise Menzel, cu un surâs trist. Karl-Heinz fusese primul ei iubit. Era înnebunită după el. Ceea ce ați spus mai devreme a fost corect, nu aveați altă alternativă decât să o împușcați. Karl-Heinz o antrenase să ucidă. Dumneavoastră nu ați fost decât instrumentul morții ei, iar el, creierul.

– Dar de ce? întrebă Fabel mirat. De ce ați făcut asta? Ce era atât de rău în societatea noastră, ca voi să îi declarați război?

Menzel făcu o pauză înainte de a răspunde.

– Este boala germanilor. Lipsa unei istorii, lipsa unei identități clare. Încercarea de a ne descoperi. Asta ne-a dus și la nazism. Acest lucru ne-a făcut ca, după război, să devenim un surogat al americanilor, asemenea unui copil care a greșit și încearcă să-și răscumpere greșeala, imitându-și părinții. Noi disprețuiam această simplitate ultracapitalistă. Am declarat război mediocrității, iar mediocritatea a câștigat, adăugă ea, zâmbind sardonic.

Fabel, cu ochii la cana de ceai, știa deja care avea să fie următoarea întrebare, știa deja și răspunsul, dar trebuia să întrebe.

– Svensson chiar e mort?

Se presupunea că Svensson murise în timpul atacului în care se încercase asasinarea lui *Erster Bürgermeister* al Hamburgului. Glonțul unui polițist lovise rezervorul mașinii lui Svensson, care fusese mistuită de flăcări. Teroristul murise ars. Poliția nu putuse să găsească fișa dentară, pentru a verifica identitatea cadavrului. Bărbatul își petrecuse ani buni ștergându-și datele din arhivele poliției.

Marlies Menzel nu răspunse imediat. Se rezemă de spetează scaunului, mai trase un fum și îl studie pe Fabel, ca și cum ar fi vrut să-l evalueze.

– Da, *Herr* Fabel, Karl-Heinz a murit în mașina aceea. Vă asigur.

Fabel o crezu.

– Trebuie să mă întorc la Hamburg. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

– Sau vă pare rău că ați răscolit trecutul? Acolo e locul meu, în trecut. Tot acolo se află și Gisela. După o pauză, adăugă: Sunteți mulțumit de ce ați aflat, *Herr* Fabel?

– Nici nu știu de ce am venit, zâmbi el, ridicându-se. Sper că expoziția va avea succes.

– Un act de creație. Un fel de răscumpărare pentru actele de distrugere în care am fost implicată. Cred că e un sfârșit potrivit. Vedeți, *Herr* Fabel, acesta va fi, în același timp, debutul și sfârșitul meu.

Marlies Menzel scutură scrumul țigării în scrumieră.

– Nu prea înțeleg, spuse el confuz.

Femeia ridică țigara și o studie cu atenție.

– Am cancer, *Herr* Fabel. În ultima fază, spuse ea, zâmbind amar. A fost și unul dintre motivele pentru care am fost eliberată. Dacă ați venit aici să căutați dreptate, asta este cam tot ce pot să vă ofer.

– Îmi pare rău, răspunse Fabel. La revedere, *Frau* Menzel!

– La revedere, *Herr Kriminalhauptkommissar!*

Joi, 19 iunie, 06.00 p.m. Pöseldorf, Hamburg

Pe drumul de întoarcere, Fabel o sună pe Maria la Mordkommission și îi ceru să strângă toate informațiile disponibile în legătură cu Wolfgang Eitel. Nu avea nimic nou de comunicat, așa că o anunță că nu avea să ajungă la sediu decât a doua zi de dimineață. Apoi îl sună pe Brauner, care îi spuse că amprentele lui Schreiber se potriveau cu cel de-al doilea set de amprente luate din apartamentul lui Blüm. De data asta, prezența amprentelor disculpa în loc să inculpe un suspect. Dacă Schreiber ar fi fost ucigașul, atunci ar fi făcut orice pentru a-și șterge toate urmele din apartament. Iar Fiul lui Sven, dimpotrivă, nu le lăsase nimic care să-i ajute să-i dea de urmă.

Fabel avea un spațiu rezervat în parcarea subterană, aflată sub clădirea în care își avea apartamentul. Era trecut de ora opt când își parcă mașina. Când coborî, își puse mâinile pe șale, apoi își arcui coloana, ca să se dezmorțească. În clipa aceea, remarcă prezența a două namile în spatele său. Se roti și, instinctiv, duse mâna la armă.

Ambii bărbați zâmbiră, apoi ridicară mâinile, într-un gest de predare. Amândoi aveau părul negru, unul cu bucle, iar celălalt, lins și dat pe spate. Primul avea o mustață mare și groasă. Fără îndoială că amândoi erau turci. Buclatul vorbi primul.

– Vă rog, *Herr* Fabel... nu avem de gând să vă facem nici un rău și nici nu am vrut să vă speriem. *Herr* Yilmaz ne-a trimis. Ar dori să vă vorbească, acum, dacă se poate.

– Și dacă nu se poate?

– Sigur, depinde de dumneavoastră, răspunse buclatul, ridicând din umeri. Dar *Herr* Yilmaz ne-a spus să vă transmitem că are să vă înmâneze ceva, un lucru important pentru ancheta pe care o conduceți.

– Unde este acum?

– Vă ducem noi la dânsul... dacă sunteți de acord.

Buclatul zâmbi într-un fel care nu-l liniști pe Fabel.

– Vă urmez în mașina mea, răspunse.

Cei doi musculoși își parcaseră mașina Wolkswagen Polo afară, iar Fabel îi urmă în direcția cartierului Harburg. Sună la Mordkommission și îi spuse lui Werner că se ducea la o întâlnire cu un informator, dar nu menționă numele lui Yilmaz. Werner insistă să trimită o echipă de rezervă, dar Fabel îi spuse să fie pe față, dar să nu intervină încă; avea să-l sune de îndată ce va afla unde urma să aibă loc întâlniea.

Volkswagen-ul turcilor opri în fața unei mici proprietăți pe care se aflau clădiri comerciale și industriale, construite într-un stil complet lipsit de imaginație. Parcară în fața unui depozit lat și scund. Clădirea fusese construită prin anii 1970 sau 1980. Vopseaua de un roșu țipător plesnise pe țevile metalice exterioare care fuseseră singura concesie făcută arhitecturii din acea vreme. În timp ce turcii coborau din mașină, Fabel își sună iar colegul și-i spuse unde se află.

– Ai grijă, Jan!

– O să fie bine. Dar dacă nu te sun în cel mult o jumătate de oră, trimite cavaleria!

Își închise telefonul, apoi coborî din mașină. Buclatul, cu un zâmbet sub mustața stufoasă, deschise o ușă care avea la fel de multă

nevoie de vopsea ca și țevile. Fabel le făcu semn că totul era în regulă și îi invită să-i arate drumul.

Depozitul era mic, dar înțesat cu lăzi pline de produse alimentare, lăzi cu etichete scrise într-o limbă care Fabel presupuse a fi turca. Un zid despărțitor, un fel de perete din sticlă întărită cu fire de oțel și cu carton, se întindea pe toată lungimea clădirii. Zidul despărțea depozitul de birouri. Prin fereastra biroului principal, Fabel îl văzu pe Yilmaz stând lângă alți doi bărbați. Unul era un turc cu trăsături dure, iar celălalt, un tip murdar, scund, îmbrăcat cu o haină militară ponosită. Avea pielea gălbuie și ochii adânciți în orbite ai unui toxicoman înrăit.

Buclatul îi deschise ușa lui Fabel, dar nu intră în birou. Yilmaz se ridică, zâmbindu-i sincer, apoi îi întinse mâna.

– Vă mulțumesc că ați venit, *Herr* Fabel! Regret că nu ne-am putut întâlni într-un loc mai plăcut, dar am crezut că este bine să fim cât mai discreți. Am... sau, mai bine zis, amicul meu are o informație prețioasă pentru dumneavoastră. După cum vedeți, mi-am ținut promisiunea, *Herr Hauptkommissar.*

Fabel îl studie pe tipul scund, care semăna cu un ogar. La fel ca majoritatea drogaților, părea un tip fără vârstă. Fabel știa că putea avea la fel de bine treizeci de ani, sau cincizeci. Mai văzu că unul dintre pometi era umflat și mai decolorat decât pielea din jur. Lângă o nară, avea o coajă de sânge închegat.

– Te simți bine? îl întrebă Fabel.

– Am căzut pe scări, răspunse omul, cu o voce ascuțită, uitându-se cu ciudă la turcul cel dur.

– Acest... *domn*... se numește Hansi Kraus, spuse Yilmaz. Deține o informație... pe care vrea să v-o împărtășească, o probă chiar...

Yilmaz făcu un semn din cap spre turc, care scoase de undeva din spatele biroului un pachet murdar. Îi desfăcu cu grijă marginile și dădu la iveală un pistol automat de 9 mm, aurit și strălucitor. Avea marginile bogat ornamentate, iar pe o parte avea gravat cuvântul ΦOPT12, scris cu litere chirilice. Dedesubt era scris cu litere latine MADE IN UKRAINE.

– *Herr* Kraus dorește să vă dea asta ca probă în cazul morții lui Hans Klugmann, spuse Yilmaz. Își cere scuze pentru întârziere... avusese intenția să vi-l dea mai devreme, dar a uitat complet de el.

– Unde ai găsit arma? îl întrebă Fabel pe Hansi Kraus.

Kraus se uită mai întâi la Yilmaz, apoi la turc, apoi la Fabel.

– La piscină. Eram acolo când individul ăla a fost omorât.

– Ai fost martor la crimă?

Kraus dădu din cap.

– I-ai văzut pe asasini?

Kraus ezită. Turcul cel rău se mișcă pe scaunul său, făcând să-i foșnească haina de piele. Kraus se uită din nou la el, apoi încuviință din cap.

– Ai putea să-i mai identifici o dată?

– Da. Un tip în vârstă și unul mai tânar. Amândoi, niște brute. Cel tânăr semăna cu Arnold Schwarzenegger... el i-a făcut felul tipului.

Fabel îi făcu un semn celuilalt turc, iar acesta îi dădu arma. O luă și o ținu ca și cum ar fi apucat cu mănușile de bucătărie o friptură fierbinte. MADE IN UKRAINE.

– Erau străini? Vorbeau rusește sau ceva asemănător?

– Nu... adică i-am auzit vorbind, dar nu erau străini, erau germani. Tipul mai în vârstă vorbea încontinuu despre cartierul care a ajuns de rahat. Zicea că, în tinerețe, venise cu o fată la piscină...

– Spune-mi despre armă, unde ai găsit-o?

– I-am văzut când au aruncat-o la coș. După ce au plecat, am luat-o eu.

– I-ai urmărit?

– Nu. Au aruncat arma într-un coș de gunoi din interiorul piscinei.

– N-au încercat să o ascundă?

– Nu prea. Și la câțiva metri de piscină se află un canal. Cred că nu le-a păsat dacă avea să fie găsită sau nu.

– Sau poate că voiau să fie găsită... sugeră Yilmaz.

– Așa se pare, încuviință Fabel. Ucigași nemți și o armă ucraineană. Se pare că încearcă să ne inducă în eroare. Aș vrea să vii la

Präsidium, ca să dai o declarație completă, îi spuse el lui Hansi. Apoi îți vom arăta niște fotografii, poate îi vei putea identifica pe ucigași.

Hansi încuviință. Nu era prea încântat, dar avea aerul cuiva care se resemnează la gândul că asemenea porcării se mai întâmplă. Și în special lui.

Fabel puse o mână pe umărul lui Hansi și-i spuse:

– Uite ce e, Hansi. Nu te pot obliga să faci asta. Nici *Herr* Yilmaz, nici altcineva... Declarațiile tale ne vor ajuta doar dacă sunt sincere și date de bunăvoie.

– Trăiți într-o lume foarte frumoasă, *Herr Hauptkommissar*, spuse Kraus, râzând amar. O să vă dau declarația.

Fabel îl conduse pe Kraus la mașină. Yilmaz îi însoți până la ușă.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, *Herr* Yilmaz, spuse Fabel cu sinceritate.

Yilmaz îi răspunse cu un zâmbet și ridică din umeri.

– Dar sper că înțelegeți că asta nu presupune nici o favoare din partea mea. Vă rămân dator de data aceasta, dar nu voi încălca niciodată legea și nici propriile principii, ca să vă ajut.

– Asta o știu deja și nu aștept nimic în schimb, râse Yilmaz. Așa se întâmplă, de regulă, când ai de-a face cu un polițist onest. Singurul lucru pe care-l cer este ca numele meu să nu fie menționat în declarația lui Hansi.

– Mda... este un compromis pe care îl pot face. Mulțumesc încă o dată. La revedere, *Herr* Yilmaz!

Pe drumul spre *Präsidium*, Fabel conduse cu geamul deschis, pentru a atenua mirosul hainei lui Hansi. Odată ajunși la secție, îl încredință pe acesta lui Werner, căruia îi ceru să-i comande ceva de mâncare de la cantină. Uitându-se la Hansi, Fabel își dădu seama că trebuia să înceapă cât mai repede: privirea acestuia devenea din ce în ce mai mobilă, trecând cu repeziciune dintr-o parte în alta, ca privirea unui animal hăituit. Iar mișcările sale trădau nervozitate. Polițistul știa că Hansi avea nevoie de o doză, așa că nu aveau mult timp la dispoziție.

Întors în birou, Fabel luă teancurile de dosare de pe masă și le puse pe jos, apoi împinse într-o parte tastatura și mouse-ul calculatorului.

Găsi un blocnotes mare într-unul dintre sertare și îl deschise la o pagină nescrisă. În clipa în care puse carnetul pe birou, îi reveni brusc în minte o imagine din apartamentul lui Blüm: își aminti de măsuța de cafea debarasată de obiecte, pentru a permite ideilor să capete contur. Din nou, avu un sentiment dureros de vinovăție, gândindu-se la o femeie pe care nu o întâlnise niciodată și care insistase atât de mult să ia legătura cu el.

Primul nume pe care îl scrise în carnet fu Angelika Blüm. Lângă acesta îl scrise pe cel al Ursulei Kastner. Apoi Tina Kramer. Trase o linie verticală și împărți pagina în două, numele celor trei victime aflându-se pe coloana din dreapta. În cealaltă coloană, scrise numele lui Hans Klugmann și al lui John MacSwain. Apoi mai trase o linie verticală și scrise numele pe care i-l dăduse Mahmoot, Vasil Vitrenko.

O jumătate de oră mai târziu, Fabel avea în față șase coloane verticale, cu nume, date și elemente-cheie. Fiecare coloană avea ca titlu unul dintre cele șase nume cu care începuse. Coloana în care se afla numele lui Vitrenko era cea mai goală. Își imaginase toate legăturile, coincidențe și punctele comune posibile, iar rezultatul fu un rezumat a ceea ce prezentase deja în sala de ședințe. Dar această nouă trecere în revistă a evenimentelor nu era o pierdere de timp. Ceea ce îl interesa pe el era activitatea în sine: se concentră din nou și își reorganiză ideile, evaluând progresele făcute până în acel moment. Un nume apărea în mod constant în jumătate dintre coloane: Eitel. Prima victimă, Ursula Kastner, fusese implicată, cu toate că indirect, în programul Neuer Horizont, al cărui acționar principal făcea parte din Eitel Group. Nu exista nici o legătură cunoscută cu cea de-a doua victimă, Tina Kramer. Cea de-a treia victimă îl cunoscuse pe Eitel-fiul și îi luase un interviu lui Eitel-tatăl; după spusele prietenei ei, Erika Kessler, Angelika lucra la un articol defăimător cu privire la unul sau la ambii Eitel. John MacSwain lucra pentru Eitel Group. Gruparea lui Vitrenko părea să arunce o umbră asupra acestei înșiruiri de oameni și de fapte. Klugmann încercase să se infiltreze în bandele ucrainene și tocmai o armă de fabricație ucraineană fusese găsită la locul crimei, însă asasinii nu erau ucraineni. Kraus

era absolut sigur de asta. Angelika Blüm lucrase la un articol cu privire la activitățile fostei poliții sovietice și la batalioanele de securitate, făcând probabil o comparație cu acțiunile BATT101 din Hamburg, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Desigur, Fabel trăise rușinea de a fi fost ciomăgit de un necunoscut de origine slavă. Să afirme doar că atacatorul său știuse cum să procedeze, ar fi fost de-a dreptul o subestimare: era clar că individul era un profesionist foarte bine antrenat. Fabel încercui numele lui Vitrenko. N-avea idee cam ce vârstă putea avea. Să fi fost chiar el bărbatul în vârstă?

Hans Schreiber, *Erster Bürgermeister* al orașului liber și al statului Hamburg, era de asemenea o prezență care sărea în ochi. Cunoscuse două dintre victime, iar cu una dintre ele avusese chiar o relație intimă. În plus, fusese ultimul care o văzuse pe Angelika Blüm în viață – cu excepția criminalului.

Se sprijini de spătarul scaunului, își puse mâinile sub cap și se uită din nou la notițe, ca și cum, de data asta, ar fi studiat peisajul investigațiilor sale de la înălțime. Trebuia să vorbească cu Wolfgang Eitel și cu fiul acestuia. Voia să i se confirme o bănuială în legătură cu MacSwain. Nu era convins că acesta era omul lor, dar era ceva la el care nu mirosea a bine. Se gândi la propunerea Annei Wolff de a se întâlni cu el vineri seara. Planul era bun, numai că Fabel nu se simțea în largul lui știind-o pe Anna atât de aproape de un posibil suspect; în plus, trebuia să fie atenți pentru a evita eventuale acuzații de atragere în cursă.

Era atât de adânc cufundat în gânduri, încât tresări când sună telefonul. Era Holger Brauner, șeful echipei de legiști.

– Ei bine, Jan, aș putea spune că îți dai toată silința ca viața să nu fie plictisitoare. Ceea ce mi-ai adus tu este ceva destul de neobișnuit.

– Este arma crimei?

– Da. Și, după cum ți-am spus, este interesant și ciudat ca așa ceva să existe în Hamburg.

– Adică?

– Este un FORT 12, asta înseamnă literele acelea chirilice. Este un pistol de 9 mm. Are un încărcător Makarov de 9/18, în care pot

intra douăsprezece cartușe. Și acum vine partea interesantă: este o armă folosită de poliția și de forțele de securitate ucrainene.

Fabel se gândi repede la încă o legătură. Brauner continuă:

– Serviciile de securitate sovietice erau dotate cu pistoale Makarov PM, dar după prăbușirea blocului comunist forțele speciale și serviciile de securitate ucrainene au cerut arme mult mai solide, așa că au cumpărat mașini cehești de la fabrica din Uhresky Brod și au început să fabrice FORT 12.

– Este o armă folosită doar de polițiști?

– Din câte știu eu, da. I-am cerut lui Kapff, specialistul nostru în balistică și arme de foc să se intereseze. Practic, este mai degrabă un pistol al poliției și al serviciilor de securitate, decât al armatei.

– Mulțumesc, Holger.

Fabel închise, apoi formă numărul lui Werner, care se afla în camera de interogatoriu. Nu primi nici un răspuns. Se duse în biroul principal al Mordkommission. Nu era decât Maria.

– L-ai văzut cumva pe Werner? o întrebă el, iar fata îi răspunse că nu.

– Mă duc acasă. Dacă îl vezi pe Werner, spune-i să mă sune. Aș vrea să știu doar cum a decurs treaba cu Hansi.

– Mai sunteți de acord să ne întâlnim mâine la zece cu odinistul ăla ciudat?

– Cum să nu!

Era aproape opt și jumătate, când Fabel plecă de la sediu. O sună pe Susanne din mașină. Ea mâncase deja, dar acceptă să se vadă cu el într-un bar de pe Milchstrasse. După ce închise, coborî capota mașinii și introduse în CD-player un disc cu Bap, *Fortsetzung Folgt*[1]. Dădu volumul la maximum și deconectă telefonul. În seara aceea avea să-și ia liber. *Feierabend*[2].

Vineri, 20 iunie, 10.00 a.m. Schanzenviertel, Hamburg

Schanzenviertel este o zonă din Hamburg care mai are încă o reputație de cartier murdar – și totuși este un cartier foarte la modă.

[1] Va urma. (în germ. în orig.)

[2] Timp liber (în germ. în orig.)

Restaurantele, barurile și cafenelele reflectă profilul multicultural al populației sale. De asemenea, există o mare varietate de magazine cu specific diferit. Cu toate acestea, există în cartier un segment mai sărac, alcătuit din casele prost întreținute ale imigranților. Parcul Sternschanzen, cu impunătorul Wasserturm, atrage ziua familii de turiști, iar seara traficanți de droguri; parcul a fost scena unor acțiuni de protest împotriva consumului de droguri, organizate de locuitorii cartierului.

Magazinul lui Bjorn Janssen se afla pe Stresemannstrasse, înghesuit între un stand de cafea expresso și un sushi bar. Era un spațiu îngrămădit și strâmt, unde vindea cărți și opere de artă, toate părând a fi la mâna a doua și oarecum în stilul New Age.

Bjorn Janssen nu arăta așa cum își imaginase Fabel că trebuia să arate un viking. Avea într-adevăr părul blond, dar cu unele șuvițe mai închise decât părul lui Fabel și aranjat cu grijă, dar fără succes, pentru a disimula începutul rozaliu al unei chelii. Era un tip scund, cam durduliu și vorbea perfect germana, deși cu un melodios accent danez. Imaginea unui Janssen, în postură de viking, cu un coif de oțel și rotind deasupra capului o bardă, depășea atât comicul, cât și posibilitățile sale fizice.

Janssen se afla în spatele unei tejghele ticsite și întinse mâna peste grămada de lucruri când se apropiară cei doi polițiști. Avea aerul unui om care ascundea ceva, iar Fabel observă că se uita pe furiș la picioarele și la sânii Mariei. Ea îi surprinse privirile și îl fixă cu o expresie care parcă spunea: „porcule!"

– *Herr* Janssen, începu Fabel abordându-l politicos, *Frau* Klee mi-a spus că faceți parte dintr-un club odinist și că ați putea să ne ajutați... este vorba despre un caz la care lucrăm.

Janssen îi întoarse zâmbetul și dădu din cap. Pe chip îi apăru o expresie de îngăduință.

– Nu, nu, nu, *Herr* Fabel. Nu aparțin nici unui club. Eu sunt *Gothi* – Marele Preot – din *Blot*-ul Asatru. Sunt un practicant al sistemului de credințe originare din Europa de Nord.

– Cum ziceți dumneavoastră. Aș dori să ne spuneți câte ceva despre acest sistem de credințe. Investigăm o serie de crime, comise după niște ritualuri inspirate, poate, din vechile credințe scandinave.

– Vă asigur, *Herr* Fabel, că Asatru este o religie care îmbină pacea și armonia.

– Două valori pentru care jefuitorii vikingi erau foarte renumiți, interveni Maria pe un ton sarcastic.

Janssen îi zâmbi, apoi continuă.

– Asatru era credința tuturor popoarelor germanice din nord și din vest: svearii, viitorii suedezi, danii, viitorii danezi, anglii, viitorii englezi și diversele triburi care au dat naștere poporului german. Bărbați și femei, agricultori și războinici, oameni liberi și sclavi. Această religie nu aparținea exclusiv atacatorilor vikingi, după cum creștinismul nu aparținea în exclusivitate naziștilor. Oricum, etimologia cuvântului „viking" este incertă. Unii afirmă că vine de la cuvântul *vik,* care înseamnă „sat"... căci vikingii erau în mare parte săteni, care făceau comerț sau atacau alte popoare atunci când nu le ajungeau recoltele pentru a satisface nevoile unei populații în creștere. Credințele lor își au rădăcinile mai mult în natură decât în război.

– Dar făceau și sacrificii sângeroase, sublinie Fabel.

– Da. Și încă mai facem. *Hlautbowl* este recipientul pentru *Blot.* În zilele noastre, îl umplem cu o băutură pe bază de miere și bem din ea, înainte de a o oferi zeilor. În scandinava veche, *Blot* însemna „sânge". În trecut, vasul se umplea cu sângele unui animal. Este o greșeală să afirmăm că acest lucru era un act barbar. Oamenii ucideau animale pentru *Blot,* tot așa cum o făceau și pentru ospețele lor. Asatru are o relație mai *apropiată* cu zeii, care erau tratați mai mult ca fiind elemente reale și vii, ce luau parte la viața de zi cu zi.

– Și sacrificiul nu se mai practică în cultul asatru?

– Ba da... *Blot* rămâne un ritual al sacrificiului. Dar în cultul asatru, ideea sacrificiului are mai mult sensul de a da. Uneori turnăm băutura cu miere pe pământ, pentru a o onora pe Mama Pământ. Îi facem acest dar, ca mulțumire pentru ceea ce primim de la ea. Sacrificiile și simbolurile noastre au fost incluse în creștinism. De exemplu, mesa catolică sau festivalul recoltelor. Iar Paștele a fost inspirat de *Eostre,* care s-a transformat în iepure sălbatic și a ascuns pe câmp ouă aurite. De aceea copiii pleacă în căutarea ouălor de Paște.

– Femeile au vreun rol în religia asatru? întrebă Maria.

– Sigur, *Frau Oberkommissarin*, spuse Janssen cu o privire aproape libidinoasă. Femeile dau naștere vieții. Ele sunt venerate în asatru și, deseori, *Gythia* – sau preoteasa – este cea care conduce ceremonia *Blot.*

– Și ce fel de „ofrandă" specială se așteaptă de la ele? întrebă Maria, fără să pară impresionată.

– Nu înțeleg întrebarea, răspunse Janssen, a cărui expresie sugera contrariul.

Fabel scoase din buzunarul vestei fotografia care înfățișa fruntea Michaelei Palmer, făcută la spitalul din Cuxhaven.

– Cred că acest semn corespunde literei *Gebu*...

– Ar putea foarte bine să fie o cruce. Sau un X, spuse Janssen ridicând din umeri.

– Acest semn a fost mâzgălit cu vopsea pe fruntea unei victime care a fost obligată să participe la un ritual de tip scandinav. A fost violată de mai multe ori de către niște bărbați care purtau măști, înfățișând chipul unui bărbos cu un singur ochi.

– Wotan... sau Odin... spuse Janssen. Oricine ar fi acești oameni, *Herr* Fabel, ei nu comit numai o crimă îngrozitoare, ci aduc și o ofensă unei religii pașnice. Spre deosebire de alte culte, asatru respectă libertatea și drepturile individului. Voi face tot ce îmi stă în putință ca să vă ajut.

Se uită mai atent la fotografie.

– Da... da, ar putea fi runa *Gebu*, literă care are o legătură specială cu ritualul *Blot*. Ea reprezintă simbolul dăruirii și al sacrificiului. După cum am spus, cele două concepte sunt strâns legate între ele.

– Afirmați că nici unul dintre adepții dumneavoastră nu este implicat în acest gen de ritualuri.

– Categoric nu! Asta ar însemna să își renege crezurile. Așa cum Mesa Neagră este o denaturare a catolicismului.

Janssen se opri o clipă, ca și cum s-ar fi gândit la ceva.

– Ce este, *Herr* Janssen?

– Au fost niște zvonuri... acum câțiva ani.

– În legătură cu ce?

Nerăbdarea Mariei era evidentă, iar Fabel o privi cu subînțeles.

– Există câteva grupuri asatru în Hamburg și în împrejurimi. Toți împărtășim aceleași credințe și ne opunem oricărei interpretări negative sau violente a acestora. Dar, ca în toate religiile, există și un aspect negativ aici. Acum câțiva ani, s-a vorbit despre un grup schismatic, foarte redus ca număr și foarte selectiv în alegerea membrilor săi.

– Și acest grup se orientase spre aspectul malefic al acestei... Maria încercă să găsească cuvântul potrivit... religii?

– Se spunea că îi interesa mai mult *seidhr*... tradiția șamanică a odinismului. M-ați întrebat despre rolul femeii în cultul asatru. Ei bine, conform tradiției, femeile sunt cele care, în general, practică *seidhr*. Totuși, acest grup este alcătuit numai din bărbați.

– Aveți idee cine ar putea face parte din acest grup?

– Nu știu. După cum v-am spus, sunt doar zvonuri. Dar știu sigur că din grup făceau parte persoane foarte importante. Am mai auzit că fusese implicat chiar și un străin.

Fabel și Maria schimbară o privire plină de subînțeles.

– Violul ritualizat ar putea face parte din ceremoniile lor? întrebă Fabel.

– Nu conform tradiției. Dar *Blot* reprezintă conceptul sacrificiului de sine. Al dăruirii de sine. Iar aceasta ar putea fi o interpretare eronată a conceptului. În mod clar, runa *Gebu* este asociată cu ofranda, cu sacrificiul. Ea este văzută ca *galdr* sau ca un cântec care însoțește ritualul *Blot*. Mai există de asemenea și conceptul *ond*, care înseamnă „extaz". De fapt, înseamnă „bucurie", dar este predispus la interpretări deformate, cred. Și nu voi nega faptul că vechii practicanți au comis acte de o cruzime extraordinară. Un istoric arab a fost martor la violarea unei femei de către șapte bărbați, în timpul funeraliilor unui șef viking. Victima a fost apoi pusă pe catafalc și arsă de vie împreună cu cadavrul căpeteniei.

– Iată cât de pașnică și de blândă este religia voastră, zise Maria.

– Și creștinii obișnuiau să-i ardă pe rug pe eretici și pe așa-zisele vrăjitoare, spuse Janssen cu un zâmbet rece și cu ochii la bluza Mariei. La fel ca oricare filosofie sau religie, asatru este predispusă și la abuz. Nu sunt absolut sigur de unde au pornit aceste zvonuri,

dacă sunt adevărate sau dacă au vreo legătură cu crima pe care o investigați. Eu încerc doar să vă ajut.

– Și ne-ați fost de ajutor, *Herr* Janssen, spuse Fabel, uitându-se lung la Maria. De foarte mare ajutor. Se menționa cumva de unde vine acest străin?

– Îmi pare rău, nu știu, răspunse Janssen, clătinând din cap.

– Sau locul de întâlnire al acelui grup?

– Nu. Erau foarte discreți în privința asta.

– Mulțumesc încă o dată, zise Fabel și îi întinse mâna lui Janssen.

Janssen înconjură tejgheaua și le deschise ușa.

– Cu plăcere, spuse el, cu un zâmbet rezervat exclusiv Mariei.

Veniseră cu mașina Mariei, care era parcată după colț. Aceasta deconectă alarma, iar Fabel se opri cu mâna pe mâner și o privi pe deasupra capotei.

– Ce este? întrebă ea.

– Nu prea îți place *Herr* Janssen, nu-i așa?

Maria ridică din umeri, se strâmbă și scoase un sunet de dezgust.

– Păcat, spuse Fabel, urcându-se în mașină. Am impresia că el te cam place.

Femeia nu porni mașina imediat. Avea un aer gânditor și privirea pierdută.

– Ciudat, nu?

– Ce anume? întrebă Fabel.

– Modul în care oamenii se agață de ceva. Iar uneori acest ceva este înfricoșător.

– Te referi la grupul schismatic despre care vorbea Janssen? Elementul marginal al elementului marginal?

– Chiar crezi că Janssen crede toate tâmpeniile alea cu asatru? Sau oamenii ăia care violează? Oare simt că acțiunile lor au o justificare religioasă?

– Mă îndoiesc, Maria. Toată chestia e cam fără sens. Cât despre Janssen... poate. Așa cum zici și tu, există atât de mulți oameni care se agață de o fărâmă de morală, încercând să dea o formă și un sens vieții lor... Fără asta, lumea li s-ar părea neagră și neprimitoare.

Maria porni motorul și se înscrise în trafic.

Vineri, 20 iunie, 12.00 p.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Se părea că singura sarcină a secretarei lui Norbert Eitel era aceea de a împiedica pe oricine să se apropie în vreun fel de șeful ei, chiar și la telefon. În cele din urmă, îl anunță pe Fabel, dar numai după ce acesta o amenințase că va sosi neanunțat, împreună cu o echipă de ofițeri, ca să aresteze pe oricine le stătea în cale.

– Da, *Herr Kriminalhauptkommissar*... Norbert Eitel părea distrat, ca și cum, în timp ce vorbea cu Fabel, ar fi citit ceva foarte important. Cu ce vă pot ajuta?

– Aș dori foarte mult să stau de vorbă cu dumneavoastră... și cu tatăl dumneavoastră... în același timp, dacă se poate...

– Aș putea să întreb în legătură cu ce?

– Am aflat că ați cunoscut-o pe Angelika Blüm?

– Da... da... ce groaznic! Dar cum vă putem ajuta?

Fabel reușise să capteze atenția lui Eitel.

– Aș vrea să vorbim puțin despre trecutul ei.

– Dar tata nu a cunoscut-o pe Angelika Blüm. Cred că s-au întâlnit o singură dată și au vorbit foarte puțin... Nu prea văd cum v-ar putea fi de folos.

– Cred că ar fi mai bine să discutăm despre asta atunci când ne întâlnim. Ați fi disponibil în această după-amiază, la ora două și jumătate?

– Păi, eu cred că da... dar nu pot vorbi și în numele tatălui meu. Nu lucrează cu mine, are propriile preocupări.

– Nici o problemă, *Herr* Eitel. Dacă nu poate să vină, o să aranjăm ca o mașină de-a noastră să vină să-l ia și să-l aducă la *Präsidium*... N-aș vrea să-l deranjez.

La auzul amenințării, vocea lui Eitel deveni aspră și rece.

– O să văd ce pot face, răspunse el, apoi închise.

Fabel ceru ca masa de prânz să le fie adusă tuturor de la cantină în Mordkommission. Abia aștepta ca Anna să-i prezinte pe scurt operațiunea MacSwain din seara aceea. Anna nu modificase decât puțin planul inițial. Ceruse încă doi ofițeri care să facă parte din echipa de supraveghere, care, în afară de ea, număra acum zece

persoane. Fabel fu de acord și bănui că omul care insistase asupra acestei măsuri de securitate fusese Paul. Așa cum bănuise, Anna îl alese pe Paul ca șef al echipei: în club aveau să intre doi ofițeri, iar ceilalți opt aveau să rămână afară, în cinci mașini. Mașina principală avea să fie o dubiță, în care se vor afla doi ofițeri MEK, înarmați până-n dinți, Paul și Maria, plus echipamentul electronic necesar pentru ascultarea microfonului plasat asupra Mariei. Dubița va avea statut de centru de comandă, de unde Paul și Maria aveau să urmărească întreaga activitate și să dea instrucțiuni membrilor echipei. Doi ofițeri pe motociclete și două mașini, conduse fiecare de către un polițist Mordkommission, aveau să urmărească mașina lui MacSwain. Astfel, „coada" lui MacSwain se putea schimba continuu, fără a-i trezi acestuia vreo bănuială, iar dacă făcea vreo mișcare greșită, putea fi ridicat cât ai clipi. După spusele lui Van Heiden, operațiunea era costisitoare și se baza pe intuiția lui Fabel și pe improvizația de moment a Annei. În funcție de siguranța operațiunii, Fabel putea cere finanțarea acesteia.

După ședință, Fabel îi adună pe Anna, Paul, Werner și Maria în biroul său. Le spuse despre întâlnirea pe care urma să o aibă cu cei doi Eitel în după-amiaza aceea și îi întrebă pe Werner și pe Maria dacă puteau să-l însoțească..

– Aș vrea să-i depășim ca număr... sau măcar să fim la egalitate, explicase el, când fu întrebat de ce. Ei sunt doi și bănuiesc că va fi prezent cel puțin un avocat. Țin să îi fac să ne simtă prezența.

Fabel îi mai informă și despre raportul lui Brauner cu privire la arma cu care fusese ucis Klugmann. Le povestise și ce aflase de la Hansi Kraus, referitor la asasini. Apoi le ceru părerile.

– Mie mi se pare că a vrut cineva ca noi să găsim arma, începu Maria, iar Kraus a dat totul peste cap, fiind acolo și luând-o primul. Cineva a vrut să ne facă să credem că a fost o treabă făcută de ucraineni.

– Dar ar fi trebuit să știe că asta ni se va părea ciudat.

– Și asta pentru că noi avem un martor care i-a auzit și poate confirma că sunt germani, spuse Werner. Dacă n-am fi avut nici un martor, am fi considerat abandonarea armei la locul crimei ca pe un

mesaj... ca pe o revendicare a crimei. Se petrece ceva ciudat cu Hansi, șefu', zise el încruntându-se.

– I-am luat o declarație completă azi-noapte, apoi ne-am uitat peste niște dosare cu fotografii. Apoi m-am dus cu el la cantină, să mănânce ceva. Nu știu ce i s-a întâmplat, dar deodată mi-a zis că trebuie să plece. L-am întrebat de ce se grăbește, însă nu mi-a dat un răspuns concret. A promis că se va întoarce astăzi; eu i-am spus că va trebui să stea mai mult, pentru a se uita peste niște fotografii. L-am așezat la o masă și m-am dus să-i aduc ceva de mâncare. Când m-am întors, o ștersese. Chiar atunci m-ai căutat... Ieșisem și încercam să dau de el.

– Dar ai declarația lui? întrebă Fabel.

– Da.

– Eu unul nu mi-aș face griji în privința lui, Werner. Simte nevoia de drog. Când l-am văzut ultima dată, arăta jalnic. Dacă nu apare, ne ducem noi să-l luăm.

Apoi se întoarse spre Maria.

– Ai reușit să aduni informații despre Eitel?

Fata îi dădu dosarul pe care îl ținea în mână.

– Eitel-tatăl nu este o persoană agreabilă... mai ales atunci când trebuie să întreprinzi cercetări în legătură cu el. Veți găsi totul în dosar, dar în câteva cuvinte... Wolfgang Eitel are șaptezeci și nouă de ani. E originar din regiunea Oberbayern, din Passau. A fost membru al Hitler Youth până în 1942, când s-a înrolat în SS. Ca majoritatea porcilor din SS, pare să sufere de amnezie selectivă. Însă dosarele arată că a început ca *Untersturmführer SS* – sublocotenent –, iar când a fost arestat de aliați, era *Hauptsturmführer* – căpitan.

Fabel scoase din dosar o fotografie alb-negru, înfățișând un tânăr arogant, care nu avea mai mult de douăzeci și unu de ani, dar care se străduia să pară mult mai matur. Purta o uniformă SS. Fabel se aștepta să vadă pe guler însemnele SS-ului... Fabel își dădu seama că, dacă acele însemne ar fi fost acolo, el ar fi avut în față o veche rună germanică. *Sigrunen* – vechea rună ce simboliza victoria – fusese adoptată de către naziști și folosită ca însemn SS al Schutzstaffel. Însă aceste semne lipseau din fotografie. În locul lor, Eitel avea cusut pe

partea dreaptă a gulerului un leu alb pe un fundal negru. Întoarse fotografia spre Maria și o întrebă ce semnificație avea acel însemn.

Maria zâmbi larg.

– Asta ne duce într-o zonă interesantă. Nu am nici o îndoială că este vorba despre o coincidență, dar aceasta este o insignă a Diviziei 14 SS Waffen-Grenadier, cunoscută și sub numele de Divizion-Galizien – Divizia Galiția. Și, după cum știți, Galiția a fost regiunea istorică ce se afla pe teritoriul Ucrainei moderne. Divizia Galiția a SS a fost creată de către ucraineni, care au văzut în asta o modalitate de eliberare a țării lor de sub Stalin.

– Bărbați ucraineni, dar în mare parte ofițeri germani.

– Exact. Iar Eitel era unul dintre ei. După înfrângerea de la... Maria își consultă notițele – Brody, divizia s-a întors în Austria. Acolo, Eitel s-a predat aliaților, disperat să scape din mâinile rușilor. După război, a făcut închisoare patru ani. În 1956 a înființat Eitel Importing la München, iar la jumătatea anilor 1960 era deja multimilionar. Fosta lui soție era din Hamburg, iar în 1972 el și-a mutat sediul aici. L-a ajutat pe fiul său să pună bazele trustului Eitel Media Group și i-a vândut Eitel Importing acum zece ani. Asta i-a permis să se concentreze asupra carierei „politice". În 1979, a înființat BDD – Bund Deutschland-für-Deutsche. Mișcarea nu s-a impus înaintea căderii Zidului Berlinului și a reunificării Germaniei, dar și atunci destul de slab și de sporadic. Pe scurt, o chestie care n-a dus la mare lucru.

Fabel se uită un timp la Maria, ca și cum aceasta l-ar fi ajutat să digere informația pe care tocmai i-o transmisese.

– E cam ciudat de câte ori apare legătura cu ucrainenii.

– De data asta, cred că e pură coincidență, adăugă Maria.

– Probabil, ridică din umeri Fabel. Ce știm despre Norbert, fiul?

– Editor al unei reviste de scandal cu veleități politice. Și-a făcut studiile la Hamburg și la Heidelberg, apoi a înființat *SCHAU MAL!* cu sprijinul tatălui său, inclusiv financiar. Grupul Eitel s-a dezvoltat – și grație unor achiziții – și s-a implicat în diverse forme de comunicare, printre care și internetul...

– De aceea au nevoie de cineva ca MacSwain, punctă Werner.

Maria continuă prezentarea.

– Eitel Group este implicat în afaceri cu reviste de scandal în Olanda, în Polonia și în Republica Cehă. Pe lângă mass-media, are afaceri și în domeniul imobiliar și o mică societate de consiliere pentru dezvoltare. În plus, este proprietarul societății de import-export pe care a cumpărat-o de la tatăl lui. Din punct de vedere politic, este orientat spre dreapta. Aș zice chiar de centru dreapta. Și totuși se consideră independent. A înțeles că asocierea cu BDD i-ar aduce credibilitate. Insistă asupra faptului că nu este un neonazist de extremă dreapta, dar se declară categoric împotriva imigrației și un partizan al legii și al ordinii. Este căsătorit cu o aristocrată, Martha Von Berg.

– Vreo legătură de rudenie cu Jürgen Von Berg, senatorul? întrebă Fabel.

– Nu știu, șefu'. Știu că ea și-a păstrat numele de fată și că, o perioadă, l-a folosit și el, spunându-și Norbert Von Berg Eitel. Dar a renunțat. Luând numele soției însemna să adopte obiceiul la modă printre bărbații germani mai liberali, care își combinau numele lor cu cel al soțiilor lor. Ceea ce nu se potrivea cu imaginea lui tradiționalistă. De asemenea, mai are și reputație de fustangiu, pe care însă încearcă să o ascundă.

– Oameni de treabă, zise Fabel, frecându-și bărbia. Se uită la ceas. Cred că a sosit timpul să le facem o vizită.

Vineri, 20 iunie, 02.30 p.m. Neustadt, Hamburg

Eitel Media Group își avea birourile într-un enorm complex comercial din oțel și din sticlă, situat în centrul cartierului de afaceri din Neustadt. Fabel era de obicei impresionat de arhitectura de calitate, dar această clădire îi displăcu total. Era un fel de cutie fără suflet, realizată din materiale scumpe, dar care semăna cu holul unui hotel. Portarul de la intrare, în uniformă, îi conduse pe Fabel și pe însoțitorii acestuia la lifturi.

Primele două etaje ale clădirii erau ocupate de birourile tabloidului *SCHAU MAL!*, etajul al treilea de *TVEspresso*, o revistă săptămânală cu programele de televiziune, publicată de Eitel Group. Etajul

al patrulea era ocupat de Departamentul de Comunicații. La ultimul etaj se aflau birourile administrative. Acolo își avea Norbert Eitel cartierul general.

O femeie între două vârste, cu o expresie severă, îi aștepta la ușa liftului, care se deschise într-o încăpere largă. Fabel ghici că aceea era persoana cu care „schimbase amabilități" la telefon. Pe fața ei se vedea că nu era obișnuită ca autoritatea să-i fie contestată.

– Aveți întâlnire cu *Herr* Eitel?

Fabel îi arătă insigna ovală de KriPo.

– Sunt *Hauptkommissar* Fabel.

Femeia îi cercetă pe ceilalți cu un dispreț studiat, care pe Werner îl făcu să izbucnească în râs.

– Urmați-mă, spuse ea, mai mult în silă.

Fabel, Werner și Maria fură conduși într-o sală de așteptare austeră, aflată în capătul biroului, de unde se puteau auzi vocile celor care se aflau în celelalte încăperi. După zece minute, secretara cu față de piatră îi invită într-o sală de ședințe, cu ușa de sticlă.

Puțin mai târziu, în birou intră și Norbert Eitel. Nu purta sacou, avea mânecile cămășii suflecate și nodul de la cravată ușor desfăcut. Le adresă un zâmbet politicos, dar se purtă mai mult ca și cum ar fi avut alte treburi, mai importante, de făcut. Norbert îi ținuse ușa deschisă unui bărbat în vârstă, înalt, zvelt și cu un aer aristocratic. Avea în vârful capului un smoc des de păr alb, care se încăpățâna să rămână acolo, vestigiu al podoabei capilare din urmă cu șaizeci de ani. Fabel recunoscu în acel bărbat pe ofițerul SS din fotografie, numai că, de data aceasta, ajunsese din plin la maturitatea pe care se străduise să o afișeze în tinerețe. Eitel-tatăl era urmat de un bărbat nu foarte înalt, de vreo patruzeci de ani.

– Bună ziua, *Herr Hauptkommissar* Fabel, zise Norbert Eitel. Vi-l prezint pe tatăl meu, Wolfgang Eitel.

Eitel-tatăl îi întinse mâna lui Fabel și dădu din cap cu putere. Comisarul aproape că se aștepta să-l audă pocnindu-și călcâiele.

– Acesta este Wilfried Waalkes, consilierul nostru juridic.

Fabel și Maria se uitară unul la celălalt. Avocatul. Apoi, polițistul îi prezentă pe cei doi colegi ai săi. Îl studie o clipă pe avocat;

Waalkes era un nume frisian, dar bărbatul pronunțase *Guten Tag*[1] într-o germană dificil de localizat.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Norbert Eitel, invitându-i pe toți să se așeze la masa ovală de conferințe. Înainte ca Fabel să răspundă, el adăugă: Pot să vă ofer ceva de băut? Cafea... ceai?

– Nu este nevoie, mulțumim, răspunse Fabel și în numele celorlalți.

Avocatul și Eitel-tatăl se așezară la rându-le.

– Am vrea să vă punem câteva întrebări în legătură cu Angelika Blüm. Ați putea să-mi spuneți în ce relații erați cu ea, atât personal, cât și profesional?

– Pe plan personal, nu sunt multe de spus, iar profesional nu am avut nici un fel de relații. Ca să fiu sincer, Angelika disprețuia publicațiile noastre. Ea se considera ca aparținând altei categorii.

– Și nu sunteți de acord cu afirmația sa?

Norbert Eitel râse.

– Apreciam talentul Angelikăi. Dar, de asemenea, consider că și rubricile din revista noastră sunt de calitate. O întâlneam cu ocazia evenimentelor profesionale și prin prietenii comuni. Ne cunoșteam... dar atât.

– Și dumneavoastră, *Herr* Eitel? Ce fel de legătură aveați cu *Frau* Blüm? i se adresă Maria lui Eitel-tatăl.

Wolfgang Eitel își dădu capul pe spate și se uită la ea pe deasupra nasului acvilin.

– Nici una. De fapt, ne-am întâlnit doar o dată la Altona Krone... asta ar fi cam acum două săptămâni.

– Dar îndrăznesc să spun că nu prea vă era simpatică... insistă Maria.

– Nu înțeleg...

Norbert Eitel afișa un zâmbet confuz, în timp ce chipul tatălui său rămase fără expresie.

– *Frau* Blüm era pe cale să publice un articol în care să dea în vileag faptul că erați implicat într-o speculație imobiliară în care sunt amestecați și străini.

[1] Bună ziua (în germ. în orig.)

Maria vorbea pe un ton ferm și autoritar. Fabel îl fixa pe Norbert Eitel, hotărât să nu se arate surprins de blufful Mariei. Zâmbetul lui Norbert nu trăda nimic, dar simplul fapt că acesta continua să zâmbească demonstra că nu era sincer. Maria lovise la țintă. Dar cel care vorbi fu Eitel senior.

– *Herr Hauptkommissar* Fabel, nu știam că *Frau* Blüm urma să publice un articol despre fiul meu sau despre mine. Este adevărat că facem afaceri imobiliare, este adevărat că facem afaceri și cu parteneri străini. Eu personal mi-am construit o carieră în domeniul importului și exportului. Noi nu numai că nu știm nimic despre faptul că *Frau* Blüm avea intenția să publice un articol cu privire la afacerile noastre, dar nici măcar nu ne dăm seama despre ce anume ar putea fi vorba.

Fabel schimbă tactica.

– Cred că ați luptat pe *Ostfront*[1] în timpul războiului. Ați avut sub comanda dumneavoastră și ucraineni, nu-i așa?

În ochii bătrânului apăru o scânteie, care deveni pe rând flacără și foc mocnit. Dar nici vocea, nici expresia și nici mișcările sale nu trădară acel foc interior.

– Chiar nu văd ce legătură are asta cu... *Herr Hauptkommissar*...

Fabel avea senzația că privea printr-un tub de sticlă cu plumb în interiorul unui reactor nuclear: intuia o forță imensă, ucigătoare, dar ținută în frâu.

– Ba are legătură, datorită faptului că Ucraina apare foarte des în ancheta noastră.

Era adevărat; dar oare cum avea să interpreteze Eitel această afirmație? Fabel tăcu, așteptând un răspuns. Wolfgang Eitel își aranjă părul de la tâmple, dar Norbert vorbi în locul său:

– Noi avem afaceri în întreaga Europă și pe alte continente. Avem reviste în Olanda, în Polonia și în Ungaria. Afacerile noastre imobiliare implică atât parteneri din SUA, cât și din Ucraina. Nu văd ce ar fi de publicat în toată afacerea asta.

Punct ochit, punct lovit. Maria și Fabel schimbară pe furiș o privire. Fabel se strădui să nu-și trădeze bucuria acelei descoperiri. I se adresă din nou lui Wolfgang Eitel.

[1] Frontul de est (în germ. în orig.)

– Cred că știm cu toții că articolul lui *Frau* Blüm se baza pe ceva mai mult decât o afacere cu parteneri est-europeni, nu-i așa?

– În acest caz, dumneavoastră știți mai multe decât noi.

– Cred că ați mers prea departe, *Herr Hauptkommissar,* îi întrerupse avocatul. Am acceptat această întâlnire pentru că toți suntem oripilați de moartea lui *Frau* Blüm și suntem dispuși să facem tot posibilul pentru a vă ajuta să prindeți acel monstru. Dar trebuie să spun că întrebările dumneavoastră sunt impertinente și irelevante. Se pare că încercați să îi implicați pe clienții mei în ceva care nu are nici o legătură cu ancheta.

– Nu am acuzat pe nimeni de absolut nimic, spuse Maria. Prin această discuție, doar încercăm să stabilim o legătură între Eitel Group și *Frau* Blüm.

– Și cred că deja am stabilit-o.

Norbert Eitel se ridică pentru a da de înțeles că întrevederea luase sfârșit, însă nici unul dintre polițiști nu-i urmă exemplul. Fabel i se adresă lui Waalkes:

– Cred că ar fi în interesul tuturor dacă clienții dumneavoastră ne-ar spune ce anume făceau la ora la care au fost comise crimele pe care le anchetăm: numele persoanelor care ar putea depune mărturie pentru ei. Și v-am ruga să o faceți cât mai repede cu putință.

– Asta este de-a dreptul scandalos! tună Eitel senior, ridicându-se de pe scaun cu o repeziciune care îi dezmințea vârsta.

– Ne acuzați, pe mine și pe fiul meu, că suntem implicați în aceste crime?

– Este o procedură de rutină, *Herr* Eitel, răspunse calm Fabel.

Maria îi dădu acestuia o hârtie pe care scrisese datele și orele celor două crime.

– Oricum, *Herr* Eitel, m-aș fi așteptat să știți cum să răspundeți la niște întrebări dificile...

– Destul, *Herr* Fabel! explodă Waalkes. Este intolerabil! Intenționez să îi informez pe superiorii dumneavoastră în legătură cu asta.

Fabel se ridică și îi dădu lui Waalkes foaia de hârtie.

– Locuri, ore, martori... Am nevoie de informații de la ambii clienți.

Se întoarse spre Norbert și spre Wolfgang Eitel, ai cărui ochi aruncau săgeți pe sub sprâncenele albe și stufoase.

– La revedere, domnilor, spuse el apoi, ieșind împreună cu Maria și cu Werner.

Cei trei nu spuseră nimic până nu se aflară singuri în lift. De îndată ce ușile ascensorului se închiseră, începură să zâmbească.

– Cred că avem de făcut săpături, nu-i așa? întrebă Fabel.

– O să mă ocup imediat de asta, răspunse Maria. A fost frumos din partea lor să ne arate în ce direcție să ne îndreptăm. Voi încerca să aflu care sunt partenerii ucraineni ai Eitel Importing și Eitel Group.

– Bine gândit, Maria! o felicită Fabel.

– Mulțumesc, șefu'!

Werner nu spuse nimic.

– Apropo, zise Maria, în timp ce ușile liftului se deschideau în hol, chiar voiam să vă spun mai devreme... Am informații cu privire la contactele dintre ofițerii de poliție din Hamburg și serviciile de securitate ucrainene. N-o să credeți peste ce nume am dat!

– Ce nume?

– Al dumneavoastră...

– Ce? Eu n-am fost în viața mea în Ucraina.

– Vă amintiți că ați scris o lucrare despre ucigașii în serie psihopați, pe care ați prezentat-o la Convenția Europol? Cea în care vorbiți despre crimele lui Helmut Schmied?

– Așa...

– Se pare că este folosită ca document de referință de către centrul criminologic și de medicină legală din Odessa, unde polițiștii ucraineni sunt antrenați să-i prindă pe ucigașii în serie.

Werner și Maria se îndreptară spre imensele uși duble din sticlă și crom de la ieșire, iar Fabel rămase un moment pe gânduri, după care li se alătură.

Vineri, 20 iunie, 07.00 p.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Colegii Annei Wolff erau atât de obișnuiți cu înfățișarea ei zilnică neopunkistă, cu machiajul strident, cu vesta prea largă și cu blugii strâmți, încât fură surprinși când o văzură intrând în biroul principal al Mordkommission. Werner și vreo doi băieți din echipa

de rezervă fluierară admirativ. Maria o complimentă, iar Fabel aplaudă discret. Numai Paul Lindemann părea îngrijorat.

Anna se machiase discret, își pusese în evidență pometii și își schimbase coafura cu una mai simplă. Purta o rochie neagră, cu spatele gol, lungă până la jumătatea coapselor, care îi accentua formele și îi scotea în evidență picioarele frumoase. Maria o ajutase să instaleze sub rochie, înghesuite în sutienul fără bretele, transmițătorul, firul și microfonul. Tehnicienii se asiguraseră deja că dispozitivul funcționa.

– Aș zice că momeala e în cârlig, spuse Maria, zâmbind.

– Bun, spuse Fabel, haideți să recapitulăm. Anna?

Anna Wolff descrise încă o dată etapele operațiunii, având grijă să lase la urmă punctul cel mai important.

– Să nu uitați semnalul meu de alarmă. Dacă mă auziți spunând „Nu mă simt prea bine", asta înseamnă că sunt în pericol și trebuie să interveniți.

Fata își alesese cu grijă cuvintele mesajului. Era ceva ce puteai spune brusc și în orice context. Începerea parcă vibra de nerăbdare, de agitație și de adrenalină.

– Ești sigur că nu vrei să vii cu noi, șefu'?

– Nu, Anna... asta este operațiunea ta. Dar voi lua legătura cu echipa, să mă asigur că totul este în ordine. Succes!

– Mulțumesc!

Toți o urmară pe Anna în parcare, iar Fabel și Werner rămaseră singuri în birou. Camera părea goală și mohorâtă, lipsită de electricitatea care o umpluse cu câteva secunde mai devreme. Cei doi stătură în liniște o vreme, apoi Werner se întoarse spre Fabel și-l întrebă.

– Acum?

– Da, încuviință Fabel. Dar stai în afara perimetrului operațiunii. Mișcă-te odată cu ei și monitorizează aparatul de emisie-recepție. Nu vreau ca Anna și Paul să creadă că nu am încredere în ei. Dacă nu e în ordine ceva, sună-mă pe mobil, o să-l țin deschis toată noaptea.

– Bine, Jan.

– Și, Werner... – continuă Fabel – îți mulțumesc. Mă liniștește gândul că ești în preajma lor, în caz că...

Werner ridică din umeri, apoi zâmbi.
– O să fie bine.
Scutură cheile de la mașină, apoi se întoarse și ieși din birou.

Vineri, 20 iunie, 08.00 p.m. St Pauli, Hamburg

O dubă Mercedes Vario, de un albastru-închis, având pe ea logoul firmei Ernst Thoms Elektriker, era parcată vizavi de intrarea în clubul de noapte. Trecătorii abia dacă o remarcau: nu era nimeni pe locurile din față și nu se vedea alt semn de viață decât rotirea constantă și tăcută a ventilatorului de pe capotă. Ceea ce oamenii nu vedeau era faptul că al doilea ventilator nu se rotea, dar era deschis și orientat către club.

Anna Wolff zâmbi în sinea ei când portarul îi deschise ușa fără să o recunoască în persoana celei care îi demonstrase flexibilitatea degetului mare. Înainte să intre, se întoarse pe jumătate și aruncă o privire înspre dubă. Bătu ușor cu degetele în piept, cu un aer absent, apoi se întoarse și intră în club. Știa că Paul și Maria, așezați în partea din spate a mașinii, o urmăreau pe un mic monitor, cu ajutorul unei camere video montate în ventilatorul de pe capotă. O văzuseră și o auziseră. Dacă nu, cineva ar fi venit imediat să o scoată de acolo. Era un sentiment deconcertant, să fii surd, dar nu mut. Cei care o urmăreau din mașină puteau auzi tot ce se întâmpla în jurul ei, tot ce spunea ea sau cei cu care vorbea, însă ea nu îi putea auzi pe ei. O minicască atașată de ureche putea fi ușor detectată. Anna știa că în club se aflau doi membri ai echipei care aveau microfoane și care îi puteau urmări fiecare mișcare.

Anna trase aer în piept, apoi împinse ușa ce dădea spre ringul de dans. Ritmul muzicii o învălui, dar ea nu reuși să-și înfrângă sentimentul de neliniște care o cuprinsese.

Vineri, 20 iunie, 08.00 p.m. Alsterpark, Hamburg

Fabel se întâlni cu Susanne la Pöseldorf, ca să ia masa și să bea ceva. Tot timpul cât mâncară, Fabel fusese cu gândurile aiurea, așa că se scuză.

– Am un ofițer pe teren, într-o misiune sub acoperire, explică el, și nu pot să spun că îmi place situația.

– E în legătură cu Fiul lui Sven?

– S-ar putea, încuviință el. Am fost de acord ca o tânără din echipa mea să fie folosită drept momeală.

– Pentru Fiul lui Sven? întrebă Susanne, sincer șocată. E vorba despre un psihopat foarte periculos, imprevizibil și inteligent. Ai dreptate să fii îngrijorat, Jan. Aș spune chiar că este o situație care frizează iresponsabilul!

– Mulțumesc pentru înțelegere, răspunse Fabel, abătut. Asta mă face să mă simt mult mai bine. Dar nu sunt sigur că ăsta e tipul pe care îl căutăm, deși e posibil să fie implicat într-o serie de răpiri și de violuri.

– Tot ce pot să fac este să sper că tânăra va acționa cu prudență.

– Este vorba despre Anna Wolff. Este mult mai dură decât pare. De fapt, este mult mai puternică decât cei mai mulți dintre noi. Și are în spate o întreagă echipă care o supraveghează.

Susanne nu păru convinsă. Îngrijorarea ei îl făcu pe Fabel să îl sune pe Werner, care monitoriza comunicarea prin radio a echipei de supraveghere. Încă nu avea nimic de raportat. Era deja al treilea telefon pe care i-l dădea Fabel, iar tonul lui Werner semăna cu cel al unei bone care liniștește un părinte îngrijorat. Îl informă pe Fabel că Anna era în club și aștepta să apară MacSwain. Apoi îl asigură încă o dată că îl va suna dacă se întâmplă ceva important.

După ce mâncară, cei doi se plimbară prin parc și prin oraș, până pe malul râului, apoi se așezară pe una dintre băncile cu vedere spre apă. Soarele care apunea în spatele lor le proiecta umbrele în față.

– Îmi pare rău că nu sunt o companie prea plăcută, spuse Fabel, zâmbind abia mijit.

Susanne se aplecă spre el și îl sărută ușor pe buze.

– Știu. Te preocupă mult cazul ăsta. Îl sărută din nou. Hai să mergem la tine, să ne îmbătăm.

– În regulă, răspunse Fabel, zâmbind.

În clipa în care se ridicară de pe bancă, sună celularul; Fabel se aștepta să audă vocea lui Werner.

– Jan... sunt eu, Mahmoot.

– Dumnezeule, Mahmoot, pe unde umbli? Începeam să...

– Jan, trebuie să ne întâlnim chiar acum, îl întrerupse Mahmoot. E urgent și nu pot vorbi la telefon.

– În regulă.

Fabel se uită la ceas, apoi la Susanne, parcă scuzându-se.

– Unde ești?

Mahmoot îi dădu o adresă în Speicherstadt.

– Ce naiba cauți tu acolo? întrebă Fabel râzând. Te aprovizionezi cu cafea?

Dar Mahmoot nu avea chef de glume.

– Vino aici, acum.

– Bine, ajung în zece minute.

– Și, Jan...

– Da?

– Vino singur.

Convorbirea se întrerupse. Fabel închise telefonul și rămase pe gânduri. Ori de câte ori se întâlniseră, Fabel nu compromisese niciodată anonimatul lui Mahmoot, aducând cu sine și alt ofițer. De data aceasta, Mahmoot spusese ceva redundant. Singura explicație era că îl obligase cineva să repete avertismentul, pentru a se asigura că Fabel avea să se ducă singur la întâlnire. Se întoarse spre Susanne.

– Sincer îmi pare rău. Trebuie să plec.

– E în legătură cu Fiul lui Sven?

– Nu... Cred că un prieten a dat de necaz.

– Vrei să vin cu tine?

– Nu. Fabel zâmbi și îi dădu cheile apartamentului. Dar ține patul cald până mă întorc.

– E periculos? N-ar trebui să chemi ajutoare?

– Mă descurc, zise el, ciupind-o ușor de obraz. După cum am spus, un prieten are nevoie de ajutor. O să mă duc cu mașina, așa că, hai să-ți găsim un taxi...

Vineri, 20 iunie, 09.00 p.m. St Pauli, Hamburg

La început, Anna fusese politicoasă, chiar se scuzase. Dar a cincea oară când un tip veni să o agațe, replicile ei deveniră dure și

tăioase. Când auzi salutul unui alt Romeo de doi bani, se întoarse înfuriată, rânjind.

MacSwain făcu un pas înapoi, cu mâinile ridicate.

– Îmi pare rău... spuse Anna stânjenită. Am crezut că era altcineva... mă rog, oricine altcineva...

– Sunt flatat.

– N-ai de ce. Concurența e jalnică. Începusem să cred că nu o să mai apari, spuse ea, cercetându-l din cap până-n picioare.

– Am fost reținut la serviciu. Regret, adăugă el, întinzându-i mâna.

– Mă numesc John MacSwain... Apoi adăugă în engleză: *it's nice to meet you.*

– Sara Klemmer... răspunse Anna, folosind numele unei foste colege. Ești englez?

– Aproape, replică MacSwain. Ai mâncat?

Anna ridică din umeri cu un aer rezervat.

– Atunci, hai să ieșim de aici...

De la postul de comandă, Paul Lindemann îi alertă pe ofițerii aflați în club.

– Fiți pe fază... o să plece.

Apoi se întoarse spre ofițerul MEK, deghizat în electrician.

– Plecăm și noi când vor demara cele două mașini din față.

Vineri, 20 iunie, 09.00 p.m. Speicherstadt, Hamburg

Speicherstadt înseamnă „orașul depozit". Este unul dintre cele mai interesante peisaje citadine din Europa. Clădirile, în stil gotic, ale imenselor depozite din cărămidă roșie cu șapte etaje au în vârf turnulețe din cupru, acoperite de cocleală, ce se avântă îndrăzneț deasupra portului. Străduțe înguste și canale se împletesc în jurul clădirilor monumentale, legate între ele prin galerii, de regulă la al patrulea etaj.

Speicherstadt reprezintă, de asemenea, și cel mai mare depozit de pe planetă: milioane de tone de cafea, ceai, tutun și mirodenii sunt stocate pe o suprafață de zece kilometri pătrați. Tot aici se mai găsesc și mărfuri moderne: produse farmaceutice, calculatoare și mobilier. În ultimii ani, anticarii și-au instalat magazinele lângă birourile

firmelor de comerț maritim, iar unele societăți importatoare de cafea au deschis cafenele pentru public.

Fabel parcă pe Deichstrasse, în afara zonei vamale din Speicherstadt. Își scoase pistolul din toc, verifică încărcătorul, apoi îl puse la loc. Coborî din mașină și merse încet. În spatele său, clopotnițele bisericilor St Katharine și St Nikolai străpungeau cerul. O luă pe Kornhausbrücke, care traversa îngustul canal Zollk. În timp ce trecea podul, privi de-a lungul canalului străjuit de pereții din cărămidă roșie ai depozitelor. Soarele apunea și accentua purpuriul clădirii din cărămidă. Fabel avea un sentiment de neliniște, chiar de teamă. Trecu pe lângă vamă, apoi o luă pe St Annenufer. Mai coti de două ori, după care ajunse pe străduța strâmtă și pavată cu piatră de care îi vorbise Mahmoot la telefon.

În acel moment, cartierul era mai întunecat decât restul orașului. Soarele era deja prea jos ca să mai poată lumina catedralele masive ale comerțului, construite în stil victorian. Pe strada aceea nu se aflau birouri sau cafenele la parterul clădirilor; ferestrele depozitelor nu erau luminate, iar pașii lui răsunau pe strada pustie. Aproape că trecu de numărul pe care i-l dăduse Mahmoot. O pancartă mică indica faptul că depozitul aparținea firmei Klimenko International. La intrare se afla o ușă dublă, în formă de arcadă, și nici o fereastră care să dea în stradă. Fabel roti mânerul de fier, în formă de inel, și împinse ușa, care era descuiată. Intră într-o încăpere vastă, în care se aflau două șiruri de stâlpi din cărămidă și fier, stâlpi care suportau greutatea celorlaltor niveluri. Fabel aprecie că înălțimea camerei era de aproape nouă metri, iar suprafața, de patru sute de metri pătrați. Camera era goală, cu excepția unui birou, compus din module, care era suspendat în celălalt capăt al depozitului. Era întuneric. Doar unul dintre numeroasele neoane era aprins. La extremitatea cea mai îndepărtată a încăperii, ferestrele, semănând mai mult cu niște arcade cu geam, erau murdare și reduceau lumina serii de vară care pătrundea prin ele la un licăr portocaliu, închis la culoare. În spatele său, ușa se închise cu ecou. Fabel tresări. Dacă era cineva prin preajmă, atunci comisarul reușise să își anunțe cu succes sosirea.

Își scoase pistolul și trase piedica. Examină cu atenție camera, încercând să detecteze vreo mișcare în spatele stâlpilor, deși aceștia erau prea înguști pentru a putea cineva să se ascundă complet în spatele lor. Dacă acolo se afla cineva, era cu siguranță în *Portakabin* sau în spatele acesteia. Fabel înaintă pe partea dreaptă, lipindu-se cât mai mult de perete, ca să nu fie expus. Apucă arma cu ambele mâini și o ridică la nivelul ochilor. Înaintă până ce ajunse în dreptul containerului. Se dădu cu iuțeală într-o parte, pregătit să tragă, pentru a privi în spatele acestuia. Nu era nimeni. Își relaxă brațele treptat și ocoli cu repeziciune containerul. Își lipi spatele de perete. Fundația de cărămidă îi ajungea până la brâu, iar Fabel făcu socoteala că podeaua containerului se afla puțin sub nivelul capului său. Își lipi urechea de perete, dar nu auzi nimic. Se îndreptă cu prudență spre scări și începu să urce încetișor, ținând mereu arma îndreptată spre ușă. Din interior nu venea nici un sunet. De-abia puse mâna pe mânerul ușii, când simți țeava rece și tare a unei arme împungându-l în ceafă.

– Vă rog, *Herr* Fabel. Nu încercați să faceți nimic. Era vocea unei femei care vorbea germana cu un puternic accent străin. Luați degetul de pe trăgaci și ridicați arma deasupra capului.

Fabel se supuse și simți cum femeia îi ia pistolul cu o mișcare rapidă. Își fixă privirea pe vopseaua verde și scorojită de pe ușa containerului și se întrebă dacă aceea urma să fie ultima imagine pe care avea să o înregistreze creierul său. Încercă să rememoreze cu repeziciune tehnicile de negociere într-o situație critică, tehnici pe care le învățase în școală. Apoi ușa de la *Portakabine* se deschise, în fața sa apărând un bărbat scund și puternic, la vreo șaizeci de ani. Fabel recunoscu imediat structura slavă a feței. Recunoscu mai ales ochii verzi, pătrunzători și strălucitori ai celui care îl atacase în apartamentul lui Blüm.

Vineri, 20 iunie, 09.10 p.m. St Pauli, Hamburg

În timp ce MacSwain îi deschidea portiera Porsche-ului argintiu, Anna privi într-o doară de-a lungul străzii. Mercedesul galben și

uzat care o supraveghea era parcat la o distanță de aproape douăzeci de metri, iar Anna sesiză o mișcare abia perceptibilă în spatele parbrizului. Erau pe poziții și pregătiți. Îi zâmbi lui MacSwain și se urcă în mașină. Se uită în spate și văzu pe bancheta de piele un coș mare din nuiele. Mac Swain se așeză la volan și îi sesiză privirea întrebătoare.

– Ah, asta? Zâmbi cu subînțeles. Mă gândeam să mergem la picnic.

Cu toate că zâmbi relaxată, Anna simți un gol în stomac: un coș de picnic însemna un loc îndepărtat. Și cu cât ar fi mers mai departe, cu atât le-ar fi fost mai greu celor din echipa de supraveghere să-i urmărească fără să fie văzuți. Trebui să facă un efort de voință ca să nu privească în oglinda retrovizoare, să vadă dacă echipa era în urma lor.

– Deci... începu ea, curioasă... unde mergem?

– Surpriză, răspunse MacSwain, zâmbind, dar fără să-și ia privirea de la șosea.

Anna ședea pe jumătate întoarsă către el, studiindu-i profilul. Se străduia să pară calmă și relaxată, în ciuda tensiunii care creștea cu fiecare minut. Își repeta în minte propoziția „Nu mă simt prea bine", ca și cum ar fi vrut să o aibă oricând la îndemână. Ieșiră de pe St Pauli. O luară spre est, apoi spre sud.

„Nu mă simt prea bine." Repetă propoziția de parcă ar fi vrut să o apuce și să o țină strâns.

Vineri, 20 iunie, 09.05 p.m. Speicherstadt, Hamburg

Fabel avusese dreptate: stâlpii nu erau destul de groși pentru a se putea ascunde cineva în spatele lor. Dar fuseseră destul de groși pentru o femeie slăbuță și mlădioasă, cu părul de un auriu strălucitor și cu un aer tineresc; avusese o poziție strategică, ce îi permitea ca, din câțiva pași iuți și tăcuți, să ajungă în spatele oricui ar fi încercat să deschidă ușa containerului.

Spaima lui Fabel se mai domoli atunci când, după ce îl dezarmă, femeia luă pistolul din ceafa lui. Privind pe lângă slavul care stătea în pragul ușii, Fabel îl văzu pe Mahmoot, care stătea jos, în capătul îndepărtat al biroului. Nu părea foarte în largul său, iar în partea

dreaptă a frunții avea o vânătaie. În afară de asta, părea să fie bine. Slavul se dădu la o parte, lăsându-l pe Fabel să intre. Dacă polițistul voia să facă o mișcare, trebuia să o facă acum. Dar nu avea ce mișcare să facă. Era ca și cum slavul putea citi gândurile lui Fabel.

– Vă rog să nu faceți o mișcare pripită, *Herr* Fabel. Accentul se potrivea cu fața. Fabel se întrebă dacă individul făcea parte sau nu din Echipa de Top a ucrainenilor; dacă îl avea în fața sa chiar pe Vasil Vitrenko.

– Nu vrem ca dumneavoastră sau prietenul dumneavoastră să pățiți ceva.

– E în regulă, Jan, confirmă Mahmoot, din celălalt capăt al biroului. Sunt polițiști... mă rog... un fel de polițiști. Nu te-aș fi făcut să vii aici, dacă aș fi bănuit măcar că ești în pericol.

Slavul arătă spre un al doilea scaun, lângă Mahmoot.

– *Herr* Fabel, vă rog să luați loc.

După ce *Hauptkommissar* se așeză, el se întoarse către fată și îi spuse în germană:

– Martina, te rog, dă-i înapoi arma domnului *Hauptkommissar.*

Tânăra scoase cu îndemânare magazia pistolului lui Fabel și i le înapoie separat. Fabel puse pistolul în toc și magazia în buzunar. În clipa aceea, observă că fata avea același model de pistol automat ca și cel pe care îl găsise Hansi Kraus în *Schwimmhalle*[1] dezafectată. Singura deosebire era că acesta nu era împodobit cu incrustații.

Se întoarse către Mahmoot.

– Ești bine?

Mahmoot încuviință din cap.

– Îmi pare rău, Jan. Dar cred că ar trebui să auzi ce au de spus. Ei sunt convinși că se află pe urmele aceluiași individ ca și voi. Ne urmăresc de ceva vreme pe amândoi... pe mine m-au luat în colimator imediat după întâlnirea noastră de pe feribot.

Fabel se întoarse către slav, al cărui zâmbet nu ajungea până la ochii verzi și reci.

– Înțeleg că misiunea dumneavoastră este aceea de a respecta legile rusești. Atunci, de ce nu folosiți modalitățile legale? Trebuie

[1] Piscină (în germ. în orig.)

să vă spun că ați încălcat o serie de legi federale germane... la ora actuală, orașul mișună de polițiști aflați pe urmele dumneavoastră... după ce m-ați atacat...

Mahmoot se răsuci repede pe scaun și dădu să se ridice. Tânăra blondă îndreptă spre el pistolul automat, făcându-i semn să rămână pe loc.

– Ați fost atacat?

Fabel încuviință.

– Noii dumneavoastră prieteni nu sunt atât de drăgălași precum par.

– Îmi pare rău să aud asta, *Herr* Fabel, spuse slavul. Dar nu mi-am putut permite... *complicația* de a fi luat în custodie tocmai acum. Dumneavoastră apreciați desigur faptul că, dacă aș fi vrut, v-aș fi putut face mult, foarte mult rău.

Fabel nu dădu nici o atenție celor spuse de slav.

– Cine sunteți dumneavoastră? Pentru cine lucrați?

Nici de data aceasta, zâmbetul slavului nu cuprinse și ochii verzi și reci.

– În momentul de față, numele meu nu are nici o importanță. Eu și colega mea – arătă în direcția fetei blonde – suntem ofițeri în cadrul brigăzii antitero a poliției ucrainene, *Berkut*.

– Serviciul secret ucrainean?

– Nu... acela este SBU – *Sluzhba Bespeky Ukrayiny* –, care, din păcate, joacă și el un rol în toată această dramă.

– Și care este legătura dintre aceste crime și terorism?

– Legătura directă? Nici una. *Herr* Fabel, vă voi explica totul la timpul cuvenit. Mă tem că am multe să vă explic, iar germana mea are limitele sale, așa că vă rog să aveți răbdare. Tot ce pot să spun este că un schimb de informații ne-ar fi benefic amândurora.

Fabel se uită mai atent la slav. Germana acestuia i se părea destul de corectă, în ciuda accentului greoi.

– Ce făceați în apartamentul Angelikăi Blüm? Și ce căutați la locul crimei de pe St Pauli?

– După cum a precizat și prietenul dumneavoastră, pe amândoi ne interesează același caz. Înainte să moară, *Frau* Blüm investiga unele

tranzacții imobiliare, în care era implicat și grupul de firme Eitel, nu-i așa?

Fabel încuviință. Slavul zâmbi.

– Aceste contracte au fost încheiate în beneficiul societății Klimenko International, un consorțiu cu sediul la Kiev. Clădirea aceasta, în care ne aflăm acum, a fost până recent ocupată de Klimenko International.

– Contractele acestea erau ilegale? întrebă Fabel.

– Tehnic vorbind? Poate. Contractele erau încheiate pe baza informațiilor primite de Klimenko de la o serie de surse oficiale din guvernul de la Hamburg.

– Să înțeleg că toate aceste contracte se învârt în jurul parteneriatului Neuer Horizont?

– Văd că sunteți mai la curent cu situația decât credeam eu. Da, *Herr* Fabel, așa este. Peste tot în Hamburg se află proprietăți imobiliare care nu au, în sine, decât o mică valoare comercială. Dar, de îndată ce oamenii află că o anumită zonă urmează a fi reconstruită și chiar dezvoltată, valoarea terenului pe care se află fiecare proprietate imobiliară crește spectaculos.

– Deci Klimenko International și Neuer Horizont pot face avere cumpărând ieftin și din timp.

– Asta era ideea. Vă voi spune acum ceva ce nu voi repeta niciodată și ce dumneavoastră nu veți putea dovedi niciodată. Klimenko International este un paravan pentru guvernul meu. Ucraina este o țară săracă, *Herr* Fabel. Cu toate acestea, are potențialul de a deveni o regiune foarte bogată și foarte influentă a Europei. Datorită celor care ar fi în stare să folosească orice – și subliniez orice – mijloc sau armă de care dispun pentru a valorifica acest potențial. Klimenko International a fost unul dintre aceste mijloace. Și ca să răspund la întrebarea dumneavoastră... motivul pentru care m-am dus acasă la *Frau* Blüm a fost acela de a afla dacă nu cumva avea acolo ceva care să incrimineze guvernul meu sau care să mă ajute să-mi îndeplinesc misiunea aici. O să vă spun imediat și care sunt obiectivele acestei misiuni. Mă gândeam că, poate, oamenilor dumneavoastră le-au scăpat unele documente sau informații, pe care nu

le-ar fi asociat imediat cu crima, ci cu operațiunea Klimenko. V-am subapreciat.

– Nu am fost numai noi. Cel care a ucis-o pe Angelika Blüm a șters absolut tot din computerul ei și a luat și o serie de dosare din apartament.

Slavul îi aruncă lui Fabel o privire lipsită de expresie, apoi își trecu mâna prin părul alb, aspru, tuns periuță; apoi continuă, cu accentul său greoi, dar într-o germană perfectă din punct de vedere gramatical: Mai există și un al treilea element, pe care dumneavoastră îl cunoașteți deja... cel puțin parțial. Făcu o pauză, ca și cum ar fi vrut să puncteze importanța a ceea ce avea să urmeze. Pionul principal al operațiunii Klimenko a fost Pavlo Klimenko, prezumtivul șef al consorțiului. Klimenko este, de fapt, ofițer al serviciului secret SBU și are un trecut impresionant în ceea ce privește serviciul în cadrul forțelor armate. Din păcate pentru cei aflați în spatele acestei „întreprinderi", de la o vreme au apărut și alte interese. Ai auzit de un anume Vasil Vitrenko?

Fabel încuviință.

– Se pare că este șeful unei bande de gangsteri ucraineni. Un grup nou, care preia activitățile tuturor celorlalte din oraș.

– Vasil Vitrenko este – a fost – colonel plin în cadrul *Berkut*. Are un dosar impresionant și mulți îl admiră până la adulație. Alții îl consideră un monstru. Întruchiparea Diavolului. În alt loc și cu altă ocazie, mi s-a încredințat misiunea de a-l găsi pe Vitrenko și de a pune capăt celor mai cumplite excese ale sale. Vitrenko a adunat în jurul său zece dintre foștii săi ofițeri subordonați – care au servit sub comanda lui în Cecenia sau în Afghanistan sau în ambele; absolut toți s-au remarcat printr-o extraordinară vitejie, dar și printr-o cruzime de neimaginat. Toți îi sunt extrem de loiali lui Vitrenko. Mai mult decât atât, Vitrenko le-a promis să-i facă pe toți milionari. O promisiune pe care este foarte aproape de a și-o îndeplini. Maiorul Pavlo Klimenko a fost unul dintre acești ofițeri.

– Deci Vitrenko v-a furat pur și simplu schema de sub nas? întrebă Fabel, râzând amar.

Ochii verzi ai slavului străluciră în lumina artificială din *Portakabine.*

– Așa este, *Herr Hauptkommissar.* Dar înainte de a vă înfumura prea tare, aș vrea să subliniez faptul că și guvernul dumneavoastră este în stare să facă afaceri clandestine. Care a fost obiectivul operațiunii în care a fost implicat bietul *Herr* Klugmann?

– Nu sunt pregătit să discut asta cu dumneavoastră.

– Nu? Perfect, *Herr Hauptkommissar.* Permiteți-mi să răspund eu la propria întrebare. Dumneavoastră credeți că *Herr* Klugmann avea misiunea de a-l supraveghea și de a culege informații legate de activitățile lui Vasil Vitrenko și ale oamenilor săi. Corect?

Fabel ridică din umeri și încuviință.

– Incorect, *Herr* Fabel. *Herr* Klugmann nu avea decât un singur obiectiv: acela de a-l contacta și de a negocia cu Vasil Vitrenko. Klugmann era agent BND și voia să propună o afacere. Guvernul dumneavoastră, cunoscând foarte bine trecutul și prezentul criminal al lui Vitrenko, este pregătit să-i ofere imunitate împotriva urmăririi judiciare, precum și o afacere profitabilă.

– De ce naiba ar face guvernul federal german afaceri cu un criminal notoriu?

– Din cauza zilei de 11 septembrie 2001.

– Poftim?

– Opt dintre cei zece sinucigași care au atacat World Trade Center din New York au locuit sau au trecut prin Hamburg chiar înainte de atac. A fost o chestiune deosebit de penibilă atât pentru oraș, cât și pentru guvernele naționale. Pe scurt, voi, germanii, ați face orice pentru a-i ajuta pe americani. Iar americanii au nevoie de tot ajutorul din lume. Vasil Vitrenko este un om deosebit de inteligent și de educat; de asemenea, este expert în terorismul islamic și din Afghanistan. CIA a dat de înțeles celor de la BND că le-ar fi extrem de recunoscători dacă l-ar putea captura pe Vitrenko pentru ei. Colegul dumneavoastră, Klugmann, primise misiunea de a începe negocierile; apartamentul în care a fost omorâtă fata era chiar locul unde se desfășurau acele negocieri.

Fabel se uită cu asprime la slav, apoi la fata blondă. N-ar fi fost prima oară când folosul imediat și caracterul imperios al „avantajului mai mare" prevala asupra literei legii. Slavul îl privi pe Fabel impasibil, dându-i timp să reflecteze asupra răspunsului.

– Dar singura legătură dintre Klugmann și noua bandă de ucraineni era un tip pe nume Vadim. În afară de el, n-a existat nici un alt om de legătură.

– Nu este așa, *Herr* Fabel. Trebuie să vă întrebați cine a fost sursa acelor informații și dacă au vreun interes întemeiat să vă inducă în eroare. Vadim este într-adevăr unul dintre oamenii lui Vitrenko – Vadim Redcenko –, iar Klugmann a luat legătura cu el ca principal om de legătură. Dar Klugmann s-a întâlnit și cu Vitrenko. De trei ori. Care a fost rezultatul acestor întrevederi, nu pot decât să ghicesc. Dar dovezile deciziei lui Vitrenko sunt cât se poate de clare.

– Vreți să spuneți că Vitrenko este cel care comite aceste crime înfiorătoare?

– Sunt sigur de asta, *Herr Hauptkommissar!*

Vineri, 20 iunie, 09.25 p.m. Altona, Hamburg

Anna reușise să stea de vorbă cu MacSwain într-un mod destul de relaxat, dar privirile ei, aruncate în treacăt dincolo de profilul lui, prin fereastra laterală sau prin parbrizul automobilului Porsche, nu făceau altceva decât să caute puncte de sprijin, ancorându-se când de un semn rutier, când de un alt reper. Se îndreptau spre Elba. Unde naiba o ducea?

– Sunt intrigată, spuse Anna, străduindu-se să pară cât mai calmă cu putință.

MacSwain zâmbi cu subînțeles.

– Mă gândesc la ceva cu totul special pentru tine, Sara. Îți promit că e ceva ce nu vei uita niciodată...

Paul Lindemann se cutremură, ca și cum fraza lui MacSwain, pe care o auzise prin microfonul Annei, l-ar fi săgetat. Se întoarse spre Maria, care stătea lângă el pe bancheta din spate a dubei Mercedes.

– Nu-mi place asta... nu-mi place deloc.

– Dar n-a spus şi nici n-a făcut încă nimic care să sugereze că ar trebui să intervenim. Anna ştie să-şi poarte singură de grijă. Iar noi suntem aici, pe urmele lor. Încearcă să te calmezi.

Privirea lipsită de expresie a lui Paul dădea de înţeles că vorbele ei nu reuşiseră să-l convingă sau să-l liniştească. Duse la gură microfonul staţiei de emisie-recepţie şi îi întrebă pe cei aflaţi în cele două vehicule de supraveghere care mai era situaţia. Amândoi confirmară că aveau un contact vizual bun şi de aproape.

– Subiectul tocmai a intrat pe Helgoländer şi se îndreaptă spre sud, raportă, prin staţie, o voce dintr-unul din vehiculele de supraveghere. Se pare că ne îndreptăm spre Landungsbrücken...

Paul strânse şi mai mult microfonul în mână, ca şi cum în felul aceasta ar fi putut stoarce din el informaţii preţioase.

– Castor patru-unu către Castor patru-doi... primul vehicul îl apela pe cel de-al doilea. Eu mă retrag. Preia tu supravegherea. Castor patru-patru... Îl apela acum pe unul dintre motocicliști. Vezi dacă poţi să îl depăşeşti şi să intri pe Landungsbrücken...

Din nou tăcere.

– Castor patru către Castor patru-patru... Paul ajunsese la capătul răbdării. Raportează odată...

– Am intrat pe Landungsbrücken... – se opri, apoi continuă, pe un ton nedumerit – ... se pare că ne îndreptăm spre Baumwall şi Niederhafen... sau Hanseboothafen... subiectul se află acum pe Johannisbollwerk.

Anna simţi cum i se pune un nod în gât. MacSwain ieşise de pe şoseaua principală, care ducea în port şi se îndrepta spre pontoanele care despărţeau golfurile Niederhafen şi Schiffbauerhafen, unde erau locuri special amenajate pentru organizatorii şi vizitatorii Expoziţiei de Iahturi Hanseboot. Parcă maşina, coborî şi veni să-i deschidă şi ei portiera. Anna rămase o clipă nemişcată. Auzea scârţâitul catargelor, clipocitul apei şi vuietul pădurii din apropiere.

– Hai, spuse MacSwain, calm. Vreau să-ţi arăt ceva!

În timp ce cobora din maşină, Anna tremură fără să vrea, cu toate că seara nu era nici pe departe răcoroasă. Lui MacSwain îi

scăpă gestul ei, pentru că tocmai lua coșul de nuiele de pe bancheta din spate. Închise portiera, încuie mașina și activă alarma. Întinse un cot, cu coșul în cealaltă mână, făcându-i semn Annei să-l ia de braț. Ea zâmbi și se conformă. Merseră de-a lungul pontonului, înspre Überseebrücke. Deodată, MacSwain se opri în dreptul unui iaht mic, dar lustruit și, după toate aparențele, destul de scump.

– Am ajuns... este mic, dar confortabil și rapid. Nouă metri treizeci.

Anna se opri și se uită la iaht. Era foarte alb, cu o singură dungă albastră, la prora. Echivala, în prestanță și eleganță, automobilul Porsche al lui MacSwain.

– Frumos...

Vocea Annei răsuna stinsă. În clipa aceea, nu știa ce avea să facă în continuare.

– La dracu'! Are un iaht. Paul îi aruncă Mariei o privire feroce. Dacă Anna apucă să se urce la bord și MacSwain părăsește portul, îi pierdem. Rahat! Nu ne-a trecut prin cap că are un iaht. Chem echipa să o scoată de-acolo...

Maria Klee se încruntă.

– Dar asta o să compromită întreaga operațiune. Nu-l putem aresta... n-a făcut nimic rău. N-o să facem decât să o deconspirăm pe Anna și să-i dăm de înțeles lui MacSwain că este suspect. Și Anna nu ne-a chemat încă în ajutor.

– Dumnezeule, Maria... dacă apucă să iasă cu Anna din port, atunci ea va fi complet lipsită de apărare. Nu putem să o expunem chiar așa...

Apucă stația de emisie-recepție. Maria își puse o mână peste a lui.

– Stai, Paul, îl avertiză ea. Putem chema Wasserschutzpolizei și poate chiar un elicopter. Ne aflăm chiar între comisariatul WSP, de pe Landungsbrücken, și Wache din Speicherstadt... Putem primi ajutoare, pe apă, în câteva minute. Poți chema echipa, dar nu trebuie să fie văzuți. Dacă simțim că Anna este în pericol, îi lăsăm să intervină, înainte ca el să apuce să o șteargă. Cu un gest brusc și hotărât, puse mâna pe telefonul mobil. Chiar acum iau legătura cu Wasserschutzpolizei...

*

Mintea Annei făcea conexiuni cu viteza fulgerului. Acesta era un element pe care nu-l luase în calcul. Se uita pur și simplu la iaht ca la o armă încărcată, îndreptată spre ea. Coborâse garda, iar MacSwain observă acest lucru.

– Sara? S-a întâmplat ceva? Speram că vei fi impresionată...

Vocea lui MacSwain îi reaminti brusc de scopul pentru care se afla acolo. Se întoarse spre el și zâmbi slab.

– Îmi cer scuze, dar nu pot spune că mă dau în vânt după iahturi... după vapoare...

– Cum? MacSwain mimă surpriza. Ești din Hamburg, nu-i așa? Ai marea în sânge! Coborî mica scară metalică, ținând cu grijă coșul în mâna liberă. Îl puse pe punte, apoi întinse mâna, să o ajute pe Anna să coboare de pe chei.

– Nu... sincer, John... nu pot. Mi se face rău. Și mi-e frică...

El zâmbi larg, iar ochii verzi scânteiară în lumina slabă.

– O să fie bine. Hai, vino măcar să-l vezi. Nici măcar n-o să pornesc motorul. Dacă n-o să te simți bine, o să luăm masa în oraș... mă gândeam doar că ar fi frumos să privim luminile orașului de aici, de pe apă.

Anna luă o hotărâre.

– Bine. Dar dacă n-o să mă simt bine aici, o să ne ducem altundeva. De acord?

– De acord!

Odată întors în duba Mercedes, Paul spuse sec, cu o privire care nu admitea replică:

– Sună-l pe Fabel!

Vineri, 20 iunie, 09.30 p.m. Speicherstadt, Hamburg

– Am fost maior în cadrul Ministerului de Interne sovietic. MVD Kondor. Americanii le furnizau forțelor rebele armele cele mai sofisticate, iar războiul din Afghanistan avea să devină Vietnamul Uniunii Sovietice. Erau vremuri foarte grele. Disperate. Începusem războiul în forță, agresiv, dur, dar din ce în ce mai mulți

băieți de-ai noștri se întorceau în saci de plastic. Și, mai rău decât atât, mulți dintre ei dispăreau fără urmă. Era clar că aveam să pierdem bătălia.

Slavul scoase din buzunar un pachet de țigări, pe care scria ceva cu litere chirilice, și îi oferi mai întâi lui Fabel, apoi lui Mahmoot. Amândoi refuzară. El ridică din umeri, scoase din pachet o țigară fără filtru și o puse între buzele ușor cărnoase. Scoase din buzunar o brichetă grea, placată cu crom; Fabel observă că pe ea era gravat un vultur. Își aprinse țigara și trase adânc aer în piept.

– Nu sunt deloc mândru de ceea ce s-a întâmplat în acele zile, *Herr* Fabel. Dar războiul este război. Și, din păcate, războiul este alimentat cu răzbunare. În Afghanistan, răzbunarea a devenit din ce în ce mai cruntă. De ambele părți. Slavul suflă cu putere fumul, după care continuă. Numărul mare de rachete sol-aer furnizate de americani a făcut ca ajutorul aerian să devină, practic, imposibil. Unitățile noastre au fost izolate, li s-a tăiat orice legătură cu exteriorul. Adesea, erau pur și simplu abandonate și lăsate fie să iasă singure de acolo, fie să cadă în mâinile unor nebuni fanatici. Una dintre aceste unități era detașamentul de poliție MVD Kondor Spetznatz.

– Comandat de Vitrenko?

Slavul scutură țigara în direcția lui Fabel și un nor mic de scrum căzu pe podea.

– Exact! Cred că acum ar trebui să vă spun ceva legat de aptitudinile *speciale* ale colonelului Vitrenko. Să fii comandant este un talent. Să comanzi un detașament de bărbați este ca și cum ai fi tatăl lor. E necesar să-i convingi că încrederea lor în tine trebuie să fie totală și unică și că numai sub comanda ta pot fi în siguranță; că numai tu îi poți proteja. Și dacă nu îi poți proteja și le este sortit să moară, ei trebuie să creadă că tu ai ales singurul loc adevărat și potrivit unde să poată muri... că supraviețuirea și viața în alt loc și în alt timp ar fi de-a dreptul o trădare. Toate acestea înseamnă că strategiile cele mai importante ale unui comandant sunt cele de ordin psihologic, nu militar. Vasil Vitrenko este un comandant unic. Încă de copil, s-a remarcat printr-o inteligență ieșită din comun. Din păcate, a demonstrat, tot de copil, unele trăsături de personalitate potențial problematice. S-a născut într-o familie de militari, care a

considerat că aceste capricii ale firii sale nu puteau fi ținute în frâu decât printr-o carieră militară. Trase din nou, adânc, din țigară. A excelat ca soldat și, foarte curând, și-a demonstrat aptitudinea deosebită de conducător. Îi putea determina pe oameni să facă lucruri de care ei nu se credeau capabili... lucruri excepționale. Ceea ce însă nu convenea autorităților era faptul că toți cei care îl cunoșteau aveau un adevărat cult pentru el. Vitrenko propaga filosofia „soldatului etern"... Cei aflați sub comanda lui se considerau a fi ultimii dintr-un lung șir de războinici, care se întindea pe o perioadă de două mii de ani.

Slavul se aplecă înainte, sprijinindu-se cu coatele de genunchi. Un rotocol de fum îi intră în ochi, făcându-l să-i mijească.

– Ucigașul vostru are o misiune nobilă, nu-i așa? Se vede ca pe un războinic viking, care își readuce poporul pe calea adevăratei credințe nordice?

Auzind o descriere atât de asemănătoare cu cea făcută de Dorn, Fabel simți cum i se pune un nod în gât.

– Da... dar cum...?

– Și de aceea, voi căutați un german sau un scandinav, îl întrerupse slavul.

– Păi... da...

– Mă dezamăgiți, *Herr* Fabel! Ați studiat istoria medievală, nu-i așa?

– Da... și ce-i cu asta? răspunse Fabel, scurt.

– Mă așteptam să aveți o gândire mai largă, mai cuprinzătoare... geografică și istorică în același timp.

Afirmația își atinse ținta cu vârf și îndesat.

– La naiba! Privirea cruntă a lui Fabel sugera faptul că acesta prelucra informațiile dezgropate dintr-un colț ascuns al memoriei. Rusia Kieveană...

– Așa este, *Herr* Fabel. Rusia Kieveană. Fondatorii orașelor Kiev și Novgorod, și care au dat numele lor Rusiei. Dar ei nu erau slavi.

Fabel avu aceeași revelație ca și atunci când se afla în biroul lui Dorn. Asta era! Ultima verigă. Legătura dintre elementul ucrainean și restul puzzle-ului.

– Nu... spuse Fabel. Nu erau slavi. Erau suedezi. Vikingi suedezi.

– Exact. Au navigat în susul râului Volga și și-au organizat centrele de comerț și orașele pe malurile fluviului. Războinici. De aici s-a inspirat filosofia cvasireligioasă a lui Vitrenko – „soldatul absolut". El le-a insuflat subordonaților săi credința că erau moștenitorii unui cod războinic al vikingilor din Rusia Kieveană. Îi făcea să creadă că nu avea absolut nici o importanță pentru ce luptau; importantă era lupta în sine, camaraderia „sub arme" și testarea curajului individual și colectiv... nimic altceva. Puteau fi trupe sovietice, mercenari, orice... Vitrenko le-a insuflat credința că numai actul războinic reprezintă adevărul inalienabil și indisolubil. Și, personal, cred că și-a înveșmântat filosofia în codurile semimitice ale vikingilor. Rezultatul a fost ceva ce depășește orice formă de loialitate... un devotament total, absolut. Vitrenko era – este – în stare să convingă oamenii să comită faptele cele mai atroce. Chiar să-și sacrifice propria viață, fără să stea pe gânduri.

Slavul privi în podea, după care, distrat, scutură scrumul pe jos. Apoi se uită la Fabel cu expresia cea mai inocentă și mai intransigentă din lume.

– Am senzația că vorbele mele nu pot descrie forța brută, totală pe care Vitrenko o poate exercita asupra celorlalți... sau oroarea actelor de care este în stare.

Era ca și cum slavului i se terminase combustibilul; ca și cum ultimele rezerve de energie stocate în umerii lați se epuizaseră.

– Înțeleg de ce toate astea vă fac să-l suspectați pe Vitrenko de comiterea acestor crime, dar dumneavoastră ați spus că *știți* că el este ucigașul. De unde știți?

Slavul se ridică și se îndreptă spre una dintre ferestrele largi. Fabel era convins că, deși cu ochii îndreptați spre întunericul din depozit, omul vedea ceva, în alt loc. În alt timp.

– După cum v-am spus, unitatea lui Vitrenko era izolată undeva pe teritoriile ocupate de rebeli. Și fără sprijin aerian. Fără nici o legătură cu exteriorul. Ca să iasă de acolo, ei trebuiau să străbată o vale controlată de rebeli. Le-a luat zece zile să ajungă de la un capăt la celălalt al văii. Alergau noaptea, repede, dintr-un loc ferit în altul. În fiecare noapte murea câte cineva... mai mult decât atât, răniții erau

abandonați acolo, fiind prinși după aceea de către rebeli. Și, în fiecare zi, în valea aceea, ascunși și țintuiți la pământ în câte un loc mai ferit, supraviețuitorii auzeau urletele pe care le scoteau tovarășii lor în timp ce erau torturați de către mujahedini. Era suficient pentru a zdruncina până și convingerile celui mai loial și mai devotat soldat. Dar atunci, în valea aceea, între Vitrenko și oamenii lui, s-a format o legătură indestructibilă. Slavul își mai aprinse o țigară. Din peste o sută de oameni, numai douăzeci au ajuns la capătul văii. Dintre aceștia, o parte, care erau răniți, au fost duși într-un loc sigur. Dar, în loc să se întoarcă în Uniunea Sovietică, Vitrenko și restul oamenilor săi s-au îndepărtat puțin de vale, după care s-au reîntors acolo, la adăpostul nopții. Sigur că mujahedinii nu se așteptaseră la așa ceva. Vitrenko și oamenii lui i-au jucat pe rebeli cum au vrut ei. Au urcat în munți și au pândit toate grupurile de luptători pe care le-au întâlnit în cale. Au omorât toți prizonierii, cu excepția unuia singur; acesta a fost torturat fără milă, pentru a scoate de la el cât mai multe informații, apoi crucificat și lăsat să urle ore în șir până a murit. La început, rebelii au încercat să salveze victima, dar Vitrenko avea ascunși țintași de elită, care să-i ia în cătare. După ce au pierdut o mulțime de oameni în încercările repetate de a-l salva pe prizonier, mujahedinii s-au consolat să audă urletele fără a mai interveni. Vitrenko și oamenii lui au devenit un fel de bandiți, de proscriși, imposibil de controlat de către autoritățile militare. Pentru soldații sovietici aflați în Afghanistan, au devenit niște adevărați eroi. Curând după aceea, cei din GRU – *Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravleniye* –, principalul nostru serviciu de informații, au început să se simtă frustrați: știau că Vitrenko și oamenii lui strângeau informații importante, pe care nu le transmiteau apoi și celor de la GRU. Apoi, poveștile au devenit și mai înspăimântătoare. Rapoartele vorbeau despre crime în masă, comise în zonele locuite de rebeli, despre jafuri și despre violuri.

– Nu mi-aș fi închipuit că asta a putut atinge sensibilitățile sovieticilor, spuse Fabel.

Ucraineanul studie chipul lui Fabel, pentru a descoperi eventualele urme de sarcasm. Nu observă nici una.

– Nu. Aveți dreptate. Dar, la vremea aceea, noi sufeream de sindromul Vietnam: duceam o luptă inegală, în care superioritatea noastră ca număr, ca resurse și ca tehnologie ar fi trebuit să ne asigure o victorie ușoară; însă fuseserăm înfrânți și încercam cu disperare să scăpăm de acolo cât mai onorabil cu putință. Asta însemna că, prin anii 1987, 1988, autoritățile sovietice deveneau ceva mai sensibile la opinia publică internațională. Iar acțiunile lui Vitrenko deveneau din ce în ce mai... – își căută cuvântul – neplăcute. Așa că GRU m-a trimis pe mine acolo, însoțit de două detașamente de Spetznaz, pentru a da de urma lui Vitrenko și a restabili controlul asupra unității sale.

– Și ați reușit?

Ucraineanul se sprijini de perete și își mai aprinse o țigară. Apoi îi făcu un semn fetei blonde, care îi dădu un plic de culoare galben-închis.

– Da. În cele din urmă. Iar Vitrenko și oamenii lui au fost elogiați pentru extraordinarul curaj de care dăduseră dovadă în spatele liniilor inamice. Îi aruncă plicul lui Fabel, care, luat pe nepregătite, de-abia reuși să-l prindă. Dar ceea ce am văzut eu acolo – și crede-mă, Fabel, că, în viața mea, am avut ocazia să văd multe lucruri cumplite – era ca și cum mă aflam pe urmele Diavolului însuși...

Vineri, 20 iunie, 09.40 p.m. Niederhafen, Hamburg

Cei doi polițiști nu se puteau apropia îndeajuns de mult de iaht încât să vadă ce se întâmpla. Paul le ordonă celor doi ofițeri din cadrul Mobiles Einsatz Kommando, îmbrăcați în combinezoanele, vestele și căștile lor negre, să se apropie. Unul dintre ei se apropie suficient de mult încât să poată ține pistolul Heckler & Koch îndreptat spre bustul lui MacSwain, care stătea în partea din spate a iahtului și îi oferea Annei Wolff un pahar cu vin Sekt.

În duba Mercedes, Maria primi un telefon de la Wasserschutzpolizei: trimiseseră deja un echipaj, care avea să se posteze în așa fel, încât să aibă o vedere cât mai bună a locului în care, ieșind din Niederhafen, ambarcațiunile se puteau angaja pe una dintre căile navigabile de pe Elba. Dacă MacSwain părăsea portul, îl puteau repera

și urmări de la o distanță discretă. Pe cei de la Wasserschutzpolizei îi îngrijora numai faptul că iahtul lui MacSwain era o ambarcațiune rapidă, care le-o putea lua cu mult înainte. Maria ceruse și un elicopter care să fie gata să intervină în caz de necesitate. Dar nici una dintre acele măsuri de precauție nu descreștea fruntea lui Paul Lindemann. Ceea ce îl îngrijora și mai tare pe acesta era faptul că Maria nu reușea să dea de Fabel: îl suna pe mobil, dar intra tot timpul căsuța vocală. De ce își închisese Fabel telefonul, când promisese că putea fi contactat toată noaptea?

Aerul serii târzii era răcoros, iar Anna tremură din nou, involuntar, în clipa în care MacSwain îi oferi un pahar cu vin spumos Sekt.

– O clipă, te rog...

MacSwain deschise două uși, dincolo de care se aflau câteva trepte ce duceau într-o cabină mică, dar puternic luminată. În timp ce bărbatul stătea cu spatele la ea, Anna mirosi vinul și sorbi o înghițitură. Nu simți decât mirosul și gustul înțepător al șampaniei germane; dar știa că Rohypnolul sau GHB-ul erau aproape imposibil de detectat în orice băutură. Luă o înghițitură ceva mai mare și își repetă în gând mantra cea tăcută: „Nu mă simt prea bine".

MacSwain reveni, purtând pe umeri un pulover albastru-închis de lână.

– Putem merge jos dacă ți-e prea frig, spuse el. Anna clătină din cap. Bărbatul zâmbi și îi oferi o farfurie pe care se aflau pate de ficat, pâine și salată de hering. Relaxează-te puțin, spuse el, vreau să-ți arăt ceva. Știu că nu ești un marinar bun, Sara, așa că îți promit să o iau încet.

Se uită la Anna ca și cum i-ar fi cerut permisiunea. Nici Anna, nici MacSwain nu-i văzuseră pe cei de la MEK apropiindu-se, dar ea ghicea – spera – că se aflau deja acolo, ascunși, așteptând. Ceea ce nu știa sigur era dacă Paul aranjase sau nu să o acopere, în cazul în care iahtul ar fi pornit în larg.

Rezistă ispitei de a privi înspre pontoane și se uită, cu hotărâre, la MacSwain.

– Bine... spuse ea, încuviințând. Apoi adăugă, pentru asistența invizibilă: „Cred că o să fie foarte bine".

Paul Lindemann le spuse celor de la MEK să nu intervină. Maria îi anunță pe cei de la Wasserschutzpolizei, care erau acum în legătură directă, prin radio, cu întreaga echipă, că MacSwain urma să plece.

Bărbatul dezlegă iahtul, la prora și la pupa, și porni motorul. Huruitul său aspru, pătrunzător, o îngrijoră pe Anna, căreia instinctul îi spunea că acel zgomot însemna o putere mare și o viteză pe măsură. Așa cum promisese, el scoase încet iahtul din locul de staționare. Anna observă ușurința aproape neglijentă cu care manevra vasul. Privi înapoi, spre locul de staționare, de care se îndepărtau, și văzu, mai mult ca o părere, o umbră ce se îndrepta destul de repede spre capătul pontoanelor.

Elba se întindea în fața lor, neagră ca smoala și adâncă, tivită, pe malul îndepărtat, de luminile șantierului naval. MacSwain întoarse iahtul, astfel încât acesta era acum paralel cu malul râului, și opri motorul. Apăsă pe unul dintre butoanele de pe pupitrul de comandă al vasului, iar Anna auzi zăngănitul unui lanț greu, în timp ce ancora aluneca adânc în râul întunecat. Odată motorul oprit, Anna auzea zgomotele apei din jurul lor: avea impresia că se află pe spatele unei creaturi mari, a cărei respirație și piele mângâiau carcasa iahtului, în vreme ce trupul său nesfârșit se unduia sub ei. Bărbatul stinse luminile.

– Nu e superb? spuse el, arătând cu mâna în care ținea paharul cu șampanie spre malul îndepărtat al râului.

În orice altă împrejurare, Anna ar fi fost într-adevăr captivată de priveliștea din jur: Hamburgul strălucea în noapte, iar Elba era oglinda în care orașul își reflecta frumusețea.

– Frumos... spuse Anna. Foarte frumos. Mă bucur că m-ai adus aici...

– Iubesc orașul ăsta, spuse MacSwain. Simt că aici mi-e locul. Și aș vrea să rămân aici pentru totdeauna.

– Dar ești englez, așa mi-ai spus... Nu ți-e dor de... – Anna încercă să găsească repede ceva de care lui, ca englez, i-ar fi putut fi dor – de ploaie? îl întrebă ea, râzând.

MacSwain râse și el.

– Ascultă-mă pe mine, în Hamburg plouă atât de mult, încât potolește orice dor de clima umedă. Nu, nu mi-e dor de Anglia.

Hamburgul îmi satisface orice nevoie de ceva... englezesc. Uneori, am impresia că locuiesc în cea mai estică suburbie a Londrei. Nu există alt oraș pe lume ca Hamburgul. N-aș pleca de aici pentru nimic în lume.

Anna ridică din umeri.

– Eu una... aș putea și să rămân și să plec.

Chipul lui MacSwain se animă.

– Te înțeleg. Nu ai decât o viață. Timpul pe care îl avem este prea prețios pentru a-l irosi. De ce ai vrea să ți-l petreci într-un loc care ți-e indiferent?

– Cred că din inerție... din comoditate. Nu am energia necesară pentru a evada.

– Eu, personal, mă bucur că nu o ai, Sara. Altfel, n-am fi acum aici. Se așează lângă ea. Mi-ar face mare plăcere să-ți arăt propriul oraș... cu ochii unui străin. Sunt sigur că te-aș putea face să-ți schimbi părerea despre el. Și, oricum, asta mi-ar da posibilitatea de a te cunoaște mai bine...

Se apropie și mai mult de ea. Anna simți un miros subtil de colonie scumpă. Se uită în ochii de un verde strălucitor și studie trăsăturile perfect sculptate. Începu să se întrebe foarte serios dacă bărbatul de lângă ea putea avea vreo legătură cu crimele investigate de ei sau chiar cu violurile ritualizate. MacSwain avea o frumusețe virilă, clasică; prin haine, se ghicea un trup perfect proporționat și musculos; era politicos, inteligent și sigur de sine. Totul la el ar fi trebuit să-i placă, să o atragă. Cu toate acestea, în clipa în care se apropie și mai mult de ea, lipindu-și buzele de ale ei, Anna trebui să-și înfrângă greața ce o cuprinsese.

Șalupa Barthel, tip WS25, lungă de cincisprezece metri, era cea mai nouă barcă cu motor a poliției portuare din Hamburg, dar nu și cea mai rapidă. *Kommissar* Franz Kassel ordonase să se micșoreze lumina farurilor, în contradicție cu regulamentul portului impus chiar de el. Kassel luă binoclul și urmări iahtul lui MacSwain, care se îndepărta de cheiuri. Murmură ceva ca pentru sine, atunci când își dădu seama că era vorba despre un Chris Craft 308 sau de o motonavă de

croazieră 328. Ideală pentru croaziere. Și rapidă. Mult mai rapidă, dacă proprietarul dorea într-adevăr acest lucru, decât cei 22 de kilometri pe oră ai șalupei lor WS25. Dar nu mai rapidă decât undele radio sau decât radarul. În afară de asta, Kassel putea solicita sprijinul oricăruia dintre comisariatele WSP situate pe malurile râului, de acolo și până la Cuxhaven. Dar, pe de altă parte, Kassel știa că la bordul acelui iaht se afla o polițistă. Și, din câte îi spusese *Oberkommissarin* Klee prin radio, dacă aveau să fie chemați în ajutor, viteza de acțiune putea fi diferența dintre viață și moarte. Kassel era o arătare de om: incredibil de slab și de înalt, cu părul roșu și cu pistrui, care păreau să fi apărut ca urmare a douăzeci de ani de expunere la aerul sălciu din port, la soare și la bură. Luă binoclul de la ochi și își scoase șapca de pe cap, trecându-și degetele osoase prin părul subțire și uscat, de culoarea nisipului.

– Obraznic băiat... mormăi el, punând mâna pe stația radio.

Anna îl respinse pe MacSwain, punându-i o mână pe piept și împingându-l: nu tare, dar suficient de ferm încât el să înțeleagă mesajul. În timp ce își îndepărta fața de a lui, îl văzu zâmbind.

– Ce s-a întâmplat, Sara?

Vocea lui MacSwain sugera o preocupare care însă nu se regăsea și în ochii verzi și reci.

– Nimic... spuse Anna. Apoi adăugă, aproape cochetând: Pur și simplu nu vreau să grăbesc lucrurile. De-abia ne cunoaștem. Nu știu aproape nimic despre tine.

– Ce e de știut?

Încercă din nou să o sărute.

Anna se dădu înapoi și îl împinse din nou, de data aceasta cu ceva mai multă putere.

Maria Klee se întoarse spre Paul Lindemann, cu microfonul stației de emisie-recepție aproape de gură.

– Comandantul șalupei WSP spune că există o cale de a termina totul acum, dacă vrem, fără ca MacSwain să-și dea seama că-l supraveghem.

Paul se lumină la față.

– Cum?

– MacSwain face un tur al orașului... ceva de genul „Hamburgul noaptea". Din spusele căpitanului șalupei, tocmai a stins farurile. Asta este împotriva legii... în afară de asta, se află suficient de aproape de o cale navigabilă principală pentru a reprezenta o primejdie. Din fericire, omul nostru de la WSP a stins și el farurile. El spune că poate să-l ajungă din urmă pe MacSwain, să-l escorteze înapoi la locul său de staționare și să-l amendeze. Să zicem că o să-i strice seara lui MacSwain... dar o va aduce pe Anna înapoi pe uscat.

– Tu ce crezi?

– Anna nu ne-a dat de înțeles că ar avea nevoie de ajutor. Iar noi n-am aflat nimic care să ne fie de folos. Cred că ar trebui să rămânem pe loc. Dar, pe de altă parte, dacă și-ar aprinde din nou farurile, n-am mai avea nici un motiv să ne ducem peste el. Tu hotărăști, Paul.

Vineri, 20 iunie, 09.40 p.m. Speicherstadt, Hamburg

Țigara fără filtru ardea periculos de aproape de buzele ucraineanului, iar acesta le strânse cu putere, înainte de a trage un ultim fum. Apoi luă chiștocul și îl aruncă pe jos, strivindu-l cu piciorul.

Fabel scoase din plic aproximativ o duzină de fotografii. Primele imagini fură un șoc imens pentru el. Trei fotografii color, luate din unghiuri diferite, înfățișau aceeași femeie, cu abdomenul despicat, cu coastele rupte în afară și cu plămânii scoși din corp. Fabel simți în gură un gust amar, de bilă. Ce oroare! Fabel o văzu pe fata blondă întorcând capul și privind pe fereastra mică, în interiorul depozitului, ca și cum s-ar fi ferit să vadă fotografiile.

– O să ajung imediat și la acest caz...

Ucraineanul îi făcu semn lui Fabel să se uite la celălalt set de fotografii. Fata se întoarse cu spatele la fereastră. De data aceasta, fotografiile fuseseră făcute fără lumină suplimentară în afară de un bliț care produsese o lumină puternică, intensificând impresia de real. În mod curios, fotografia aceea de amator, făcută cu blițul, conferea fiecărei scene un realism care lipsea în obiectivitatea clinică din fotografiile profesioniste ale legiștilor. Fabel se uita acum, cuprins de

același sentiment de acută oroare, la o nouă imagine, înfățișând femei, între care și câteva fete, măcelărite în același mod. Dar, în fiecare fotografie, pândind dinspre marginile întunecate ale blițurilor aparatelor de fotografiat, Fabel văzu și alte victime. Ajunse în sfârșit și la ultima.

– Dumnezeule mare... spuse el, incapabil parcă să înțeleagă, ca și cum grozăvia a ceea ce vedea în fața ochilor sfida orice înțelegere. O fată, care nu părea să aibă mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani, fusese țintuită pe peretele de lemn. Cuiele, ca niște țepușe de fier brut, îi fuseseră înfipte în mâini și în carnea și mușchii brațelor. Fusese despicată, după care i se aplicase ritualul Vulturului Însângerat, în același mod ca și celorlaltor victime, cu excepția faptului că plămânii îi fuseseră și ei țintuiți de perete. În ciuda dezgustului care făcea să i se strângă stomacul, o anumită părticică profundă și analitică a creierului lui Fabel examina similitudinea dintre fotografia din mâna lui și pânzele pe care le văzuse la expoziția lui Marlies Menzel. Fabel scăpă fotografia din mână. Privi în sus, la ucrainean, aproape rugându-l să găsească o explicație care să facă tot ceea ce văzuse mai puțin înspăimântător.

– A fost ultimul sat în care am ajuns înainte de a-l prinde din urmă pe Vitrenko. Era situat chiar pe teritoriul rebelilor și ne-a fost al naibii de greu să ajungem până acolo. Nu eram siguri dacă unitatea lui Vitrenko ocupase sau nu satul. Până la urmă, s-a dovedit a fi un simplu sat necombatant. Dar, trebuia să fim siguri: așa că am petrecut o zi întreagă, sub un soare necruțător și în praful și nisipul purtate de vânt. Apoi, chiar după prânz, vântul și-a schimbat direcția, aducând cu el, dinspre sat, duhoarea morții. Atunci am știut că Vitrenko fusese acolo. Am trimis un detașament de recunoaștere, care ne-a semnalizat că ne puteam apropia. În clipa în care m-am aflat față în față cu conducătorul detașamentului, mi-am dat seama, după fața lui, că era de rău.

Ucraineanul se opri și arătă cu capul spre fotografia care acum zăcea pe podea, între picioarele lui Fabel.

– Era un fel de șopron sau magazie. Dacă iadul există, atunci probabil că arată cam așa... Bărbații fuseseră împușcați... toți... și aruncați

grămadă, unul peste celălalt. Înainte de a fi împușcați, li se legaseră mâinile și picioarele, după care fuseseră puși în genunchi. Apoi femeile. Probabil toate femeile din sat. În jur de douăzeci. De toate vârstele... de la copii și până la bunici. Toate fuseseră despicate, după care li se smulseseră plămânii – la fel ca și victimelor dumneavoastră. Câteva fuseseră țintuite de peretele șopronului și etalate acolo, ca niște... exponate. Ucraineanul se opri. Privea parcă o scenă invizibilă, căutând amănunte care să-i permită să facă o descriere cât mai fidelă. Ca fluturii într-un insectar.

– Vitrenko a făcut toate astea? întrebă Fabel.

– Nu el personal. Tocmai asta e chestia: i-a pus pe ceilalți să o facă în locul lui. Are acest talent. A creat o galerie înspăimântătoare de exponate fără a-și păta mâinile cu sânge. A fost ca un test... o probă. Un ritual care i-a legat de liderul lor.

– Și n-au fost decât femeile? întrebă Mahmoot, care până atunci tăcuse, ascultându-l pe ucrainean.

Acesta încuviință.

– Comandantul detașamentului de recunoaștere mi-a spus că măcar bărbații avuseseră parte de o moarte mai ușoară. Dar apoi ne-am dat seama că nu fusese așa. Vitrenko îi obligase să fie martori la acea atrocitate. Înainte de a-i împușca, îi forțaseră să le vadă pe femei murind.

Fabel și Mahmoot se uitară lung unul la celălalt. În tăcere. Fabel se duse din nou cu gândul la imaginile expuse de Marlies Menzel în expoziția ei și se închipui într-o galerie înspăimântătoare, într-un șopron lipsit de aer, situat într-un peisaj dezolant, uitându-se la cadavrele mutilate a douăzeci de femei: opere de artă perverse, de o creativitate psihopată.

– Și l-ați ajuns din urmă?

– În cele din urmă, da. Eu primisem ordinul de a-l escorta pe el și pe oamenii lui până la teritoriul controlat de sovietici. Și asta am și făcut. Dar numai după negocieri prelungite. Când i-am ajuns noi din urmă, oamenii lui Vitrenko au luat poziție defensivă. A trebuit să le ordon oamenilor mei să se pună la adăpost. Nu înțelegeau de ce camarazii lor nu-i slăbeau din ochi. Dar oamenii aceia nu mai erau

soldați sovietici. Erau oamenii lui Vitrenko. Bandiți. Foarte bine instruiți, foarte motivați și foarte eficienți... dar, până la urmă, tot bandiți. Supuși întru totul lui Vitrenko. După Afghanistan, a devenit un erou. Amănuntele legate de atrocitățile pe care le comisese au fost eclipsate de popularitatea de care se bucura printre oamenii de rând. La drept vorbind, puțini erau aceia cărora le păsa cu adevărat de ceea ce se întâmplase cu o mână de musulmani străini, atâta vreme cât întâmplarea nu avea să aibă urmări. Vitrenko începuse să fie considerat un adevărat expert în terorismul islamic. După desființarea Uniunii Sovietice, el a devenit un membru proeminent al noilor forțe antiteroriste ucrainene. S-a înscris în *Berkut*, „Vulturii aurii". Și acolo s-a bucurat de aprecieri elogioase. Vitrenko este un om foarte inteligent și educat; a studiat toate formele de criminologie, psihologie și antiterorism. Aceste cunoștințe teoretice, combinate cu experiența de pe teren, l-au ajutat să devină un expert deosebit de respectat. Apoi însă, a intervenit seria de violuri brutale și de crime din Kiev. Ucraineanul arătă din nou spre fotografii. Prima la care te-ai uitat era a uneia dintre victime, o tânără ziaristă care lucra la un post de radio independent din Ucraina. Noi am identificat un suspect, un tânăr în jur de douăzeci și cinci de ani. Corespundea tuturor criteriilor de caracterizare a unui ucigaș în serie și își recunoscuse vinovăția în legătură cu crimele, dar noi eram aproape siguri că nu acționa singur. De fapt, *Herr Hauptkommissar*, eu, personal, nu sunt deloc convins că el era criminalul. Circulau o serie de zvonuri cu privire la un anumit cult, de care era legat și numele lui Vitrenko. Și noi bănuiam că un ofițer de poliție sau de securitate conducea din umbră o serie de activități criminale, dar numele lui Vitrenko nu a fost niciodată legat de aceste activități. Apoi, cam acum trei ani, a dispărut. La scurt timp după aceea, doisprezece dintre foștii lui subordonați s-au făcut nevăzuți... sau, pur și simplu, au dezertat din posturile pe care le dețineau în armatele Rusiei, Belarusului și Ucrainei.

Fabel râse amar.

– Și s-au mutat la Hamburg, unde pot face bani din tot felul de afaceri murdare. Presupun că ei sunt cei pe care Brigada de Combatere a Crimei Organizate îi numește Echipa de Top...

Ucraineanul ridică din umeri.

– Indiferent cum i-ați numi, unitatea lui Vitrenko a preluat în mod sistematic controlul asupra principalelor activități desfășurate în lumea interlopă din orașul dumneavoastră. Știți, pentru ei, prețiosul dumneavoastră Hamburg nu este foarte diferit de Afghanistan, de Cecenia sau de orice alt teatru de operațiuni. Este pur și simplu un alt peisaj. Loialitatea față de ceilalți și față de conducătorul lor, angajamentul de a îndeplini obiectivele misiunilor primite... nimic altceva nu contează pentru ei.

– Dar Vitrenko este un dement, protestă Fabel, conștient de slăbiciunea argumentului său.

– Și eu cred că este nebun. Un psihopat. Dar nebunia a devenit bunul său cel mai de preț. Este atât de lipsit de inhibiții și de... constrângerile morale, încât le poate folosi pentru a-i teroriza pe cei pe care vrea să-i subjuge și pentru a-i fascina pe cei pe care vrea să-i folosească drept unelte ale sale.

– Ivan cel Groaznic... murmură Fabel.

– Poftim?

– Ceva ce mi-a spus recent cineva, zise Fabel. De ce îmi spuneți toate astea?

Ceva păru să întristeze ochii verzi. Din nou, fata blondă înțelese ordinul mut al ucraineanului, luă un dosar de pe birou și i-l dădu. El îl deschise și scoase de acolo o altă fotografie pe care i-o dădu lui Fabel. Aceasta înfățișa un bărbat în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat în uniformă militară. Ucraineanul râse încet, văzând deruta lui Fabel, care se uita când la el, când la fotografie. Chipul din fotografie avea exact aceleași trăsături și aceiași ochi verzi ca și bătrânul, doar că maxilarul era mai lat și mai puternic, iar părul, de culoarea untului. Timp de o clipă, Fabel se întrebă dacă nu cumva era o fotografie de-a ucraineanului de pe vremea când era mai tânăr; dar, în ciuda asemănărilor derutante, existau și prea multe deosebiri structurale fundamentale. În câteva secunde, Fabel parcurse o distanță mai mare decât făcuse până atunci pe parcursul întregii anchete. Se lăsă pe spate și îl privi pe bătrân cu o vizibilă compătimire.

– Numele dumneavoastră este Vitrenko?

Ucraineanul încuviință.

Fabel se uită din nou la chipul din fotografie.

– Frate?

Ucraineanul clătină încet din cap, de parcă ar fi fost din plumb.

– Fiu. Eu sunt tatăl lui Vasil Vitrenko.

Vineri, 20 iunie, 10.00 p.m. Niederhafen, Hamburg

Acum că nu riscau să fie văzuți de MacSwain, membrii echipei de supraveghere deschiseseră portiera culisantă a dubei Mercedes, coborâseră din mașină și stăteau afară, fumând. Înăuntru, aerul era mai curat, dar atmosfera rămăsese încărcată de electricitate. Toată lumea asculta conversația care se purta pe un iaht întunecat, aflat undeva în larg. Vocea Annei suna relaxată și încrezătoare. Paul Lindemann își puse mâinile pe genunchi și trase adânc aer în piept, după care se ridică brusc în picioare, ca un om care tocmai a luat o hotărâre importantă.

– Spune-le celor de pe șalupa WSP să fie oricând gata să intervină. Dacă Anna ar fi vrut să o scoatem de acolo, ne-ar fi dat semnalul.

Maria ridică microfonul stației de radio, dar nu transmise nimic.

– Ești sigur, Paul?

– Spune-le să rămână în stand-by. Dar să mențină contactul vizual, chiar dacă există riscul de a fi văzuți. Nu trebuie să o pierdem din ochi pe Anna.

– Cred că ai dreptate să nu te mai gândești la asta, Paul. Iahtul a fost într-adevăr o surpriză neplăcută, dar acum că băieții de la WSP se află aici, totul este din nou sub control. Maria se opri o clipă. Dacă vrei, putem și noi să urcăm pe șalupă...

Paul clătină din cap.

– Nu. Se vor întoarce la mal... într-un fel sau altul. E normal ca el să se întoarcă la locul lui de acostare. Vreau să fiu aici când o va face.

MacSwain apăsă pe unul dintre butoanele de pe tabloul de bord. Luminile de navigație și cele de pe carlingă se aprinseră din nou. Întinse sticla de șampanie și ridică o sprânceană. Anna întinse paharul.

– Tu nu mai bei? întrebă ea, verificând, fără să dea de bănuit, dacă era aceeași sticlă care fusese desfăcută înainte să se stingă luminile.

Mac Swain zâmbi.

– Când conduc iahtul, nu beau decât un pahar... dar, dacă vrei, tu poți să mai bei.

Îi umplu paharul, după care puse sticla la loc, în frapieră. Anna sorbi din vin. Era oare acolo ceva ce nu fusese și înainte? Vreun gust mai aparte? Simți un strop de sudoare rece pe sprânceană și ținu vinul în gură, exploatându-și la maximum capacitățile analitice ale cerului gurii. Anna înghiți vinul, rămânând însă în alertă, atentă la cel mai mic semn de pericol. Îi zâmbi slab lui MacSwain, a cărui privire rămase lipsită de expresie și de nepătruns. Trecură câteva clipe de tăcere. Nici urmă de amețeală sau de privire încețoșată.

– De când te pasionează bărcile?

Era singurul lucru care îi venise în minte.

– Oh... de când eram copil. Tata mă lua cu el cu barca până în Scoția. Am avut întotdeauna bărci și apă în jurul meu... Le-am îndrăgit de mic.

– Ești apropiat de tatăl tău?

Mac Swain râse.

– Nimeni nu este apropiat de tatăl meu. Este un tip foarte rece. Nu ne-am înțeles niciodată foarte bine. Eu am fost trimis la internat și nu-mi vedeam părinții decât în vacanțe. Chiar și atunci, în afară de faptul că mă lua cu el cu barca sau că îi însoțeam în călătoriile lor în străinătate, tata nu avea prea mult timp pentru mine. Ridică, filosofic, din umeri. Mama mea este nemțoaică, iar eu am fost întotdeauna mai apropiat de familia ei. Nu vrei să mai mănânci ceva?

– Nu, mulțumesc... Trebuie să fie greu... pentru un băiat... vreau să spun... când nu ai o relație bună cu tatăl tău.

Mac Swain se crispă.

– Acum nu mai sunt un băiețel. Zâmbi forțat. Se face frig aici, afară... Nu vrei să intrăm în cabină, să bem o cafea?

Anna râse.

– Asta este cel mai bun lucru pe care îl poți face? Sau ai de gând să-mi arăți niște gravuri?

MacSwain ridică mâinile.

– Dacă nu vrei decât cafea, cafea o să primești.

La rândul său, Anna încercă să zâmbească. Cafea. Alt loc unde ar fi putut ascunde ceva mai puțin inofensiv.

– Bine...

Cabina era mică, dar luminoasă și curată, construită dintr-un polimer alb, fasonat, care imita lemnul. Pe pereții laterali, se aflau câte două hublouri ovale, iar pe plafonul care dădea spre punte, trei. În dreapta, într-o nișă, se găsea o canapea mică; în stânga, se aflau bucătăria și un mic dormitor, cu un pat dublu. În cabină mirosea a cafea. MacSwain îi făcu semn Annei să se așeze pe canapea. Ea îl urmări cum turna cafea în două cești, din același ibric, și se simți ușurată atunci când MacSwain se așeză pe marginea patului, în loc să forțeze intimitatea, înghesuindu-se pe spațiul îngust de lângă ea.

– Zici că lucrezi la o agenție de turism, spuse el. Pe Anna o trecu un fior. Era un subiect asupra căruia nu prea voia să insiste. Încercă să-și amintească ce anume făcuse în scurtul interval de timp în care lucrase la Meier Reisen.

– Da. Este munca cea mai plictisitoare de pe planetă. Să trimiți familii germane pentru două săptămâni în Tenerife sau în Gran Canaria și apoi să le asculți plângerile referitoare la faptul că în meniul restaurantului nu a fost inclus și crenvurst... De ce?

– N-ai trimis niciodată pe cineva într-un loc de unde să nu mai vrea să se întoarcă? Un loc care să le fi trezit un sentiment instinctiv... un loc căruia să simtă că-i aparțin cu adevărat?

Anna ridică din umeri.

– Nu... nu cred...

– Asta am simțit atunci când am văzut pentru prima oară Hamburgul. Și, uneori, am acest sentiment și față de oamenii pe care îi întâlnesc. În ochii lui MacSwain se aprinse o flacără. Se întâmplă câteodată să întâlnești pe cineva pentru prima oară și să ai sentimentul că vă cunoașteți de o veșnicie. O variație pe aceeași temă, veche de o mie de ani.

– Sună romantic... asta le spui tuturor femeilor?

MacSwain se întunecă la față.

– Asta nu are nici o legătură cu femeile sau cu sexul. Eu mă refer la ceva de o mie de ori mai semnificativ decât... mă rog... dragostea. Este vorba despre o legătură reală între o persoană și un loc... între un individ și ceilalți indivizi. MacSwain se încruntă, ca și cum ar fi căutat un punct de referință, care s-o ajute pe Anna să-i înțeleagă ideea. Există în germană un cuvânt care nu poate fi tradus în engleză...

– Există chiar mai multe...

MacSwain o întrerupse cu un gest brusc al mâinii.

– *Heimat*. Conceptul unui loc, al unui timp și al unor oameni cărora le aparții. Se află undeva între conceptele de cămin și de țară natală.

Anna încuviință fără prea multă convingere. Era un cuvânt pe care îl asocia cu provincialismul și cu îngustimea spiritului; cu filmele stupide, fără tentă politică și afectate, care fuseseră făcute în Germania, în perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial: o vreme în care orice spirit al germanismului părea nepotrivit sau chiar de prost gust.

– Există relații pe care le găsești în viață și care îți dau acel sentiment al *Heimat*-ului, al apartenenței. Numai că acest sentiment nu este neapărat ancorat într-un singur loc. Ori de câte ori vă întâlniți – oriunde în lume – sunteți acasă. Privirea lui MacSwain deveni mai puțin intensă. Ridică din umeri și sorbi din cafea. De aceea tatăl meu nu mai face parte din peisajul meu... nu este decât un personaj ocazional. Am învățat că, între oameni, există legături mult mai semnificative decât cele pur genetice. Oricum... am vorbit destul despre mine...

Se așeză pe canapea. Anna se trase într-o parte, ca să-i facă loc. El se apropie și o privi în ochi. Anna îi cuprinse din nou cu privirea trăsăturile frumoase, aproape perfecte, și fu surprinsă de dezgustul pe care îl resimți în clipa în care el își lipi buzele de ale ei.

– E timpul să ne întoarcem la mal, căpitane, spuse ea, sperând ca veselia ei să nu sune fals, așa cum, de fapt, și era.

MacSwain zâmbi sec și oftă.

– Sigur...

*

La întoarcere, MacSwain fusese politicos și curtenitor, dar vizibil mai rece. Anna simți o ușurare văzând luminile din port apropiindu-se. Refuză propunerea lui MacSwain de a o conduce acasă cu mașina, spunându-i că mașina ei era parcată lângă clubul de noapte; el insistă să o conducă măcar până acolo. În clipa în care MacSwain ajunse la locul său obișnuit de ancorare, Paul Lindemann și echipa de supraveghere se ascunseseră deja vederii, după care reluară urmărirea pe drumul spre clubul de noapte.

– Aici e bine... spuse Anna, în momentul în care MacSwain opri mașina în fața clubului de noapte.

– Unde e mașina ta? întrebă el, zâmbind politicos.

Anna făcu un gest vag cu mâna.

– După colț. Scoase din geantă un blocnotes și scrise numărul mobilului care îi fusese repartizat special pentru operațiunea aceea. Ascultă... nu cred că am fost o companie prea plăcută în seara asta... Sună-mă și putem aranja ceva pentru altă dată.

– Începusem să cred că nu mă placi, Sara. Păreai... nu știu... neliniștită... sau stânjenită.

Anna se aplecă spre el și îl sărută lung pe buze. Apoi zâmbi.

– Ți-am spus... nu mă simt prea bine în bărci. Asta e tot. Sună-mă! Deschise portiera și coborî din mașină. Data viitoare, hai să ne întâlnim undeva pe pământ...

Una dintre mașinile de supraveghere porni în urmărirea lui MacSwain. Anna stătea pe trotuar, urmărind cu privirea automobilul care cotea pe strada Albers-Eck. Abia după ce mașina de supraveghere confirmă că MacSwain părăsise zona, Mercedesul Vario opri lângă Anna. Maria coborî prima și o luă pe Anna pe după umeri, într-un gest stângaci și neobișnuit de afecțiune.

– Te-ai descurcat al naibii de bine, Anna, spuse ea.

– MacSwain ne-a speriat de-a binelea atunci când s-a îndepărtat de mal. Paul Lindemann coborâse din dubă și stătea acum lângă Maria. Nu știu cum de-ai putut să-ți păstrezi calmul.

Anna râse slab, ca un copil și își dădu seama că îi tremurau picioarele.

– Nici eu.

– I-am rugat pe cei de la Wasserschutzpolizei să nu te scape din ochi, explică Paul. Ai fost tot timpul în siguranță... dacă ai fi avut nevoie de ajutor, oamenii ar fi ajuns acolo în câteva secunde.

Maria tocmai voia să spună ceva, când îi sună mobilul. Făcu câțiva pași înapoi și răspunse.

– Trebuie să recunosc, Anna, spuse Paul, că te-ai descurcat foarte bine. Dar, din păcate, n-am aflat prea multe. Individul nu a spus sau nu a făcut nimic care să sugereze că are de-a face cu răpirile sau cu crimele.

Anna nu răspunse, dar rămase cu privirea în direcția în care o luase mașina lui MacSwain. Nu putea uita greața care o cuprinsese ori de câte ori o atinsese.

– Am un sentiment ciudat cu privire la MacSwain, spuse ea, fără să se uite la Paul. O impresie reală, puternică, fizică...

Paul izbucni în râs.

– Intuiție feminină?

– Nu, răspunse Anna pe un ton ferm și destul de tăios. Instinct de polițist.

– În fine, spuse Paul, se pare că ai trecut prin toate astea degeaba. Cred că domnul MacSwain nu este decât un tânăr orășean spilcuit și afemeiat.

– Se pare că ai dreptate.

Maria închise clapeta telefonului mobil.

– Era Fabel... în sfârșit. Se pare că și el a avut o noapte agitată. MacSwain iese din cărți. Avem un nume pentru criminalul nostru: Vasil Vitrenko.

Anna se întoarse cu fața către colegii ei. Ochii ei negri scânteiară reci în lumina neoanelor ce populau cartierul hamburghez al distracțiilor.

– Nu mă interesează ce a descoperit Fabel. Eu știu că MacSwain e un om rău. El este ucigașul nostru. Știu... simt asta.

Sâmbătă, 21 iunie, 01.04 a.m. Harburg, Hamburg

În ciuda faptului că era o noapte caldă, Hansi Kraus zăcea, tremurând, sub pătura murdară și ruptă și sub mantaua militară grea,

care îl însoțea pretutindeni. Trupul lui slab tresărea convulsiv, dinții îi clănțăneau și avea senzația că un șobolan îi rodea încontinuu mărunțaiele. Poate că n-ar fi trebuit să se întoarcă la refugiul pentru cei fără adăpost; dar avusese nevoie de un loc cald, unde putea, probabil, să cerșească, să împrumute sau să fure atât cât să plătească doza de care avea atâta nevoie. Din păcate pentru Hansi, nu avusese ocazia de a exploata nici una dintre cele trei posibilități.

Aici era expus, dar trebuia să iasă cumva din această situație. Dimineață, avea să se ducă la turc și să-i spună ce văzuse la *Polizeipräsidium*. Turcii vor ști ce să facă: și poate chiar își vor arăta recunoștința printr-o doză mică... Îi scrisese, de asemenea, o scrisoare mamei lui, primul semn că era în viață pe care i-l dăduse în cinci ani. Își ceruse scuze față de ea – atât cât era el în stare să o facă; o rugase să-l ierte pentru faptul că-i distrusese singurul fiu, că îi spulberase toate speranțele și visurile pe care le avusese în legătură cu el. Era chiar ironic că, după un deceniu de teamă și de amenințări și după cinci ani în care mama și surorile lui crezuseră probabil că murise, Hansi ajunsese la concluzia că, poate, venise în sfârșit și vremea lui. Acum făcuse unele îmbunătățiri; acum lăsase un mesaj care avea să dăinuiască dincolo de însăși viața lui.

Hansi era speriat. Hansi era întotdeauna speriat, era starea lui naturală: dar acum, frica lui atinsese cote alarmante. Undeva, infiltrate parcă în oasele lui, erau câteva amintiri din copilărie care nu se topiseră odată cu carnea care, cândva, dăduse o oarecare formă trupului său. Ori de câte ori Hansi fusese bolnav sau speriat, mama sa îl lăsase să doarmă cu veioza aprinsă lângă pat. Acum, fantoma lui Hansi se întorcea cu gândul înapoi, la copilul Hansi, amintindu-și de lumina moale și caldă, de mirosul de lenjerie proaspăt spălată, de senzația de piele curată de după baie, de bucuria și siguranța tihnită pe care le resimțea atunci când se ghemuia în pat.

Acum, după douăzeci de ani, Hansi nu avea decât un bec gol, care ardea palid și inutil în tavan, ca un talisman împotriva fiorilor, durerilor și spaimelor care îi devastau trupul pustiit. Auzi pași afară, pe palier. În mod normal, i-ar fi ignorat: în refugiu era întotdeauna multă agitație și activitate, oamenii veneau și plecau, beți

sau drogați, certându-se sau țipând în somn. Fără să se miște, Hansi ciuli urechile, dar pașii se opriseră.

Nu se îndepărtaseră. Se opriseră.

Tocmai începuse să se ridice într-un cot, când ușa se deschise încet. Hansi s-ar fi așteptat ca ei să năvălească înăuntru, în loc să o deschidă încet și în liniște, așa cum făcea mama lui, când intra la el în cameră, să vadă dacă dormea. Bărbatul mai în vârstă ținu ușa deschisă, lăsându-l pe cel mai tânăr, care arăta ca un culturist, să intre și să se îndrepte repede și fără zgomot spre patul lui Hansi. Mâna mare și puternică a bărbatului mai tânăr se încleștă pe gura lui Hansi, înăbușind strigătul ce urca din gâtlejul acestuia. Bărbatul mai în vârstă intră și închise ușa în urma sa. Zâmbindu-i lui Hansi, el scoase din buzunarul hainei de piele o cutiuță de metal. Continuând să zâmbească și să clatine din cap, el ținu cutiuța dreptunghiulară între degetul arătător și cel mare, ca un părinte care își necăjește copilul cu o bomboană, arătându-i-o, dar de la distanță.

– E timpul să fii fericit, Hansi, spuse el cu o voce aproape prietenoasă, deschizând cutiuța și scoțând din ea o seringă hipodermică. Fericit cum n-ai mai fost niciodată până acum...

Hansi încercă să țipe, dar bărbatul mai tânăr îi îndesă în gură o cârpă urât mirositoare, după care îl apucă de braț și îi suflecă mâneca.

Cu o fracțiune de secundă înainte ca doza letală de heroină pură să-și facă efectul, Hansi se uită pe rând la cei doi. Cuvintele „știu cine sunteți... v-am văzut și știu cine sunteți...“ muriră pe limba lui imobilizată, sub cârpa murdară pe care i-o îndesaseră în gură. În câteva secunde, heroina invadă trupul firav al lui Hansi Kraus. După ce îi scoaseră cârpa din gură și se întoarseră cu spatele la el, lăsându-l să moară singur, lui Hansi i se păru că simte un miros de așternuturi proaspăt spălate.

Sâmbătă, 21 iunie, 04.00 a.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Atmosfera din sala de ședințe era un amestec ciudat de agitație și de epuizare. În orele moarte de dinaintea ivirii zorilor, ofițerii de-abia treziți din somn și cei care, asemenea lui Fabel, Mariei, lui Paul și Annei, fuseseră treji și activi toată ziua dinainte, se străduiau

să alunge oboseala fizică ce îi stăpânea. Mulți vorbeau la telefon, trezind din somn o serie de oficialități din toată Europa, de la Hamburg până la Kiev.

Și acolo, în centrul scenei, măriți și fixați în piuneze în mijlocul panoului de afișaj, ochii verzi, reci ai lui Vasil Vitrenko, cu privirea dușmănoasă și eroică a unui dictator est-european, se uitau, sfidători, la cei aflați pe urmele sale. Alături de fotografia lui Vitrenko, se aflau copii ale fotografiilor primite de la tatăl acestuia. Când Fabel fixase fotografiile pe panou, cei din sală tăcuseră câteva clipe, oripilați, ca și cum nu le-ar fi venit să-și creadă ochilor.

Maria, care vorbea engleza destul de bine și puțină rusă, contactase telefonic o serie de ofițeri superiori de poliție din Odessa și din Kiev. De asemenea, scanase bazele de date ale Europolului și ale Interpolului, găsind ici și colo câte un fragment util în vederea alcătuirii portretului unei persoane care să corespundă imaginii de pe panou.

Fabel profită de un moment de relativă liniște și își adună o parte din oameni, așteptându-i pe ceilalți să termine convorbirile telefonice.

Fabel stătea în fața lor, sprijinindu-se de masă. Trase adânc aer în piept, după care îi informă în legătură cu ceea ce-i spusese ucraineanul. În cameră se făcu liniște, o liniște adâncă, în timp ce el repeta spusele bătrânului: cum își urmărise fiul prin munții și prin câmpiile pe jumătate pustii ale Afghanistanului, cum găsise urmele unor atrocități de nedescris, care culminaseră cu descoperirea din șopron. Apoi le spuse ce aflase în legătură cu crimele din Kiev.

– Deci... avem un suspect principal, dar, cu toate că deținem destule dovezi pe baza cărora procurorul general *Staatsanwaltschaft* să emită un mandat de arestare și interogare, nu avem nici o dovadă solidă pentru a-l înhăța. Fabel se întoarse și arătă spre portretul mărit al lui Vitrenko. Colonelul Vasil Vitrenko, fost membru al *Berkut,* o unitate antitero, cunoscută sub numele de Vulturul de Aur. Patruzeci și cinci de ani. Și un nenorocit dur și fără inimă. Avem relatarea unui martor ocular, care susține că l-a văzut pe Vitrenko orchestrând crime în masă și utilizând același modus operandi pe care l-am văzut și noi aici, în Hamburg. De asemenea, avem o serie de crime

asemănătoare și la Kiev... Dar, din nou, nu putem dovedi că Vitrenko ar avea vreo legătură cu aceste crime, mai ales că poliția ucraineană crede că l-a prins deja pe făptaș. În schimb, avem un potențial mobil. Se pare că două dintre victime, cel puțin, cunoșteau unele amănunte, foarte incriminatoare de altfel, legate de o serie de afaceri imobiliare ilicite, în care sunt implicați prietenii noștri, cei doi Eitel, tatăl și fiul, precum și ucrainenii. Maria?

Maria Klee își scoase notițele și prinse să le frunzărească. Începu să vorbească, dar oboseala îi turnase parcă pietriș pe gât; căscă încet, apoi continuă.

– Am vorbit cu poliția ucraineană din Kiev, unitatea CT *Berkut* și serviciul secret SBU. După cum m-am așteptat, cei de la SBU nu au fost foarte cooperanți, dar am obținut unele informații de la poliție, în legătură cu crimele din Kiev. Ei sunt convinși, se pare, că noi am prins un ucigaș care nu a făcut decât să copieze un modus operandi al altui criminal, pentru că, așa după cum a afirmat și *Hauptkommissar* Fabel, ei pot să jure că l-au prins pe adevăratul autor al crimelor. Se uită din nou pe notițe. Un anume Vladimir Gera... Maria se împotmoli la pronunția numelui, apoi reluă. Vladimir Gerassimenko. Aparent, un individ submediocru, care a lucrat ca administrator la căile ferate. Au existat trei victime. Două dintre ele au fost, se pare, sacrificate ca parte a unui fel de ritual. S-a bănuit că, la ritual, au mai luat parte și alții, dar Gerassimenko a fost condamnat pentru cea de-a treia crimă.

– Ziarista? întrebă Fabel.

– Da. În propriul apartament.

– Ca și Angelika Blüm, zise Fabel. În glas i se citea oboseala. Am putea trimite pe cineva în Ucraina, să-l interogheze pe acest...

– Gerassimenko... îl ajută Maria. Se pare că nu. În 1997, Ucraina a semnat un moratoriu cu privire la pedeapsa cu moartea, care a fost abolită în anul 2000... dar Gerassimenko a fost executat în 1996.

Fabel oftă.

– Altceva ce-ai mai aflat?

– Păi... despre tatăl lui Vitrenko... nu mai este în serviciul activ al poliției ucrainene. Am vorbit cu cineva din cadrul Ministerului

Afacerilor Interne – singurul pe care au fost de acord să-l dea jos din pat – care mi-a spus că maiorul Stepan Vitrenko nu mai activează de câțiva ani în cadrul *Berkut*... a fost pensionat. Am înțeles de la persoana respectivă că Vitrenko senior a făcut din urmărirea și prinderea fiului său un fel de cruciadă... de unul singur. Se pare că sovieticii l-au trimis pe urmele lui Vitrenko în Afghanistan și că, de atunci, aceasta a devenit pentru el o adevărată obsesie.

– Îmi închipui de ce, spuse Fabel.

– Trebuie să adaug, spuse Maria, că singurul motiv pentru care ucrainenii acordă mai multă atenție dispariției lui Vitrenko decât celei a unei persoane obișnuite este importanța sa ca specialist antitero și în combaterea crimei organizate. Din punctul lor de vedere, singurul delict al lui Vitrenko este acela că a dezertat din armată.

– Și *Berkut*... unitatea aceasta antitero, în care a activat? întrebă Fabel.

– Este vorba, în principal, despre brigada antitero din Ucraina... un fel de detașament de intervenție... Amnesty International s-a sesizat deja în legătură cu comportamentul lor. Ministerul de Interne al Ucrainei este pe urmele lor. După cum reiese din dosarul lui Vitrenko, acesta depășea cu mult parametrii operaționali obișnuiți ai *Berkut*. Era un om deosebit de ambițios, un adevărat expert în domeniul delincvenței civile, politice și al terorismului. În Ucraina, crima organizată este o problemă reală și există tensiuni masive între minoritatea rusă și populația majoritară ucraineană. În afară de asta, probabil că au procentul cel mai ridicat de criminali în serie din lume. De aceea și sunt cei mai pricepuți în urmărirea și prinderea ucigașilor în serie.

Fabel își trecu mâna peste barba nerasă de douăzeci de ore.

– Dacă tatăl lui Vitrenko a pornit o cruciadă de unul singur pentru a da de urma fiului său, atunci cine este fata care lucrează cu el? Și de ce?

– Cred că am un răspuns și la această întrebare, spuse Maria, răsfoindu-și din nou notițele. Cred că este vorba despre locotenentul Martina Onopenko. A fost, până nu de mult, ofițer în cadrul poliției din Kiev.

– Detectiv?

– Nu... brigada în uniformă. Dar are ceva experienţă militară. Am aflat că este sora mai mică a ziaristei care a fost ucisă. Se pare că Martina împărtăşeşte părerea bătrânului, cum că Vitrenko este vinovat de uciderea surorii sale. Şi-a dat demisia din poliţie când i s-a refuzat redeschiderea cazului.

– Un parteneriat destul de ciudat, spuse Fabel, gânditor. Sora unei victime şi tatăl principalului suspect...

Maria ridică din umeri.

– Eu doar presupun că este fata despre care vorbiţi. Îi dădu lui Fabel o fotografie a unei tinere femei. Mi-au trimis-o prin e-mail prietenii noştri ucraineni...

Fabel studie fotografia. Fata din imagine semăna în multe privinţe cu asistenta ucraineanului, numai că avea părul mai închis la culoare şi faţa mai ovală.

– Seamănă, dar nu e ea...

– Ştiu. Aceasta este ziarista ucisă la Kiev. Valerie Onopenko.

– Şi, bineînţeles, sora femeii care lucrează cu Vitrenko senior. Cazul ăsta pare să fie o confruntare între familii.

– Fiindcă veni vorba, interveni Werner, venind mai în faţă, i-am verificat pe prietenii noştri, cei doi Eitel. Amândoi au alibiuri imbatabile pentru prima crimă. Tatăl are un alibi confirmat pentru cea de-a doua, iar Norbert Eitel pentru cea de-a treia. Am stat de vorbă cu unii dintre colegii noştri care se ocupă de infracţiuni din domeniile financiar şi economic, de la etajul al doilea, dar mi-au spus că, pentru moment, nu-i acuză de nimic pe cei doi Eitel, deşi îi interesează în mod deosebit acele afirmaţii legate de fraudele imobiliare. Le-am dat o copie a dosarului nostru. Iar ei mi-au dat o listă a companiilor şi a investiţiilor controlate de către cei doi Eitel sau la care au acţiuni. Şi... da... amândoi sunt directori ai Neuer Horizont. Fu rândul lui Werner să-şi răsfoiască notiţele. Au acţiuni şi la Galicia Trading. Acesta este un holding care se pare că face afaceri, pe hârtie, cu aripa imobiliară a Eitel Group. Acest aspect a stârnit în mod special interesul celor de la Financiar şi de la Economic. Am aflat că Galicia Trading este condusă de patru directori: Wolfgang Eitel,

Norbert Eitel, Pavlo Klimenko și un om de afaceri american, John Sturchak. Recent, Galicia Trading a cumpărat o serie de proprietăți imobiliare din Hamburg.

– Iar Pavlo Klimenko este unul dintre oamenii lui Vitrenko, spuse Fabel. Tăcu preț de câteva clipe, apoi continuă: Despre american ce știm?

– Nu foarte multe, dar am dat un e-mail la tradus în engleză, pe care urmează să-l trimit la FBI și la Interpol.

– Cred că ar fi cazul să mai stăm puțin de vorbă cu cei doi Eitel, spuse Fabel.

Anna Wolf se ridică în picioare. Purta încă rochia elegantă pe care o îmbrăcase la întâlnirea cu MacSwain, dar își pusese peste ea geaca de piele. Sub fard, chipul ei apărea tras și palid.

– Și cu MacSwain cum rămâne?

– Adică?

– Mai este suspect sau nu? În ciuda oboselii, tonul ei răsună oarecum sfidător.

– Nu pentru aceste crime... nu. Dar, în orice caz, îl vom ține sub observație. Eu tot cred că are o oarecare legătură cu răpirile, care, bănuiesc eu, nu au de-a face cu cazul principal. Dar trebuie să fiu foarte atent, Anna. *Kriminaldirektor* Van Heiden este de părere că, dacă MacSwain se prinde că îl urmărim fără să avem dovezi concrete care să indice de ce este suspect, s-ar putea să ne trezim cu o reclamație de toată frumusețea.

Anna se așeză.

Fabel, tot în picioare, făcu o pauză, apoi se adresă din nou tuturor celor prezenți.

– Și acum, o lecție de istorie...

Pusese un biblioraft pe scaunul de lângă cel pe care își atârnase geaca Jaeger. Luă biblioraftul și scoase de acolo un teanc de hârtii. Cei prezenți se foiră nerăbdători. Îi făcu să înceteze cu o privire rece.

– Este absolut necesar. Avem de-a face cu o metodă ritualizată de ucidere, care datează de peste o mie de ani. Criminalul nostru – Vitrenko – trăiește la fel de mult în trecut ca și în prezent. Iar noi trebuie să înțelegem ce simț denaturat al istoriei și al

destinului îi ghidează acțiunile. Am aflat destule lucruri care ne-ar putea interesa...

Fabel nu le spuse că îl sunase pe Mathias Dorn, trezindu-l din somn. Profesorul Dorn îi pusese la dispoziție toate faptele-cheie de care avea nevoie, precum și direcțiile în care să acționeze. Mai mult decât atât, Dorn își amintise numele regelui viking care luase locul regelui Inge cel Bătrân, atunci când acesta refuzase să sacrifice nouă femei la Uppsala. Fabel luă o fotocopie dintre hârtii și o prinse pe panoul de afișaj, foarte aproape de imaginea lui Vitrenko. Era vorba despre o ilustrație, pe placă de cupru, datând din secolul al XIX-lea. Înfățișa un războinic cu umerii foarte lați, călare pe un cal fioros. Avea părul lung, de culoare deschisă, foarte ondulat, o mustață uriașă și o barbă împletită. Purta o tunică de zale și o blană mare, ca o mantie, peste umerii enormi. Pe cap, purta un coif în formă de vultur.

– Acesta, spuse Fabel, este adevăratul tată al lui Vasil Vitrenko. Nu ucraineanul care îl urmărește. Cel puțin, așa cred eu că vede Vitrenko lucrurile.

Fabel așteptă să înceteze murmurul din sală, inclusiv cele câteva râsete, apoi continuă.

– Așa... aceasta este numai și numai presupunerea mea. O voi ruga pe *Frau Doktor* Eckhardt să studieze această problemă mâine... de fapt, ceva mai târziu în dimineața aceasta... dar acesta, doamnelor și domnilor, este Sven. Ca în Fiul lui Sven. Numele său întreg este *Blot-Sven*, Sven cel Însângerat sau Sven Sacrificatorul, depinde cum interpretezi. Acesta a fost regele Suediei între anii 1084 și 1087. Fratele său vitreg, regele Inge cel Bătrân, s-a convertit la creștinism și a refuzat să îndeplinească ritualuri păgâne de sacrificiu la templul din Uppsala. Sven a îndeplinit el sacrificiile și și-a câștigat astfel un renume. Inge a fugit în Västergötland, iar *Blot-Sven* a devenit rege al Suediei, sau *Svealand*. Sigur că vă puteți întreba ce legătură este între un ucrainean dezaxat și Suedia. Fabel prinse pe panou o a doua ilustrație eroică, similară cu prima, pe care o puse lângă cea a lui *Blot-Sven*.

– Acest domn este Rurik, primul mare prinț al Kievului. Se presupune că Rurik a fost un prinț viking din această parte a Germaniei,

poate Frisia sau Friesland, așa cum se numește azi. Războinicii pe care i-a condus și care au cucerit Novgorodul și Kievul se numeau ruși sau *Rowers;* de la ei vine numele de Rusia. Printre oamenii lui Rurik, se numărau varengii și alți mercenari. Povestea spune, oricât de ciudat ar putea părea acest lucru, că slavii din Ucraina și din Rusia de azi trăiau în anarhie, motiv pentru care i-au chemat pe Rurik și pe fratele acestuia să vină să restabilească ordinea. Este o poveste similară celei despre saxonii chemați în Anglia – în cazul lor, cei doi frați fiind Hengist și Horsa. În orice caz, ideea este că Rurik și oamenii săi au fost niște venetici care au subjugat un popor străin. Iar răsplata lor au fost bogățiile și gloria. În curând, au devenit elita acestei țări și fondatorii aristocrației ruse și ucrainene. Vitrenko și oamenii lui fac același lucru aici... iar Vitrenko a învăluit totul în conceptele sale semimitice de frăție de arme și ritual viking tainic.

– O porcărie, spuse Werner. Doar nu se pot considera o ceată de vikingi, venită să ocupe o țară nouă.

– Ba da. Iar legat de faptul că este o porcărie, privind din afară poți spune asta despre orice religie sau sistem de credințe. Nu contează *ce* anume crezi, ci actul de a crede în sine. Indiferent cât de bizar sau de extrem li s-ar putea părea acest lucru celor din jur. Este ceea ce-i face pe unii să-i considere perfect normali pe tinerii care zdrobesc avioane, izbindu-le de clădiri pline de oameni.

Werner clătină din cap. Mai mult a tristețe și a mirare, decât a dezacord.

Fabel continuă.

– N-am idee dacă, la început, Vitrenko a crezut sau nu toată povestea asta sau dacă s-a folosit de mit ca de un mijloc prin care să-i poată manipula pe cei aflați sub comanda sa. Acum însă, sunt convins că o crede...

Se opri o clipă, gândindu-se la sfârșitul conversației pe care o avusese cu bătrânul soldat ucrainean. Umerii puternici ai acestuia se încovoiaseră în timp ce vorbise despre copilul Vitrenko. Băiatul palid, care moștenise ochii verzi ai tatălui său, care era atât de capabil și care vădise o predispoziție precoce către cruzime. Povești despre alți copii pe care îi manipula, îi intimida și îi ademenea, pentru a-i

determina să tortureze animale mici. Apoi, unii pe alții... Eu, personal, sunt sigur că Vitrenko a fost dintotdeauna un psihopat. Dar, în loc să fie tratat și ținut sub observație, el a fost trimis la academii militare sovietice de elită, unde aptitudinile sale înnăscute și psihopatia au fost dezvoltate. Fabel luă hârtiile de pe masă. În mâna sa, acestea luară forma unui con. Fabel întinse brațul, ca și cum conul acela ar fi fost în flăcări. O torță aprinsă pe care o ținea în fața colegilor săi. Vasil Vitrenko este cel mai periculos individ cu care am avut de-a face vreodată. Va ucide pe oricine i se va părea că reprezintă o amenințare pentru el. Asta vă include și pe voi. Și pe mine...

Fabel nu știa ce să le mai spună. În mintea lui, se învălmășeau imagini ale victimelor, ale ochilor tatălui lui Vitrenko în clipa în care acesta îl apucase de gât... aceiași ochi reci, de smarald, ca și ai fiului său. Fabel se înfioră, imaginându-și-le pe Ursula Kastner, pe Tina Kramer și pe Angelika Blüm, care, înainte de a muri, își încrucișaseră privirile cu acei ochi strălucitori și reci ca piatra. Probabil că și ceilalți membri ai echipei sale se gândeau la același lucru, deoarece, timp de câteva clipe, în încăpere domni o liniște mormântală, pe care o rupse Maria Klee.

– Și cu tatăl lui Vitrenko ce-ați făcut? L-ați arestat?

Fabel clătină din cap.

– Dar a atacat un ofițer superior de poliție. Pe dumneavoastră. Nu-l putem lăsa să scape atât de ușor.

– Ba da. Și asta am și făcut. Pe mine m-a atacat, iar eu am dat ordin să nu mai fie urmărit. A fost de acord să ia legătura cu mine ori de câte ori va trebui să facem schimb de informații. Cred sincer că vrea ca fiul lui să fie oprit.

În timp ce vorbea, își aminti ce scria în primul e-mail: „Mă puteți opri, dar nu mă veți prinde niciodată".

– Și, între timp, ce face tatăl lui Vitrenko? întrebă Maria, pe un ton aproape amenințător.

– Face exact ceea ce facem și noi: încearcă să-l găsească și să-l oprească pe fiu-său.

– Și dacă îl prinde înaintea noastră? întrebă Werner, pe un ton asemănător cu cel al Mariei.

Fabel își aminti că și el îl întrebase același lucru pe bătrân, în timp ce intrau în întunericul din depozit. Ucraineanul se întorsese către el și spusese, cu o voce calmă, hotărâtă:

– Atunci, se va termina totul!

Fabel se uită repede la Werner, apoi minți:

– Mi-a dat cuvântul de onoare că ni-l va preda pe Vitrenko... și orice dovadă pe care o va găsi. De aceea, nu vreau să fie arestat. Vreau să fie tratat ca un informator de primă importanță. Clar? Fabel se aplecă din nou în față, cu mâinile pe masă și cu chipul aspru și ferm, în ciuda oboselii. Acum... pentru început... vreau ca Eitel senior și Eitel junior să fie aduși aici și interogați. Dacă se opun sau dacă protestează, îi veți aresta ca suspecți de complicitate la crimă. Și, Werner, spune-le băieților de la Financiar și de la Economic să pregătească toate întrebările pe care vor să li le pună. Ar fi chiar indicat un interogatoriu combinat.

Werner încuviință.

– În al doilea rând, continuă Fabel, vreau să fie contactați toți informatorii ucraineni. Aflați de la ei tot ce puteți. Care sunt locațiile operaționale ale bandei lui Vitrenko... vreau să le am până la sfârșitul zilei. Și un lucru să vă fie clar. Mă doare undeva dacă îi călcați pe bătături pe colegii noștri de la Brigada de Combatere a Crimei Organizate. Cred că o să fac și eu asta... ba, cred că voi face presiuni și asupra băieților de la BND. Chipul lui Fabel se întunecă și mai tare. Nimeni nu ne spune ceea ce ar trebui să știm. Dar vom întoarce și noi foaia. *Oberkommissarin* Klee și *Oberkommissar* Meyer vă vor spune ce aveți de făcut. Werner, mai rămâi puțin, vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Sigur, șefu'...

În câteva minute, încăperea se goli. Werner rămase pe loc, iar Anna se apropie de Fabel. În ochii ei, deși umbroși, mocnea ceva ca o sfidare.

– Deci eu ce-i spun, dacă mă sună?

– Cine?

– MacSwain. I-am dat numărul de mobil care mi-a fost atribuit.

– Anulează numărul. Nu vreau să mai ai de-a face cu MacSwain. În plus, nu-i mai pot justifica lui Van Heiden atâtea cheltuieli suplimentare.

Trebuie să-l supraveghem și în continuare, dar asta nu constituie o prioritate.

– Eu cred că este omul nostru, șefu'!

Fabel se încruntă.

– De ce, Anna? Ai văzut și tu ce-am aflat despre Vitrenko.

– MacSwain este un animal de pradă. Felul în care te privește... felul în care se mișcă în jurul tău. De parcă ai fi prada lui. Clătină încet din cap, ca și cum n-ar fi fost mulțumită de descrierea pe care o făcuse. Apoi îl fixă pe Fabel cu o privire strălucitoare, aspră și hotărâtă. Este un violator, șefu'! Și, bănuiesc eu, un ucigaș. Ucigașul nostru.

Fabel o privi câteva clipe tăcut pe subalterna sa. Nu putea condamna un tânăr ofițer pentru faptul că își asculta instinctele în legătură cu un anumit caz sau cu un anumit suspect; așa proceda și el, prelucra, într-o porțiune profundă a creierului, cele mai mici detalii legate de derularea unei scene sau de felul în care cineva se mișca sau vorbea. Apoi ajungea la o concluzie de care, la fel ca și Anna, era sigur, cu toate că nu dispunea de dovezi concludente pe care să se bazeze. De fapt, nu era decât o bănuială, o părere cu privire la felul în care reacționase MacSwain când se trezise cu doi polițiști în pragul apartamentului său și care îl făcuse pe Fabel să îl considere suspect.

– Bine, Anna, am încredere în judecata ta, dar nu pot spune că sunt de acord cu concluzia la care ai ajuns. Își frecă din nou barba țepoasă. O să pun pe cineva să-l urmărească pe MacSwain... așa, ca să fim siguri. Dar în nici un caz nu vreau să te mai întâlnești cu el – mai ales dacă bănuielile tale în privința lui sunt corecte. S-ar putea ca eu și Werner să-i facem o vizită oficială, pentru a verifica pe unde se afla în zilele în care au fost comise crimele. Sigur că asta o să-i dea de înțeles că suntem cu ochii pe el. Fabel oftă. Dar trebuie să-ți spun că eu, personal, cred că te înșeli. Poate că nu dispunem de dovezi incontestabile, dar probele circumstanțiale împotriva lui Vitrenko sunt cât se poate de convingătoare.

– Știu, răspunse Anna. Am înțeles. Dar vă mulțumesc oricum că îl veți pune sub urmărire pe Mac Swain.

– Perfect.

Fabel privi cu atenție chipul Annei. Părea de-a dreptul epuizată. Fabel nu fusese niciodată într-o misiune sub acoperire, dar cunoștea mulți ofițeri care fuseseră. Era una dintre sarcinile cele mai istovitoare, atât din punct de vedere fizic, cât și mental și emoțional. Lui Fabel îi veni în minte imaginea lui Klugmann, stând în fața lui în camera de interogatoriu de la Davidwache. Își aminti că atribuise roșeața din ochii acestuia consumului de droguri. Dar era, cu siguranță, din cauza stresului. Iar urmele de amfetamină găsite la autopsie fuseseră probabil mijlocul prin care Klugmann încercase să scape de stres. Acum, Fabel sesiză aceeași nervozitate în mișcările Annei, aceiași ochi roșii și aceleași cearcăne vinețiii.

– Ascultă, Anna! În următoarele douăzeci și patru de ore ești liberă. Du-te acasă și odihnește-te!

Sâmbătă, 21 iunie, 10.00 a.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Cel puțin, Fabel se simțea mai curat. Când își schimbase hainele, avusese senzația că dă jos un strat de piele ridată; în schimb, cele câteva ore de somn nu risipiseră umbrele oboselii care încă îl mai învăluiau; așa că trebui să facă un efort ca să le alunge din mișcări și din gânduri. După cum promisese, Werner îl adusese pe Wolfgang Eitel cu puțin înainte de ora opt dimineața, în vreme ce o a doua echipă, condusă de Paul Lindemann, venea împreună cu fiul lui, la aceeași oră. Cei doi Eitel, tatăl și fiul, fuseseră duși în camere separate, însă amenințările lor furioase cu darea în judecată a unor ofițeri, a poliției din Hamburg și a guvernului fuseseră aproape identice. Fabel știa că, dacă nu găseau dovezi incontestabile care să-i incrimineze pe cei doi, toate acele amenințări trebuiau luate foarte, foarte în serios.

Când ajunse Fabel, în principala sală de așteptare a *Präsidium*-ului așteptau câțiva ofițeri de la Financiar și de la Economic, dar și Waalkes. Acesta îl zări pe Fabel, care tocmai voia să se urce în lift, și se repezi spre el.

– Bună dimineața, *Herr* Waalkes! spuse Fabel, entuziasmat, în timp ce ușile ascensorului se închideau. Waalkes, aflat prea departe pentru a-l ajunge din urmă, protestă, furios.

Fabel îl chemă pe Werner afară din camera de interogatoriu numărul unu, unde îl ducea cu vorba pe Wolfgang Eitel, care cerea să se adreseze imediat avocatului.

– Sunt destui jos, zise Fabel. Spune-i că are dreptul de a fi reprezentat de către avocatul său, dar lasă-i mai întâi pe băieții de la Financiar și de la Economic să-l scuture nițel. Același lucru este valabil și pentru Norbert.

Fabel intră în birou și închise ușa în urma sa. O sună pe Susanne la Insitut für Rechtsmedizin. O sunase și după ce plecase de la Speicherstadt, cu o seară în urmă și, după tonul vocii, o simțise îngrijorată. El o asigurase că era bine, dar că trebuia să se întoarcă la *Präsidium*. În clipa în care pusese receptorul în furcă, se simțise oarecum vinovat din cauză că, din nou, cineva își făcea griji în privința lui. Acum o suna ca să-i prezinte pe scurt dovezile pe care le găsise, precum și teoria sa cu privire la Vitrenko și la „tatăl spiritual" al acestuia, *Blot-Sven*.

– Pare să aibă sens, spuse Susanne, dar nu părea foarte convinsă.

– Dar?

– Nu știu. După cum ți-am spus, pare să aibă sens ceea ce spui tu. Și cred că ai dreptate. Cel puțin, în mare parte. Nu am motive serioase să pun la îndoială teoria ta. Ceea ce nu înțeleg foarte bine este amploarea participării.

– Ce vrei să spui, Susanne?

– Individul nu acționează singur. Poate că nici nu acționează deloc. Îți aduci aminte de Charles Manson din America? Crimele de la reședințele familiilor Tate și LaBianca? Manson nici măcar nu a fost prezent la reședința familiei Tate și a părăsit reședința LaBianca după ce le-a ordonat oamenilor săi să ucidă victimele legate fedeleș, deci înainte de comiterea crimelor propriu-zise. Deci Manson nu a comis el personal acele crime. Dar, cu toate acestea, au fost crimele lui. I-a manipulat pe alții, determinându-i să le comită pentru el. El a organizat o participare mai largă, care includea așa-numita sa familie, dar îl excludea pe el însuși.

Fabel se gândea la ceea ce spunea Susanne. Studiase cu atenție crimele lui Manson: acesta consolidase legăturile din „familia" sa făcând

sex cu toate „fetele lui Charlie", adică membrele grupului său. Era același șiretlic pe care îl folosise și Svensson pentru a-și asigura loialitatea acolitelor sale, ca, de exemplu, Marlies Menzel și Gisela Frohm. Fabel ajunsese la concluzia că el și Gisela nu fuseseră singuri pe acel dig. Svensson fusese și el acolo. Invizibil, perfid. Și numai Gisela își dăduse seama că el se afla acolo.

– Nu știu, Susanne. Eu îl văd pe Vitrenko ca pe un măcelar implicat activ în toate aceste crime oribile. Și, dacă am dreptate, el se consideră un urmaș natural al lui *Blot-Sven*, maestrul sacrificiului...

Fabel îi auzi respirația la celălalt capăt al firului.

– Te rog, fii atent, Jan! Fii foarte atent.

Werner intră în biroul lui Fabel chiar înainte de prânz. Ofițerii de la Financiar și de la Economic încă mai erau cu Wolfgang și Norbert Eitel, doi detectivi interogându-i, separat, pe fiecare dintre ei.

– Markmann de la Economic zice că au dat de un fir... cu afacerile astea imobiliare, dar că nu au încă dovezi incontestabile, spuse Werner posac. O să trimită echipe care să facă incursiuni în birourile societăților Galicia Trading și Eitel Group, dar *Staatsanwaltschaft* are rețineri în ceea ce privește emiterea unui mandat de percheziție pe baza unor dovezi atât de șubrede.

Fabel încuviință. Primise deja un telefon de la Heiner Goetz, procurorul-șef al statului, care se arătase îngrijorat de faptul că niște VIP-uri de talia celor doi Eitel puteau fi bănuite de cine știe ce afaceri dubioase. Fabel îl cunoștea pe Goetz de ani de zile, iar între ei era mai mult decât un respect reciproc, dar Fabel știa că Goetz era un procuror prudent și metodic, căruia nu-i plăceau scurtăturile. Mai știa și că Goetz putea vedea dincolo de un ecran plin de amenințări zgomotoase, așa că el, Fabel, trebuia să fie extrem de atent în privința celor doi Eitel. Goetz era dispus să-i dea mână liberă *Hauptkommissar*-ului. Cu toate acestea, Fabel hotărâse să nu-i spună, acum, lui Goetz că avea de gând să-l aducă pe MacSwain la poliție pentru a fi interogat: spera ca MacSwain să accepte să coopereze.

– Cei de Economic spun că sunt terminați dacă *Staatsanwaltschaft* nu va considera dovezile lor îndeajuns de solide încât să le dea dreptul de a confisca actele celor doi, spuse Werner. Și fără documente

care să facă dovada comiterii unor delicte, cazul nu poate fi înaintat instanţelor competente.

Fabel se încruntă, puse mâna pe telefonul mobil şi îl sună pe Vitrenko senior.

– Nu mă aşteptam să mă sunaţi atât de repede, *Herr* Fabel, spuse acesta, în germana sa perfectă, dar cu un accent specific.

Fabel îi explică situaţia cu procuratura generală a statului.

– Am nevoie de ceva concret... orice, care să ne permită să-i reţinem mai mult pe cei doi Eitel şi să punem mâna pe dosarele lor. Ei reprezintă singura noastră legătură potenţială cu organizaţia fiului dumneavoastră.

– Nu ştiu dacă vă pot ajuta, spuse ucraineanul, după câteva clipe de tăcere. Cu siguranţă, nu vă pot da nimic acum. Dar haideţi să ne întâlnim diseară, pe la opt să zicem, la depozitul din Spericherstadt.

Hotărârea de pe chipul lui Fabel rămase neclintită atunci când acesta închise telefonul şi i se adresă lui Werner:

– Caut-o pe Maria. Mergem în vizită la BAO.

Cei trei străbătură în grabă coridorul ce ducea de la lift la biroul lui Volker. Maria îi dădu lui Fabel trei sau patru coli de hârtie capsate.

– L-am verificat pe Vitrenko. Din câte îmi dau eu seama, *Berkut* este o brigadă antitero şi de combatere a crimei organizate, cu toate că principala sa funcţie a fost până acum cea de detaşament de intervenţie. Ca unitate operaţională, este similară lui GSG9 de aici, din Germania. Sunt oameni foarte bine instruiţi. Am luat legătura cu sediul lor din Kiev – au fost cooperanţi, dar nu excesiv de binevoitori în a-mi furniza informaţii în legătură cu Vitrenko. Se pare că acesta a fost unul dintre experţii lor de frunte în materie de terorism islamic, mai ales datorită faptului că a stat mult timp în Afghanistan şi în Cecenia. Tot ce-am obţinut de la ei este acest CV al lui Vitrenko. Maria arătă spre foile pe care Fabel le ţinea acum în mână. Una dintre ele, scrisă cu caractere chirilice, purta antetul Ministerului ucrainean de Interne. Pe pagina următoare, se afla traducerea în limba germană. Uitaţi-vă la asta: un training de două săptămâni, în cadrul unei unităţi din Odessa, specializată în tehnica de identificare a criminalilor în serie.

Fabel se opri din mers.

– Iar tu mi-ai spus că lucrarea mea pe tema crimelor comise de către Helmut Schmied a circulat în Ucraina, nu-i așa?

– Exact. Mai am de primit un răspuns, dar sunt în stare să pun pariu pe salariul pe o lună că lucrarea dumneavoastră a fost studiată în cadrul trainingului respectiv.

Fabel simți foamea unui vânător care se apropie de prada sa.

– De aceea ne confruntăm cu un caz clasic, ca la carte, al unui criminal în serie psihopat; pentru că totul este bazat pe cazuri din cărți. Și m-a ales pe mine pentru că, întâmplător, a citit o lucrare publicată de mine, pe tema crimelor în serie.

Werner râse gros.

– Deci credea că vă poate deruta, determinându-vă să vă îndreptați în direcția greșită.

– Numai că n-a reușit să vă păcălească, spuse Maria.

Fabel îi dădu înapoi foile.

– Haideți să mergem, spuse el, iar Maria și Werner îl urmară.

Secretara făcu tot posibilul să oprească trenul lui Fabel, Maria și Werner, care trecu fumegând pe lângă ea și intră în biroul lui Volker. Acesta ședea la biroul său și vorbea în engleză cu doi bărbați îmbrăcați în cămăși cu mâneci scurte, așezați în fața sa. Fabel presupuse că aceștia doi erau membri ai echipei FBI care fusese trimisă în ajutorul poliției din Hamburg după atacurile din 11 septembrie. Volker aruncă repede un zâmbet peste iritarea produsă de faptul că fusese deranjat.

– Vreau să cred că este o chestiune de maximă importanță, *Herr Hauptkommissar!*

Fabel nu răspunse, dar se uită cu subînțeles la americani.

– Îmi pare rău, domnilor, spuse Volker într-o engleză foarte bună, în opinia lui Fabel. Ne-am putea continua discuția ceva mai târziu?

În timp ce se îndreptau spre ușă, americanii se uitară la Fabel cu un amestec de curiozitate și de mânie. Volker se sprijini de spătarul scaunului de piele și îi făcu semn lui Fabel să ia loc. Un gest de nepăsare arogantă, menit să-l înfurie pe Fabel și să încline astfel balanța oricărui schimb de replici în favoarea lui Volker. Dându-și seama de

strategia lui Volker, Fabel făcu o pauză înainte de a începe să vorbească și se așeză pe unul din scaunele pe care șezuseră americanii.

– Da, *Oberst* Volker, este o chestiune de maximă importanță. Și foarte urgentă. Am de gând să convoc o conferință de presă în legătură cu crimele pe care le investighez, minți Fabel. Trebuie să aduc unele lămuriri publicului. De fapt, aș vrea să vă fac dumneavoastră o favoare, zâmbi el cu răceală.

– Oh? Chiar așa?

– Păi... am pregătit o declarație prin care voi nega în mod categoric faptul că BND îl acoperă pe ucigaș, un fost ofițer antitero ucrainean, pe nume Vasil Vitrenko, numai pentru faptul că acesta ar putea reprezenta o sursă de informații în legătură cu al-Qaeda și cu alte organizații teroriste islamice.

Fabel vedea că Volker se străduia din răsputeri să nu-și trădeze emoțiile.

– Voi menționa în mod deosebit faptul că dumneavoastră personal nu aveți nici o legătură cu aceste intenții de ascundere a adevărului și că toate zvonurile care susțin acest lucru sunt false.

Volker schiță un zâmbet slab.

– N-ai îndrăzni.

– Ce n-aș îndrăzni? Să vă apăr reputația de asemenea zvonuri injurioase?

– Nu există zvonuri...

Fabel se uită la ceas.

– Nu? Deci nu este adevărat că *Stern* sau *Hamburger Morgenpost* au primit o serie de informații anonime, incriminatoare... Fabel se aplecă înainte și aproape că-i scuipă lui Volker în față ultimul cuvânt: Încă!

– După cum am spus, n-ai îndrăzni... repetă Volker, dar în glas i se citea o oarecare neîncredere.

– *Oberst* Volker, v-aș fi recunoscător dacă ați respecta înțelegerea noastră inițială și ne-ați comunica toate informațiile pe care le dețineți și care ne-ar putea fi de folos în investigațiile noastre. Haideți să începem cu implicarea celor doi Eitel în activitățile unui cartel cu sediul la Kiev, care profită oarecum ilegal de inițiativele de reamenajare

a proprietăților imobiliare din Hamburg. În clipa aceasta, ofițerii de la Financiar și de la Economic îi interoghează pe cei doi Eitel. Când voi coborî de aici, *Herr Oberst,* aș vrea să le pot furniza dovezi atât de solide, încât să permită *Staatsanwaltschaft* să emită un mandat de percheziție și confiscare. În plus, aș vrea să știu unde îl pot găsi pe fostul tovarăș Vitrenko și pe principalii săi ofițeri. Acum... dacă toate acestea s-ar întâmpla, conferința de presă de care am vorbit n-ar mai fi necesară.

Volker îi aruncă lui Fabel o privire lungă, întunecată.

– Aș putea să-ți fac viața foarte, foarte grea, Fabel... știi asta, nu-i așa?

– Sunteți foarte amabil că-mi reamintiți acest lucru, *Herr* Volker. Mai ales în fața a doi martori.

– Auzi, Fabel, ce crezi tu că facem noi? Crezi că suntem un departament care se ține de porcării?

Fabel ridică din umeri.

– Eu sunt polițist. Îmi place să las faptele să vorbească. Iar până acum, faptele mi-au spus nu numai că mi-ați ascuns o serie de dovezi, dar și că aveți propria agendă în ceea ce îl privește pe Vitrenko.

Volker râse amar.

– Pentru un ofițer superior, care investighează crime grave, păreți să vă fi făcut un obicei din a potrivi faptele cu propriile prejudecăți.

– Negați faptul că încercați să ajungeți la o înțelegere cu Vitrenko?

– Nu. Nu neg asta. Dar nu într-atât încât să ignor aceste crime oribile... dacă asta vrei să spui. Și nu neg faptul că prietenii noștri americani sunt poate chiar dispuși să facă un pact și cu Diavolul, dacă asta le va pune pe tavă capetele pe care le vânează. Dar nu. Dacă – Volker sublinie cuvântul și îl repetă – *dacă* Vitrenko este într-adevăr criminalul pe care îl cauți, atunci sigur că nu ne va mai interesa să ajungem la o înțelegere cu el, deși am vrea să stăm de vorbă cu el. Iar în ceea ce privește faptul că noi nu suntem prea dispuși să furnizăm informații... nu te-ai gândit niciodată că reticența noastră poate avea și o altă cauză?

– Ca de exemplu?

Volker se ridică în picioare și se sprijini cu mâinile de birou.

– Ca de exemplu faptul că nu pot avea încredere în tine. Ca de exemplu faptul că unul dintre minunații tăi colegi polițiști este corupt. Și poate că, din cauza asta, Klugmann – un om pe care l-am recrutat personal și un ofițer extrem de bun – a fost ucis.

– Ăsta este un bluff, *Herr* Volker.

Fabel se ridică și el în picioare.

– Zău? Klugmann descoperise o scurgere de informații dinspre poliție. El aflase că cineva, cineva cu rang înalt – poate chiar un *Kriminalhauptkommissar* – le vindea ucrainenilor informații de o importanță capitală.

Fabel tăcu o secundă înainte de a răspunde, încercând cu greu să-și stăpânească furia.

– Vreți să spuneți că acesta este motivul pentru care ascundeți informațiile referitoare la Vitrenko? Eu nu cred.

– Întreabă-l pe Van Heiden. El știe totul despre asta. Cineva, fie din cadrul *Präsidium*-ului, fie dintr-o secție de poliție importantă, din centrul orașului, îi vinde lui Vitrenko informații care îl ajută pe acesta să-și lovească principalii rivali, să le preia operațiunile și să le fure afacerile – ca de exemplu afacerea cu columbienii, când a fost ucis Ulugbay.

– Dar mie mi-ați spus că Klugmann a fost cel care le-a furnizat ucrainenilor informațiile...

– Da, așa este. Și credem că de aceea a și fost ucis. Klugmann a simțit că omul său de legătură, Vadim, bănuia ceva. Sigur că munca sub acoperire te face hiperparanoic, dar Klugmann se temea de faptul că ucrainenii puteau deveni suspicioși în privința lui.

Fabel nu spuse nimic, dar își aminti de teama ce o cuprinsese pe Sonia, atunci când el și echipa sa pătrunseseră în apartament, în căutarea lui Klugmann. Și cum Klugmann însuși căutase un refugiu mai sigur în altă parte, dar, cu toate acestea, sfârșise pe fundul unei piscine murdare. Volker vedea că Fabel se gândea la cele spuse de el și se sprijini din nou de spătarul scaunului. Fabel făcu și el același lucru. Volker continuă, pe un ton ceva mai puțin agresiv.

– Îți amintești, cred, *Herr Hauptkommissar*, că ai fost mai mult decât critic în privința modului în care noi le-am furnizat informații

ucrainenilor, prin Klugmann, în legătură cu afacerea care s-a soldat cu uciderea lui Ulugbay. Ei bine, noi nu suntem atât de proști sau de nemiloși pe cât ne crezi tu. Ne-am asigurat că din informațiile pe care Klugmann le-a furnizat privitor la afacerea lui Ulugbay cu columbienii lipseau o serie de elemente cruciale. Scoaterea din joc a lui Ulugbay a durat mai mult – mult mai mult – decât cea a lui Klugmann. Și indiferent cine a furnizat cu adevărat informațiile trebuie să se fi prins că amestecul lui Klugmann în povestea cu traficul de droguri era o cacealma.

– Vreți să spuneți că Klugmann a fost ucis de un ofițer de poliție? întrebă de data aceasta Maria Klee.

Volker ridică din umeri.

– Direct? Poate, nu știu. Indirect? Probabil. Cei care vindeau informații cereau cu siguranță un preț foarte mare și sunt convins că erau în stare de orice pentru a se proteja. Dar nu era neapărată nevoie să-și murdărească ei mâinile. Dacă i-ar fi informat pe Vitrenko și pe oamenii săi că Klugmann lucra sub acoperire, atunci ucrainenii și-ar fi asumat cu plăcere sarcina de a-l lichida.

– Șefu'... spuse încet Werner, care stătea în spatele lui Fabel.

– La naiba... desigur. Noi l-am adus pe martorul nostru la *Präsidium*. La dracu', Volker, dacă am fi știut toate astea dinainte, nu l-am fi expus pericolului! Nu ne-am gândit nici o clipă că, aducându-l aici, îi pecetluim soarta. Fabel se întoarse către Werner. Hansi să fie luat imediat în custodie!

– Imediat, șefu'! spuse Werner și ieși din birou.

Maria se așeză pe scaunul liber de lângă Fabel.

– Deci susțineți că din cauza asta ați ascuns anumite informații necesare investigației, rezumă Fabel, vădit neîncrezător.

Volker oftă.

– N-am ascuns nimic. Dacă tu crezi într-adevăr că Vitrenko se află în spatele acestor crime, atunci voi face tot ce-mi va sta în putință ca să vă ajut. De fapt, dorința noastră de a colabora cu Vitrenko a murit odată cu Klugmann.

Volker cântări bine cuvintele pe care urma să le rostească.

– Nu prea mă placi, Fabel, nu-i așa?

– Nu vă cunosc. Nici nu vă plac, nici nu vă displac.

Volker râse subțire, ironic.

– Să spunem mai bine că nu-ți place ceea ce *reprezint*.

– Nu pot spune că îmi place foarte mult.

– Ai spus-o foarte clar: în ochii tăi, eu nu sunt prea departe de Gestapo, pe când poliția din Hamburg reprezintă tot ce este bun și pur. Să-ți spun ceva, Fabel. Sunt norocos că mă aflu aici. Dacă poliția din Hamburg ar fi procedat cum o face de obicei, atunci eu m-aș fi aflat acum la Fuhlsbüttel, la închisoare.

Fabel făcu ochii mari.

– Surprins? Tatăl meu a fost social-democrat și sindicalist. Un idealist în vârstă de nouăsprezece ani. Așa că, în mod inevitabil, cineva a bătut la ușă în toiul nopții. Dar nu era SS-ul sau Gestapo-ul. Ci minunata ta poliție din Hamburg. L-au dus pe tata la închisoarea poliției, din Fuhlsbüttel. Ținută secretă, nu-i așa, Fabel? Lagărul de concentrare de la Fuhlsbüttel... micul lagăr de concentrare al poliției din Hamburg. Sigur că ai vrea să uiți de el...

Fabel cunoștea bine povestea: lagărul de concentrare de la Fuhlsbüttel, cunoscut sub numele de *Kola-Fu*. Fusese cel mai întunecat și mai vrednic de dispreț capitol din istoria poliției din Hamburg. După venirea la putere a naziștilor, în luna martie 1933, poliția din Hamburg a avut ca misiune arestarea comuniștilor și a activiștilor social-democrați. A fost preluată de SS în luna septembrie a aceluiași an, dar acele șase luni de activitate independentă fuseseră suficiente pentru a păta pentru totdeauna istoria poliției din Hamburg.

– Bine, admise Fabel în cele din urmă, înțeleg punctul dumneavoastră de vedere. Dar nu-i văd relevanța.

Răspunsul lui Volker fu prompt:

– Relevanța este că ai o mulțime de teorii care îți arată de ce am intrat în BND. Hai să-ți spun adevărul. Am intrat în BND pentru că voiam să apăr singurele lucruri care stau între Germania și repetarea istoriei: democrația și *Grundgesetz*. Tu te consideri un apărător al legii. Ei bine, eu mă văd un apărător al Legii Fundamentale... Constituția. Și o fac pentru că sunt convins că singurul mod de guvernare este o democrație liberală reală, adevărată. Se rezemă

de speteaza scaunului. Știi ce sunt eu, Fabel? Sunt un pompier. Făcu un semn cu capul înspre fereastră. Acolo, afară, Fabel... acolo, se află tot felul de rataţi și de diletanți triști care încearcă să se joace cu chibrituri. Extrema dreaptă, extrema stângă, niște tâmpiți de fundamentaliști religioși... toți sunt acolo și toți se joacă acum cu focul în întuneric. Iar misiunea mea este să sting scânteile înainte de a deveni flăcări.

– În regulă, cred că vă datorez niște scuze, spuse Fabel. Dar faptele sunt fapte, ne-ați ascuns o serie de dovezi.

– Nu ne datorăm nimic unul celuilalt, Fabel, în afară, poate, de puțin respect și de a încerca să nu ne îngreunăm unul celuilalt munca. Volker luă telefonul de pe birou, apăsă pe un buton și îi ceru secretarei să-i aducă dosarul lui Vitrenko.

Când se află în posesia lui, Volker îl deschise și scoase de-acolo o singură coală de hârtie, pe care i-o dădu lui Fabel. Pe foaie erau scrise câteva rânduri conținând inițiale și numere. Fabel le parcurse de câteva ori, după care îi dădu foaia Mariei.

– Mie nu-mi spune nimic, zise Fabel.

Se uită la Maria, care, la rândul său, ridică din umeri.

– Dar le va spune foarte multe colegilor tăi de la Economic. Acestea sunt înregistrări ale unor tranzacții. Ele descriu amănunțit mișcările de fonduri între diferitele conturi – ore, date și sume. Îi mai dădu lui Fabel două foi. Aceasta este cheia conturilor. Explică cine deține fiecare cont. Mai există și un mandat emis de tribunalul federal – Volker zâmbi aproape răutăcios – care dovedește că noi am obținut informațiile pe căi legale.

Lista deținătorilor de conturi includea societățile Galicia Trading, Klimenko International, Eitel Importing și altele, pe care Fabel nu le cunoștea.

– Ai aici destul pentru a putea obține un mandat de confiscare. Dacă oamenii voștri de la Economic reușesc să spargă unele dintre aceste conturi false, atunci înseamnă că vor găsi o pistă care duce direct la cei doi Eitel. Și mă refer la cei doi ca persoane. Nu la afacerile lor. S-ar putea să aveți și alte surprize.

Fabel ridică o sprânceană.

– Spuneți-le experților voștri să studieze cu atenție toate astea. Volker se aplecă în față, sprijinindu-și greutatea umerilor lați pe coate. În ceea ce-l privește pe Vitrenko... sincer, nu vă pot da nici un indiciu care să vă ajute să-l găsiți. E ca o fantomă. În schimb, știm unde ar putea fi găsiți unii dintre locotenenții săi.

Deschise din nou dosarul și scoase de acolo două fotografii. Le puse pe amândouă pe birou și le întoarse spre Fabel și Maria. Erau fotografii tipice de supraveghere de aproape: făcute de la distanță, cu ajutorul unor lentile pentru telefotografie. Ambii bărbați păreau să aibă puțin sub cincizeci de ani; unul dintre ei era slab și musculos; celălalt, solid. Ambii aveau înfățișarea periculoasă a unor soldați experimentați. Volker arătă cu degetul spre bărbatul slab.

– Acesta este Stanislav Solovei. El este cel care l-a făcut pe Yari Varasouv să-și dea seama de avantajele pensionării. Iar celălalt e Vadim Redcenko.

– Omul de legătură al lui Klugmann? întrebă Maria.

– Și unul dintre posibilii căluși ai acestuia, adăugă Volker.

Fabel clătină din cap.

– Hansi Kraus spunea că ucigașii vorbeau o germană curată, fără nici un fel de accent străin. Și au lăsat acolo, intenționat, ca să o găsim noi, o armă din cele folosite de serviciile de securitate ucrainene. Cred că încercau să ne îndrepte pe o cale greșită.

– Redcenko este ceea ce se cheamă un ucigaș profesionist, indiferent că l-a omorât sau nu pe Klugmann. Este din Reinbek, unde avea o fabrică de droguri – într-o moară părăsită – și o rețea de distribuție a acestora. Acum o lună, noi am organizat o descindere acolo, împreună cu Brigada Antidrog a MEK.

– Și bănuiesc că nu era nimeni acolo, intui Maria.

– Exact. De fapt, moara a sărit în aer chiar în clipa în care noi ne ocupam pozițiile. O mină sovietică și o cantitate considerabilă de substanțe inflamabile, amplasate strategic... asta a fost tot. Treabă profesionistă și foarte meticuloasă. A distrus toate dovezile pe care le-am fi putut găsi. De atunci, nu mai știm nimic de Redcenko. Nu știm unde stă, cu toate că avem adresele câtorva persoane de legătură pe care le vizitează cu regularitate. De fiecare dată, punem pe cineva

pe urmele lui și de fiecare dată ne scapă printre degete. Indivizii ăștia sunt perfect instruiți. Să-l luăm pe Vitrenko, de exemplu. N-a fost ușor să obținem informații în legătură cu el, dar am aflat că n-a făcut parte numai din brigăzile MDV Kondor și Alfa, ci și din brigada *Vysotniki,* la fel ca și o parte din oamenii săi. *Vysotniki* a fost – și mai este – organizată după modelul serviciilor aeriene speciale britanice: este alcătuită din unități operaționale mici, formate din unsprezece oameni. Din câte am aflat de la informatorii noștri, Vitrenko a organizat o asemenea unitate în Afghanistan, apoi a reorganizat-o în Cecenia. Dar în loc de unsprezece oameni, el avea treisprezece. Noi credem că tot treisprezece are și aici.

– Asta coincide cu informațiile pe care le deținem noi, spuse Maria.

Volker își duse mâinile la ceafă.

– Scopul operațiunii noastre în care au fost implicați Klugmann și Tina Kramer a fost acela de a aduna informații secrete cu privire la Vitrenko. Asta nu ți-am ascuns-o niciodată, Fabel. Recunosc că obiectivul nostru final era acela de a-i propune să ajungă la o înțelegere cu noi – îi ofeream imunitate la urmărirea în justiție pentru activități de crimă organizată, cu condiția ca el să coopereze cu *Amis* și, bineînțeles, să renunțe la toate activitățile ilegale. Dar este greu să tentezi pe cineva cu imunitatea la urmărirea în justiție, atunci când nu există aproape nici o șansă să fii găsit, cu atât mai puțin arestat, iar dovezile vinovăției tale sunt aproape inexistente. Și, firește, dacă Vitrenko se află într-adevăr în spatele acestor crime, atunci totul este posibil. Lăsă brațele în jos și se aplecă înainte. Crezi asta, nu, Fabel?

– Dacă îmi spuneți că ăsta este adevărul, *Herr* Volker, răspunse Fabel.

Volker puse toate fotografiile și hârtiile la loc în dosar și îl împinse spre Fabel.

– Versiunea needitată și intactă. Ai grijă să nu o pierzi.

Când Fabel și Maria se întoarseră la Mordkommission, Werner tocmai primise un e-mail de la FBI. Maria îl printă și îl aduse în biroul lui Fabel.

– Ascultați... Se așeză pe scaunul din fața lui Fabel. John Sturchak... partenerul de afaceri american al celor doi Eitel?

Fabel încuviință.

Maria citi documentul, apoi îi spuse lui Fabel despre ce era vorba.

– Pe cei de la FBI îi interesează orice informație în legătură cu John Sturchak sau cu afacerile în care este implicat. Se pare că Sturchak este fiul lui Roman Sturchak, fost ofițer în divizia SS Galiția, în aceeași perioadă ca și Wolfgang Eitel. Sturchak a fost unul dintre ucrainenii care, la sfârșitul războiului, au fugit în Austria, pentru a se preda americanilor. Dacă l-ar fi prins Armata Roșie, l-ar fi împușcat. Lui Roman i s-a permis să emigreze în SUA și să înființeze acolo o societate de import. Se pare că această ultimă întreprindere nu reprezintă și prima colaborare dintre familiile Eitel și Sturchak. Sediul societății lui Sturchak se află la New York și, din spusele FBI-ului, reiese că Roman Sturchak a fost suspectat de a fi avut legături cu crima organizată, însă nu a fost niciodată pus sub acuzare pentru nici un delict. După moartea tatălui său, în 1992, John Sturchak a preluat imperiul Sturchak. După căderea Zidului Berlinului, s-a înregistrat un aflux masiv de imigranți, legali și ilegali, către SUA. Se bănuiește că John Sturchak îi ajută pe unii dintre imigranții ilegali, scăpându-i de obligația de a deține un pașaport sau o viză. Cei de la *Amis* au acum probleme serioase cu Mafia din Odessa, care își are sediul la Brighton Beach, în Brooklyn, New York. Maria își ridică privirea. Am mai auzit de ei și înainte – în majoritate ucraineni și ruși. Pe lângă ei, Mafia italiană e un mic copil. Maria se întoarse la textul e-mailului. John Sturchak este bănuit a avea legături strânse cu grupările de crimă organizată rusești și ucrainene.

Fabel zâmbi larg.

– Deci asta este legătura pe care Wolfgang Eitel, vajnic apărător al legii și ordinii, nu-și poate permite să o divulge. Faptul că face afaceri cu Mafia ucraineană.

Maria continuă să citească.

– La naiba! Ascultați aici. Unul dintre motivele pentru care FBI-ul nu a putut să-l prindă cu nimic pe Sturchak este modul în care operează Mafia din Odessa. Cu totul altul decât cel al Mafiei italienești. Ucrainenii sunt organizați în celule conduse de un *pakhan* sau șef. Fiecare celulă este alcătuită din patru grupuri, care operează separat.

Nimeni nu intră în contact direct cu *pakhan*, care, în schimb, îi controlează pe toți prin intermediul unui așa-numit „brigadier". În afară de asta, ei mai recrutează și echipe de „liber-profesioniști" care, uneori, nici nu sunt de origine rusă sau ucraineană și care îndeplinesc o anumită însărcinare, sunt plătiți și habar n-au pentru cine au lucrat în realitate. Așa că șansele ca FBI-ul să-l poată demasca pe Sturchak sunt practic nule.

– Și de aceea sunt atât de interesați să afle dacă noi, aici, nu avem vreo legătură directă cu activitățile criminale?

– Exact. Dar este mai mult decât atât. Se pare că Mafia rusă și cea ucraineană nu prea fac afaceri cu droguri; mai mult escrocherii financiare și cu aparatură de înaltă tehnologie. Însă principala lor activitate o constituie transferurile financiare ilegale, înființarea de societăți fantomă, de import-export, care să spele banii proveniți din activități de crimă organizată din Rusia și din Ucraina, către și din SUA, de obicei prin intermediul unor bănci europene sau investind banii în afaceri imobiliare.

– La fel ca aceea de-aici, din Hamburg.

Fabel avu un scurt moment de satisfacție. Piesele începeau să se îmbine într-un colțișor al puzzle-ului. Poate că nu erau decât cei doi Eitel, dar, cel puțin, exista șansa de a aresta pe cineva pentru rolul jucat în acest acest iad dezlănțuit. Se ridică brusc și, luând în grabă fișa contabilă, spuse:

– Hai să mergem să vorbim cu colegii noștri de la Economic și de la Financiar.

Sâmbătă, 21 iunie, 01.30 p.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Markmann arăta mai mult a contabil decât a polițist. Era un bărbat mic și slab, foarte îngrijit, al cărui costum albastru, de altfel impecabil, părea să caute niște umeri mai solizi pe care să se sprijine. Strânse ferm mâna lui Fabel.

– Am cercetat atent detaliile financiar-contabile pe care ni le-ați furnizat, *Herr Fabel*. Sigur că ridică o serie de întrebări, care ne îndreptățesc să facem cât mai repede rost de un mandat de confiscare a dosarelor pricipalelor firme și persoane implicate, spuse Markmann

sâsâit. Cu toate acestea, nu cred că-i mai putem ține prea multă vreme pe cei doi Eitel, fără ca măcar să începem să discutăm despre o eventuală punere sub acuzare. Au început deja să se plângă că se simt stresați – sau, mai curând, că echipa lor de avocați scumpi începe să-și justifice tariful orar. Doar dacă nu găsim ceva...

Fabel zâmbi.

– Numai bănuieli și... bluff. Haideți măcar să vedem dacă pot într-un fel să le încurc planurile. Îl luăm mai întâi pe Eitel senior.

Încăperea arăta ca o veritabilă cameră de interogatoriu. Patru bărbați, câte doi de o parte și de alta a mesei de interogatoriu. Unul dintre bărbați ședea cu brațele încrucișate, sprijinite de masă, uitându-se la omologul său, care, la rândul lui, încerca să nu pară intimidat de hărțuiala celuilalt. Dar ceva nu era în regulă cu această imagine. De fapt, echipa de polițiști stătea în umbra lui Wolfgang Eitel. Fabel constată că, pe durata interogatoriului, balanța psihologică se înclinase încet, abil și hotărâtor în favoarea lui Eitel. Fabel înțelese că trebuia să facă ceva... și cât mai repede.

– Stai jos! spuse Fabel, în clipa în care intră în cameră.

Acesta se îndreptă de mijloc și îl privi pe Fabel de sus, de la înălțimea nasului său acvilin.

– Lasă postura aristocratică, Eitel, spuse Fabel disprețuitor. Știm cu toții că ești fiul unui țăran bavarez. E ușor să strâmbi din nas când ți-ai petrecut jumătate din copilărie în cocina porcilor. Acum, stai jos!

Fabel fu surprins să constate că avocatul lui Eitel era Waalkes, șeful Departamentului juridic al Grupului Eitel, a cărui sferă de competență era, probabil, mai mult comercială decât penală. Avocatul clocotea de furie.

– Nu puteți... pur și simplu, nu puteți... Cuvintele sale se împiedicau unul de celălalt, într-un acces de mânie necontrolată. Este intolerabil! Nu vă permit să-i vorbiți astfel clientului meu. Este un abuz...

Eitel zâmbi și îi făcu semn lui Waalkes să ia loc, iar acesta se conformă. Era ca un cioban care încerca să-și potolească dulăul.

– E în regulă, Wilfried, spuse el, așezându-se la rândul său. Cred că *Herr* Fabel încearcă dinadins să ne necăjească.

Markmann le făcu semn celor doi ofițeri de interogatoriu să plece, iar el și Fabel le luară locul.

– Văd că se schimbă echipa, spuse Eitel. Acum mă aștept la un interogatoriu de nivel superior.

– Ceea ce, *Herr* Fabel, sugerează faptul că dumneavoastră sunteți de-a dreptul disperat să găsiți motive pentru a-mi hărțui clientul, spuse Waalkes.

Un alt gest de-al lui Eitel îl făcu din nou pe Waalkes să tacă.

– Nu mă intimidez chiar atât de ușor, spuse Eitel, dând din nou capul pe spate, cu un gest semeț. După război, toți și-au pus în aplicare propriile tehnici. Americanii au fost cruzi și direcți: obișnuiau să insulte și să amenințe. Englezii au fost mai subtili și mai profesioniști: extrem de politicoși, dar necruțători și neînduplecați. Te făceau să te simți respectat, chiar admirat, în timp ce încercau să găsească suficiente motive pentru a te spânzura. După cum vezi, Fabel, cu mine nu le-a mers... nici unora, nici celorlalți.

Fabel nu păru să fi auzit ce spusese Eitel. Luă telefonul și formă numărul Mariei. Când aceasta răspunse, el o rugă să-i trimită în camera de interogatoriu dosarele FBI și altele. Apoi tăcu. Waalkes deschise gura, să protesteze.

– Taci, spuse Fabel, calm, fără să pară supărat.

– Perfect, spuse Waalkes, ridicându-se din nou. Noi plecăm.

– Stai jos! tună Eitel. Nu vezi că *Herr* Fabel încearcă să provoace un incident?

Când sosi Maria cu dosarele, atmosfera din liniștita cameră de interogatoriu era extrem de tensionată.

– Maria, o întâmpină Fabel vesel, ia și tu loc aici!

Maria își trase un scaun de lângă perete și se așeză în capătul mesei. Waalkes, care consideră gestul ei ca pe o invadare a unui teritoriu neutru, scoase un țâțâit nemulțumit și își apropie încet scaunul de cel pe care ședea Eitel. Fabel observă că această renunțare la un centimetru de teritoriu îl înfurie pe clientul lui Waalkes.

– Putem să începem? întrebă Waalkes. Sau poate că doriți să invitați tot departamentul?

Fabel nu-i dădu nici o atenție. Luă dosarul de la Maria, îl deschise și spuse fără să ridice privirea:

– *Herr* Eitel... dumneavoastră faceți afaceri cu ceea ce prietenii noștri americani numesc Mafia din Odessa, nu-i așa?

Waalkes dădu să spună ceva, dar, din nou, gestul lui Eitel îl opri.

– Eu nu am legături de nici un fel cu nici o mafie din lume, *Herr* Fabel. Vocea sa era calmă, dar amenințătoare. Și vă sugerez să fiți ceva mai atent cu acuzațiile pe care mi le aduceți.

– Faceți afaceri cu John Sturchak?

– Da, într-adevăr... am făcut afaceri și cu tatăl său... și sunt mândru de asta.

Fabel își ridică privirea din dosar.

– Dar Sturchak este un fel de naș... de șef... Părea să caute cuvântul potrivit.

– *Pakhan,* spuse Maria, fără să-l scape din ochi pe Eitel.

– Da... un fel de *pakhan*-șef. Nu-i așa? Cineva care se ocupă de fraudări, de clonarea telefoanelor mobile, de prostituție și de droguri...

Trăsăturile lui Eitel se înăspriră brusc, iar cuvintele păreau țurțuri de gheață.

– Asta este defăimare! Este o murdărie nejustificată, neconfirmată, nefondată și calomniatoare, la adresa unui respectabil om de afaceri.

Fabel zâmbi. Ajunsese unde voia: sub pielea lui Eitel.

– Hai să fim serioși! John Sturchak e tot un rusnac escroc, ca și tatăl lui.

Eitel se făcu roșu la față.

– Roman Sturchak a fost un soldat viteaz și un geniu militar. Și, dați-mi voie să adaug, un adevărat patriot ucrainean. Nu am de gând să ascult pe cineva... – Eitel rânji sarcastic, asemenea cuiva care se scutură, scârbit, de ceva respingător și rău mirositor – cineva ca dumneavoastră, pătându-i memoria.

Fabel ridică din umeri cât mai nonșalant cu putință.

– Asta-i bună! Roman Sturchak a luptat ca mercenar pentru naziști. Și-a ucis compatrioții la porunca unei bande de gangsteri din Berlin.

Aveai impresia că Eitel se ținea de o frânghie, încercând să-și țină în frâu furia crescândă.

– Roman Sturchak a luptat pentru țara sa. Nu a vrut decât să elibereze Ucraina de Stalin și de acoliții lui. A luptat pentru libertate și a fost un om mai bun decât ați putea fi dumneavoastră, oricât de mult ați încerca!

– Chiar așa? Cum măsurați dumneavoastră această calitate? După numărul de compatrioți pe care i-a ucis? Sau după suma de bani murdari pe care i-a adunat în Statele Unite prin furt și prin corupție? Nu, aveți dreptate... Nu cred că aș vrea vreodată să fiu un Roman Sturchak.

Eitel dădu să se ridice de pe scaun. În clipa aceea, Waalkes începu să-și justifice salariul.

– *Herr* Fabel, dumneavoastră nu faceți decât să-l contraziceți pe clientul meu. Nu am de gând să mai tolerez nici o clipă această hărțuială nemiloasă. În cazul în care nu aveți întrebări specifice legate de o eventuală incorectitudine financiară, consider întrevederea noastră încheiată.

– Eu cred că clientul dumneavoastră spală bani pentru Mafia rusă și pentru cea ucraineană, probabil prin intermediul unor firme fantomă, înființate împreună cu John Sturchak. În timp ce vorbea, Fabel îl simți pe Markmann încordându-se. Știa că începea să dea cărțile pe față. Și nu erau deloc cărți câștigătoare pentru Eitel. Dar sunt alte delicte, mult mai grave, despre care trebuie să vorbim.

– Ca de exemplu?

Eitel își redobândise sângele rece.

– O să vă spun la momentul potrivit. Între timp, vă las pe mâna lui *Herr* Markmann. Fabel se ridică, iar Maria îi urmă exemplul. Mă întorc repede, iar până atunci, dumneavoastră veți rămâne aici.

În timp ce ieșea din camera de interogatoriu, Fabel le făcu un semn celor doi detectivi, de la Financiar și de la Economic, care i se alăturară imediat lui Markmann.

– Ne agățăm de un pai, șefu', spuse Maria.

– Ai dreptate, răspunse Fabel, dur. Hai să încercăm cu Eitel numărul doi.

De data aceasta, Fabel intră în camera de interogatoriu fără să vorbească. Se așeză pe unul dintre scaunele sprijinite de peretele din

fund. Maria stătea în picioare, lângă el. Intenția sa era aceea de a sugera faptul că se afla acolo ca observator și nu ca participant la interogatoriu, dar și de a-l neliniști pe Norbert Eitel. La urma urmelor, de ce l-ar interesa pe un ofițer criminalist anchetarea unei fraude?

Un alt avocat și un alt costum scump ședeau acum lângă Norbert Eitel. Cei doi comisari de la Economic examinau o copie a unei tranzacții. După aproape zece minute, Fabel se duse la unul dintre ofițeri și îi șopti ceva la ureche. Polițistul încuviință și cei doi schimbară locurile cu Fabel și cu Maria.

– Mulțumesc, băieți... le spuse Fabel. N-o să dureze mult.

Când Fabel întrebă încă o dată despre legăturile cu cei doi Sturchak, Norbert arboră o expresie de indiferență răbdătoare. Și asta, în ciuda faptului că vorbele lui Fabel îi provocaseră o stare de nerăbdare iritată.

– În felul acesta nu ajungem nicăieri, spuse avocatul lui Norbert.

Iar Fabel fu de acord.

Nici tatăl, nici fiul nu-i puteau oferi informații în legătură cu Vitrenko. Așa că se ridică în picioare și le dădu de înțeles celor doi ofițeri de la Economic că își puteau relua interogatoriul. În momentul acela, Norbert Eitel se simți victorios. Renunță la tonul indiferent și se ridică de pe scaun, cu o expresie de ură și de dispreț. Îl împunse pe Fabel în piept cu degetul arătător de la mâna stângă.

– O să te distrug, Fabel, spuse Norbert printre dinți. N-ai să scapi prea ușor!

Îl împunse din nou pe Fabel în piept, de data aceasta ceva mai tare, ca și cum ar fi vrut să alunge ceva lipsit de valoare. Fabel îl prinse de încheietura mâinii.

– Ține-ți mâinile acasă!

Norbert încercă să-și smulgă mâna din strânsoare, dar Fabel nu-i dădea drumul. Se uită la mâna lui Norbert și era cât pe-aci să i-o arunce înapoi, în piept. Dar în clipa următoare îngheță. Fabel se uită îngrozit la pumnul acum strâns al lui Norbert, în timp ce acesta încerca în zadar să și-l elibereze. Îi strânse atât de tare încheietura mâinii lui Norbert, încât pumnul acestuia se înroși. Fabel se uită în ochii lui. Zâmbi. Rece și răutăcios.

– Te-am prins! spuse triumfător, calm, amar. Acum te-am prins.

Norbert Eitel se uită la Fabel, încercând parcă să înțeleagă ce voise să spună. Comisarul-șef se mai uită o dată. Acolo, pe mâna stângă a lui Norbert Eitel, era o cicatrice. Sau, mai degrabă, două cicatrici, care se uneau, alcătuind o formă ce semăna cu un iadeș. Exact așa cum îl descrisese Michaela Palmer.

Fabel se forță să-și șteargă rânjetul de pe față și se năpusti în camera de interogatoriu numărul unu. Nu intră pe ușă, ci mai curând se sprijini de ea. Wolfgang Eitel, Waalkes și cei doi ofițeri se opriră din vorbit și se întoarseră spre ușă, ca și cum ar fi fost surprinși în lumina farurilor unui vehicul care se apropia de ei.

– Vreau să știți că, din punctul meu de vedere, sunteți liber să plecați, după ce veți fi terminat de discutat cu acești domni.

Pe chipul lui Wolfgang Eitel apăru o expresie de triumf rece, malițios. Fabel dădu să plece, apoi se opri și se sprijini din nou de ușă, ca și cum tocmai și-ar fi amintit un amănunt neesențial.

– Apropo, fiul dumneavoastră tocmai a fost acuzat de viol și de tentativă de omor, fiind bănuit de a fi părtaș la crimă.

Fabel închise ușa și zâmbi, auzind explozia de voci din camera de interogatoriu.

Se afla la jumătatea coridorului când Paul Lindemann veni fugind spre el.

– Șefu', tocmai m-a sunat Werner! Vă roagă să vă duceți la Harburg. L-a găsit pe Hansi Kraus. Mort.

Sâmbătă, 21 iunie, 03.30 p.m. Harburg, Hamburg

În cei douăzeci de ani de când era polițist, din care cei mai mulți lucrați în cadrul Mordkommission, Fabel văzuse duzini întregi de cadavre și de locuri ale crimei. Era ceva cu care fie te obișnuiai, fie nu. Fabel nu se obișnuise niciodată cu vecinătatea morții. Fiecare nouă imagine a morții lăsa în el o mică cicatrice. Spre deosebire de mulți dintre colegii săi, el nu putuse niciodată să separe ființa umană de cadavru; spiritul de carne.

Moartea este inventivă tocmai prin mulțimea de forme pe care le îmbracă. Și fiecare formă are propriul caracter dezagreabil, iar Fabel le văzuse aproape pe toate. Unele erau oribile: cadavrul pescuit din Elba, după o lună de stat printre țipari, sau tablourile însângerate, pe care le lăsase în urmă ucigașul în serie. Altele erau bizare: jocuri sexuale terminate prost sau alegerea neobișnuită a armei crimei. Câteva erau suprarealiste, ca de exemplu traficantul de droguri care fusese împușcat în ceafă în timp ce mânca la masa din bucătărie și care, după ce murise, rămăsese așezat drept, cu furculița în mână, ca și cum ar fi așteptat să termine de mestecat înainte de a lua o nouă înghițitură, în vreme ce farfuria din fața sa fusese împroșcată cu fragmente de oase, de creier și cu sânge. Unele erau patetice, când victimele căutaseră scăparea de la o moarte inevitabilă în spatele unei perdele sau sub un pat, într-o încercare disperată de a se ascunde de ucigași; trupul se încolăcea într-o poziție fetală, chircindu-se și făcându-se mic.

Moartea lui Kraus se situa undeva între patetic și sordid. Camera mică și murdară în care își luase adio de la lume era de-a dreptul respingătoare. Vopseaua, pereții, toate suprafețele din cameră, chiar și unicul bec din tavan, toate erau acoperite de un strat de praf unsuros. Deși Werner deschisese larg singura fereastră din cameră, în aer persista un miros stătut, ca un spirit malefic ce sfida exorcismul.

Hansi, care nu mai simțea acum nici frigul, nici căldura, zăcea pe pat, iar mantaua grea îi acoperea parțial picioarele. Avea ochii deschiși, două bile în fundul orbitelor, pe o față ce semăna cu un craniu. Descompunerea, își spuse Fabel cu amărăciune, începuse de la cap, din cauza faptului că Hansi contribuise din plin la transformarea trupului său într-un schelet. Mâneca unei cămăși care cândva avusese pe ea un model era suflecată până la jumătatea bicepsului stâng, scheletic al lui Hansi. Un garou din cauciuc rămăsese înfășurat chiar deasupra încheieturii cotului, iar pe antebrat se vedea o înțepătură recentă, ușor de distins printre celelalte urme hidoase, harta unei călătorii de un deceniu prin dependența puternică de droguri. În mâna dreaptă a lui Hansi, moale și fără viață, se afla o seringă goală.

„Frumoasă încercare", își spuse Fabel. Cercetă îndeaproape toată scena aceea sordidă. Într-adevăr, frumoasă încercare. O crimă aranjată să treacă drept moarte prin supradoză, care avea să intre repede și discret într-o statistică. Era genul de moarte anonimă, care nu surprindea pe nimeni și care nu avea să lase în urmă decât o înregistrare oficială formală, făcută de poliție: încă un toxicoman reușește finalmente să se omoare prin supradoză. Numai că acest toxicoman avea de spus o poveste, iar cineva îl redusese la tăcere, înainte de a apuca să vorbească.

– I-ai anunțat pe băieții de la secție?

Werner clătină din cap.

– Am vrut să vezi tu mai întâi. Foarte convenabil, nu-i așa?

– Și a naibii coincidență! Holger Brauner și echipa lui să treacă la treabă. Informează-i pe cei de la Polizeidirektion, dar spune-le că noi bănuim că este vorba despre o crimă... ceea ce înseamnă că este un caz de competența Mordkommission.

Fabel se uită din nou la Hansi. Și din nou nu se putu stăpâni să nu privească dincolo de cadavru, dincolo de toxicoman, gândindu-se la victima din fața sa ca la fiul cuiva, ca la o persoană care, cândva, a avut, probabil, visuri, speranțe și ambiții.

– Spuneai că, dintr-odată, Hansi a început să se simtă neliniștit la *Präsidium?* îl întrebă el pe Werner. La cantină?

– Da. Mi s-a părut chiar ciudat faptul că, dintr-odată, a devenit foarte agitat și ținea cu tot dinadinsul să plece de-acolo.

– Iar eu ți-am spus că probabil era disperat să-și facă următoarea injecție. Dar dacă nu era asta? Dacă, după ce noi l-am pus să se uite la toate fotografiile suspecților, el l-a văzut pe unul sau pe ambii ucigași chiar acolo, în *Präsidium?*

– La început a fost în regulă... în cantină se aflau câțiva ofițeri în uniformă... KriPo. Ca de obicei. Nu a devenit agitat decât după ce s-a așezat la masă. De fapt, nu chiar în clipa în care ne-am așezat... ceva mai târziu. Chipul lui Werner nu mai trăda nici o expresie, iar ochii i se mișcau ca și cum prin fața lor se derulau imagini din trecut. Asta e! Apoi licărirea din privirea sa se stinse la fel de brusc cum apăruse.

– La dracu'!... exclamă el cu un aer grav, uitându-se la Fabel.

Sâmbătă, 21 iunie, 05.30 p.m. *Polizeipräsidium,* Hamburg

De îndată ce se întoarseră din mizeria neagră a refugiului lui Hansi Kraus, Fabel și Werner se duseră direct în biroul lui Van Heiden. Chiar și în timp ce erau poftiți înăuntru, Fabel tot mai simțea un miros vag de mucegai și de murdărie, care parcă i se impregnase în haine. Simțea o nevoie imperioasă, aproape obsesivă, de a se duce acasă, de a face un duș și de a se schimba.

Era clar că Van Haiden nu avea nici un chef să stea la taifas.

– Ești sigur, Fabel?

Kriminaldirektor puse întrebarea aproape înainte ca ușile biroului să se închidă în urma lui Fabel și a lui Werner. Volker, care stătea deja în fața biroului lui Van Heiden, nu se ridică, dar înclină din cap în direcția celor doi. Fabel observă că pe birou se aflau două dosare roșii – dosare ale personalului.

– Este o afirmație foarte gravă.

– Nu, *Herr Kriminaldirektor,* nu sunt sigur. De fapt, tot ce avem în momentul de față este o sumă de fapte, de care putem fi rezonabil de siguri...

Fabel și Werner stăteau acum în fața biroului masiv al lui Van Heiden. Acesta le făcu semn să se așeze pe cele două scaune libere de lângă Volker.

– Serviciul secret de spionaj al lui *Herr* Volker ne informează că există scurgeri de informații dinspre Polizei Hamburg către această nouă grupare ucraineană și, se pare, către alte bande ale crimei organizate. Indiferent cine transmite aceste informații, el, ea sau ei au un motiv să ucidă pe oricine i-ar putea identifica. *Oberst* Volker crede că ei l-au identificat pe Klugmann ca pe un agent federal sub acoperire și fie l-au dat pe mâna ucrainenilor, fie l-au ucis ei înșiși.

– Se pare că au făcut-o ei înșiși, interveni Werner. Hansi Kraus ne-a spus că ucigașii pe care i-a văzut el erau germani, nu străini. Și că le place ceea ce fac. După părerea medicului legist, nenorociții l-au torturat pe Klugmann înainte de a-l omorî. Și bineînțeles că pistolul automat de producție ucraineană pe care l-a găsit Hansi a fost lăsat acolo tocmai pentru a ne îndrepta pe o pistă falsă.

– Și atunci când Kraus este adus aici, reluă Fabel firul povestirii, ca să-i identifice pe ucigași după fotografiile suspecților, Werner îl

duce la cantină, unde ceva sau cineva îl îngrozește atât de tare, încât nu-și mai dorește decât să iasă cât mai repede de acolo. Următorul lucru pe care îl știm este că Hansi Kraus e găsit mort în refugiul pentru cei fără adăpost, totul fiind astfel regizat încât să pară că decesul a fost provocat de o supradoză.

Van Heiden îl urmărise pe Fabel, tăcut și încruntat. Fabel observase că atenția lui Volker nu fusese îndreptată spre vorbitori, ci spre reacția lui Van Heiden la ceea ce se spunea.

– Bine... dovezile indică prezența unor ofițeri de poliție corupți. Dar ce dovezi avem care să arate că este vorba chiar despre acești doi ofițeri? întrebă Van Heiden, împingând cele două dosare roșii până în dreptul lui Fabel.

– Până în prezent, nu avem dovezi consistente... obiective, *Herr Kriminaldirektor,* răspunse Fabel. Dar descrierea fizică pe care ne-a făcut-o Hansi li se potrivește perfect. Mai mult decât atât... – Fabel deschise primul dosar și arătă cu degetul spre fotografia din colțul din dreapta sus al primei pagini – când am fost în biroul lui, am observat o serie de trofee din cariera sa de boxer, dintre care unul obținut la Hamburg–Harburg, în cadrul unui campionat de juniori, la categoria grea-ușoară. Acolo a crescut, la Hamburg–Harburg. Hansi Kraus ne-a spus că bărbatul cel mai în vârstă dintre cei doi ucigași se plângea că zona în care a crescut el se deteriorează văzând cu ochii. Apoi Fabel deschise cel de-al doilea dosar. Kraus l-a descris și pe cel de-al doilea bărbat, mai tânăr decât primul – și care, de altfel, a și apăsat pe trăgaci – ca fiind un tip musculos. Nu cred că i s-ar putea face individului o descriere mai bună.

– Totul pare foarte șubred, și dovezile, circumstanțiale, spuse Van Heiden.

– Așa și este... și va fi, spuse Fabel, până în clipa în care vom găsi dovezi imbatabile împotriva lor. Începem cu o examinare completă a locului crimei. Băieții de la secția locală de poliție știu că, de fapt, este vorba despre o crimă. Și sunt sigur că asta a ajuns și la urechile prietenilor noștri de aici. Dar dovada cea mai zdrobitoare – chiar dacă subiectivă – este reacția lui Kraus din cantina *Präsidium*-ului.

Fabel se uită la Werner.

– Am încercat să stabilesc cu precizie momentul în care Hansi a devenit agitat, spuse Werner. Apoi mi-am amintit că aceștia doi – arătă spre dosare – au intrat în cantină și s-au așezat nu departe de locul unde ne aflam noi. În clipa aceea, Kraus a început să se poarte ca și cum ar fi avut un cablu electric în fund. Chiar m-a întrebat cine era tipul solid și musculos. I-am spus.

– M-ați întrebat dacă sunt sigur de asta. Ei bine, sunt sigur că aceștia doi sunt oamenii noștri. Fabel arătă cu capul în direcția dosarelor deschise și a fotografiilor, din care cele două chipuri, inexpresive, se uitau la acuzatorii lor. Amândoi ocupă poziții care le permit să vândă informații extrem de prețioase... amândoi sunt ofițeri cu ranguri înalte și lucrează în departamentul potrivit. Se uită plin de inocență la Van Heiden. Dacă sunt sigur că putem s-o dovedim? Nu. Dacă putem găsi sau nu suficiente dovezi pentru a-i condamna, asta este o cu totul altă chestiune.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care toți se uitară la fotografiile cu *Kriminalhauptkommissar* Manfred Buchholz și *Kriminalkommissar* Lothar Kolski, din cadrul LKA7.

Sâmbătă, 21 iunie, 08.00 p.m. Speicherstadt, Hamburg

Fabel parcă, la fel ca și înainte, pe Deichstrasse, după care se îndreptă spre Speicherstadt pe jos. Clădirile masive ale depozitelor se conturau pe cerul care se întuneca, iar zidăria roșie părea să ardă mocnit, ca niște tăciuni aprinși în lumina tot mai slabă. Se îndreptă spre fostul depozit al firmei Klimenko și deschise ușa masivă. Ultima oară când fusese acolo, era destul de întuneric; de data aceasta, nu era nici o lumină aprinsă. Și, ca un făcut, nici ferestrele caselor învecinate nu erau luminate. Fabel se înjură în gând că nu luase cu el o lanternă. Știa că în depozit se aflau mai multe tuburi cu neon, care atârnau ca trapezele de tavanul înalt; presupuse că undeva, lângă ușă, trebuia să fie un întrerupător, dar nu știa exact unde.

– Maior Vitrenko!

Vocea i se sparse de pereții groși, după care fu înghițită de întunericul din jur. Fabel trase o înjurătură printre dinți, după care strigă din nou:

– Vitrenko!

În ciuda iritării, Fabel nu putu să nu vadă ironia faptului că striga tocmai acel nume. Era aproape o analogie cu ancheta lui, urmărirea unui spectru monstruos prin întuneric. Nici un răspuns. Fabel scrută cu privirea întregul depozit, mijind ochii și întinzându-și gâtul, ca și cum ar fi sperat să întrevadă ceva în întuneric. Mai strigă o dată. Liniște. Se uită la cadranul luminos al ceasului de mână. Era trecut de opt și el știa că un om obișnuit cu regulamentul și cu precizia militară, cum era ucraineanul, nu putea să întârzie. Fabel își scoase pistolul Walther din toc. Se certă în gând pentru lipsa de precauție de care dăduse dovadă: nu-și închipuise că, dacă se întâlnea cu ucraineanul, avea să fie în pericol. Nimeni nu știa că Fabel se afla acolo. Era singur. Întinse mâna stângă și pipăi peretele de lângă ușă, dar nu reuși să găsească întrerupătorul.

Un sunet. Undeva, în prăpastia întunecată, ceva făcuse un zgomot atât de slab și atât de neclar, încât Fabel nu putu să-l identifice. Îngheță și întinse pistolul în direcția din care venise sunetul. Își încordă auzul. Nimic. Se îndreptă spre fereastra pe care mai mult o bănuia decât o vedea. Se trase într-o parte și reuși să vadă unde se aflau stâlpii. Se apropie de unul dintre ei și, pipăind, încercă din nou să găsească un întrerupător.

Apoi se auzi iar. Un geamăt. Sau o voce înăbușită.

– Vitrenko?

Strigă din nou, de data aceasta ceva mai tare, ca și cum n-ar fi fost sigur care dintre cei doi Vitrenko, tatăl sau fiul, avea să-i răspundă. Răspunsul veni sub forma unui strigăt slab, înăbușit, ca al cuiva căruia i se pusese un căluș la gură. Fabel întoarse capul în direcția din care venise sunetul. Își încordă și mai tare auzul, dar în liniștea din depozit nu-și auzea decât propriile bătăi ale inimii. Strânse și mai tare pistolul, conștient de faptul că palmele, la fel ca și fața, îi erau ude de transpirație.

Se afla acum aproape de container. Își dădu seama că treptele se aflau la mai puțin de un metru de el. Ajunse în dreptul unui alt stâlp și puse mâna liberă pe el. Simți un cablu electric care cobora de undeva, de sus. Îl urmări cu mâna și găsi un întrerupător pătrat. Fabel

trase adânc aer în piept, încet și fără zgomot, după care făcu câțiva pași înapoi, se îndepărtă de stâlp și întinse mâna stângă, pregătit să apese pe întrerupător. Continua să țină pistolul strâns în mâna dreaptă, gata să tragă în orice l-ar fi așteptat acolo. În sfârșit, apăsă pe întrerupător. În clipa următoare, aproximativ o duzină de tuburi de neon, aflate chiar în mijlocul tavanului, pâlpâiră șovăielnic, după care luminară în întregime o scenă din iad.

Fata cu părul de aur, fata care părea atât de plină de tinerețe și de forță, era moartă, țintuită de perete în *Portakabin*. Trupul său gol, măcelărit, cu plămânii scoși, fusese țintuit în același mod ca și trupurile victimelor din fotografiile făcute cu douăzeci de ani în urmă, într-o țară îndepărtată. Sângele și viscerele străluceau ca o vopsea proaspătă, împroșcată pe peretele containerului. Pierzându-și viața, își pierduse și caracterul omenesc: Fabel se străduí să vadă persoana care fusese cândva, dar nu-și putu înăbuși sentimentul că se uita la carcasa strâmbă a unei păsări grotești, cu cap de om. Blestemă acel gând, pentru că era exact impresia pe care intenționase ucigașul să o creeze. Fabel încercă să-și recapete suflul și, clătinându-se, se retrase câțiva pași, ajungând să se sprijine de unul dintre stâlpi. Dorea cu disperare să-și întoarcă privirile în altă direcție, dar își dădu seama că nu-și putea dezlipi ochii de la scena de groază din fața sa.

Auzi din nou geamătul acela slab, înăbușit. Și, ca un somnambul trezit brusc, el se răsuci, cu pistolul în mână, spre direcția din care venea sunetul. Bătrânul ucrainean stătea în picioare, drept, lipit de stâlpul aflat chiar în fața scenei de groază. Era legat foarte strâns, cu sârmă, din care fusese făcut un laț, fixat deasupra și în spatele capului, apoi tras în jos și înnodat sub maxilar. Sârma tăiase adânc în carnea bătrânului, iar partea din față a cămășii acestuia era plină de sânge. Gura îi fusese acoperită cu o fașă lată și cu scotch. Slavul era încă în viață, iar ochii îi străluceau sălbatic. Fabel își dădu seama, oripilat, de ce se întâmplase: Vitrenko își obligase propriul tată să privească. Tot. Îl obligase pe bietul nefericit să vadă cum el smulgea din trupul fetei plămânii care încă mai respirau. Fabel se aplecă înainte și își puse mâinile pe umerii bătrânului; ochii verzi îl învăluiră într-o privire sălbatică, intensă. Încerca să spună ceva.

– Stați... stați... spuse Fabel, examinând grăbit lațul de sârmă și neștiind de unde să înceapă să-l scoată pe slav, înainte ca acesta să moară prin sângerare. Vă scot eu de-aici...

Ucraineanul clătină violent din cap, iar sârma îi tăie și mai adânc în carne; din spatele scotch-ului, se auzi ceva ce probabil fusese un țipăt. Fabel se dădu înapoi, șocat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, stați liniștit...

Fabel își băgă pistolul în toc și începu să dezlipească scotch-ul de pe gura bătrânului. Dar acesta reacționă din nou foarte violent, smucindu-și capul într-o parte și în jos. Fabel urmări privirea ochilor verzi.

Atunci văzu.

Legat de stâlp, chiar lângă gleznele bătrânului, se afla un disc gros de metal, în care Fabel recunoscu un fel de mină antitanc. De mină era fixată o cutie electrică neagră, de mărimea unui pumn, cu o lumină verde care pâlpâia. Fabel constată, îngrozit, că ambele cabluri groase care ieșeau, șerpuind, din cutie, erau aceleași care îl legau pe ucrainean de stâlp. Corpul acestuia era în întregime amorsat. Iar lumina verde care pâlpâia pe cutie sugera și prezența unui mecanism cu ceas. Ucraineanul începu din nou să facă gesturi disperate cu capul și cu ochii, ca și cum ar fi încercat să-l împingă pe Fabel spre ușa depozitului.

– Nu pot... nu pot să vă las aici... îngăimă Fabel, cu o voce spartă.

În ochii verzi ai ucraineanului apăru un licăr ce aducea a calm și resemnare. Închise ochii și înclină ușor din cap. Un gest de eliberare: îl elibera pe Fabel de orice responsabilitate, de moarte; iar el se elibera de viața agitată de până atunci.

– O să chem ajutoare... spuse Fabel, deși amândoi știau că nimeni și nimic nu-l mai putea ajuta pe ucrainean.

Se îndepărtă de el, susținându-i privirea cât putu de mult, după care se întoarse și începu să fugă. Spre ușă. Spre viață.

Se repezi afară, pe trotuarul îngust din fața depozitului, cu atâta forță, încât numai faptul că se prăbuși peste balustradă îl împiedică să cadă cu capul înainte în canalul de pe marginea străzii. Alunecă și se zgârie de pietrele de pavaj, în timp ce se agăța de zidul depozitului

alăturat. Se așeză pe pietrele de pavaj, cu spatele sprijinit de zidăria roșie, pregătit pentru ceea ce știa că avea să urmeze. Și urmă.

O bubuitură ca de tunet, venită din interiorul depozitului, ca și cum un pumn uriaș ar fi izbit clădirea; Fabel simți prin zid și sub picioare o undă de șoc. Ușa grea a depozitului fu smulsă din țâțâni, iar ferestrele de la etajul doi se transformară într-o ploaie de țăndări strălucitoare. Fabel căzu pe-o parte, își luă capul în mâini și își duse genunchii la gură, într-o poziție fetală. Un val de flăcări albe și roșii țâșni prin locurile unde fuseseră ușa și ferestrele, apoi se retrase, ca un animal supărat care se întoarce mârâind în vizuina sa. Aerul era plin de un amestec sufocant de praf de cărămidă, fum și funingine. După ce trecu suflul zguduitor al exploziei, lumea păru dintr-odată liniștită și tăcută. Apoi începură să sune sau să se tânguiască alarmele tuturor depozitelor din jur. Fabel se ridică în picioare și rămase nemișcat câteva minute – care însă lui i se părură un secol. Închise ochii, dar nu putu stinge focul din ochii verzi ai unui bătrân mort, foc care îi pârjolea creierul. Aceiași ochi care îl eliberaseră pe el de orice obligație de a rămâne acolo, în depozit. Aceiași ochi triști ai unui tată, care, cu aproape două decenii în urmă, privise îngrozit ceea ce fusese în stare să facă propriul fiu, carne din carnea lui, sânge din sângele lui.

În depărtare se auzeau din ce în ce mai tare sirenele mașinilor care se îndreptau spre Speicherstadt. Fabel se ridică în picioare, sprijinindu-se cu palmele de zid și împingându-se în sus. Avea praf în nas și în gură și începu să tușească, pentru a putea respira. Se agăță de zid ca și cum, dacă s-ar fi îndepărtat de el, s-ar fi pierdut în vârtejul de praf și de întuneric, închise ochii și revăzu oroarea pe care Vasil Vitrenko o pictase pentru el, în carne și oase, pe peretele depozitului; îl revăzu pe bătrân legat de stâlp și forțat să vadă oroarea și să audă țipetele unei tinere femei, care era mutilată chiar în fața lui. Aceasta fusese opera de artă a lui Vitrenko. Iar Vitrenko voise ca Fabel să o vadă. Și să trăiască. Aranjase și cronometrase totul cu o precizie extraordinară: îi dăduse timp să-i „admire" opera de artă, să se zbată în zadar pentru a-l scăpa pe bătrân de o moarte inevitabilă și apoi să fugă. Astfel, Vitrenko întipărise în mintea lui

Fabel două imagini de neuitat, care aveau să-l bântuie tot restul vieții: fata măcelărită și resemnarea bătrânului în fața morții. Și după ce plasase cele două imagini, în siguranță, în mintea lui Fabel, le aruncase în aer, reducându-le la nimic. Le-a șters pur și simplu din realitate, lăsându-le să trăiască numai în galeria de amintiri a lui Fabel.

Alunecă la piciorul zidului, pe vine, și simți în gât un hohot de plâns. Se forță să nu plângă și își sprijini capul de zid, așteptând să vină cineva să-l ajute.

Sâmbătă, 21 iunie, 08.30 p.m. *Polizeipräsidium*, Hamburg

Comandantul pompierilor îi spuse lui Fabel ceva ce el deja știa: „În afară de explozibilul de pe stâlp, am depistat și prezența unui accelerator de reacție, prezent fie în interiorul, fie în afara containerului... eu cred că este vorba despre petrol. După explozie, nu a mai rămas mare lucru din gheretă și, indiferent ce a fost acolo, a ars imediat. Am găsit câteva bidoane de câte cinci litri, toate deschise. Oricum, toate urmele care le-ar fi putut fi de folos legiștilor au fost distruse într-un mod cât se poate de eficient.

Fabel îi mulțumi abătut căpitanului de pompieri, iar acesta părăsi biroul. Urmă o tăcere deprimantă, pe care Maria încercă să o rupă.

– Holger Brauner și echipa sa de legiști sunt acum aici, spuse ea. Dar mare lucru nu le-a rămas de cercetat.

– Se joacă cu noi, spuse Fabel, fără să se uite la Maria, la Werner sau la Paul. Cu mine. A vrut să văd tot și să trăiesc, pentru a le spune și altora ce-am văzut. De-asta le-a lăsat pe femeile acelea să atârne ca niște exponate în șopronul ăla nenorocit din Afghanistan... să le vadă și alții. Se uită la colegii săi și, pentru prima oară, aceștia își văzură șeful pierdut și neajutorat. Asta e arta lui. La fel ca pânzele pe care le expune Marlies Menzel la Bremen.

– Și acum ce facem, șefu'?

Vorbele lui Werner sunară mai mult a provocare, decât a întrebare.

– Acum mă duc acasă, să fac un duș. Fabel avusese parte de prea multă moarte într-o singură zi. Avea părul și pielea pline de praf, iar gura și gâtul și le simțea cleioase.

– Ne întâlnim aici, la *Präsidium*, în jur de ora zece.

– În regulă, șefu'. Să convoc toată echipa?

Fabel zâmbi. Maria nu se plângea niciodată. Făcea orice pentru ca lucrurile să iasă așa cum trebuie.

– Da, te rog, Maria... dar nu și pe Anna. I-am dat liber douăzeci și patru de ore. Cred că întreaga operațiune MacSwain a epuizat-o.

Maria încuviință.

– Dar ia, te rog, legătura cu *Kriminaldirektor* Van Heiden și vezi dacă poate participa la ședință.

– Da, șefu'.

Sâmbătă, 21 iunie, 09.30 p.m. Pöseldorf, Hamburg

Cele trei mesaje lăsate pe robotul telefonic al lui Fabel erau ca niște raze de lumină într-o lume a violenței și a crimei: primul era de la fiica sa, Gabi. În timp ce îi asculta mesajul, auzea și râsul ca un clinchet de clopoței al fetei. Fabel avea impresia că vocea lui Gabi dădea jos perdelele grele și pline de praf dintr-o cameră întunecată și înspăimântătoare, lăsând lumina de afară să pătrundă înăuntru.

Gabi voia să recupereze weekendul pierdut, când nu se văzuseră, venind în weekendul următor, dacă, desigur, putea și el să stea cu ea. Voia să se ducă la concertul formației Die Fantastischen Vier[1]. Fabel nu gusta de loc rapul – un gen muzical născut în ghetourile din New York, din Chicago și din Los Angeles și cântat în germană. Dar lui Gabi îi plăcea: unul dintre numeroasele puncte de divergență care se înmulțesc pe măsură ce copilul devine o personalitate independentă de părinții săi. Fabel oftă din greu. Nu era sigur că, în weekendul ce urma să vină, cazul sinistru care îi copleșea existența avea să-i lase timp să stea cu Gabi.

Cel de-al doilea mesaj era de la Susanne. Îl ruga să-i dea un telefon și să-i spună ce mai face. Cel de-al treilea era de la fratele său, Lex.

Lex era, cronologic, fratele mai mare, dar Fabel avea adesea impresia că spiritul sfidător de juvenil al lui Lex îl făcea să pară cu zece ani mai tânăr. Și acela nu constituia singurul contrast izbitor: Lex era mai scund decât Fabel, brunet și avea un simț al umorului răutăcios,

[1] Cei patru fantastici (în germ. în orig.)

care îi încreţise pielea din jurul ochilor. Lex avea un restaurant şi un hotel pe Sylt, insula din nordul Frisiei care, cândva, fusese renumită numai pentru pescuit, dar în plasele căreia se prindea acum o pradă mult mai mare. Bogaţii, puternicii şi celebrităţile Hamburgului. Restaurantul lui Lex se afla pe o creastă de deal, în spatele dunelor, cu o vedere magnifică spre plaja cu nisip alb şi spre paleta de culori a Mării Nordului. Fabel petrecuse mult timp împreună cu Lex. Era pentru el ca un fel de refugiu. Acolo se refăcuse după ce fusese împuşcat. Acolo se retrăgea ori de câte ori încerca să se obişnuiască cu ideea că nu mai era membru al unei familii. Că nu mai era soţ. Că nu mai era tată cu normă întreagă.

Lex nu îl sunase dintr-un motiv anume. Voia doar să ştie ce mai face. Fabel se simţi oarecum vinovat faţă de fratele său, pentru că, de cele mai multe ori, Lex era cel care îl căuta. Auzind vocea fratelui, Fabel simţi o dorinţă imperioasă de a evada din Hamburg şi de a petrece câteva săptămâni privind oceanul în veşnică schimbare; să renunţe la hainele incomode de oraş şi să hoinărească, nebărbierit, îmbrăcat cu un tricou decolorat de soare, cu jeanşi şi adidaşi. Ar fi vrut să se întoarcă în refugiul lui preferat, dar, de data aceasta, imaginaţia sa adăugă şi o companie: Susanne. Luă hotărârea pe loc: după ce avea să se termine cu acel caz îngrozitor, urma să o roage pe Susanne să-l însoţească la Sylt.

Înainte de a le răspunde celor care îi lăsaseră mesaje, Fabel îl sună pe Mahmoot pe telefonul mobil. Mahmoot fusese împreună cu Fabel atunci când acesta îl cunoscuse pe tatăl lui Vitrenko, în Speicherstadt. Două dintre persoanele care fuseseră prezente acolo erau acum moarte. Fabel voia să se asigure că informatorul şi prietenul lui nu era a treia. Răsuflă uşurat auzind vocea lui Mahmoot. Fabel îi povesti ce se întâmplase în depozit şi fu surprins să vadă că, în timp ce povestea, îi tremurau mâinile. Mahmoot tăcu o vreme.

– Dumnezeule, Jan! Şi eu, care credeam că trăiesc într-o lume întunecată, spuse el în cele din urmă. Dar ce-mi povesteşti tu mă bagă-n sperieţi. Nu pot să cred că sunt morţi! Nu pot să cred că i-a putut face asta propriului tată! Mahmoot se opri, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva anume. Ascultă, Jan, o să dispar o vreme. Plec din

Hamburg. Nu știu dacă acest *über-viking*[1] mă vede sau nu ca pe o amenințare, dar n-am de gând să sfârșesc pe post de kebab nordic! Te sun eu când mă întorc. Dar, între timp, nu mă căuta!

– Înțeleg, încuviință Fabel.

Mahmoot închise.

Apoi o sună pe Gabi. Obișnuita conversație scurtă, veselă, pe care o purta întotdeauna cu fiica sa. Între ei exista o stenografie care comprima paragrafele, reducându-le la câteva cuvinte. Fabel se temea că acel caz avea să-i consume aproape tot timpul, dar voia ca ea să vină la el. Gabi îi spuse să nu își facă probleme dacă era ocupat. Timpul petrecut împreună cu Gabi valora mai mult decât aurul, iar el prețuia fiecare ocazie pe care o avea de a fi cu ea.

După ce vorbi cu Gabi, Fabel își dădu seama că nu mâncase. Se duse în bucătărie și își făcu o salată și o cafea prea tare. În timp ce își pregătea de mâncare, începu să formeze numărul lui Lex, dar închise imediat, dându-și seama că, probabil, Lex era în bucătărie sau în restaurant. În schimb, o sună pe Susanne. Aceasta se îngrozi când află ce se întâmplase la Speicherstadt și vru neapărat să vină la el. Îi spuse însă că trebuia să se întoarcă la *Präsidium* pentru o ședință de lucru în legătură cu cazul. Susanne era neliniștită, dar când Fabel aduse în discuție ideea de a se duce împreună la Sylt, se mai calmă, recăpătându-și atitudinea vioaie.

– Mi-ar face plăcere, Jan! Și cred că ar fi o idee bună pentru amândoi. Mă îngrijorează prețul psihologic pe care va trebui să-l plătești pentru toată oroarea asta.

„Și pe mine", își spuse Fabel.

După ce vorbi cu Susanne, Fabel își mâncă salata fără nici o poftă, își mai turnă o cafea și se duse în living. Aprinse luminile și se așeză pe canapea, privindu-și imaginea reflectată în fereastră. Trase aer în piept și se uită la ceas. Înainte de a se întoarce la *Präsidium*, trebuia să scape într-un fel de tensiunea care îi cuprinsese ceafa și umerii.

Se duse la măsuța de cafea și luă *Dicționarul numelor de familie englezești* pe care i-l dăduse Otto. Zâmbi. Numai Otto știa că Fabel

[1] Superviking (în germ. în orig.)

își putea găsi liniștea în cărțile de etimologie germană sau engleză. Le privea ca pe niște oceane, pe care putea naviga la întâmplare, fără o țintă precisă. Începu, într-o doară, prin a-și căuta propriul nume. Știa că „Fabel" se întâlnea în Olanda, în Danemarca și, firește, în Germania. În schimb, fu puțin dezamăgit să constate că nu figura pe lista numelor de familie din insulele britanice. Își stoarse creierii să își amintească nume de familie englezești neobișnuite, pe care le auzise recent. Primul care îi veni în minte era legat de cazul pe care îl ancheta. Căută în carte secțiunea dedicată numelor de familie care începeau cu Mc și Mac, nume predominante în Irlanda și în Scoția.

Găsi numele de MacSwain.

Înlemni. Ceașca de cafea din mâna sa se opri undeva între farfurioară și buze. În jurul său se făcu dintr-odată liniște. Fabel se simți prins între propriile bătăi ale inimii, în timp ce sângele aproape că îi înghețase în vine. Apoi vraja se rupse. Puse repede ceașca la loc pe farfurioară, vărsând, fără să vrea, câțiva stropi de lichid negru, vâscos. Privea, consternat, pagina din carte. Luă telefonul fără fir și sună la Mordkommission.

– La naiba... of, la naiba... bombăni el, așteptând să-i răspundă cineva.

În sfârșit, răspunse Maria. Fabel nici nu se prezentă.

– Anna a avut dreptate, Maria... Dumnezeule, am greșit flagrant! E MacSwain. MacSwain este Fiul lui Sven!

Maria păru confuză și sceptică, dar Fabel îi alungă îndoielile cu un torent de cuvinte.

– Ne-a spus tot timpul cine este. Dar noi n-am înțeles. Ne-a spus-o în toate e-mailurile. Este încă ținut sub urmărire?

– Da. Cineva supraveghează în permanență apartamentul lui MacSwain.

– Trimiteți imediat pe cineva acolo! Și spuneți-i să aștepte până ajungem și noi. Dacă încearcă să fugă, îl arestați ca suspect de crimă. Convoacă-i pe toți în sala de ședințe. Și spune-i avocatului lui Eitel că peste zece minute vreau să stau de vorbă cu Norbert, indiferent dacă este și el prezent sau nu. Ne întâlnim cu toții peste un sfert de oră în sala de ședințe.

Sâmbătă, 21 iunie, 09.00 p.m. Eimsbüttel, Hamburg

Anna se scufundă într-un somn adânc, întunecat, cald și fără vise. Când se întorsese acasă de la *Präsidium,* nu se așteptase să poată dormi: era frântă de oboseală, iar prin minte i se derulau scene disparate din timpul serii pe care o petrecuse cu MacSwain. Era ca și cum ar fi butonat la întâmplare telecomanda televizorului. Dar, în timp ce se ocupa de treburile care puneau o barieră între ea și somn, oboseala începu să-i toarne plumb în picioare. Îl hrănise pe Mausi, motănelul ei tigrat și flocos, se demachiase și se culcase.

Se trezi pe la cinci după-amiaza. Mausi ședea la picioarele patului, privind-o cu o detașare arogantă. Plumbul din picioare i se topise, dar, în timp ce dormea, începuse să o doară capul. Se dădu jos din pat și luă două pastile de codeină, după care se duse să facă o baie călduță. Stătea întinsă în cadă, cu un prosop umed pe ochi, în timp ce apa o răcorea, dându-i senzația de piele de găină. În baie domnea o liniște perfectă, mângâiată numai de apa care clipocea în cadă, atunci când se mișca ea. La un moment dat, auzind zgomote în bucătărie, Anna îl strigă pe Mausi, pe un ton sever și fără să-și ia prosopul de pe față.

Apoi își studie vârfurile degetelor, albite și zbârcite din cauza apei și, cu părere de rău, ieși din cadă. Se șterse cu un prosop, după care se duse în bucătărie, unde Mausi ședea într-un colț, cu un aer neobișnuit de speriat.

– Ce-ai făcut, *Spitzbube*[1]*?*

Anna aruncă o privire prin bucătărie, să vadă ce prostie mai făcuse Mausi. Apoi deschise fereastra bucătăriei, care dădea în micul balcon al apartamentului, iar Mausi fugi afară. Tânăra ridică din umeri, scoase niște apă rece din frigider și sorbi cu poftă câteva înghițituri. Apoi se întoarse în dormitor și nici nu apucă bine să se îmbrace, când cineva bătu la ușă. Probabil că era vreun vecin, pentru că vizitatorii obișnuiau să folosească interfonul. Anna știu, înainte să deschidă ușa, că era *Frau* Kreuzer, care, cunoscând cu ce se ocupa Anna, venea să-i spună ce personaje suspecte văzuse ea la supermarket, la bibliotecă sau pe strada din fața blocului. Anna o asculta întotdeauna răbdătoare, oferindu-i bătrânei o ceașcă de ceai verde și lăsând-o să

[1] Puștiule (în germ. în orig.)

treacă de la așa-zisa conștiință de bun cetățean la bârfă și la taclale. Anna era conștientă de faptul că preocupările vecinei sale nu erau decât un vicleșug, pentru a-și crea o oază de tovărășie în deșertul singuratic al zilelor sale, dar nu avea nimic împotrivă. Totuși, în seara aceea ar fi preferat să fie singură. De fapt, în ciuda faptului că dormise, Anna se simțea amețită. Se duse să deschidă ușa.

– Bună seara, *Frau* Kreuz... începu ea.

Dar vocea și bătăile inimii i se opriră brusc, în clipa în care privi în ochii verzi și reci ai lui John MacSwain.

– Bună, Anna, spuse acesta.

Anna păru confuză. În loc de răspuns, MacSwain ridică degetul arătător, de care atârna inelul ei cu cheile de la intrare. Anna se răsuci pe călcâie. Mișcarea o ameți, începțoșându-i simțurile. Își căută pistolul SIG-Sauer, pe care îl aruncase, fără să-l scoată din toc, pe măsuța din vestibul, chiar lângă ușă. Nu mai era acolo. În clipa aceea, Anna făcu legătura: zgomotele din bucătărie, apa, faptul că Mausi părea speriat... Se întoarse către MacSwain; trebuia să-și miște capul dintr-o parte în alta, ca să-l poată privi pe MacSwain în față; nu putu să nu compare privirea verde și rece a acestuia cu dezinteresul glacial cu care o privea de obicei Mausi. Asta era, constată ea cu tristețe, MacSwain nu era uman. Asta încercase și ea să-i explice lui Fabel: că îi lipsea un element nevăzut și hotărâtor, esențial calității de om. Anna se clătină pe picioare și întinse mâna, să se sprijine de bufetul de bucătărie. Dar MacSwain făcu un pas înainte și o prinse de umeri.

– Încet, spuse el, fără nici o urmă de solicitudine. Cred că ar trebui să mai bei puțină apă...

În timp ce cocteilul de droguri pe care MacSwain i-l vărsase în apa de băut începea să tragă cortina peste cunoștința ei, Anna se simți obligată să vorbească.

– Nu... nu mă simt prea bine... zise ea, fără să-și amintească de ce trebuise să o spună.

Sâmbătă, 21 iunie, 09.40 p.m. ***Polizeipräsidium,*** **Hamburg**

Maria, Werner, Paul și Van Heiden erau cu toții acolo când sosi Fabel. Acesta, cu cartea de la Otto sub braț, păși hotărât în sala de ședințe și se opri în fața lor.

– Voi intra direct în subiect, spuse el. Avem un nou principal suspect. Sau, cel puțin, *alt* principal suspect: John MacSwain, douăzeci și nouă de ani, rezident britanic în Germania.

– Și Vitrenko? întrebă Van Heiden.

– Vasil Vitrenko rămâne în continuare suspect. Cred că avem de-a face cu maestrul și cu ucenicul său. Sau cu marele preot și cu acolitul. Vitrenko este un desăvârșit manipulator de oameni. Oamenii săi îl urmează cu un devotament de sclavi, bazat pe readucerea în actualitate a miturilor și credințelor scandinave. Dar nu își controlează numai oamenii: se folosește de tot felul de persoane pentru a-și atinge scopurile. Printre aceștia, și de cei cu tulburări psihice. John MacSwain este un exemplu, la fel ca și ucraineanul care a fost executat pentru o serie de crime similare, la jumătatea deceniului trecut.

Fabel se opri. În cameră, domnea o liniște desăvârșită.

– Vitrenko a avut acces la rapoartele scrise de mine în cazul unui criminal în serie din Hamburg. De asemenea, a studiat la unul dintre cele mai mari institute de criminologie din lume... un institut ucrainean... și, din câte știm noi, în Ucraina, incidența ucigașilor în serie este printre cele mai ridicate din lume. De aceea, noi ne-am confruntat până acum cu ceva ce pare scos dintr-o culegere de texte. Pentru că *este* o culegere de texte. Poate că Vitrenko l-a cunoscut pe MacSwain prin intermediul celor doi Eitel, pentru care lucrează acesta din urmă. Cei doi Eitel sunt implicați, împreună cu Vitrenko, în escrocherii imobiliare, în care este amestecată și Mafia din Odessa; Norbert Eitel a fost direct implicat în drogarea, răpirea și violarea unor tinere femei, după un fel de ritual. El are o cicatrice foarte distinctivă pe mâna stângă, care se potrivește cu descrierea făcută de una dintre victime. Personal, cred că Vitrenko se servește de aceste ritualuri ca de niște modalități de a racola noi acoliți. Și sunt convins că vom descoperi și alți indivizi puternici, prinși în toată această poveste.

Fabel se opri din nou. I se părea ciudat să exprime cu voce tare ceva ce până atunci nu fusese decât un proces exclusiv interior. Toți îl ascultau aproape nemișcați și cât se poate de tăcuți. Nu erau întrebări, așa că Fabel continuă.

– În ceea ce privește victimele, Ursula Kastner, avocat specializat în afaceri imobiliare, a descoperit poate unele nereguli în tranzacțiile efectuate de parteneriatul Neuer Horizont. Părerea mea este că ea a dezvăluit și o oarecare implicare a unor cercuri sus-puse și s-a decis să se adreseze presei, și nu autorităților. Iar presa, în cazul de față, era Angelika Blüm. Tina Kramer, detectiva BAO-BND, a fost omorâtă pentru că s-a descoperit că era principalul om de legătură al lui Klugmann, a cărui acoperire a fost deconspirată de către doi ofițeri din cadrul BAO-BND. Ofițeri corupți, care l-au omorât pe Klugmann în piscina părăsită și au lăsat la locul crimei o armă a serviciilor de securitate, pentru a ne deruta. Trei victime, un singur ucigaș: John MacSwain. Ucenicul. Fabel arătă spre imaginile celor trei femei ucise. Apoi spre fotografiile făcute în Afghanistan. În schimb, acestea sunt opera unui maestru. Și i-am văzut „creațiile" cu ochii mei. Uciderea, acum câteva ore, a tatălui lui Vitrenko și a secretarei acestuia a fost o operă semnată; iar Vitrenko este destul de egocentric încât să fi vrut ca eu să văd totul înainte să distrugă toate urmele. Propriul tată. Vitrenko nu i-ar fi încredințat asta lui MacSwain. A fost capodopera lui.

– Dar, în afară de această crimă, comisă de Vitrenko, pe celelalte i le atribuiți lui MacSwain? întrebă Van Heiden.

– Da. Vitrenko nu a făcut decât să apese pe butoanele potrivite. MacSwain este evident un sociopat. Vitrenko și-a dat seama de asta. Cred că, fiind el însuși sociopat, nici nu i-a fost prea greu să o facă. Oricum, relația dintre John MacSwain și tatăl lui era foarte șubredă. Părerea mea este că Vitrenko și-a asumat rolul de tată al lui MacSwain și a învăluit totul într-un fel de tâmpenii vikinge. Probabil că, la început, misiunea lui MacSwain a fost aceea de a găsi femei pentru ritualurile organizate de Vitrenko... care, în realitate, nu erau altceva decât violuri în grup. Poate că Vitrenko și-a dat seama cât de avansată era psihopatia lui MacSwain. Și atunci i-a încredințat misiunile acelea sacre. Eu, personal, cred că e-mailurile au fost trimise de MacSwain, dar că textele au fost scrise de Vitrenko.

– Dar de ce îl bănuiți pe MacSwain? întrebă Maria. Acum... după atâta timp?

– Este vorba de numele lui. A fost tot timpul în fața noastră. Fabel deschise cartea. Originile numelui „MacSwain". Este o formă anglicizată a unui nume irlandez și scoțian. Prefixul *Mac* este patronimic... înseamnă „fiul lui". Swain, pe de altă parte, vine de la invadatorii vikingi care s-au stabilit pe insulele din vestul Scoției. Este o formă galicizată și apoi anglicizată a vechiului nume scandinav *Svein,* care înseamnă „băiat".

Fabel se opri. Simțea aerul încărcat de electricitate. Știau cu toții ce avea să spună în continuare, dar trebuiau să-l audă pe el spunând-o.

– MacSwain înseamnă „Fiul lui Sven".

– Știam eu! spuse Werner. Și Anna la fel! Era ceva ce nu se potrivea la MacSwain.

– Tocmai am vorbit cu Norbert Eitel, continuă Fabel, care este încă jos, în custodia noastră. I-am spus că știu ce rol au jucat Vitrenko și MacSwain în acele violuri. Nu mi-a răspuns, în principal pentru că avocatul i-a cerut să nu o facă, dar privirea lui spunea totul. Era privirea unui om care se scufundase prea adânc în mocirlă. MacSwain este omul nostru. Se întoarse spre Maria. Este încă sub urmărire, nu?

– Am mai trimis un ofițer acolo, dar cel care l-a supravegheat până acum spune că nu a ieșit toată seara.

– Bine, zise Fabel, peste douăzeci de minute, să fiți cu toții gata de plecare. Maria, spune-le celor din echipa de supraveghere să fie oricând pregătiți să intervină.

Un polițist în uniformă bătu, apoi băgă capul pe ușă.

– Este cineva la recepție, care dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră, *Hauptkommissar.* O anume *Frau* Kraus...

Margarethe Kraus putea avea orice vârstă între patruzeci și cinci și șaizeci și cinci de ani. Era una dintre acele femei care, arătând în tinerețe ca o persoană de vârstă mijlocie, au măcar satisfacția de a arăta la fel și la șaptezeci de ani. Oricare ar fi fost, cândva, asemănarea dintre ea și fiul său, aceasta dispăruse de pe chipul lui Hansi, din cauza lungilor ani în care consumase droguri. *Frau* Kraus avea o față rotundă, palidă și ochi mici, căprui, în care se citea o imensă oboseală, ca și

cum n-ar fi lăsat în urmă nici un moment din viața sa, ci le-ar fi luat pe toate cu ea, oriunde s-ar fi dus.

Stătea în sala de așteptare, lângă fereastră, care strălucea slab pe fundalul nopții de afară. În mâinile micuțe, ținea un plic. Când îl văzu pe Fabel, se ridică în picioare, stânjenită.

– *Frau* Kraus? zâmbi Fabel și întinse mâna. Îmi pare extrem de rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

Margarethe Kraus zâmbi amar.

– Pe Hansi l-am pierdut acum mulți ani. Deosebirea este că acum am un trup neînsuflețit pe care să-l plâng.

Fabel nu știu cum să-i răspundă. Dădu doar din cap, în semn de compasiune și de înțelegere.

– Voiați să mă vedeți, *Frau* Kraus, spuse el, după o tăcere care păruse mai lungă decât fusese.

Femeia de veșnică vârstă mijlocie nu spuse nimic, dar îi dădu plicul. Fabel păru surprins.

– Este de la Hansi, spuse ea simplu.

Fabel deschise plicul. Scrisoarea fusese scrisă cu creionul, dar deosebit de ordonat. Era ca și cum cel care o scrisese ținuse neapărat să respecte disciplina școlară. Pentru Hansi, aceea fusese, evident, o scrisoare importantă. Conținutul său era în principal de natură personală: Hansi îi cerea scuze mamei sale pentru grijile și suferința pe care i le pricinuise ei și surorilor lui. Fabel tocmai începuse să se întrebe de ce ținuse *Frau* Kraus să-i împărtășească intimitățile ei, când ajunse la paragrafele finale.

> Motivul pentru care scriu acum, *Mutti*[1], după atâția ani, este că, în sfârșit, necazurile mele au luat sfârșit. Nu vreau să fii tristă sau speriată, dar cred că cineva este pe urmele mele. Dacă e așa, atunci nu cred că ne vom mai vedea vreodată. Dacă mi se întâmplă ceva rău, te rog să-i duci scrisoarea asta domnului *Kriminalhauptkommissar* Jan Fabel, la *Präsidium*. Cred că este un polițist onest și îi va prinde pe cei care mi-au făcut rău.
>
> Când m-am dus la cantină la *Präsidium* împreună cu *Herr* Meyer, am văzut doi polițiști. Ședeau în spatele nostru, în stânga. Unul mai

[1] Mămică (în germ. în orig.)

în vârstă și unul mai tânăr. Cel tânăr avea părul blond, tuns foarte scurt și era foarte musculos... arăta ca un sportiv care ridică greutăți. L-am întrebat pe *Herr* Meyer cine era. Mi-a spus că este Lothar Kolski. Lothar Kolski este omul pe care l-am văzut împușcându-l pe bărbatul din piscină. Polițistul mai în vârstă, care ședea la aceeași masă, este cel care i-a spus să o facă. N-am zis nimic atunci, pentru că am fost șocat să-i văd în sediul poliției. Eu credeam că poliția este mai presus de crime, dar acum știu că m-am înșelat. *Herr* Fabel va ști ce să facă.

Sunt speriat, dar nu atât de speriat pe cât credeam că o să fiu. Nu sunt un om bun. N-am fost niciodată. E mai bine așa.

Îmi pare atât de rău, *Mutti!* Nu am fost fiul pe care îl meritai, iar tu ai fost o mamă mult mai bună decât am meritat eu.

Cu dragoste, al tău

Hansi

După ce citi, Fabel se uită mult timp la scrisoare. Apoi la Margarethe Kraus.

– Îmi pare nespus de rău, *Frau* Kraus. Vă mulțumesc că mi-ați adus scrisoarea.

– Hansi chiar a fost omorât de un polițist?

– Hansi a fost omorât de niște criminali, *Frau* Kraus. Fabel o privi în ochi. Nu mințea. Dar vă promit că o să-i prindem. Arătă spre scrisoare. Și asta ne va ajuta să o facem.

Margarethe Kraus zâmbi politicos, ca și cum cineva tocmai i-ar fi arătat pe unde să o ia ca să ajungă la stația de autobuz.

– Acum trebuie să plec. Este foarte târziu.

Fabel îi dădu mâna. Era rece și puțin umedă.

– Mă tem că va trebui să mai rămâneți puțin. O să chem un ofițer care o să vă ia o declarație completă. Apoi, cineva vă va conduce acasă. Mă tem că, timp de câteva zile, va trebui să vă supraveghem... numai până când rezolvăm problema.

Frau Kraus ridică din umerii mici, resemnată.

– Atunci voi aștepta aici, spuse ea, așezându-se și împreunându-și mâinile în poală, de data aceasta fără să mai aibă sub ele ultima scrisoare a fiului ei.

Van Heiden îl aştepta pe Fabel în faţa sălii de aşteptare. Acesta îi dădu scrisoarea şi îi arătă cu degetul paragrafele importante.

– Să v-o las, *Herr Kriminaldirektor?* întrebă el.

Van Heiden nu răspunse, dar Fabel citi în privirea furioasă a acestuia ce avea să urmeze: Buchholz şi Kolski nu ştiau că un tren expres se îndrepta direct spre ei.

– Eu venisem să-ţi arăt asta, Fabel.

Van Heiden îi înmână un e-mail.

Polizei Hamburg Mordkommission

De la: FIUL LUI SVEN
Către: *ERSTER KRIMINALHAUPTKOMMISSAR* JAN FABEL
Trimis: 21 iunie 2003, 21.30
Subiect: FIICA LUI DAVID

CREDEŢI CĂ V-AŢI APROPIAT DE MINE, DAR EU SUNT CEL CARE S-A APROPIAT DE DUMNEAVOASTRĂ. V-AM FĂCUT SĂ TRĂIŢI ATÂTEA EXPERIENŢE MEMORABILE, *HERR* FABEL! ACEASTA ESTE UNA PE CARE NU O VEŢI UITA NICIODATĂ. IAR MIE ÎMI VA FACE O PLĂCERE DEOSEBITĂ.

O FEMEIE ESTE FĂCUTĂ SĂ NE DECEPŢIONEZE. FEMEILE SE NASC OTRĂVITE CU VICLENII ŞI FALSITATE ŞI ÎŞI PETREC VIAŢA PERFECŢIONÂNDU-ŞI TALENTELE DE MINCINOASE ŞI DE ÎNŞELĂTOARE. ESTE POETIC, NU, CĂ FIUL LUI SVEN VA DESFĂŞURA ARIPILE FIICEI LUI DAVID?

FIUL LUI SVEN

Sâmbătă, 21 iunie, 10.00 p.m. Harvestehude, Hamburg

Fabel încercase să-şi menţină oamenii în limitele unei situaţii de urgenţă, fără a-i face însă să intre în panică. Sensul din e-mail fusese limpede ca lumina zilei. Fiica lui David. Decepţia pe care aceasta i-o provocase lui MacSwain. Se ducea după Anna. Maria o sunase. Nici un răspuns. Fabel ordonă ca o echipă să se ducă imediat la apartamentul Annei, din Eimsbüttel şi, dacă era necesar, să forţeze intrarea. Între timp, Fabel avea să conducă asaltul asupra apartamentului lui MacSwain.

Ofițerul care supraveghea blocul în care locuia MacSwain confirmă că englezul nu ieșise din casă de la ora 05.56 p.m., când se întorsese. Singura mișcare din apartament a fost aprinderea luminilor, la ora 07.30 p.m. Ofițerul supraveghetor verificase chiar și dacă automobilul Porsche al lui MacSwain se mai afla încă în locul de parcare din Tiefgarage. Fabel trimise jumătate din echipă, sub conducerea Mariei, pe scări în sus, în timp ce el și Werner, împreună cu cealaltă jumătate, luară liftul.

Apartamentul nu avea decât o singură intrare. Cealaltă modalitate de a ieși era prin balcon și apoi un salt de la etajul al treilea. Doi ofițeri MEK se postară de o parte și de cealaltă a ușii apartamentului, apoi o izbiră cu putere, până când broasca se făcu țăndări. Ușa lui MacSwain zbură cât colo, iar ofițerii MEK se năpustiră înăuntru, măturând spațiul gol cu pistoalele-mitralieră Heckler & Koch.

Fabel își dădu imediat seama că apartamentul era gol. După trei sau patru minute, echipa îi confirmă bănuiala.

– La dracu'! exclamă Werner. Iar?

– Da... pentru că nu am acționat cum trebuia. Ar fi trebuit s-o ascult pe Anna și să pun o echipă întreagă să-l urmărească pe nenorocit zi și noapte. Auzind pomenindu-se numele Annei, cei doi ofițeri se uitară, speriați, unul la celălalt. Ia legătura cu echipa și vezi dacă au găsit-o pe Anna.

Werner deschise clapeta telefonului mobil.

– Șefu'... veniți să vedeți asta...

Maria îi arătă o cămară foarte mică, mai curând un bufet mai mare, aflat chiar lângă living. MacSwain reușise să înghesuie acolo o măsuță de calculator și un scaun. Pereții erau acoperiți cu fotografii, cu tăieturi din ziare și cu note scrise de mână. Două spoturi luminau din tavan exponatele de pe pereți, ca și cum ar fi fost într-un muzeu. Cel mai bine se vedea o mască din lemn sculptat. Era o reproducere a măștii pe care Fabel o văzuse în cartea pe care i-o dăduse Otto. Cartea pe care o avea și MacSwain. Fața bărboasă era contorsionată într-un rictus fioros, iar unghiul sub care cădeau razele spotului din tavan făcea ca orbita singurului ochi al măștii să semene cu o gaură neagră, înspăimântătoare.

Maria îi făcu loc să intre în cămară. Fabel își închipui că ușa se închide în urma sa și fu cuprins de claustrofobie. Își dădu seama că acela era mai mult decât un spațiu alocat unui scop anume. Aceea era o altă dimensiune: un univers situat în afara lumii înconjurătoare. Acolo stătea MacSwain, cu ușa închisă, compactă și impenetrabilă ca un pod basculant de fier, cufundat într-un univers al adevărurilor, al moralei și al credințelor alternative, care fuseseră invocate în jurul lui. Cât anume invocase MacSwain și cât fusese mâna lui Vitrenko, asta Fabel nu putea ști.

Ceva străluci bronz-auriu în lumina spoturilor. O insignă ovală de polițist din cadrul Kriminalpolizei, agățată de lanțul cu mărgeluțe, atârna pe perete, prinsă cu o piuneză. Insigna aceea îi deschisese ușa Angelikăi Blüm, îl ajutase să-i câștige încrederea; insigna aceea o făcuse pe Blüm să creadă că ucigașul ei a fost Fabel. Maria se aplecă și îi arătă șefului ei o tăietură din ziar care fusese prinsă deasupra celorlalte.

– Dumnezeule, murmură ea, sunteți dumneavoastră!

Articolul, vechi de un an de zile, fusese tăiat din *Hamburger Morgenpost.* Fotografia lui Fabel se afla deasupra unor coloane în care se dădeau amănunte legate de arestarea lui Markus Stümbke, care urmărise și omorâse o membră a Senatului, Lise Kellmann. Articolul era, evident, o completare adusă celui în care fuseseră relatate faptele propriu-zise, pentru că intra în amănunte legate de persoana lui Fabel – educație, activitate în cadrul poliției din Hamburg. MacSwain subliniase paragraful în care se vorbea despre originea mixtă, britanico-germană, a lui Fabel și despre faptul că, uneori, se vorbea despre el ca despre *„der englische Kommissar"*. Fabel cercetă și celelalte tăieturi din ziare. Aproape toate se refereau la mitologia și la istoria vikingilor. O hartă a Europei de nord arăta traseele urmate de vikingi: în josul râului Volga, până în Ucraina, de-a lungul coastelor Mării Nordului și ale Mării Baltice și, subliniat cu roșu, drumul pe care l-au parcurs pentru ca, în final, să se stabilească pe coastele din nordul Scoției. Cu carioca aceea roșie, MacSwain trasase un itinerar fals de istorie personală; o rețea subțire, dar de nepătruns, de justificări perverse ale actelor sale.

– Ți se pare că ar lipsi ceva? o întrebă Fabel pe Maria.

Aceasta încuviință.

– Nici o fotografie sau detalii ale victimelor... nici un trofeu.

– Exact.

Criminalii în serie căutau de obicei să aibă o „relație" cu cei pe care voiau să-i omoare, chiar dacă asta se întâmpla la prima întâlnire. Aici nu exista așa ceva. Nici o referire la Ursula Kastner, la Angelika Blüm sau la Tina Kramer. Nici o fotografie de-a victimelor, făcută pe ascuns, înainte de a muri. Nici un articol de îmbrăcăminte. Nici un trofeu.

– Și asta, pentru că nu el și-a ales victimele. Altcineva a făcut-o în locul lui. Obiectul obsesiei lui MacSwain nu este victima lui, ci persoana care îl îndrumă. Tatăl spiritual: Vitrenko. Acesta umple golul lăsat de un tată natural pe care l-a durut în cot de fiul lui.

Dar pe Fabel îl frapă altceva.

– Nu văd nici unul dintre dosarele care au dispărut din apartamentul Angelikăi Blüm. Și nici camera video. Le-a dat altcuiva. I s-a spus cum să ucidă și ce să ia de la locul crimei.

Werner apăru și el în spatele lui Fabel. Cu Maria și cu Werner în spatele său, Fabel se simțea prins ca într-o capcană în spațiul acela mic, îngust și lipsit de aer. Se întoarse și arătă cu mâna spre living. Cei doi ieșiră.

– E vorba despre Anna, șefu', spuse Werner, îngrijorat. Nu e bine deloc. Nu e în apartamentul ei, iar când a plecat nu și-a luat cu ea nici geanta, nici mobilul.

Sâmbătă, 21 iunie, 10.00 p.m. Elba, lângă Landungsbrücken, Hamburg

Ziua se isprăvea pe un cer țesut cu fire de purpură, în aerul plăcut și cald al amurgului și al nopții ce avea să vină. Franz Kassel își scoase șapca și își netezi șuvițele rebele de păr de culoarea nisipului. În curând avea să iasă din schimb și se gândea cu plăcere la o bere rece. Sau la mai multe. Fusese un schimb fără probleme, iar Franz putuse să savureze ceea ce îl atrăgea cel mai mult la Wasserschutzpolizei: clipocitul delicat al apei și scârțâitul bărcilor care acostau; să privească

lumina atât de schimbătoare, să treacă, în timp ce patrula, pe lângă siluetele mari ale vapoarelor ancorate la mal. Dar cel mai mult îi plăcea perspectiva atât de diferită pe care i-o oferea. Văzute de pe apă, lucrurile păreau întotdeauna diferite. Puteai cuprinde mai mult. Hamburgul pe care îl avea în fiecare zi în fața ochilor era total diferit de cel pe care îl vedea de pe uscat.

Franz știa că nu toată lumea era de aceeași părere: de exemplu, Gebhard, *Polizeiobermeister,* care se afla la cârmă și care îndrepta acum WS25 înapoi spre postul de poliție Landungsbrücken. Pentru Gebhard, WSP nu era decât un loc de muncă; lucra în cadrul WSP numai de trei ani și le vorbea deja, neîncetat, celorlalți membri ai echipajului despre un eventual transfer al său la MEK.

Kassel îl urmări pe Gebhard cârmind spre țărm. Acesta era competent, dar cu siguranță îi lipsea dragostea de apă, care, credea Kassel, era esențială pentru orice adevărat polițist riveran. Era ceva ce trebuia să simtă orice marinar: conștiința faptului că râul este o entitate vie. Dar Gebhard privea Elba ca pe o autostradă plină cu apă, pe care el nu era decât un polițist de circulație. Kassel îl lăsă acolo și se duse pe punte. Briza îi răcori fața. Franz oftă ca un om mulțumit care și-a găsit locul și știe asta. Deodată, văzu un iaht pe care îl recunoscu, ieșind din danele de acostare, pe lângă Überseebrücke. Kassel ridică binoclul. Era iahtul de croazieră Chris Craft 308 pe care li se ceruse să-l supravegheze cu câteva seri în urmă. Se întoarse repede în cabină și îi ordonă lui Gebhard să urmărească iahtul, dar de la o distanță sigură.

– Dar, șefu', mai e puțin și se termină schimbul, protestă Gebhard.

Drept răspuns, Kassel îi aruncă o privire goală lui Gebhard, care ridică din umeri și cârmi înapoi pe Elba. Kassel nu știa dacă tânăra de la Mordkommission mai era interesată sau nu de acea ambarcațiune, dar își spuse că era mai bine să verifice. Ridică receptorul stației de emisie-recepție și ceru să i se facă legătura cu *Oberkommissarin* Klee de la Mordkommission.

Sâmbătă, 21 iunie, 10.00 p.m. Elba, lângă Hamburg

În mintea Annei totul era confuz, fără o formă precisă. În cazul în care confuzia ar putea fi definită ca o formă, atunci mintea ei

luase un astfel de tipar. Dar chiar și confuzia poate fi uneori însoțită de alte sentimente, de alte emoții. Devii confuz și supărat sau confuz și speriat sau confuz și amuzat. Dar confuzia Annei era totală, absolută, complet neancorată. Avea și momente de luciditate, care însă treceau foarte repede. Avea senzația că zbura printre nori; când și când, avionul părea să se elibereze, iar strălucirea cerului albastru o orbea o clipă, apoi dispărea.

Era trează. Recunoscu interiorul iahtului lui MacSwain. Avea mâinile legate la spate și stătea întinsă pe-o parte, pe pat. Acum știa unde se afla și ce se întâmplase. MacSwain o drogase. Fusese în apartamentul ei. Îi pusese în apă un amestec de flunitrazepam sau de clonazepam și gamahidroxibutirat. Nu avea pistolul la ea. Nici telefonul mobil. Fabel îi dăduse liber, deci nimeni nu avea să-i sesizeze absența. Era singură și trebuia să se descurce... să scape, să fugă. Timp de câteva secunde, toate aceste fapte îi fură extrem de clare în minte. Dar, în clipa următoare, dispărură complet. Nu știa unde era sau ce se întâmpla cu ea. Apoi fu cuprinsă de toropeală.

O trezi vocea lui MacSwain. Vorbea cu cineva. Vorbea repede, gâfâind și fără să se oprească. Anna nu înțelegea ce spunea, ea se afla mult sub nivelul conștientului, dar încercă să se ridice, să înțeleagă ce spunea MacSwain.

Ajunse la suprafață. Avea o durere de cap care îi reverbera în întreaga cutie craniană. MacSwain continua să vorbească. Anna deschise ochii. MacSwain stătea în fața sa, cu ochii lui morți și goi fixați asupra ei, fără să clipească. Numai gura i se mișca. Era ca și cum cineva ar fi deschis un robinet care nu putea fi închis decât atunci când MacSwain își va fi vărsat tot conținutul minții bolnave.

– Mi-a explicat tot, continuă el, cu o voce grăbită și agitată. Ne facem propriile mituri. Le creăm pe baza legendelor noastre, iar legendele se nasc din istorie. Odin este un zeu. Zeul tuturor vikingilor, pentru că toți vikingii cred că el este un zeu. Înainte ca mitul să spună că Odin era un zeu, legendele spuneau că era un rege. Și înainte ca legendele să facă din el un rege, istoria ne spune că era, poate, căpetenia unui sat din Iutlanda. Dar nu contează ce a fost. Ci ceea ce a devenit. Rostiți cuvântul Odin și nimeni nu se va mai gândi la el

ca la căpetenia nespălată a unui sat. Rostește numele de Odin și lumea se clatină. Acesta este adevărul... acesta este adevărul. Asta mi-a explicat colonelul Vitrenko. Mi-a arătat că noi toți suntem variații pe aceeași temă și că suntem legați de istoria și de miturile noastre.

Se opri brusc. Anna încerca să se ridice în poziție șezândă. MacSwain sări în picioare și din doi pași fu lângă ea. Mai întâi o lovi cu putere în tâmplă, iar durerea din capul ei explodă. Lumea se întunecă pentru Anna, dar ea nu-și pierdu cunoștința. Căzu pe-o parte și se uită la MacSwain care continuă să vorbească de parcă n-ar fi făcut altceva decât să omoare o muscă.

– Colonelul Vitrenko mi-a arătat cum sunt cei de care suntem legați. Așa cum suntem noi doi, colonelul și cu mine. El spune că înrudirea noastră se vede în ochii noștri, că, probabil, am avut același tată viking, cândva, cu mult timp în urmă. Așa cum suntem eu și *Hauptkommissar* Fabel. Colonelul Vitrenko mi-a arătat că *Herr* Fabel și cu mine avem același amestec de sânge. Că suntem pe jumătate germani și pe jumătate scoțieni. Că ne-am găsit amândoi locul. De aceea a fost ales *Herr* Fabel să-mi fie adversar.

Anna simți că începe să-și recapete puterile. Gândurile îi înotau mai liber și mai repede prin mlaștina din capul ei. Se uită la MacSwain. Individul era mare și solid, dar, cu toate că pumnul lui o duruse, nu fusese foarte puternic. În afară de clipocitul apei, nu se auzea nici un alt sunet. Anna își dădu seama că MacSwain oprise motorul și coborâse în cabină, ca să termine cu ea. Poate că asta și urma să se întâmple. Poate că acela avea să fie sfârșitul. Dar nu era atât de drogată pe cât credea el. Așa că avea să lupte. Avea să lupte și să lupte, până la capăt. MacSwain nu îi va lua viața prea ușor.

– Dar nu suntem legați numai de contemporanii noștri, își continuă MacSwain monologul. Mai sunt și cei care au trăit înaintea noastră și cei care vor veni după noi. Și care vor făuri legende despre noi. Eu voi deveni o legendă. Colonelul Vitrenko va deveni o legendă. Și după aceea, cu timpul, ne vom ocupa locurile alături de Odin. În ochii lui MacSwain apărură brusc străluciri malefice. Se ridică și se îndreptă spre Anna. Dar, mai întâi, sacrificiile. Se aplecă deasupra ei.

Anna îl lovi cu piciorul în cap, dar poziția incomodă în care se afla, precum și efectele moleșitoare ale drogurilor făcură ca lovitura ei să nu fie chiar atât de puternică. MacSwain se clătină și se retrase câțiva pași, mai mult surprins decât rănit. Asta îi permise Annei să-și miște picioarele în așa fel încât să se poată da jos din pat și să se ridice. Dar, de îndată ce fu în picioare, totul începu să se învârtească în jurul ei. Își dădea seama că MacSwain încerca să se redreseze. Cabina era mică și îngustă, ceea ce reprezenta un real impediment – mai mult pentru MacSwain, care era înalt, decât pentru Anna. Se repezi la ea, dar fata ridică un picior și-l lovi în piept, înfigându-i tocul în stern. Plămânii lui MacSwain se goliră de aer, iar el căzu în genunchi, încercând să tragă aer în piept, ca și cum în jurul său nu ar fi fost decât vid.

Anna făcu câțiva pași înainte și într-o parte, dar se mișca greu din cauză că mâinile îi erau legate. Apoi ridică un picior și, calculându-și exact mișcarea, îl lovi cu putere în tâmplă. MacSwain căzu și se prăbuși pe-o parte, în mica bucătărie. Gemu, apoi rămase nemișcat. Anna alergă spre trapa din ușă și o lovi cu umărul. Aceasta nu se clinti. Își aminti că era o trapă culisantă. Își mișcă brațele și încheieturile mâinilor de sus în jos, se ghemui, apoi se așeză, își strecură mâinile pe după genunchi și își înconjură picioarele. Se uită la MacSwain. Acesta gemu din nou. Cu mâinile încă legate, Anna se strădui să deschidă trapa. Avea să reușească. Să iasă și să sară peste bord. Oricum, era mai bine în apă, decât drogată și prinsă în capcană, pe un iaht, la cheremul unui psihopat.

Ușa părea înțepenită. Anna își adună ultimele puteri și se împinse în ea. Trapa se deschise, lovindu-se de toc. Mirosul răcoros, cu un iz de petrol, al râului, inundă cabina. Anna se repezi în sus, în noapte.

În spatele ei se auzi un urlet animalic. Simți întreaga greutate a lui MacSwain prăbușindu-se asupra ei. Fața ei se izbi cu putere de treapta de sus a scării ce ducea pe punte. Nasul și gura i se umplură de gustul cleios, de fier, al sângelui. MacSwain o apucă de păr, o lovi din nou cu capul de scară, după care o trase înapoi în cabină. O lovi cu pumnul în ceafă; dar Anna își dădu seama că nu era o lovitură de pumn. Simți în ceafă metalul rece și împunsătura unui ac hipodermic. Apoi noaptea, pe care o căutase cu disperare, veni spre ea, să o cuprindă cu totul.

Sâmbătă, 21 iunie, 10.15 p.m. Elba, între Hamburg și Cuxhaven

Franz Kassel văzu că iahtul se opri. Se afla în afara principalelor canale de navigație și era luminat în mod corespunzător, spre deosebire de WS25, care se furișase în spatele său. Văzu un tânăr înalt urcând pe punte. Kassel nu era sigur, din cauza întunericului și a distanței, dar, când tânărul se șterse pe față cu un prosop, ar fi putut să jure că văzuse niște pete închise la culoare, ca de sânge. Își luă binoclul de la ochi și se întoarse spre Gebhard.

– Încearcă să iei din nou legătura cu *Oberkommissarin* Klee. Și dacă nu dai de ea, o să-i zic eu tipului să tragă naibii pe dreapta.

Se uită din nou la iaht.

– Se mișcă...

Sâmbătă, 21 iunie, 10.25 p.m. Harvestehude, Hamburg

Pereții acoperiți cu gresie albă din baia lui MacSwain străluceau aseptic, iar robinetele scumpe aveau un luciu rece, de scalpel. Fabel, Maria și Werner se uitau la o formă de bărbat. Un costum de scafandru, albastru-închis cu roșu, atârna de duș. Era încă ud, iar apa se scurgea din el, căzând pe smalțul strălucitor. Dădea impresia, grotească, de piele umană. Ceva ce fusese jupuit după o sacrificare. Pe marginea căzii se afla o cască de scafandru.

Werner făcu un semn cu bărbia înspre costum.

– Crezi că l-a purtat el?

Fabel se uită atent în cadă. Apa continua să se scurgă din costum. Lui Fabel i se păru că vede pe smalțul de un alb imaculat câteva picături de un roz pal. Scoase un pix din buzunar și puse dopul, pentru ca apa să rămână în cadă.

– Dacă da, atunci n-a găsit chiar cea mai bună soluție de a scoate sângele din el. Un costum de scafandru este, într-adevăr, impermeabil, dar gulerul și manșetele sunt din neopren. Indiferent cât de mult l-ar fi limpezit, în neopren tot rămâne sânge. Nu atingeți nimic aici până nu vine Brauner.

Fabel decise să se scufunde iar în claustrofobia cămăruței fără ferestre a lui MacSwain. Pe pereți erau prinse cu piuneze sau cu

scotch tot felul de lucruri. În loc să le studieze pe rând, metodic – sarcină pe care avea să i-o traseze lui Werner – Fabel își lăsă privirea să-și croiască propriul drum prin labirintul nebuniei lui MacSwain. O topografie psihotică, pe care Fabel o exploră ca pe un întreg, nu fragmentat. Văzu articole referitoare la războiul sovieto-afghan, tăieturi din reviste și din cărți. Unul anume atrase atenția lui Fabel; ceea ce i se păru curios era faptul că MacSwain tăiase numai o parte din ceea ce, probabil, fusese un articol mai lung. Tăietura începea și se termina la mijlocul câte unei fraze:

> ...dând naștere unui dezacord. Incapabili de a-și găsi un conducător potrivit în rândurile lor, krivicii, ciuzii și slavii au căzut de acord să caute un prinț sau un rege străin, care să guverneze și să instaureze domnia legii. Ei s-au gândit la vikingii din Franța cunoscuți sub numele de „normanzi". S-au gândit la anglii din Iutlanda și din Anglia. Și s-au gândit la suedezii din Suedia. Aceștia mai sunt cunoscuți și sub numele de „ruși"; dintre ei, trei frați, Rurik, Sineus și Truvor, s-au stabilit, împreună cu familiile lor, pe malurile Niprului, supunând popoarele autohtone. Rurik, cel mai mare dintre ei, a devenit conducătorul Novgorodului, iar pământurile și poporul din regiunea respectivă au început să fie numite „rusești". La scurt timp după aceea, amândoi frații lui Rurik au murit, iar acesta a devenit conducător unic. Rurik a aflat că, undeva în sud, se afla un oraș care era în mare pericol. Orașul fusese fondat de către barcagiul polianian Kii, de frații acestuia, Shchek și Khoriv, și de sora lor, Lybed. Orașul acela luase numele lui Kii – devenind Kievetz sau Kiev – și fusese condus bine și cu înțelepciune. Cu toate acestea, după moartea lui Kii și a rudelor acestuia, orașul căzuse pradă cruzimii kazarilor și se afla în mare pericol. Rurik a fost impresionat de starea în care...

Fabel reciti pasajul. Așa îl vedea MacSwain pe Vitrenko? Ca pe un Rurik contemporan? El fiind ruda loială a acestuia? Fabel pătrunse și mai adânc în peisajul psihozei lui MacSwain. Încă o tăietură din ziar. Aceasta se referea la locotenentul și omul de încredere al prințului Igor, un vareg pe nume Sveneld sau Sveinald. Un nume, îndepărtat în timp și spațiu, dar având aceeași origine ca și numele lui MacSwain; un nume pe care acesta îl adusese din trecut, punându-l sub lupa nebuniei sale. Fabel merse mai departe. Numeroase

descrieri ale lui Odin, cel cu un singur ochi. Un panteon de o pagină cu cei doisprezece principali zei din Aesir. Și încă una despre Vanir, condus de Loki. Mai erau pasaje, descărcate de pe internet, referitoare la asatru. Piesa de bază însă era o reproducere a unei ilustrații înfățișând o xilogravură. Aceasta reprezenta un frasin uriaș, ale cărui ramuri și rădăcini se răsuceau și se întindeau ca niște tentacule, care parcă voiau să înconjoare nu o lume, ci o duzină de lumi. Pe creanga cea mai de sus stătea un vultur mare. Fabel știa că acela era Yggdrasil, copacul universului și nucleul credințelor scandinave. Yggdrasil lega între ele toate lucrurile: pe muritori îi lega de zei, trecutul de prezent și de viitor, paradisul de pământ și de iad, binele de rău.

Vocea Mariei îl făcu să tresară.

– Unitatea pe care am trimis-o în port ne-a transmis că iahtul lui MacSwain a dispărut.

– La dracu'! scuipă Fabel cuvântul englezesc.

– Dar am și o veste bună, șefu'... adăugă Maria, cu un licăr de bucurie în ochii de un albastru pal. Am vorbit la telefon cu *Kommissar* Kassel de la WSP. El a fost cel care ne-a ajutat aseară, când MacSwain a pornit în larg.

Fabel dădu din cap, nerăbdător.

– În momentul de față, urmărește un iaht care se îndreaptă spre vest, de-a lungul coastei sudice a Elbei. Kassel e sigur că este vorba despre MacSwain...

Fabel se repezi înainte, iar Maria trebui să se tragă repede înapoi, ca să nu o răstoarne.

– Paul, Werner, Maria... veniți cu mine! Se întoarse către cei doi ofițeri de la Mordkommission. Landsmann, Schüler... rămâneți aici, în caz că apare.

Fabel deschise clapeta telefonului mobil. Vorbi în timp ce ieșea în fugă din apartamentul lui MacSwain, urmat de Werner, de Paul și de Maria.

– Faceți-mi legătura cu *Kriminaldirektor* Van Heiden, spuse el. Acum!

Van Heiden dăduse ordin ca elicopterul să-i ia pe Fabel și echipa sa de pe rampa de la Landespolizeischule, aflată chiar lângă *Präsidium.*

Buchholz și Kolski erau amândoi în custodie și, după cum ceruse Fabel, avocatul lui Norbert Eitel fusese informat că MacSwain răpise un ofițer de poliție. După cum prevăzuse Fabel, avocatul lui Eitel ținea neapărat ca Norbert să dea cât mai repede o declarație.

Fabel și ceilalți se aplecară în timp ce alergau spre elicopter; elicele rotorului tăiau deja aerul care mirosea a combustibil și răsuna de huruitul motoarelor. După ce urcară la bord, copilotul îi dădu lui Fabel o hartă la scară mare a râului, un microfon și o pereche de căști, făcându-i semn să le pună pe urechi. Fabel putea acum să comunice cu echipajul elicopterului.

– Știți în ce direcție trebuie să mergem?

Pilotul încuviință din cap.

– Atunci, să mergem! Și faceți-mi legătura cu comandantul șalupei WSP.

Kassel se îndrepta spre malul sudic al Elbei, mai exact spre porțiunea cunoscută sub numele de Mühlenberger Loch. Se apropiau de Stade și curând aveau să intre pe porțiunea unde Elba își lărgea brațele, ca să înconjoare Marea Nordului. Kassel îi explică lui Fabel că pierduse contactul vizual cu iahtul lui MacSwain – era prea departe ca să-l mai poată vedea – dar îl urmărea prin radar și mai chemase în ajutor încă două șalupe de la WSP Polizeidirektion Cuxhaven.

Fabel își dădu seama că șalupa WSP se îndrepta spre terenul neted și puțin înalt pe care fuseseră aruncate fetele drogate. Gândul îl lovi ca un ciocan în moalele capului. Le făcu semn Mariei, lui Paul și lui Werner să se aplece spre el. Luă microfonul de la gură și strigă, ca să acopere huruitul motoarelor.

– Nu duceau fetele cu mașina în locurile unde urmau să le violeze; probabil că le transporta MacSwain, cu iahtul lui, și după aceea el sau altcineva dintre cei care participau la ritual le lua și le arunca aici. Duse din nou microfonul la gură. Faceți-mi legătura cu Polizei Cuxhaven. Trebuie să vorbesc cu *Hauptkommissar* Sülberg. Acum!

Se aflau departe de oraș când auzi vocea lui Sülberg. Fabel îi spuse acestuia că MacSwain nu știa că era urmărit și că, probabil, se îndrepta spre locul unde fuseseră abandonate și celelalte două.

– Numai că, de data asta, este vorba despre un ofițer de poliție, care îl poate identifica. N-o va lăsa să plece, drogată sau nu.

– Trimit imediat câteva unități acolo, îl anunță Sülberg. Ne ocupăm pozițiile și așteptăm instrucțiuni.

Chiar în clipa în care termină de vorbit cu Sülberg, Fabel fu anunțat că Franz Kassel ceruse să vorbească din nou cu el. MacSwain se oprise. Undeva aproape de Freiberg.

Fabel studie harta.

– Zona Aussendeich, spuse el, cu o voce pe care ceilalți nu o auziră din cauza tunetului motoarelor.

Duminică, 22 iunie, 00.10 a.m. Aussendeich, între Hamburg și Cuxhaven

Barca lui MacSwain era legată de un ponton abandonat din lemn, ce părea că stă să se dărâme la cel mai mic val și să fie înghițit de apele învolburate ale râului. Kassel socoti că se afla acolo de mai bine de zece minute înainte să apară WS23; timp suficient ca MacSwain să o scoată pe Anna din barcă și s-o târască prin mlaștină, sub lumina rece a lunii. Kassel și Gebhard coborâră din șalupă cu armele în mâini și alunecară tăcuți în spatele tufelor de pe marginea mlaștinii. Pe măsură ce înaintau, Kassel simți agitația electrizantă a lui Gebhard – acesta era tipul de acțiune la care visase mereu. Se uită la el.

– Intervenim cu calm, de acord, Gebhard? Am sunat la KriPo, în Hamburg, și vor prelua ei cazul. Noi trebuie doar să avem grijă ca tipul să nu încerce să fugă cu barca.

Gebhard încuviință nerăbdător, asemenea unui adolescent căruia i s-a interzis să meargă la o petrecere. Kassel cercetă mlaștina cu binoclul. Luna împrăștia o lumină vagă, dar el era sigur că nu se afla nimeni prin preajmă. Probabil MacSwain trecuse deja pe acolo până pe partea cealaltă. Își reglă binoclul și mări câmpul vizual cu o sută de metri. Două clădiri în paragină se iveau în spatele tufișurilor: semănau cu niște grajduri abandonate. Le privi cu atenție un timp, după care scrută din nou zona. Ceva îi atrase din nou atenția asupra grajdurilor. O lumină. O lumină palidă, care se mișca în interiorul

clădirii din stânga. Kassel îl atenționă pe Gebhard cu o mișcare a mâinii, apoi îi dădu binoclul, arătând spre grajduri.

– Acolo!

Duse emițătorul la gură și apăsă pe butonul de transmisie. Dădu de două ori semnalul stabilit elicopterului.

Fabel se simțea ca un jongler, pentru că trebuia să facă față tuturor conversațiilor radio. Mai întâi, îi informă pe cei din *Präsidium:* o unitate MEK era deja pe drum, dar asta însemna cam o oră până să ajungă. Apoi îi spuse lui Kassel să rămână pe poziție și transmise pilotului de pe elicopter coordonatele locației; la fel și lui Sülberg și unităților SchuPo din Cuxhaven.

– Nu. Nu vreau ca MacSwain să ne simtă prezența prea curând. Asta ar putea pune în pericol viața Annei. Zboară departe de clădiri și apropie-te de drumul principal. Acolo ne vom întâlni cu Sülberg.

Fabel îl contactă pe Sülberg, care îi indică un loc pe hartă. Apoi se întoarse spre Werner, Maria și Paul. Toți păreau hotărâți, dar pe chipul lui Paul se citea ceva în plus: un fel de teamă, care era în dezacord cu instinctele lui Fabel și care îl făcea să se simtă nelalocul său.

Elicopterul ateriză într-o zonă plană, aproape de drumul principal. În timp ce alerga pe jumătate aplecat pe sub elicea aparatului, Fabel își dădu seama că se aflau foarte aproape de locul unde fuseseră abandonate cele două fete. Silueta îndesată a lui Sülberg se îndreptă către Fabel și însoțitorii lui.

– Mașinile ne așteaptă pe drumul principal. Să mergem!

Sülberg le ceru mașinilor de patrulare să stingă farurile după ce părăsiră șoseaua și se îndreptară spre grajduri. Fabel se afla în mașina din față, însoțit de Sülberg, de Maria și, bineînțeles, de șofer. Drumul era cu gropi, probabil fusese rareori folosit sau poate niciodată. Mercedesul alb cu verde se zdruncina cam tare în timp ce înainta peste câmp. Se apropiară de o curbă, unde putură să se ascundă în spatele unui gard viu înalt. Sülberg îi ceru șoferului să oprească. Celelalte trei mașini opriră în spatele lor.

Sülberg și Fabel o luaseră înainte și mergeau aplecați, în spatele tufișurilor. Văzură două BMW-uri mari parcate în fața grajdurilor. Așadar, MacSwain nu era singur.

Pe unul dintre pereții clădirii se afla o fereastră înaltă, care împrăștia o lumină fadă în întunericul de afară. Modul în care era așezată îi împiedică pe cei doi să privească înăuntru. Se întoarseră tiptil la locul unde îi așteptau Werner, Maria, Paul și cei patru polițiști de la SchuPo din Cuxhaven. Se strânseră în cerc, ca o echipă de fotbal care discută despre o nouă tactică.

– Werner, tu și *Hauptkommissar* Sülberg o luați prin spate și căutați o ușă. Eu și Paul vom sta la intrarea din față, iar tu, Maria, te vei posta în așa fel încât să vezi dacă încearcă să fugă pe fereastră cineva.

Se uită la Sülberg înainte de a se adresa polițiștilor din Cuxhaven. Acesta încuviință.

– Voi doi păziți cealaltă parte a grajdului. Dacă vedeți pe cineva ieșind, asigurați-vă, înainte să trageți, că nu e unul dintre noi. Iar voi doi, spuse arătând spre ceilalți doi SchuPo, postați-vă de o parte și de alta a *Oberkommissarin* Klee. Poliția fluvială are drumul înapoi spre barcă acoperit.

O masă nedeslușită de nori alunecă încet peste discul lunii. Umbrele din jurul grajdului și de prin împrejurimi păreau că dispar în noapte, așa cum cerneala neagră se întinde pe o foaie deja înnegrită.

– Bine, să mergem, spuse Fabel.

În noaptea aceea, singurele zgomote care se auzeau proveneau de la răsuflarea și de la mersul lor tiptil, în timp ce se furișau spre BMW-urile parcate. Fabel își scoase pistolul și introduse un glonț în încărcător. Paul, Werner și Sülberg veneau în urma lui. Comisarul îi făcu un semn cu capul lui Sülberg, iar el și Werner intrară prin partea grajdului care nu avea nici o fereastră. Fabel așteptă treizeci de secunde – o eternitate – apoi îi făcu semn lui Paul.

Se ridicară și, în câteva secunde, se aflau postați de o parte și de alta a ușii, cu armele pregătite.

Fabel împinse ușor ușa grea, care se întredeschise. Bineînțeles că nu o închiseseră; se simțeau în siguranță în acea pustietate.

Acum era momentul să dea dovadă de calm și de profesionalism, deși Anna se afla înăuntru, lucru din pricina căruia Fabel simțea cum mânia și ura făceau să-i clocotească sângele în vine. Paul avea maxilarul încordat, iar mușchii de pe față i se întinseră sub piele. O vână

îi pulsa la gât. Se întoarse spre Fabel cu ochii strălucind de furie. Acesta îi făcu un semn care voia să spună „Totul e în regulă", iar colegul lui încuviință, dar într-un mod care nu-l convinse pe comisar. Apropie microfonul de gură și spuse doar atât:

– Să-i dăm drumu'!

Paul deschise larg ușa cu o lovitură de picior, iar Fabel intră primul. Înăuntru văzu patru persoane. În mijloc, era plasată o masă veche de stejar, folosită drept altar, pe care se afla Anna. Purta un halat care atârna pe lângă ea. Nu era legată, dar drogurile o împiedicau să facă vreo mișcare. MacSwain era aplecat pe jumătate peste ea și tocmai se pregătea să o cuprindă cu mâinile. Rămase o clipă cu ochii ațintiți asupra celor doi oameni ai legii, apoi întoarse repede capul, în clipa în care Werner și Sülberg intrară pe cealaltă ușă. Fabel și Paul se depărtară unul de celălalt, asigurându-se că nici un polițist nu se afla în bătaia focului, dacă ei ar fi tras.

Fabel observă și celelalte persoane din cameră. Unul dintre ei era mătăhălos, puternic și mic de statură, degajând o impresie de forță brută: era Solovei, unul dintre locotenenții lui Vitrenko, pe care-l văzuse în imaginile camerelor de supraveghere. Cealaltă persoană era înaltă și purta o mantie lungă și neagră. Chiar și de la distanță, ochii de un verde fosforescent se vedeau strălucind în lumina slabă.

Vitrenko.

Ceva lucea în mâna sa dreaptă: era un cuțit cu lama lată, destul de groasă, asemănător unei săbii, dar mai scurt, cu două tăișuri și cu vârful ascuțit. Fabel nu avea nici o îndoială că era arma crimei.

– Poliția! În genunchi și cu mâinile pe cap! strigă Fabel cu o voce ascuțită.

Nici unul dintre cei trei bărbați nu se mișcă: MacSwain din cauza șocului și a nehotărârii, iar ceilalți doi, își spuse Fabel, rămăseseră intenționat imobili. Paul Lindemann părea că ghicise motivul.

– Dacă faceți vreo mișcare, vă zbor capetele! Nu glumesc!

Vocea lui Paul era la fel de tensionată ca și cea a lui Fabel, care nu punea la îndoială cuvintele acestuia.

– Sunt sigur de asta, spuse Vasil Vitrenko, cu ochii ațintiți asupra lui Paul.

Ceea ce se întâmplă apoi, se petrecu atât de repede, încât Fabel abia avu timp să înțeleagă. Solovei se lăsă în jos, ca și cum o trapă s-ar fi deschis sub el, cu mâna sub geaca neagră din piele. Apoi Fabel auzi o detunătură, urmată de un zgomot cauzat de căderea unui corp lângă el. Fără să se întoarcă, știu că Paul murise. Vitrenko alunecă într-o parte, lăsând impresia că plutea pe vârfuri, apoi se aruncă pe fereastră. Fabel trase câteva focuri înspre locul unde căzuse Solovei. Aerul se umplu de fum și de zgomotul asurzitor al împușcăturilor, în momentul în care Werner și Sülberg deschiseră și ei focul. MacSwain se chirci într-un colț.

Fabel se întoarse spre locul unde căzuse Paul și-l văzu zăcând cu fața în sus; moartea alungase orice urmă de furie din ochii lui goi. Glonțul lui Solovei îi trecuse chiar prin mijlocul frunții.

Werner și Sülberg se repeziră înainte. Sülberg lovi corpul lui Solovei, care zăcea pe podeaua murdară; îi atinse umărul cu piciorul și îl lovi de două ori, după care îl întoarse cu fața în sus. Era mort. Werner se apropie de masa unde se afla Anna. Îi cercetă corpul cu repeziciune, să vadă dacă nu cumva era rănită. Ridică ochii spre Fabel, apoi se uită la Paul.

– N-a pățit nimic, Jan! N-a fost rănită.

Fabel scoase stația de emisie-recepție din buzunar. Antena i se agăță de haină, iar el se zbătu cu o furie isterică, până ce rupse țesătura. Apoi apăsă pe butonul de transmisie.

– Maria... Vitrenko încearcă să scape! A sărit pe fereastra dinspre vest și se îndreaptă spre tine.

– Îl văd! Îl văd!

Vocea ascuțită a fetei era accentuată de zgomotul static al stației.

– Maria, ai grijă! Vin spre tine acum. Toate unitățile porniți către *Oberkommissarin* Klee!

Întrerupse convorbirea și se îndreptă repede spre MacSwain, care se afla în aceeași poziție. Fabel mergea apăsat și furios. Când ajunse lângă acesta, întinse brațul și îi împunse obrazul cu arma. MacSwain gemu, apoi închise ochii, așteptând ca arma polițistului să-l reducă la tăcere veșnică.

– Nemernicule... rosti Fabel cu o voce joasă.

Apoi se uită la Werner și la Sülberg, care nu spuneau nimic. Apoi din nou la MacSwain. Slăbi strânsoarea mânerului armei, apoi o prinse din nou, mai bine, în timp ce pe față îi apăru un rânjet. În câteva secunde, o duzină de imagini îi trecură prin fața ochilor: privirea speriată, de animal vânat, a Michaelei Palmer, patru femei nevinovate care, măcelărite, muriseră în același mod, ochii lipsiți de viață ai lui Paul. Dar el avea în față ucenicul, nu mentorul. MacSwain nu era decât un tip cu mintea bolnavă, manipulat de o inteligență superioară, mai perversă decât a sa. Vitrenko îi omorâse pe bătrân, propriul său tată, și pe fata ucraineană. O astfel de treabă nu se încredințează unui ucenic. Fusese o operațiune care purta semnătura sa. Fabel luă arma lui MacSwain.

– Supravegheați-l, îi spuse lui Sülberg, care încuviință. Werner, tu ai grijă de Anna.

– Și Vitrenko?

– Mă ocup eu de el, spuse Fabel, care se îndrepta deja către ușă.

Ieși din clădire și cercetă mlaștina întinsă. Apropie stația de gură.

– Maria?

Liniște.

– Maria? Răspunde-mi!

Nici un răspuns.

Sülberg, care se afla în grajd, îl putea auzi. Îi întrebă prin radio pe ofițerii săi dacă îl văzuseră fie pe Vitrenko, fie pe *Oberkommissarin* Klee. Trei dintre ei răspunseră negativ. Al patrulea, ca și Maria, tăcu. Fabel își mijì ochii și scrută noaptea în căutarea vreunei mișcări. Pe fundalul verde-închis al arborilor și al tufișurilor, la marginea câmpului, zări ceva neclar, nici măcar nu era sigur că putea fi o persoană. Se grăbi în direcția aceea.

– Se îndreaptă spre fluviu, dar nu înspre barcă, țipă Fabel în radio, gâfâind. O să-l pierd printre copaci.

Respirația i se acceleră. Își simțea inima bătând cu putere.

Mai întâi îl descoperi pe polițistul din Cuxhaven. Acesta zăcea pe o parte, cu pistolul SIG în mână, ieburile înalte unduindu-se în jurul corpul inert. Înfățișarea polițistului îi amintea lui Fabel de corpurile mumificate ale victimelor vechilor ritualuri, corpuri pe care arheologii

le găseau uneori prin aceste părți ale Germaniei. O tăietură adâncă plecând de sub ureche și trecând pe sub mandibulă traversa gâtul, strălucind în lumina palidă a lunii, iar sângele lucea negru în iarbă. Tăcerea și moartea se pogorâseră peste tânărul polițist, răpindu-i dreptul de a striga în timp ce viața i se scurgea din trup.

– Maria! strigă Fabel în întuneric.

Liniște. Apoi auzi ceva ca un oftat. Se întoarse cu șaizeci de grade spre dreapta. Maria zăcea la aproape zece metri depărtare, pe jumătate ascunsă de iarba înaltă. Alergă într-acolo și căzu în genunchi lângă ea. Maria era întinsă pe spate, cu fața spre cerul întunecat, într-o poziție ce părea aproape relaxată, de parcă ar fi vrut să fie singură cu stelele și cu luna. Își întoarse ochii spre Fabel fără a se mișca. Avea buzele strânse și respira pe gură, încet și domol. Mânerul cuțitului de ceremonial se ițea hidos din abdomenul ei, chiar sub stern. Fusese înfipt până la plăsele, evitând inima tocmai pentru a nu provoca o moarte subită, dar făcând o rană destul de serioasă pentru a pune viața Mariei în pericol.

Fabel se aplecă deasupra femeii și îi cuprinse ușor obrajii în mâini, apropiindu-și fața de a ei.

– Nu vreau să mor, Jan... spuse ea cu o voce stinsă, ca de fetiță. Te rog să nu mă lași să mor.

– N-o să mori, Maria, o asigură Fabel cu o voce blândă, dar hotărâtă. Uită-te la mine. Ascultă-mă. Gândește-te la asta: Vitrenko ar fi putut să te omoare, dacă ar fi vrut. Dar n-a făcut-o. Și asta pentru că a vrut să mă aflu aici, să am grijă de tine, în loc să-l urmăresc pe el. Nu ești una dintre victime, Maria. Ești doar o diversiune. O tactică de întârziere. Fabel îi putea simți răsuflarea sacadată. N-o să mori.

Dar nu era atât de sigur de asta. Maria zâmbi și un fir de sânge i se ivi la colțul gurii.

Se auzi o voce venită parcă dintr-o lume îndepărtată. O stație radio. Era Werner.

– Anna e bine, șefu'. Repet... Anna e bine... L-ai prins pe Vitrenko? Terminat.

Apăsă butonul transmițătorului. Își auzi propria voce rece și seacă raportând uciderea polițistului din Cuxhaven și faptul că avea nevoie de un elicopter medical pentru a transporta un ofițer grav rănit.

– Vom primi în curând ajutoare, Maria. O să fie bine. Îți promit. L-am prins pe MacSwain.

Maria zâmbi șters. Respirația îi devenea din ce în ce mai greoaie.

Fabel ridică ochii. I se păru că vede o persoană înaltă la celălalt capăt al câmpului. Era Vitrenko, fugind spre pădure. În timp ce fugea, pelerina îi flutura asemenea unor aripi întunecate. Fabel sări în picioare, își scoase pistolul și trase, deși știa că Vitrenko se afla prea departe pentru a putea fi atins. După ce încărcătorul se goli, Fabel continuă să tragă în gol, amintindu-și în același timp cuvintele din e-mail. Cuvinte pe care le scrisese MacSwain, dar pe care le dictase Vitrenko.

„Mă poți opri, dar nu mă vei prinde niciodată."

Mulțumiri

Sunt recunoscător și le mulțumesc celor care m-au ajutat: soției mele, Wendy, pentru comentariile făcute referitor la prima schiță, pentru sprijinul constant și pentru că a crezut în Fabel; copiilor mei, Jonathan și Sophie, pentru răbdarea lor, cât timp am lucrat la această carte; mamei mele, o cititoare pasionată de literatura polițistă și care m-a ajutat cu comentarii pe marginea manuscrisului.

Îi mulțumesc din suflet agentului meu, Carole Blake, pentru entuziasmul, energia, angajamentul și devotamentul de care a dat dovadă; de asemenea, le mulțumesc lui Oli Munson și lui David Eddy, de la Blake Friedmann Literary Agency. Îi mulțumesc editorului meu, Paul Sidey, un agent literar deosebit de serios, ale cărui sugestii au dus la îmbunătățirea acestei cărți; asistentei sale, Tiffany Stansfield, redactorului meu, Neville Gomes, pentru analiza riguroasă a detaliilor. De asemenea, doresc să le mulțumesc lui Mark McCallum și lui Ron Beard, precum și tuturor celor din Departamentul de marketing și vânzări de la Random House, pentru sprijinul lor entuziast.

Mulțumesc doctorului Bernd Rullkötter, traducătorul german care și-a făcut datoria și m-a ajutat să realizez un material autentic și precis atât în limba engleză, cât și în limba germană (chiar dacă asta a presupus nenumărate atenționări cu privire la folosirea corectă a semnului umlaut). Îi datorez mulțumiri și doctorului Anja Lowit pentru timpul acordat și pentru comentariile pe marginea primului manuscris.

După părerea mea, Polizei Hamburg reprezintă unul dintre serviciile de poliție cele mai competente. De asemenea, cred că este un serviciu deschis și accesibil. Pe cât posibil, am încercat să rămân în

domeniul structurilor și al procedurilor organizaționale și operaționale aplicate de Polizei Hamburg, dar această lucrare este, la urma urmelor, o ficțiune, așa că îmi asum întreaga responsabilitate pentru eventualele greșeli.

Adresez mulțumiri speciale lui *Erste Polizeihauptkommissarin* Ulrike Sweden, din cadrul Polizeipressestelle, pentru informațiile, ajutorul și persoanele de legătură puse la dispoziție. Toată recunoștința mea, ofițerilor Dirk Brandenburg și Birte Hell, ambii din Departamentul Omucideri, pentru că mi-au acordat atât de mult din timpul lor prețios. Mulțumiri speciale lui Peter Baustian, de la secția de poliție Davidwache, și lui Robert Golz, de la Departamenul operațional și de control din cadrul *Polizeipräsidium*. Boris Manzella, Andre Schönhardt și Rene Schönhardt, ofițeri în uniformă din cadrul Polizei Hamburg, mi-au oferit părerile lor neprețuite pe marginea primului manuscris.

Îi sunt profund recunoscător lui Katrin Frahm pentru ajutorul acordat, care m-a făcut să mă simt mai puțin ridicol atunci când vorbeam germana. Aș dori să îi amintesc și pe Dagmar Förtsch de la Serviciile lingvistice ale GLS (și Consulul Onorific al Republicii Federale Germania la Glasgow), dar și pe Duncan McInnes.

Mulțumiri speciale tuturor editorilor mei din întreaga lume pentru credința și devotamentul lor.

Iar dacă această carte are un erou, atunci acesta este un oraș, și nu o persoană... *Vielen Dank, Hamburg!*[1]

[1] Mii de mulțumiri, Hamburg! (în germ. în orig.)

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă
grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastră

Rafael Abalos	GRIMPOW
Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
Grigore Arbore	LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAȚIE ȘI „GLONȚUL DE AUR"
David Baldacci	JOCUL ORELOR
M. Baigent, R. Leigh, H. Lincoln	SÂNGELE SFÂNT ȘI SFÂNTUL GRAAL ◆ MOȘTENIREA MESIANICĂ
Blue Balliet	PE URMELE LUI VERMEER
Antony Beevor	BERLIN ◆ STALINGRAD
Steve Berry	CAMERA DE CHIHLIMBAR
Luc Besson	ARTUR ȘI MINIMOȘII ◆ ARTUR ȘI CETATEA INTERZISĂ ◆ ARTUR ȘI RĂZBUNAREA LUI MALTAZAR
William Blake	CÂNTECE ALE INOCENȚEI ȘI ALE EXPERIENȚEI
J.L. Borges & E. Sábato	DIALOGURI BORGES–SÁBATO (consemnate de Orlando Barone)
Jules Boucher	SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI
Gyles Brandreth	PHILIP ȘI ELISABETA
Dan Brown	ÎNGERI ȘI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAȚA DIGITALĂ ◆ CONSPIRAȚIA ◆ CODUL LUI DA VINCI (ediție ilustrată) ◆ ÎNGERI ȘI DEMONI (ediție ilustrată)
Charles Bukowsky	POVESTIRI DESPRE NEBUNIA OBIȘNUITĂ
Ian Caldwell & Dustin Thomason	MISTERUL MANUSCRISULUI
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ȘI ÎMPĂRĂȚIA ◆ FAȚA ȘI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
John Le Carré	PRIETENIE ABSOLUTĂ
Luigi Castoldi	ROMÂNUL DIN ITALIA
Eugen Ovidiu Chirovici	MISTERELE ISTORIEI ◆ A DOUA MOARTE
Richard Clarke	POARTA SCORPIONULUI
Bill Clinton	VIAȚA MEA
Robin Cook	ȘOCUL
Clive Cussler	WALHALLA ◆ ODISEEA TROIANĂ ◆ VÂNTUL NEGRU
Nelson DeMille	CĂDEREA NOPȚII
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol.)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
Josif Constantin Drăgan	PRIN EUROPA (5 vol.)
Nancy Farmer	MAREA TROLILOR
William Faulkner	CĂTUNUL ◆ ORAȘUL ◆ CASA CU COLOANE ◆ STEAGURI ÎN ȚĂRÂNĂ
Joseph Finder	PUTERI EXCEPȚIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes	RINOCERUL ◆ CONSPIRAȚIA ◆ VALUL UCIGAȘ
David Gibbins	ATLANTIDA
André Gide	FRUCTELE PĂMÂNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL ◆ AMINTIRI DE LA CURTEA CU JURI / SECHESTRATA DIN POITIER
Olivia Goldsmith	PREȚUL LIBERTĂȚII
Witold Gombrowicz	FERDYDURKE ◆ TRANS-ATLANTIC
Jason Goodwin	COPACUL IENICERILOR
John Grisham	ULTIMUL JURAT ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOȘTENITORII ◆ MEDIATORUL
V.D. Gușă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
John Twelve Hawks	CĂLĂTORUL
Jack Higgins	ATAC LA PREȘEDINTE
Hermann Hesse	LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTHA / CĂLĂTORIE SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP / DEMIAN ◆ JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ
Franz Kafka	CORESPONDENȚĂ (vol. 1) ◆ CORESPONDENȚĂ (vol. 2) ◆ CASTELUL
Dean Koontz	ÎN PUTEREA NOPȚII ◆ TRĂIEȘTE NOAPTEA ◆ CHIPUL ◆ INVAZIA

Două femei sunt ucise exact în același mod sinistru, ritualic, iar criminalul își bate joc de poliție prin intermediul unor e-mailuri. Totul sugerează că un criminal în serie își pune în practică fanteziile bolnave. Însă, pe măsură ce detectivul Jan Fabel și echipa sa avansează cu investigațiile, pătrund într-o lume întunecata a legendelor și a miturilor vikinge, a intrigilor politice și a cultelor religioase obscure. Și, în acest păienjeniș, cum poate detectivul să descopere un ucigaș care nu lasă nici o urmă, ale cărui victime par alese complet la întâmplare și ale cărui motive depășesc lăcomia sau dorința, pătrunzând în adâncimile întunecate ale sufletului omenesc?
Russell și-a plasat acțiunea în Hamburg – oraș care joacă un rol central: este o metropolă a contrastelor și a umbrelor, unde vechea Germanie se combină cu cea nouă, unde bandele din Turcia și din Ucraina luptă pentru supremație și unde și-a găsit sălaș o forță malefică mai mare decât a existat vreodată.

În toamna 2007, va apărea: *Fratele Grimm*.

ISBN 978-973-103-193-4

9 789731 031934

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao international
publishing company